

knjige.club

BRATSTVO CRNOG BODEŽA

— NASLIJEĐE —

J.R. WARD

KRVAVI POLJUBAC

znanje

Knjige.Club Books

J. R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA

❧ 1 ❧

KRVAVI
POLJUBAC

Prevela s engleskoga

Maja Klarić

NASLIJEDE

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

atendentica (vl. n.) Odabranica koja služi Čuvarđevi na posebno blizak način.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd. Na početku dvadeset prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvarđeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljenja vampirske vrste.

glimera (vl. n.) Društvena jezgra vampirske aristokracije.

gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekoga drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u slobodnom prijevodu znači najdraži ili najdraža.

lewhlen (im.) Naziv iz poštovanja kojim se seksualno submisivni partner obraća dominantnome.

lheage (im.) Dar.

mamen (im.) Majka. Koristi se u svrhu prepoznavanja i kao naziv od milja.

nala ili **nalum** (im.) Voljeni ili voljena.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakata s mužjacima, no po Čuvarđevinu se nalogu mogu združivati s članovima

Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (n.) Status potvrđen od kralja na zamolbu obitelji nezdužene ženke. Ona je pod paskom svoga *gvardijana*, najčešće najstarijega muškog člana obitelji, koji ima pravo odlučivati o njezinu životu i interakcijama sa svijetom.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i ne reagiraju na seksualne podražaje, te se ne mogu dematerijalizirati.

Primužjak (im.) Mužjak zadužen za oplodnju Odabranica i proizvedak vrste.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nadu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (n.) Podvrsta vampira kojega između ostaloga karakterizira sposobnost i sklonost upravljanju emocijama drugih (u svrhu izmjene energije). Bili su diskriminirani kroz vampirsku povijest i vampirima su služili kao lovina. Blizu su istrijebljenja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama, te u kojoj provode vječnost.

slugan ili **sluganka** (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. *Slugani* imaju starinsku, konzervativnu tradiciju vezanu za služenje nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani im životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelani (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiens*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljuđe ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Prvo poglavlje

Kaljeve primaće odaje, Caldwell, New York

Neke se diplome slave u privatnosti. Kod nekih od tih važnih prijelaza u naredno životno razdoblje nema ni kapa ni toga, nema orkestra koji izvodi svečane ljudske himne. Nema pozornice na koju se treba popeti ni diplome za objesiti na zid. A nema ni svjedoka.

Neke se diplome obilježavaju jednostavnim i svakodnevnim, ni po čemu posebnim ritualima - kao kad posegnete rukom prema monitoru i pritisnete maleno plavo dugme u donjem desnom kutu računalnog ekrana. Tako obična kretnja, ponovljena pregršt puta u tjednu, mjesecu, godini - u jednom određenom trenutku postane važna razdjelnica između onog prije i onog poslije.

Paradise, krvna kći Abalona, Prvog Kraljevog savjetnika, sina Wrathovog, oca Wrathovog, Kralja svih vampira, naslonila se na naslon svoje uredske stolice i zagledala u crni ekran pred sobom. Nevjerojatno. Noć koju je čekala samo što nije stigla.

Veći dio proteklih osam tjedana vrijeme se potezalo kao puž, ali posljednjih nekoliko večeri sve se preokrenulo i prebacilo u stotu brzinu. Odjednom, nakon što je izdržala sedam tisuća sati čekanja da se mjesec dignu na nebo, osjećala se kao da ga ponovno želi usporiti.

Njezino prvo radno mjesto sada je pripadalo prošlosti.

Bacivši pogled na stol, pomaknula je uredski telefon za centimetar - a onda vratila uređaj na njegovo mjesto. Poravnala je sjenilo lampe Tiffany od obojenog stakla. Uvjerila se da su plave kemijske u jednom odjeljku, a crvene u drugom. Prešla dlanom preko upijajućeg papira i gornje plohe monitora na kojima nije bilo prašine.

Čekaonica je bila prazna, stolice presvučene svilom slobodne, časopisi uredno posloženi na stolovima sa strane, pića koja su *slugani* servirali prijašnjim posjetiteljima već su bila pospremljena.

Posljednji je civil otišao prije tridesetak minuta. Do zore su preostala još otprilike dva sata. Sve u svemu, bio je to uobičajen završetak naporene radne noći, vrijeme kad bi se ona i njezin otac zaputili natrag na svoje obiteljsko imanje kako bi uživali u zajedničkom obroku punom razgovora, planova i međusobnog poštovanja.

Paradise se nagnula prema naprijed i pogledala u nadsvođeni prolaz. Preko puta predvorja, dvostruka vrata koja su vodila u prostoriju koja je nekoć bila službena blagovaonica palače bila su zatvorena.

Da, sasvim uobičajena večer, samo što se istovremeno odvijao i jedan posve neuobičajen sastanak. Netom nakon što je završio posljednji dogovoreni sastanak, njezin je otac pozvan u primaće odaje nakon čega su se njihova vrata čvrsto zatvorila.

Sad se nalazio unutra s Kraljem i dva člana Bratstva crnog bodeža.

»Da mi nisi to učinio«, izustila je. »Da mi nisi ovo oduzeo.«

Paradise je ustala i počela koračati, poravnavati posložene časopise, treskati već istresene jastuke, zaustavljajući se pred kraljem Francuske naslikanim uljem na platnu.

Zaputivši se natrag prema nadsvođenom prolazu, zagledala se u zatvorena vrata blagovaonice, oslušujući tutnjanje vlastitog srca.

Podignula je dlanove i opipala žuljeve na njima. Nije ih zaradila na ovom poslu, radeći za oca i Bratstvo posljednjih nekoliko mjeseci, organizirajući raspored i vodeći brigu o problemima, odlukama i procesima. Ne, prvi put u životu počela je ići u teretanu. Dizati utege. Trčati na traci. Koristiti *fitness* stepenice. Zgibovi, sklekovi, trbušnjaci. Veslački ergometar.

Donedavno nije ni znala što je veslački ergometar.

A sve to kako bi se pripremila za sutrašnju večer. Pod pretpostavkom da joj skupina mužjaka iz Kraljeve primaće odaje sve to ne oduzme.

Sutra u ponoć trebala bi se pridružiti mužjacima i ženka, samo je Čuvardjeva znala koliko njih, na tajnoj lokaciji - gdje će dati sve od sebe da upadne u program vojničke obuke Bratstva crnog bodeža.

Bio je to dobar plan - nešto čemu se odlučila posvetiti, bila je to njezina prilika za neovisnost, da nekog razvali, da samoj sebi dokaže da je više od vlastitog pedigrea. U čemu je bio problem? Prave krvne kćeri glimere, i to ni više ni manje nego pripadnice Prve obitelji, nisu pohađale vojničku obuku. Nisu rukovale pištoljima ili noževima. Nisu učile umijeće borbe ili samoobrane. Nisu ni znale što su *degradi*.

Nisu se niti *družile* s ratnicima.

Kćeri poput nje učile su pletenje, klasičnu glazbu i pjevanje, fine manire, vođenje velikih kućanstava punih *slugana*. Od njih se očekivalo da poznaju komplicirani društveni kalendar i festivalske cikluse, da prate stil odijevanja za svaki od njih, da znaju razliku između Van Cleefa & Arpelsa, Boucherona i Cartiera. Bile su zatvorene, zaštićene i njegovane kao dragulji.

Jedino opasno što su smjele raditi? Razmnožavati se. S helrenom koji će odabrati njihova obitelj kako bi očuvala svetost svoje krvne loze.

Bilo je pravo čudo što joj otac to uopće dopušta.

Žustro se usprotivio svemu onda kad mu je prvi put pokazala prijavnicu - ali se najzad predomislio i dopustio joj da se prijavi za obuku. Racije otprije nekoliko godina, kad je Degradacijsko društvo ubilo jako mnogo vampira, ukazale su na to da je Caldwell, New York, itekako opasno mjesto. A ona mu je rekla da ne želi ići u rat i boriti se. Samo želi naučiti kako se obraniti.

Čim je to oblikovala kao pitanje vlastite sigurnosti? Otac je promijenio ploču.

Prava je istina bila ta da je htjela nešto što će biti samo njezino. Identitet koji se nije temeljio samo na onome što je nametnuto rođenjem.

Osim toga, Peyton joj je rekao da nema šanse. Zato što je ženka. Fućkaš to.

Paradise je opet pogledala u zatvorena vrata. »Hajdeee...«

Koračajući uokolo, naposljetku je izišla u predvorje, ali nije se htjela previše približiti mjestu sastanka mužjaka - kao da bi se time mogla ureći.

Bože, o čemu li razgovaraju tamo unutra?

Obično bi Kralj otišao odmah nakon posljednje audijencije. Ako bi on i Bratstvo morali riješiti neko privatno ili ratno pitanje, obično bi se time dalje pozabavili u rezidenciji Prve obitelji, mjestu toliko tajnom da čak ni njezinog oca nikad nisu tamo pozvali. Dakle, da, sigurno su pričali o njoj.

Natrag u čekaonici, otišla je do stola i počela brojati sate koje je za njim provela. Radila je na tom mjestu svega nekoliko mjeseci, ali posao joj se sviđao - do određene mjere. Tijekom njezinog odsustva, pod pretpostavkom da je prime u obuku Bratstva, jedna će rođakinja preuzeti posao, pa je posljednjih nekoliko noći provela pokazujući joj kako se što radi, pojašnjavajući procedure koje je sama Paradise uvela, pazeći na to da prijenos posla s jedne osobe na drugu prođe glatko.

Ponovno sjedajući na svoju stolicu, otvorila je srednju ladicu i izvadila svoju prijavnicu - kao da će je to iznova uvjeriti da će se cijela stvar naposljetku obistinuti.

Držeći papir u rukama, zapitala se tko će se još pojaviti na sutrašnjem orijentacijskom sastanku... i pomislila na mužjaka koji je svojedobno posjetio primače odaje tražeći kopiju prijavnice.

Visok, široka ramena, dubok glas. Bejzbolska kapa na momčad Syracuse, traperice koje su izgledale kao da ih je izlizao na nekom konkretnom poslu.

Zajednica vampira bila je malena, a ona ga nikad nije vidjela - možda je bio običan civil? Bila je to još jedna novost u programu. Dosad su samo mužjaci iz reda aristokracije bili pozivani da rade s Bratstvom.

Kazao joj je svoje ime, ali nije primio ruku koju mu je pružila. Craeg. To je bilo sve što je znala.

Međutim, nije bio nepristojan. Zapravo, poticao ju je da se prijavi.

A bio je i... privlačan, što ju je šokiralo - toliko da je tjednima čekala da se vrati s ispunjenom prijavnicom. Nije se vratio. Možda ju je skenirao i poslao.

A možda je na kraju zaključio da niti ne želi na obuku.

Činilo se suludim osjećati razočaranje pri pomisli da ga više nikad neće vidjeti.

Kad joj je mobitel zacvrkutao, poskočila je i zgrabila ga. Peyton. Opet.

Vidjet će ga na orijentacijskom sastanku sutra navečer - a i bolje da ga ne vidi prije. Nakon one svađe oko njezinog pristupanja programu obuke, morala je staviti kočnicu na to prijateljstvo. S druge strane, ako Bratstvo tamo unutra blokira njezinog oca? Sav taj pravednički gnjev upućen prema tom tipu bit će besmislen.

Ali, molim vas, pa ženke su se smjele prijaviti.

Problem je bio u tome što ona nije bila »normalna« ženka.

Zaboga, nije imala pojma što će napraviti ako se njezin otac odjednom predomisli. Valjda Bratstvo ne bi čekalo do posljednjeg trena da joj uskrati mjesto.

Zar ne?

Na drugoj strani grada, Marissa, šelan združena s Bratom iz reda crnog bodeža, *Dkestroyerom*, a.k.a. Butchom O'Nealom, naslonila se na svoju uredsku stolicu u Sigurnom mjestu. Kad je stolica zaškripala, lupnula je kemijskom o upijajući papir s kalendarom i prebacila slušalicu s jednog uha na drugo.

Upadajući u riječ osobi na drugoj strani linije, rekla je: »Cijenim vaš poziv, ali ne mogu...«

Ženka s druge strane nije ni trepnula. Samo je nastavila brbljati, aristokratskim glasom podignutim do sasvim nove frekvencije - bilo je pravo čudo da u cijelom gradu nije došlo do kratkog spoja i nestanka struje. »... jasno vam je zašto nam treba vaša pomoć. Ovo je prvi

Festival dvanaestog mjeseca nakon racija. Kao šelan jednog Brata i pripadnica Prve obitelji, bili biste savršena organizatorica tog događanja...«

U novom pokušaju da je odbije, Marissa se ubacila: »Nisam sigurna jeste li toga svjesni, ali radim na puno radno vrijeme kao ravnateljica Sigurnog mjesta i...«

»... i vaš brat je rekao da ste vi dobar izbor.«

Marissa je utihnula.

Najprije je pomislila da je prilično nevjerojatno da ju je Havers, iscjelitelj vrste i njezin jako, jako, jako otuđeni brat preporučio i za što drugo osim za uranjenu smrt. A onda je malo računala... Koliko dugo već nije razgovarala s njim? Dvije godine? Tri? Još otkako ju je izbacio iz njihove kuće, pet-šest minuta prije zore, nakon što je doznao da se zanima za običnog čovjeka.

Koji se na kraju ispostavio kao Wrathov bratić i utjelovljenje legende o *Dhestroyeru*.

Kako ti se sad sviđam, čula je glas u svojoj glavi.

»Dakle, vi jednostavno *morate* predsjedati događajem«, zaključila je ženka. Kao da je to gotova stvar.

»Morate mi oprostiti«, Marissa se nakašljala. »Ali moj brat nije u poziciji da predlaže moje ime i za što, budući da se on i ja već duže vrijeme nismo vidjeli.«

Kad se cijela hrpa ničega osim tišine začula s druge strane veze, zaključila je da je trebala spomenuti obiteljsko prljavo rublje već prije deset minuta. Članovi glimere morali su se pridržavati strogih pravila ponašanja - a otkrivanje velikog razdora u krvnoj lozi, ma koliko poznato javnosti, bilo je nešto što se jednostavno nije činilo.

Bilo je daleko primjerenije da drugi šapuću o tome iza vaših leđa.

Nažalost, ženka se brzo oporavila i promijenila taktiku. »Bilo kako bilo, od ključne je važnosti da svi pripadnici naše društvene klase nastave s festivalskim...«

Marissa je pogledala prema vratima s kojih se začulo kucanje. »Da?«

Preko telefona ženka je kazala: »Divno! Možete doći do mog imanja...«

»Ne, ne. Netko me treba.« Reče nešto glasnije: »Uđite.«

Čim je ugledala izraz na Marynom licu, opsovala je. Loše vijesti. Rhageova je šelan bila predana profesionalka, a ako ona tako izgleda? Mora da se radi o pravom problemu...

Je li to *krv* na njezinoj košulji?

Marissa je stišala glas i prestala s uljudnostima. »Odgovor je ne. Moj posao iziskuje sve moje vrijeme. Osim toga, kad ste već toliko strastveni, vi biste to trebali odraditi. Doviđenja.«

Vrativši slušalicu na postolje, ustala je. »Što se zbiva?«

»Dovezli su jednu štíćenicu koja treba hitnu medicinsku pomoć. Nikako ne mogu dobiti doktoricu Jane ni Ehlen. Ne znam što da radim.«

Marissa hitro zaobiđe stol. »Gdje je?«

»Dolje.«

Obje su otrčale niza stube, Marissa na čelu. »Kako je došla do nas?«

»Ne znam. Sigurnosna kamera ju je snimila kako puže po tratini.«

»*Molim?*«

»Primila sam obavijest preko mobitela pa smo Rhym i ja istrčale van. Unijele smo je u boravak.«

Zaokrećući za ugao u prizemlju, Marissa se okliznula o sag... A onda se ukopala na mjestu.

Kad je vidjela u kakvom je stanju ženka ispružena preko naslonjača, dlanom je pokrila usta. »Dragi Bože...« šapnula je.

Krv. Krv je bila posvuda, skupljala se u lokve na podu, natapala bijele ručnike kojima su joj pritisnuli rane, curila niz stopalo po tepihu.

Djevojku su toliko strašno pretukli da ju se nije moglo identificirati, lice joj je bilo toliko natečeno da, da nije imala dugu kosu i rasparanu suknju, ne biste mogli ni zaključiti kojeg je spola. Jedna joj je ruka bila vidno dislocirana, ud joj je samo visio s ramena... Na sebi je imala samo jednu cipelu s visokom petom, čarape su joj bile potrgane.

Disala je na jedvite jade. Iz grudi joj je dopirao hrapav zvuk, kao da se gušila u vlastitoj krvi.

Rhym, supervizorica štíćenica, podignula je pogled s mjesta pored kauča gdje je čučala. Suznih je očiju prošaptala: »Mislim da neće preživjeti. Kako da preživi...«

Marissa se morala sabrati. To je bila jedina opcija. »I doktorica Jane i Ehlina su nedostupne?« rekla je promuklim glasom.

»Pokušala sam dobiti palaču«, odgovorila je Mary. »Kliniku. Njihove mobitele. Sve redom, po dva puta.«

Na djelić sekunde Marissa se preplašila pomisli što bi to moglo značiti za nju osobno. Je li i Braći trebala medicinska pomoć? Kako je Butch?

To je trajalo svega trenutak. »Daj mi svoj mobitel... I odvedi sve štíćenice u Wellsieno krilo. Želim da sve budu tamo u slučaju da moram pozvati mužjaka.«

Mary joj je dobacila svoj mobitel i kimnula. »Smjesta.«

Sigurno je mjesto bilo upravo to - sigurno sklonište za ženke koje su bile žrtve obiteljskog nasilja i koje su sa svojim mladima tražile utočište i rehabilitaciju. Nakon što je provela bezbrojna, beskorisna stoljeća među glimerom, kao nepriznata Kraljeva zaručnica, Marissa je pronašla svoj poziv u službenju ženkama koje su u najboljem slučaju bile verbalno zlostavljane, a u najgorem su se prema njima užasno ponašali.

Mužjacima ulaz nije bio dopušten.

Međutim, kako bi spasila život ove ženke, morat će prekršiti to pravilo.

Javi se, Manny, pomislila je kad se oglasilo prvo zvono. Javi se na prokleti telefon...

Drugo poglavlje

Nije bilo nazočno cijelo Bratstvo crnog bodeža. Zapravo, s Kraljem su bila samo dva Brata.

Kad je Abalon, Prvi savjetnik Wratha, sina Wrathovog, oca Wrathovog, ušao u primaću odaju kako bi stao pred svog vladara, itekako je bio svjestan dvojice mužjaka. S njihove strane nikad nije doživio ništa osim zaštite i civiliziranosti, no s obzirom na to da se spremao predati im svojeg jedinog krvnog potomka, njihove nešto očitije karakteristike bile su poput vriska u noći.

Brat Vishous ga je promatrao dijamantnim očima koje nisu treptale, tetovaže na njegovoj lijevoj sljepoočnici izgledale su krajnje zlokobno, mišićavo tijelo odjeveno u kožu i opasano oružjem. Pored njega je stajao Butch, a.k.a. *Dhestroyer* - nekoć čovjek s bostonskim naglaskom kojeg je dohvatio Omega i ostavio ga misleći da je mrtav - samo kako bi postao jedan od rijetkih koji su preživjeli tako nagli prijelaz.

Njih su se dvojica rijetko odvajali pa je bilo lako podijeliti im uloge dobrog i lošeg policajca. No u tom se trenutku ta podjela promijenila. Butch, mužjak koji se najčešće smiješio i ćaskao sa svima, sad je izgledao kao tip kojeg bi u nekoj mračnoj uličici bilo najbolje izbjeći. Njegov pogled boje lješnjaka bio je stisnut i nepomičan.

»Da?« Abalon se obratio svom Kralju. »Kako vam mogu biti na usluzi?«

Wrath je pomazio kockastu, žutu glavu svog psa vodiča, Georgea. »Moji dečki moraju porazgovarati s tobom.«

Ah, pomisli Abalon. I dosjetio se o čemu bi mogla biti riječ.

Butch se osmjehnuo, ali samo na djelić sekunde. Kao da je htio unaprijed ublažiti ono što će mu sići s usana. »Želimo se uvjeriti da si svjestan što obuhvaća program obuke.«

Abalon se nakašljao. »Znam da je Paradise veoma stalo do toga. I nadam se da obuhvaća tečajeve samoobrane. Volio bih da je... sigurnija.«

Ta potencijalna prednost programa bila je jedino što mu je pomoglo da prebrodi jaz između onoga što je zamislio za nju i njezin život, i onoga što je ona naumila činiti s njim.

Budući da nije dobio odgovor, Abalon je počeo pogledavati od jednog Brata do drugog. »Što mi prešućujete?«

Vishous je zinuo, ali Butch je podignuo dlan i ušutkao ga. »Posao koji obavljaš za Wratha na prvom je mjestu.«

Abalon se lecnuo. »Želiš reći da je Paradise diskvalificirana zbog mog položaja ovdje? Najdraža Čuvardevo, zašto nam niste rekli...«

»Želimo da shvatiš da to neće biti samo učenje iz knjiga. Ovo je priprema za rat.«

»Ali kandidati se ne moraju nužno boriti na ulicama tijekom obuke, zar ne?«

»Nas brine ono što se događa ovdje«, Brat mahne rukom po prostoriji. »Ne možemo dopustiti da išta utječe na tvoj odnos s Wrathom i ono što za njega obavljaš. Paradise je dobrodošla na obuku koliko i svi ostali, ali ne ako njezino ispisivanje ili eventualno izbacivanje bude stvorilo tenzije među nama.«

Abalon izdahne s olakšanjem. »Oko toga se ne morate brinuti. Uspjeh ili neuspjeh će doživjeti isključivo po vlastitim zaslugama.

Ne očekujem nikakav poseban tretman za nju - a ako ne bude mogla držati korak? Izbacite je iz obuke.«

Ruku na srce, iako to nikad ne bi rekao naglas, nadao se i očekivao da će se upravo to i dogoditi. Nije se radovao tome da bi Paradise mogla ostati razočarana samom sobom ili uložnim trudom, ali... posljednje što je želio za svoju kćer bilo je to da se izloži bilo čemu ružnom - ili, Bože sačuvaj, da doista ode u rat. Ovo posljednje nije mogao ni zamisliti.

»Ne brinite«, ponovio je, pogledavši u Braću i u Kralja. »Sve će biti u redu.«

Brat Butch se zagledao u Vishousa. A onda opet pogledao u njega. »Pročitao si prijavnicu, zar ne?«

»Ona ju je ispunila.«

»Dakle, nisi je pročitao?«

»Ovo je nešto što ona radi samostalno - kao njezin otac i nadgledatelj, jesam li je možda trebao potpisati?«

Vishous zapali smotanu cigaretu. »Ali, možda bi volio biti spreman?«

Abalon je kimnuo. »I jesam. Kunem vam se, jesam.«

Paradise je bila ženka odgajana bez strogoće, prema aristokratskoj tradiciji. Posljednja je dva mjeseca radila na svojoj fizičkoj snazi - i to prilično marljivo - a on je mogao osjetiti kako iz nje isijava uzbuđenje kad god bi obavila svoje dužnosti ovdje i spremala se da napusti svoje radno mjesto. Međutim, postojala je velika šansa da će se sutra navečer, nakon orijentacijskog sastanka, kad pravi posao počne, ili povući... ili će je zamoliti da ode.

Srce će mu se slomiti ako ona doživi neuspjeh.

Ali bolje i to nego da strada na nekom ratištu samo kako bi dokazala da je više od onoga što joj nameće njezin aristokratski položaj.

Dok su ga dvojica Braće i dalje promatrala, Abalon je pognuo glavu. »Znam da joj se ne piše dobro. I više sam nego pripremljen na to. Nisam naivan.«

Trenutak poslije Butch je kazao: »U redu. Pošteno.«

»Još nešto, gospodaru?« Abalon je upitao Kralja.

Kad je Wrath odmahnuo glavom, Abalon se naklonio svakom ponaosob. »Hvala vam što se brinete. Paradise je moje najveće blago - sve što mi je preostalo od moje ljubljene šelan. Znam da će sutra biti u dobrim i poštenim rukama.«

Kad se okrenuo da ode, Braća su i dalje bila namrgođena. S druge strane, nije bio upućen u posljednja ratna zbivanja - a u ratu se non-stop nešto događalo. Nikad ga nisu uplitali u borbe i smišljanje strategija, na čemu je bio zahvalan.

Jednako kao što bi bio zahvalan i da Paradise napusti program.

Istinski je poželio da joj je *mamen* još živa. Možda se ništa od ovoga ne bi dogodilo da je njegova šelan tu i da je može urazumiti.

Otvarajući dvostruka vrata, začuo je šuškanje u čekaonici. »Paradise?«

Prešao je preko predvorja, a kad je zašao za ugao i ušao u čekaonicu, njegova se kćer uspravila i prestala skupljati crvene kemijske koje su se prosule po stolu.

»Sve u redu?« upitao je.

Pogledala ga je u oči. »Je li? Smijem li ići sutra navečer?«

Abalon se nasmijao - nastojeći ne pokazati tugu u očima, u glasu. »Naravno. U programu si, to je odlučeno već prije nekoliko mjeseci.«

Potrčala je k njemu i zagrlila ga, čvrsto ga stišući, kao da je dotad bila uvjerena da će joj zabraniti ono što je tako žarko željela.

Grleći svoju kćer, Abalon je tek izdaleka primijetio da Braća i Kralj izlaze kroz prednja vrata. Nije obraćao pozornost na njih.

Mislio je samo o tome kako bi volio spasiti svoju kćer od bilo kakva razočaranja. Ali to nije bilo među roditeljskim vještinama koje je stekao prilikom njezina rođenja.

O, kako je želio da je njegova šelan tu s njima umjesto u Sjenosvijetu.

Ona bi to puno bolje odradila.

Naginjući se nad brutalno ranjenu ženu, Marissa je sklopila oči kad je treći put čula javljanje Mannyjeve govorne pošte. Koji *vrag* se zbiva u klinici?

Upravo kad je htjela ponovno okrenuti broj, mobitel joj je zazvonio. »Hvala Bogu, Manny? Manny?«

Nešto u njezinom glasu nagnalo je ranjenu ženu da se pomakne, krvavo joj se lice premještalo na jastucima kauča. Bože, taj hrapavi zvuk iz njezinih grudi bio je dovoljan da vam srce načas stane.

»Ne, Ehlena je«, reče joj ženski glas na uho. »Manny i Jane su s Tohrom, hitna operacija. Ima višestruki prijelom bedrene kosti, i ja bih se morala smjesta vratiti u kiruršku salu. Nešto nije u redu?«

»Koliko će to još potrajati?« upitala je.

»Tek su počeli.«

Marissa je sklopila oči. »U redu, molim te, reci im da me nazovu čim uzmognu. Imam...« Okrenula je glavu i stišala glas. »Imam ranjenu osobu ovdje, maločas je stigla. Mislim da nemamo puno vremena.«

Ehlena je opsovala. »Nedostaje nam osoblja. Možeš li nazvati Vishousa? I on je prošao medicinsku obuku, možda može stabilizirati pacijenticu.«

Marissa je pokušala zamisliti Brata kako korača kroz kuću. On joj ne bi bio prvi izbor, i to ne zato što nije vjerovala tom muškaku. Najbolji prijatelj njezinog Ehlena bio je vrhunski vampir, kako god da okreneš.

Ali njegova je pojava bila strašna.

Međutim, ako se svi prebace u Wellsieno krilo...

»Dobra ideja. Hvala.«

»Reći ću im da te nazovu čim završe.«

»Molim te.«

Prekidajući poziv, upisala je V.-ov broj. I opet dobila prokletu govornu poštu. »*Sranje*.«

Rhym progovori, pritišući otvorenu ranu na ženkinom ramenu. »Kad će doći?«

Bližio se kraj noći. V. je možda na putu od uličica u centru Caldwell do palače. A možda... Možda je zapeo boreći se s onim tko je ozlijedio Tohra.

Kad je ženka na kauču počela kašljati i pijuckati, brzinski je odradila računicu. Posljednje što je htjela bilo je obratiti se svom bratu, ali ne bi mogla živjeti sa sobom kad bi njezini privatni problemi nekoga koštali života.

Marissa je napamet utipkala Haversov broj mobitela, u nadi da ga nije promijenio. Jedno zvono, drugo zvono...

»Halo?« začuo se njegov glas.

»Ja sam.« I prije nego što je nastala neugodna tišina ili se začuo pozdrav, dodala je: »Imamo hitan slučaj ovdje u Sigurnom mjestu. Moraš smjesta doći - ili poslati nekoga. Liječnici Bratstva su na operaciji i nemamo mnogo vremena.«

Nastala je kratka stanka, kao da se glavni iscjelitelj njihove vrste prebacuje s privatnog na poslovni modus operandi. »Stižem smjesta. Osoba je ozlijeđena?«

»Da.« Marissa je ponovo stišala glas. »Teško je pretučena i... unakažena. Puno je krvi. Ne znam...«

»Povest ću sestru. Hoćeš li zatvoriti ostale štíćenice?«

»Već jesam.«

»Otključaj ulazna vrata.«

»Nađemo se na njima.«

I to je bilo to.

Izgleda da je svemir uporno htio imati njezinog brata na radaru te večeri. Najprije onaj glupi poziv od one posvuduše, a sad i...

Marissa kimne glavom prema Rhym. »Pomoć stiže.«

Kroz natečeno oko koje se još nije zatvorilo, ranjena ženka kao da se pokušala fokusirati.

Marissa se nagnula i primila je za krvavu ruku. »Moj će se brat jako dobro pobrinuti za tebe.«

Na djelić sekunde zabrinula se što nije prešutjela činjenicu da će je mužjak pregledati. Ali ženka ionako nije reagirala.

Najdraža Čuvardjevo, što ako umre prije nego što on stigne ovamo?

Marissa je čučnula i zataknula joj plavu kosu iza ušiju. »Na sigurnom si, sve će biti u redu.« Otvoreno je oko pogledalo u nju. »Imaš li rodbinu koju možemo nazvati? Možemo li nekoga pozvati ovamo?«

Ženka je odmahivala glavom amo-tamo.

»Ne? Jesi li sigurna?« Oko se zatvorilo. »Možeš li mi reći tko ti je ovo učinio?«

Okrenula je glavu.

Sranje.

Marissa se povukla i otišla do kratkog hodnika u prednjem dijelu kuće. S obje strane vrata nalazili su se dugački, uski prozori pa je pogledala prema tratini. Drveće koje je prije svega nekoliko tjedana bilo čudesno šareno, odbacilo je svoje spektakularno crveno, zlatno i žuto lišće, a bodljikavi udovi pod njima sada su izgledali kao kosti izglednjelog psa.

Nije mogla odoljeti da ne baci pogled na zrcalo pored vrata i provjeri je li joj frizura još na mjestu, drži li se šminka nakon deset sati rada.

Dok je još živjela sa svojim bratom, nosila je svilene haljine i raskošan nakit, kosu je podizala na vrh glave. Sada? Na sebi je imala hlače marke Ann Taylor, bluzu s podignutim

ovratnikom i niske cipele marke Cole Haan koje je nosila jer su bile udobne. Od nakita je nosila samo majušni zlatni križ zato što je njezin helren Butch držao do svog Boga i poklonio joj tu ogrlicu prošlog Božića. Da, imala je još i par bisernih naušnica na ušima.

Iako je Butchov prijelaz bio naprasit, unatoč njegovom pripadništvu Bratstvu i srodstvu s Kraljem, njezin je mužjak duboko u sebi ipak ostao čovjek. Sve na njemu, od katoličkih uvjerenja do ukusa u knjigama i filmovima, očekivanja koje je imao od svoje »supruge«, sve je bilo posljedica odrastanja među *homo sapiensima*.

Dotaknuvši zlatnu ogrlicu oko vrata, namrštila se osjetivši nagon da je skine samo zato što je njezin brat nije odobravao.

S druge strane, nosila ona simbol svog združivanja oko vrata ili ne, nije da je to išta mijenjalo. U bratovim je očima odabrala tog štakora bez repa za svog helrena i taj joj grijeh nikad neće biti oprostjen.

Djelić sekunde poslije, dvije su se sjene materijalizirale iz zraka ravno na pločnik, jedna viša i muževnija, odjevena u bijeli mantil, druga niža i ženstvenija, u tradicionalnoj uniformi bolničarke.

Kad su se približili i stali na svjetlo, Marissa je obrisala znojne dlanove o stražnji dio hlača. Havers je izgledao isto kao uvijek, od leptir mašne i naočala s okvirom od kornjačevine do tamne kose i razdjeljka sa strane koji je namještao kao *Momci s Madisona*.

U zadnji je čas Marissa prebacila križ otraga i otvorila vrata. Nastojeći prikriti nervozu, izjavila je: »U boravku je.«

Bez »bok, kako si?« ili »hej, jesi li i dalje licemjerni kreten?«. S druge strane, zvala ga je zbog hitnog slučaja, a ne na druženje.

»Marissa,« reče njezin brat kimajući glavom, zakoračivši prema njoj, »ovo je Cannest, moja glavna sestra.«

»Zadovoljstvo mi je, sigurno«, promrsi sestra.

Marissa kimne ženki. »Ovuda.«

Noge su joj bile ukočene dok ih je vodila kroz skromnu kuću s običnim pokućstvom, iz nekog joj se razloga činilo kao da je plamenac kojem su koljena okrenuta u pogrešnu stranu. Za to vrijeme, svakojake su joj se uspomene komešale pod površinom svijesti, samo je emotivna težina tragedije koja se odvijala u drugoj prostoriji držala emocije pod kontrolom.

Njezin se brat zaustavio na ulazu u boravak i predao liječničku torbu svojoj asistentici. »Moja će sestra obaviti trijažu i izvijestiti me o njezinom stanju. To je bolje nego da je mužjak pregledava.«

Marissa je prvi put pogledala Haversa u oči i primijetila da su i dalje iste nijanse plave kao i njezine. Kao da se to moglo nekako promijeniti?

»Vrlo pažljivo od tebe«, rekla je prije nego što se obratila njegovoj asistentici. »Pođi sa mnom.«

U boravku, sestra se zaputila ravno prema kauču i ljubazno zauzela mjesto na kojem je dotad stajala Rhym. Žrtva se promeškotala kao da je primijetila da se netko nov nalazi pored nje, a onda i zastenjala dok joj je sestra mjerila puls i krvni tlak.

Marissa je stajala sa strane, ruke je prekrížila na prsima i dlanom pokrila usta. Kretnje su dobre, govorila si je. To je značilo da je jedna ženka još živa.

»Pažljivo«, izletjelo joj je s usana dok je sestra opipavala ruku, a suze se miješale s krvlju na pretučenom licu.

Dragi Bože, tko joj je to učinio? Mora da je to bio netko iz njihove vrste - nije mogla nanjušiti ništa ljudsko na njoj.

Marissa je morala pognuti pogled kad joj je sestra počela pregledavati intimnije dijelove, pa je pozvala Rhym da joj se pridruži na ulazu, kao da i sama želi poštovati privatnost koju je njezin brat od početka poštovao.

Nakon čitave vječnosti, kako joj se činilo, sestra je tiho popričala sa ženkom, a zatim se vratila k njima, dala Marissi znak da krene za njom prema mjestu na kojem je Havers stajao s rukama spojenim na leđima. Pognuo je glavu slušajući kako mu se sestra tiho obraća.

»Ima teške unutarnje ozljede«, izvijestila ih je ženka. »Mora smjesta na operaciju, inače neće preživjeti. Ruka je najmanji problem.«

Havers je kimnuo i pogledao u Marissu. »Bio sam toliko slobodan da organiziram prijevoz. Trebao bi stići za petnaestak minuta.«

»Idem s njom u kolima.« Marissa je već bila spremna na prepirku. »Dok se ne pojavi rodbina, ja sam njezina nadgledateljica.«

»Naravno.«

»I pokrit ću trošak liječenja.«

»To neće biti potrebno.«

»Itekako je potrebno. Dopusti da odem po svoje stvari.«

Napuštajući ih, kratko je popričala s Rhym, a zatim otrčala do svog ureda i uzela mobitel, torbicu i kaput. Palo joj je na pamet da nazove Butcha jer je postojala šansa da se neće vratiti kući tijekom dana, ali to ionako još neko vrijeme neće znati sa sigurnošću. Osim toga, kad bi zvala svog helrena svaki put kad bi iskrsnula neka kriza na poslu? Zablokirala bi mu mobitel.

Na pola puta niz stubište, shvatila je da postoji još jedan razlog zašto ga neće nazvati.

Ovaj je slučaj previše nalikovao na ono što se dogodilo njegovoj sestri.

A postojala je mogućnost da sve završi na isti način, ako i ova ženka podlegne ozljedama.

Ne, pomislila je vraćajući se na prvi kat. Imao je već dovoljno toga na pameti da bi mu se u svojoj stvari otvarale stare rane.

»Spremna sam«, rekla je bratu kao da ga izaziva da se predomisli.

»Ambulantna kola stižu za dvije minute. I ja ću morati biti unutra s njom - netko je mora nahraniti ako joj želimo pružiti i najmanju šansu da preživi.«

Havers joj se kratko naklonio i istim se putem vratio do ulaznih vrata. Kad je zašao za ugao, Marissa je odmahнула glavom.

Pomisao da bi dao vlastitu krv kako bi pomogao nekoj nepoznatoj ženki, koja je vjerojatno običan civil, bila je istovremeno i zadivljujuća... i frustrirajuća.

Činjenica da je taj mužjak tako dobar prema svojim pacijentima i tako okrutan prema vlastitom rodu bila je nepodnošljiva kontradikcija.

No, to vam je glimera. Gomila dvostrukih standarda. Koje se obično koristilo na štetu kćeri, sestara i majki.

Treće poglavlje

U veličanstvenom, slikovitom predvorju palače Bratstva, Butch se namrštio i pogledao u mobitel. Prije otprilike tri minute provjerio je vrijeme na svom satu marke Audemars Piguet, ali je zaključio da mu njegov koji-već-model Samsunga možda može ponuditi odgovor s kojim će moći živjeti. Ništa od toga.

Sedmi poziv upućen Marissi ostao je bez odgovora. Kao i prethodnih šest.

U pozadini, brbljanje i tiho šuškanje s Posljednjeg obroka dopiralo je iz blagovaonice.

Bez nekog posebnog razloga, sjetio se prve večeri kad je osluškivao te zvukove. Bilo je to u kući koja se sada koristila za audijencije. U to je vrijeme još bio detektiv i radio na Odjelu za umorstva, potpuno izgubljen, tragajući za fatalnom destrukcijom koja će ga najzad lišiti života.

A onda se otvorila zečja rupa.

Najprije je u nju upala Beth, usisalo ju je njezino miješano podrijetlo, bila je polučovjek, poluvampir. On je uletio na sasvim drukčiji način.

Ako ćeš već ranjavati čovjeka, bi li bio tako ljubazan i to radio otraga?

»Jesi li je dobio?«

Butch je sklopio oči začuvši poznati muški glas. Iako to nije bilo ni djelomično blizu istini, ponekad se osjećao kao da mu je Vishousovo hrapavo mrmljanje oduvijek bilo u glavi.

»Nisam.«

Dok je Brat koračao prema njemu, prethodio mu je miris turskog duhana koji je Butch duboko udahnuo. Možda je to bilo zbog mirisa duhana ili prisutnosti kućkinog sina, ali panični vrisak u ušima malčice se utišao.

»Nazvao si je u ured u Sigurnom?« V. je ispuhnuo dim.

»Govorna pošta. Nazvao sam i Mary. Ništa.«

»Jebote...«

Začuvši tiho zvonce sa sigurnosne kamere, hitro je okrenuo glavu. Čim je ugledao sliku na ekranu, jurnuo je prema velikim ulaznim vratima i praktički ih skinuo sa šarki.

»O, Bože, gdje si bila...«

S tolikom se brzinom i silinom bacio na svoju Marissu da se ostatak nerazgovijetnih riječi koje su mu sišle s usana izgubio dok ju je privijao uza se.

»Jako mi je žao«, rekla je potihom. »Imala sam neki slučaj. Nisam te nazvala jer sam mislila da neću imati vremena ni otići kući.«

Odmaknuvši se, primio joj je lice među dlanove i pomno ga promotrio. »Jesi li dobro?«

»Apsolutno. Jako mi je žao...«

Poljubio ju je, protrnuvši kad mu je rukama prešla preko leđa. »Ne, ne. Ne mora ti biti žao. Bitno mi je samo da si dobro.«

Prokletstvo, to sunce je užasna stvar. Vampir kojeg uhvati zora je običan kriješ u odjeći - i iako je Marissa bila dobro zaštićena u Sigurnom mjestu, sranja su se svejedno događala, ljudi su bili nepredvidivi idioti, a koljači ubojiti.

Odmičući se od njega, osmjehnula se. »Dobro sam, skroz dobro.«

Da, baš, pomislio je dok ga je ona izbjegavala pogledati u oči. Povukao ju je za ruku. »Pođi sa mnom.«

»Ali Posljednji obrok je na stolu...«

»Koga briga.«

Poveo ju je u sobu za bilijar i zatvorio bi vrata za njima, da je ta prostorija imala vrata. »Što se dogodilo?« upitao je.

Malo je koračala po prostoriji, njezino čudesno tijelo i običnu je odjeću pretvaralo u visoku modu. »Ništa što već nisi čuo, nažalost.«

Butch je sklopio oči. Ponekad je mrzio njezin posao, zbilja jest. Ali što je on bio teži, to se ona jače borila - i premda ga je boljelo vidjeti je tako izmoždenu, istrošenu, ponekad i obeshrabrenu, vraški ju je poštovao zbog onoga što je radila za svoju vrstu. A i nije sve bilo tako loše. Kad bi se oni kojima je pomogla ponovno osamostalili, njegova bi šelan blistala kao sunce.

Uzevši je za ruku, oslonio se o jedan stol za bilijar i povukao je među svoje noge. »Reci mi svejedno.«

Pogledom je vrludala po prostoriji, ali on je i dalje bio usredotočen na nju. Isuse, čak i nakon duge, teške noći, i dalje mu je oduzimala dah. Njezina je ljepota bila legendarna među njihovom vrstom, nešto o čemu se generacijama pričalo i čemu se i dalje divilo, a bilo je i očito zašto. Lice joj je bilo skup savršenih kuteva, koža glatka i blistava kao biser, plave oči boje ranoga jutra, usne ružičaste i meke. K tome još i plava kosa koja joj je sezala preko ramena, i da, njezina figura, od kojeg bi mušjaci padali na stražnjice - i tamo i ostajali.

Iz dana u dan se pitao što ona radi s njim. S njim. Tipom iz Southieja, s okrhnutim sjekutićem, lošom pričom iza sebe i gomilom ovisnosti kojih se nije mogao riješiti sve dok nije upoznao nju.

A onda i još sve to sranje s Omegom.

Pa ipak, njegova ga je šelan voljela, iz potpuno nepoznatih razloga.

»Ništa mi ne govoriš«, šapnuo je, odmičući joj kosu i mazeći vrat, uska ramena, čvrste ruke. »Znaš da mrzim kad ne znam što se događa.«

Kad se preko puta začuo zvonki smijeh, Marissa se privila uz njega, usnama dotičući svakojaka zanimljiva mjesta.

I gle čuda, istog trenu mu se dignuo, podebljao i produžio iza zatvarača kožnatih hlača.

Stavivši mu ruke oko vrata, nagnula se i grudima oslonila o njegova prsa. »Zar nisi gladan?«

Režeći duboko iz grla, posegnuo je i zgrabio je za stražnjicu. Držao ju je za guzove, taman su mu stali u dlan, čvrsti kao u gimnastičarke - o, Bože, počinjao se znojiti.

Ali onda je odmahnuo glavom. »Ovo neće ići. Nećeš me dekoncentrirati...«

Iduće čega je bio svjestan, Marissa je razmaknula usne i pokazala očnjake. Primičući mu se još bliže, jednim mu je očnjakom očešala donju usnu, osjećajući šiljasti vršak kako mu klizi niz usnu odmah je zastenjao.

»Zvučiš kao da ti nešto treba«, šapnula mu je na usne. »Hoćeš li mi reći što je to?« Isplazila je jezik i uvukla mu ga među usne. »Što bi to bilo, Butch? Reci mi što ti treba...«

»Ti«, zastenjao je. »Ti mi trebaš.«

Nakon prijelaza, kad mu je tijelo postalo krupnije i pretvorilo se u tu gromadu snage, polako se naviknuo na nalete fizičke snage - kao i na tu posvemašnju slabost koja ga je obuzimala kad je u pitanju bila njegova ženka i seks. Trebale su mu žene s vremena na vrijeme još onda dok je bio samo čovjek, ali to nije bilo ništa u usporedbi s vatrenom požudom koju je Marissa u njemu budila u tren oka. Jedan pogled, jedan dodir... rečenica ili dvije... ponekad i samo njezin čisti oceanski miris...

Bum! Kao da mu je netko raznio mozak. »*Marissa....*«

Zdjelicom se trljala o njegovu erekciju, a onda se odmaknula od njega. »Dođi ovamo.«

Mogla mu je narediti bilo što - stani na glavu, obrij obrve, iščupaj si ruku - i on bi je poslušao u tren oka. Da dođe do nje? I pruži joj orgazam - ili šest njih?

Da, naravno, hvala, gospo, kako vam mogu biti na usluzi...

Marissa ga je povela iza šanka i pritisnula o police s bocama žestokih pića. Ne trateći ni časka, bacila se na zatvarač njegovih hlača, dok je on, Bog mu pomogao, grčevito stiskao rub granitne plohe i gledao je kako otkopčava dugmad, jedno po jedno, vrhom erekcije i sam je otkopčavao hlače skupa s njom.

A onda ga je uzela u ruku.

»Jeboteeeee...« Najradije bi zabacio glavu unatrag, ali želio ju je vidjeti...

Cijelim se tijelom zanjihao dok ga je ona gladila.

»Voliš gledati kako ti to radim?« Dirala ga je nježno i polako, povlačila gore-dolje. »Je li, Butch?«

»Da«, šapnuo je, cijedeći riječi. »Volim... vidjeti... tvoje ruke na sebi...«

»A moja usta?«

Jaja su mu se stisnula, orgazam poletio ravno u vrh erekcije, spreman da eksplodira - i sve to prije nego se uopće spustila na koljena pred njim, nestajući iza stolnjaka koji je pokrивao prednji dio šanka.

Neće dugo izdržati, ali prokletstvo, želio je zadržati taj osjećaj, to toplo, vlažno povlačenje, makar još koju sekundu - ali ne smije gledati. Morao je čvrsto sklopiti oči. Ako je bude gledao, njezine razmaknute usne i plavu kosu razasutu po njegovim bedrima i kožnatim hlačama, njezine plave oči kad podigne pogled kao da joj se sviđa njegov okus...

Što, naravno, ne može biti istina. Međutim, bila je to laž kojoj se nije namjeravao protiviti...

Dok mu se njezino ime penjalo uz grlo, dočekao je ono što je želio, to sisanje, glatko i sklisko, toliko uzbuđujuće da je razrogačio oči. Uspravivši glavu, na trenutak je ugledao kožnate kauče, stolove za bilijar, prolaz u predvorje. Kad bi netko slučajno ušao - što je bilo malo vjerojatno s obzirom na Posljednji obrok - ugledao bi samo njega, s napaljenim izrazom lica. Marissa je bila skrivena iza dugačke plohe visokog šanka. Još jedna dobra vijest? Njegov miris združivanja bio je *posvuuuda* u zraku, opojni mračni začini koji su upozoravali da se nešto događa i da im moraju dati malo privatnosti.

Marissa je jahala njegovu erekciju svojim ustima, točno onako kako je volio, pa je opet sklopio oči - pomislio na utakmicu između Patriotsa i Giantsa... večeru serviranu u blagovaonici... hoće li ih Lassiter natjerati da gledaju *Neženju* ili će opet završiti s prokletom Rachel Ray i njezinim reklamama.

Prizor tog zanovijetala za štednjakom bio je filter koji je najbolje funkcionirao, blokirao bi određene osjete - ili ih barem kontrolirao dovoljno da ne svrši po svojoj šelan.

Zapravo, strah od tog ishoda bio je još učinkovitiji. Dovraga, užasavao se same pomisli da joj svrši u usta ili, Bože dragi, po licu... Ne, ne, to se neće dogoditi.

Opustivši stisak kojim se pridržavao za plohu iza sebe, posegnuo je rukom i nježno je povukao za ramena. »Stani...« procijedio je. »Moraš stati, odmah.«

Senzacije ispod pojasa bile su glasne poput detonacije - sve dok ga, čak i uza sve ono dekoncentriranje i brigu, umalo nisu obuzele, povukle u visoke valove intenzivne ekstaze.

Napravio je grimasu i procijedio kroz zube: »Vrijeme je da staneš, vrijeme je da...«

U zadnjem mogućem trenutku, na silu joj je odmaknuo glavu, pomaknuo kukove u stranu i ejakulirao po ormarićima u kojima su stajala velika pakiranja krepera u obliku ribica. Dok je on svršavao, ona se borila protiv njegovog stiska, kao da se htjela vratiti na njegovu erekciju, ali on joj to nije dopuštao sve dok mu se kukovi nisu prestali trzati i tijelo opustilo.

»Moraš mi dati da dovršim«, tiho je rekla. »Nikad mi ne daš da dovršim.«

Fokusirajući se opet na svoju družicu, povukao ju je uvis, i dalje čvrst, dodirnuo joj je grudi, trbuh, bedra...

Okrenuli su glavu prema zvonu s ulaznih vrata - a Butch je progutao psovku. Isuse, kako je mogao dopustiti da se to dogodi na tako javnom mjestu? Slijepom od požude, to se doimalo savršeno prihvatljivom idejom, ali nije to bilo mjesto na kojem bi jedna dama poput nje trebala pušiti tipu poput njega, čak i ako su združeni.

Butch nabrzinu poravna Marissinu kosu, a zatim počne zakopčavati hlače. »Ovo moramo raditi kod kuće.«

»Bilo je nekako zabavno.«

»Ne.«

Čim je Fritz pustio Xhex i Treza u kuću, Butch se trgnuo i vratio u stvarnost. »... duguje mi«, rekla je Xhex ulazeći.

»Itekako ti dugujem!« Butch joj je doviknuo. »Naplati dug kad god poželiš.«

Xhex ga je pogledala, a onda i uperila prst u njega. »Držim te za riječ.«

»I bolje ti je.«

Butch se jednostavno morao nasmijati, nakon čega se opet usredotočio na svoju šelan. »Daj da te nahranim. A onda i skinem do gola na našem krevetu.«

»Može.« Poljubila ga je i okrenula se kako bi obrisala ono što je...

»Ne.« Butch ju je uhvatio za ruke kojima je već vadila papirnate ubruse. »To je moj posao.«

Dok ju je micao s puta, mogao je osjetiti kako ga promatra, ali ju je ignorirao. Kod njega doma, postojala su dva tipa žena, a njegova je družica bila u kategoriji obožavanih.

On je to dobro znao. U prošlosti je imao i više nego dovoljno drolja.

Posljednje što je htio bilo je pokazati nepoštovanje prema Marissi. Bilo bi to kao da spalite crkvu do temelja, nožem prerežete Mona Lisu ili se Porscheom zaletite preko litice bez ikakvog razloga.

Dakle, ne, neće ona čistiti sranja koja je on napravio.

Marissa je imala drugih briga.

Budući da je Butch ustrajao u namjeri da sam obriše nered, maknula mu se s puta, odmahujući glavom. Nikad nije shvaćala te njegove mušice oko seksa, ali ih je prihvaćala. Što je drugo mogla? Nije htio razgovarati s njom o tome - kad god bi načela temu odgurivanja njezine glave kad je blizu klimaksa, on bi je ušutkao.

Osim toga, u tom joj trenutku ti problemčići koje su vukli otprije nisu bili glavni na pameti.

Teško ranjena ženka jedva je preživjela operaciju - a Marissa se vratila kući samo zato što nije mogla učiniti ništa osim sjediti ispred njezine sobe na Odjelu intenzivne njege i čekati da joj netko javi da su joj organi otkazali. Ili počeli samostalno funkcionirati. Bože, operacija se činila strašno kompliciranom dok joj je sestra objašnjavala postupak, iako saniranje unutarnjih ozljeda i vađenje slezene nije potrajalo duže od sat vremena.

Nažalost, izgubila je previše krvi, čak i nakon što joj je Havers dao svoju venu, vitalni znakovi nisu se stabilizirali.

Kad je njezin brat izišao iz kirurške sale, pogledao je Marissu ravno u oči i rekao joj da je učinio najbolje što je mogao.

Unatoč svim njihovim privatnim problemima, vjerovala mu je.

Ono što je bilo tužno u cijeloj toj priči, a istini za volju, u ovom je slučaju bilo i previše tragedije, bilo je to što ženka i dalje nije imala ime i što je nitko nije došao potražiti - Abalon, Prvi Kraljev savjetnik, na Marissin je zahtjev provjerio mejl adresu i govornu poštu u primaćim odajama. Nitko se nije raspitivao ni u klinici ni u Sigurnom mjestu.

Djevojka je metaforički bila duh... a uskoro bi to mogla postati i doslovno.

»Idemo?« Butch je polako rekao nudeći joj svoju ruku.

Marissa se opet usredotočila i osmjehnula svom družbeniku. »Da, idemo.«

Hodajući uz njega i držeći ga za ruku, izišli su u predvorje i ušli u glavnu blagovaonicu. Nakon privatnosti u kojoj su maločas uživali, brbljanje, smijeh i galama bili su kao druga vremenska zona, i sve ju je to preplavilo. Čaša joj je bila takoreći puna do vrha. Iako je oslikani strop bio strašno visok, a prostor širi od kuglane, sa stolom po sredini dugačkim dvanaest metara za kojim su sjedila Braća, njihove šelan i ostali ratnici i članovi domaćinstva, krkljanac je ipak bio veseo.

Na udaljenoj strani stola bila su dva prazna mjesta pa su otišli do njih, a Butch ju je posjeo na stolicu.

Sjedajući pored nje, nagnuo se i poljubio je u usta. »Jedi brzo.«

»Da znaš da hoću«, rekla je - iako nije bila gladna.

A, nerado je priznala, nije joj se baš ni žurilo natrag u Jazbinu. Istini za volju, zavela ga je samo zato što je znala da je to jedini način da svom družbeniku odagna misli s brige za nju.

Kad je *slugan* pred nju stavio *filet mignon*, Marissa ga je malo premetala po tanjuru, rezuckala meso koje nije ni kušala, gnječila pire krumpir, miješala svijetlozeleni grašak. Zatim je dohvatila čašu *cabernet sauvignona* i naslonila se, promatrajući nazočne, slušajući njihove priče.

»... želiš da učinim?«

Koncentrirajući se na svog družbenika i ono što je govorio, gledala je kako se naginje iza Johna Matthewa ne bi li to pitanje postavio Xhex.

Ratnica se nasmijala. »Trebao bi me se bojati.«

»Budala je onaj tko te se ne boji.«

»Baš si slatkorječiv. A meni se nimalo ne žuri naplatiti dug. Dobro je da mi je mužjak poput tebe dužan.«

Bez nekog posebnog razloga, Marissa je primijetila koliko je snažno Xhexino tijelo, koliko su joj ramena i torzo mišićavi ispod obične uske majice koju je nosila uvučenu u kožnate hlače. S tom svojom tamnom kosom ošišanom na kratko i sivim očima, takvu se ženku shvaćalo ozbiljno.

Za to vrijeme, Marissa je nosila svoje uredske hlače i bluzu profesorice engleskog.

Kad je Butch podignuo dlan i zatražio peticu, Xhex ga je pljesnula toliko glasno da je cijela prostorija odjeknula, čak i uza svu ostalu pozadinsku buku.

»O tome ti ja pričam«, rekao je Butch naslonivši se. »Nevjerojatno.«

»Što to?« upitala je Marissa.

»Xhex je bila... to jest, kao prvo, ja sam bio u uličici... da malo prevrtim film unatrag...« Rukom je mahnuo kroz zrak. »Zapravo, objašnjenje je predugačko. Ukratko, dva su me *degrada* prikliještila i stjerala u kut, a Xhex je kod sebe imala J. M.-ov mobitel kad sam zatražio pojačanje. Doletjela je u tren oka i...« Butch se zaustavio i odmahnuo glavom. »Uglavnom.«

Marissa je čekala da nastavi. »Uglavnom...? Što se dogodilo?«

Butch se nakašljao i otpio gutljaj viskija Lagavulin iz čaše. »Nije važno. Ništa posebno.«

»Bio si u nevolji, zar ne?«

Ponovno je otpio s ruba čaše. »Sve je ispalo dobro.«

»Zahvaljujući Xhex.«

»Ništa nisi pojela.«

Spustila je pogled prema svom tanjuru. »Ah, da. Ne, pojela sam nešto prije nego što sam izašla iz Sigurnog mjesta.«

Oboje su utihnuli.

Kad su se Braća ponovno počela zadirkivati, Marissa je osjetila kako se povlači u sebe, kako staje iza nevidljivog paravana koji je prigušivao sve zvukove i podražaje.

»Spremna za polazak?« Butch je upitao nedugo zatim, kad su ostali već počeli ustajati od stola.

»Naravno. Da. Hvala.«

Na izlasku, Butch se zaustavio kako bi rekao nešto V.-u, pognuli su glave i potiho mrmljali. U međuvremenu, Xhex je otišla od stola sa svojim družbenikom, Johnova je ruka putovala dolje do njezine čvrste stražnjice, stisnula je, povukla k sebi. Nije skidao oka sa svoje družbenice, njegovo ratničko tijelo očigledno je tražilo ispušni ventil. Reakcija?

Xhex je zarežala, pogledala Johna Matthewa ravno u oči pokazujući mu ocnjake - kao lavica koja priprema teren za maratonski seks.

Očigledno se i ona morala malo ispuhati sa svojim helrenom. »Znači, za sutra smo dogovorili?« rekao je V. pružajući Butchu ruku.

»Jesmo.« Butch se rukovao s Bratom, ponovno su pognuli glave, stišali glasove toliko da je mogla čuti samo dijelove razgovora: »Da. Tako je. A-haa. Vidimo se u Jazbini?«

»Može.«

Butch je snažno stisnuo Vishousa za rame prije nego što se okrenuo prema Marissi. »Jesi li dobro?«

»Mm-hmm«, odgovorila je.

Krenuvši za njim, Marissa je shvatila da u ruci još drži čašu vina. »Samo da ovo vratim, pričekaj.«

Koračajući u suprotnom smjeru od ostalih, osmjehnula se Autumn i Tohru, kimnula Payne i Mannyju, mahnula Belli i Nalli preko puta. Naginjući se nad svoj i dalje pun ali razbacan tanjur, odložila je čašu i poželjela da joj Fritz i ostalo osoblje dopuste da im pomogne raščistiti stol.

Kad se opet okrenula, ukopala se na mjestu.

Butch je stajao u prolazu, nogu napetih u hlačama, skupljenih obrva. Ništa od toga nije bilo neuobičajeno. Međutim, izvadio je ogromni zlatni križ koji je uvijek nosio ispod majice i igrao se njime, vrteći ga po prstima.

Prelio ju je intenzivan predosjećaj.

»Marissa?« začuo se ženski glas.

Trgnuvši se iz smetenosti, osmjehnula se Belli. »Hej. Promatrala sam vas s druge strane stola. Baš si mi slatkica.« Pomazila je Nallu po obrazu. »Jesi, jesi.«

»Već je preteška za nošenje.« Bella se sagnula i spustila mlado na sad već stabilne noge. »Odlučila sam uložiti u trkaće tenisne.«

»Za sebe ili za nju?«

Nalla se dala u bijeg, ali na drugoj strani prostorije čekao ju je otac koji ju je pratio u stopu. Iako je izgledao kao golemo čudovište s tim svojim unakaženim licem, obrijanom glavom i robovskim tetovažama, Nalla je razdragano gugutala, osvrćući se iza sebe i osmjehujući svom tati dok je trčala, trčala i trčala oko stola, izbjegavajući *slugane* koji su ga pospremali.

»Trebaju mi Nikeice za obje«, Bella se nasmijala. »Slušaj, htjela sam te nešto pitati. Načula sam da ti ove godine organiziraš Festival dvanaestog mjeseca...«

»*Molim?*«

Bella se namrštila. »Čekaj, mislila sam... Nešto sam pobrkala?«

»Ne, u redu je.« Krasno. »Što si htjela reći?«

»Samo sam ti htjela reći da bih ti rado pomogla kako god mogu. Iznenadila sam se kad sam čula da si ti to preuzela, ali sad mi je jasno zašto. Treba nam... Ne znam, mislim da je vrijeme da naša vrsta ponovno uspostavi one dijelove tradicije koji su funkcionirali. Mnogo toga nije, ali festivali su važni...«

Neveseo jauk odjeknuo je sad već praznom prostorijom kad je Nalla posrnula, a otac je uhvatio u pravi čas.

»Kvragu, moram ići«, reče Bella. »Ima bolove rasta. Posljednji su dani bili zbilja dugi, vjeruj mi. Samo upamti da sam tu za tebe, okej?«

Bella je otrčala k svojoj obitelji, pružajući ruke prema Nalli koja je odmah dala jednu ruku svojoj *mamen*. Druga je ostala kod tate... tako da su svi troje bili spojeni.

Da, pomislila je Marissa. Bolovi rasta nisu laki, barem ne prema onome što je čula. Iz nekog su razloga potomci vampira prolazili razdoblja naglog rasta, za razliku od dugačkog, sporog i ujednačenog puta do visine odraslog čovjeka koji su prolazili ljudi.

Još jedna od zabavnih strana ove vrste.

Baš kao i festivali.

Marissa je trljala sljepoočnice vraćajući se k Butchu. »Bože, glava mi puca.«

»Da?« rekao je. »Vodimo te u krevet.«

»Dobra ideja. Mislim da mi fali sna.«

»Da, izgledaš umorno.«

»I jesam.«

Iiiii to je manje-više bio kraj njezine večeri. Deset minuta poslije bila je u krevetu, sklopljenih očiju iza kojih su se kao pod stroboskopskim svjetlom smjenjivali prizori iz posljednjih nekoliko sati.

Butch je pak otišao sjesti u dnevni boravak Jazbine. Sam.

Četvrto poglavlje

I duće je večeri Paradise autobusom otišla u školu. Tako reći.

Zapravo su postojala dva »autobusa«, u svaki je stalo tridesetak putnika, a svaka sličnost s poznatim žutim ljudskim mini-transporterima s tim je prestajala. Vozila koja je Bratstvo koristilo za prijevoz kandidata za obuku nalikovala su onima iz *Misije: Bijela kuća*, potpuno crna iznutra i izvana, s debelim, zatamnjenim prozorima koji su sigurno bili otporni na metke, gumama kao onima na ralicama i prednjim rešetkama koji su je podsjećali na T-Rexa.

Kao i svi ostali, materijalizirala se na čistini zapadno od predgrađa Caldwell. Otac je htio poći s njom, ali doimalo joj se važnim započeti onako kako je mislila nastaviti. Bila je to njezina samostalna odluka, morala se ponašati kao i ostali - a bila je prilično sigurna da nitko drugi neće doći s pratnjom.

Naročito ne s pratnjom koja je igrom slučaja Prvi Kraljev savjetnik.

Iznenadila se kad je vidjela gotovo šezdeset osoba koje nije poznavala. S druge strane, u prijavnici je jasno stajalo da svi mogu pristupiti obuci, stoga je bilo i mnogo civila. Štoviše, činilo se kao da su svi civili, a omjer muško/ženskih kandidata bio je otprilike deset na jedan.

No, barem su i ženka dopustili da se prijave.

Usredotočivši se, Paradise se premještala na sjedalu, pazeći da laktom ne udari mužjaka koji je sjedio pored nje. Osim što su razmijenili imena - zvao se Axe - ništa više nisu rekli, a njegova rječita tišina sasvim se uklapala u njegov cjelokupni izgled. Tip je izgledao kao ubojica, s bodljikavom crnom kosom, nekoliko crnih *piercinga* na jednoj strani lica i tetovažom nečeg opakog što mu se vertikalno penjalo do pola vrata.

Kad bi njezin otac znao da sjedi ovako blizu mužjaku poput njega? Morali bi priključiti Abalona na aparate.

Upravo se zbog toga i željela pridružiti obuci. Kucnuo je čas da se oslobodi ograničenja svog položaja - i prestane biti cvjetić u stakleniku. Ako ju je posao za Kralja išemu naučio, onda je to bilo da, ma kojem sloju društva pripadali, tragedija ne bira, pravda će uvijek imati zadnju riječ i nitko se neće izvući živ.

»Znači, doista si naumila ići dalje s ovim.«

Paradise je pogledala u crno staklo prozora pored sebe. Na površini nalik zrcalu, odraz princepsa Peytona, prvorođenog krvnog sina Pythonovog, bio je točno onakav kakvog ga je i pamtila: klasična privlačnost, intenzivne plave oči i gusta plava kosa začesljana s čela. Nosio je svoje uobičajene sunčane naočale bez okvira, u nijansi safira, kako bi prikrrio činjenicu da je vjerojatno napušten, i jahtašku odjeću krojenu po mjeri njegovog mišićavog tijela. S tim svojim aristokratski hrapavim glasom i umom koji je nekako uspijevao preraditi sav taj THC, smatrali su ga jednim od najpoželjnijih neženja među glimerom, mješavinom Velikog Gatsbyja i Jacka Sparrowa.

Udahnuvši, mogla je nanjušiti njegovu kolonjsku vodu i natruhu dima.

»Kako si, Peytone?« promrsila je.

»Znala bi da si se javila na prokleti telefon.«

Paradise je zakolotala očima. Iako su njih dvoje oduvijek bili prijatelji, kućkin je sin ženkama bio neodoljiv. Jedan od njegovih brojnih problema bio je i taj da je toga bio svjestan.

»Halo?« upitao je.

Paradise se okrenula prema njemu. »Nemam ti puno toga za reći. Što, s obzirom na činjenicu da si me sveo na običan par najnika za rasplod, i ne bi trebalo biti neko iznenađenje. To je manje-više sve što imam za ponuditi, zar ne?«

»Ispričaj nas, molim te«, obratio se mužjaku koji je sjedio pored nje.

»Nema jebenog problema.« Axe, opaki tip, šmugnuo je sa svog mjesta kao da bježi od smrdljive bombe. Ili piskutave ženke prekrivene ružičastim mašnicama i vrpcama.

Peyton sjedne pored nje. »Ispričao sam se. Barem preko telefona. Što još hoćeš od mene?«

Odmahnula je glavom, prisjećajući se prve godine nakon racija. Degradacijsko je društvo u tom užasnom napadu ubilo gomilu pripadnika njezine vrste, a oni koji su bili te sreće da prežive, napustili su Caldwell, povlačeći se u sigurne kuće van grada, van države, van New Englanda.

Peyton je sa svojim otišao na jug. Ona je otišla na zapad sa svojim ocem. Njih su dvoje proveli nebrojene, besane dane razgovarajući preko telefona samo kako bi ostali prisebni i prebrodili sav taj strah, tugu, užas i gubitke. S vremenom se pretvorio u osobu kojoj se javljala ne samo jednom tijekom noći, već tijekom beskrajna dvadeset i četiri sata u danu, i tako tjednima, mjesecima.

Postao joj je obitelj.

Naravno, da je situacija bila iole normalnija, ne bi se toliko zbližili - pogotovo ne da je kontakt bio fizički. Kao nezdržena ženka iz Prve obitelji, ne bi joj bilo dopušteno tako otvoreno prijateljevao bez pratnje s jednim nezdrženim mužjakom.

»Sjećaš se svih onih sati koje smo proveli na telefonu?« kazala je.

»Da.«

»Osjećala sam se kao da mi čuvaš leđa. Nisi me osuđivao kad bih osjećala strah, slabost ili nervozu. Bio si jednostavno... glas s druge strane linije koji mi je pomagao da ostanem prisebna. Ponekad si bio jedini razlog što bih uopće izdržala do noći.« Odmahnula je glavom. »A onda se pojavi ovo, i ti mi počneš nabijati sve to aristokratsko sranje na nos...«

»Čekaj malo...«

»Jesi, činio si to. Smijao si mi se i rekao da nemam šanse.« Dlanom mu je prekrila usta i ušutkala ga. »Samo zašuti, okej? Daj da to izbacim iz sebe. Sad, možda si u pravu, možda i ispadnem iz obuke. Okej, past ću na guzicu - ali svejedno imam pravo biti ovdje u ovom autobusu, i imam istu šansu kao i svi ostali. Ali ti, od svih, koji si se rugao svim onim glupim otmjenim ženkama koje ti je tvoja obitelj pokušala namjestiti, koji si mi rekao da misliš da su festivalske svečanosti glupe, koji si odbio raditi posao koji ti je otac namjerio - ti si bio *posljednja* osoba za koju bih ikad pomislila da će mi nametati tradiciju.«

Naslonio se i zagledao u nju kroz svoje plavkaste naočale. »Jesi gotova? Propovijed je završila?«

»Za tvoju informaciju, pametovanje će ti *sigurno* pomoći.«

»Samo želim znati jesi li spremna staviti pauzu na ta svoja feministička sranja i istinski me saslušati.«

»Zezaš me?«

»Nisi mi dala ni jednu jedinu priliku da ti objasnim. Potpuno te obuzeo taj oslobodilački pokret žena da mi trpaš riječi u usta. Zašto bi se uopće potrudila pustiti drugu osobu da sudjeluje u razgovoru kad je tebi tako super, tako superiornoj i pravednoj. Nikad ne bi pomislio da si takva.«

Dobrodošla u paralelni svemir, pomislila je Paradise.

Prije nego što se stigla zaustaviti, prasnula je: »A ja sam mislila da si običan drogeraš. Nisam znala i da si ženomrzac.«

Peyton je odmahnuo glavom i ustao. »Znaš što, Parry? Ti i ja zbilja moramo uzeti pauzu.«

»Potpuno se slažem.«

Pogledao ju je svisoka. »Sam sam kriv što sam mislio da ti je potreban prijatelj u svemu ovome.«

»Netko tko ti želi neuspjeh nije ti prijatelj.«

»Nikad to nisam rekao. Ni jednom.«

Kad se okrenuo, Paradise je umalo poviknula za njim, ali onda ga je pustila da ode. Nije da ih je razgovor ikamo odveo. Što su umjesto toga postigli? Manje-više svi putnici u autobusu su gledali u njih.

Čovječe, stvarno je *super* počelo.

Sat vremena nakon što je pao mrak, Marissa se materijalizirala u gustoj šumi na udaljenoj strani rijeke Hudson. Zadrhtala je na hladnom vjetru koji je zviždao kroz krošnje borova i bolje se ušuškala u svom vunenom Burberry kaputu. Dok je udisala, sinusi su joj pištali od preniske vlage u zraku i čudesno čistog zraka kanadske anticiklone koja je puhala sa sjevera.

Osvrćući se oko sebe, pomislila je kako studeni u sebi krije nešto fundamentalno mrtvo. Šareno lišće jeseni palo je i šušalo na tlu, trava i nisko raslinje bili su suhi i sivi, a vesele, lažno tople zimske pahulje tek su trebale sve presvući u bijelo.

Bila je to šuplja tranzicija iz jedne verzije lijepog u drugo.

Jednostavno hladna i prazna.

Okrećući se, oštrim je pogledom nanišanih posve obično betonsko zdanje jedva pedesetak metara dalje. Jednokatnica, bez prozora, s jednim jedinim tamno plavim vratima, izgledala je kao nešto što su gradske vlasti dale sagraditi u svrhu pročišćivanja vode, a zatim napustile.

Kad je zakoračila naprijed, jedna joj se grančica slomila pod cipelom - taj ju je zvuk načas skamenio, hitro se okrenula kako bi se uvjerala da iza nje nema nikoga. Prokletstvo, trebala je reći Butchu gdje ide. Ali on je bio toliko zaokupljen pripremanjem za orijentacijski sastanak novih polaznika obuke da ga nije htjela zamarati.

U redu je, rekla je samoj sebi. Uvijek ima Posljednji obrok. Tad će mu reći.

Dok je prilazila vratima, dlanovi su joj se znojili u rukavicama, a grudi toliko stisnule da se osjećala kao da je odjenula korzet. Bože, koliko ga već dugo nije nosila?

Pokušavajući izračunati, prisjetila se svog života prije nego što je upoznala Butcha. Istovremeno je bila na najboljem položaju, ali i na onom na kojem joj nitko iz glimere nije

zavidio. Kao nepriznata zaručnica Wratha, sina Wrathovog, bila je upozorenje ostalima, prekrasno prokletstvo koje su sažalijevali i izbjegavali na otmjenim događanjima i festivalima.

Međutim, njezin je brat uvijek pazio na nju, bio je uglavnom tih, ali odan izvor utjehe. Mrzio je to što ju je Wrath uvijek ignorirao osim kad se trebao nahraniti - a na kraju je ta mržnja čak navela njezinog brata da pokuša ubiti Kralja.

U jednom od brojnih pokušaja atentata na Wratha, kako se poslije ispostavilo.

Patila je i živjela nevesela, ne očekujući ništa, neprestano priželjkujući normalan život za sebe... kad je srela Butcha jedne večeri u Dariusovoj staroj kući. Sudbina joj se zauvijek promijenila kad je ugledala ondašnjeg čovjeka kako stoji u dnevnom boravku, podarila joj je ljubav za kojom je oduvijek tragala, ali je nikad nije imala. No, bilo je tu i posljedica. Možda je to bio dio Čuvarđevine raspodjele ravnoteže, ali svi su ti darovi skupo plaćeni. Jednog ju je jutro vlastiti brat izbacio iz kuće i svog života svega nekoliko trenutaka prije zore.

To se dogodi ako ste kćer Prve obitelji i izlazite s nekim koga se dotad smatralo običnim čovjekom.

Naravno, ispostavilo se da je Butch puno više od toga, no njezin se brat nije zadržao u blizini dovoljno dugo da to dozna - a Marissa nije ni marila. Prihvatila bi svog mužjaka kakav je da je.

Osim što je naletjela na Haversa na jednom sastanku Vijeća, otada zapravo nije ni vidjela svog brata. Sve do sinoć.

Smiješno, nijednom se nije osvrnula na sve ono što je nekoć imala, gdje je bila, kako je živjela. Prekinula je veze sa svim onim što je bilo prije njezinog druženika, živeći isključivo u sadašnjosti i budućnosti.

Ali sada, dok je koračala preko prilaza bratove nove suvremene klinike, shvatila je da je cijeli taj čisti rez s prošlošću bio samo iluzija. Samo zato što ste nastavili dalje sa svojim životom, ne znači nužno da ste sa sebe skinuli svoju osobnu povijest kao komad odjeće.

Prošlost je bila poput kože: doživotno s vama, baš kao i vaši najljepši atributi... ali i vaši ožiljci.

U njezinom se slučaju uglavnom radilo o ožiljcima.

U redu, gdje je zvono? Prijamni pult? Sinoć su ambulantom kolima prišli nekom drugom ulazu - ali Havers joj je rekao da dođe ovamo ako se misli dematerijalizirati.

»Imate dogovoren sastanak s liječnikom?« upitao je bestjelesni ženski glas preko zvučnika.

Poskočivši, zbacila je kosu unatrag i potražila sigurnosnu kameru. »Aaa... Zapravo nemam sastanak. Tu sam radi...«

»U redu je, draga. Uđi.«

Čuo se udarac, a zatim se na vratima pojavila prečka. Gurnula ju je i ušla u prostran prostor veličine 20x20 metara. S ugrađenim stropnim svjetlima i izbijeljenim betonskim zidovima, nalikovao je na zatvorsku ćeliju.

Osvrćući se oko sebe, zapitala se...

Crvena laserska zraka bila je široka poput dlana, ali ne deblja od vlasi kose, a primijetila ju je samo zbog njezine topline, ne i stoga što ju je odmah ugledala. Putujući polaganom, ujednačenom brzinom od njezinih stopala sve do glave, isijavala je iz gornjeg desnog kuta prostorije, iz tamne kutije vijcima pričvršćene za strop.

»Uđite, molim vas«, rekao je ženski glas kroz još jedan skriveni zvučnik.

Prije nego što je Marissa stigla napomenuti da nema kamo ući, zid pred njom rastvorio se po sredini i raširio, otkrivajući dizalo koje se bešumno otvorilo.

»Otmjeno«, rekla je sebi u bradu ulazeći u dizalo.

Spuštanje je trajalo duže nego što je bilo potrebno za prijeći jedan kat pa je zaključila da to nije samo metaforičko podzemlje.

Kad se dizalo napokon naglo zaustavilo, vrata su se opet otvorila i...

Gužva, gužva, gužva, pomislila je zakoračivši van.

Ljudi je bilo posvuda, sjedili su na stolicama ispred velikog TV ekrana u lijevome kutu, prijavljivali su se za pultom u desnom, a oni koji su nosili mantile ili bijele uniforme trčali su i jurcali po sredini prostorije.

»Pozdrav! Imate li dogovoreno?«

Trebao joj je trenutak da shvati da se ženka u uniformi koja je sjedila za prijavnim pultom obraća upravo njoj. »Oh, oprostite, nemam.« Prišla joj je i stišala glas. »Ja sam službena nadgledateljica ženke koja je sinoć prebačena ovdje iz Sigurnog mjesta. Došla sam vidjeti kako je.«

Istog se trena sestra skamenila. A onda je pogledom prešla preko Marisse, od glave do pete, baš kao i laserska zraka na ulazu.

Marissa je točno znala što joj se mota po glavi: Wrathova nepriznata zaručnica, sada združena s *Dhestroyerom*, i najvažnije, Haversova otuđena sestra.

»Hoćete li, molim vas, javiti mom bratu da sam ovdje?«

»Već znam da si stigla«, kazao je Havers iza nje. »Vidio sam te na sigurnosnoj kameri.«

Marissa je na trenutak sklopila oči. Potom se okrenula prema njemu. »Kako je pacijentica?«

Kratko se naklonio. Što ju je iznenadilo. »Nije dobro... Molim te, pođi ovuda.«

Dok je pratila njegov bijeli mantil prema teškim zatvorenim vratima, bila je itekako svjesna mnogobrojnih očiju uprtih u njih.

Obiteljska su okupljanja zbilja zabavna. Naročito kad se odvijaju u javnosti.

Nakon što je Havers provukao svoju karticu kroz čitač, metalni su se paneli otvorili i razotkrili bolnički prostor sofisticiraniji i opremljeniji nego što bi ga se Shonda Rimes dosjetila: bolničke sobe pune suvremene medicinske opreme okruživale su središnji administrativni prostor sa sestrama, računalima i raznom drugom opremom, dok su tri hodnika vodila u tri različita smjera gdje su se, pretpostavljala je, nalazile jedinice za posebnu njegu.

A njezin je brat upravljao svim tim.

Da nije bila svjesna kakav zna biti, divila bi mu se.

»Impresivno zdanje«, komentirala je u hodu.

»Godinu dana smo ga planirali, još duže gradili.« Nakašljao se. »Kralj je bio vrlo darežljiv.«

Marissa ga je pogledala. »Wrath?« Kao da postoji još jedan vladar? Molim te. »Mislim...«

»Našoj vrsti nudim osnovnu zdravstvenu skrb.« Bila je pošteđena daljnjeg razgovora kad se zaustavio ispred staklene jedinice čija je unutrašnjost bila zaklonjena zastorima. »Savjetujem ti da se pripremiš.«

Marissa pogleda u brata. »Kao da već nisam vidjela posljedice nasilja.«

Pomisao da ju je htio zaštititi od nečega u tom trenutku bila je uvredljiva.

Havers je čudno nakrivio glavu. »Naravno.«

Zamahnuo je rukom i otvorio staklena vrata, a onda i razmaknuo svjetlozelene zastore.

Marissi je srce skočilo u grlo, morala se potruditi da ne zatetura. Toliko je cijevi i aparata bilo spojeno na ženu da je nalikovala na nešto iz SF filma, živa smrtnica na krevetu pretvorila se u mehanizam.

»Diše samostalno«, rekao je Havers prilazeći krevetu i čitajući ispis jednog monitora. »Izvukli smo trahealnu kanilu prije otprilike pet sati.«

Marissa je protrnula i natjerala noge da krenu prema krevetu. Havers je imao pravo što ju je upozorio - ali, što je očekivala? Vlastitim je očima vidjela ozljede.

»Je li...« Marissa se zagledala u ženino pretučeno lice. Masnice su promijenile boju, velike površine ljubičaste i crvene kože prekrivale su natečene obraze, oči, čeljust. »Je li... aah... Je li je potražio netko od obitelji?«

»Nije. I nije bila dovoljno dugo pri svijesti da nam kaže svoje ime.«

Marissa priđe uzglavlju kreveta. Tiho pištanje i zujanje aparata doimalo se veoma glasnim, a vid joj je bio i previše bistar dok je gledala intravenoznu otopinu kako uporno kaplje, ženkinu smeđu kosu zapletenu na bijelom jastuku, teksturu pletenog bijelog prekrivača prebačenog preko plahti.

Zavoji su posvuda, pomislila je. A pogledu su bile izložene samo ruke i ramena.

Ženkina vitka, blijeda ruka mlohavo je ležala pored boka, Marissa je posegnula i primila je za dlan. Prehladan, pomislila je. Koža je bila prehladna, i pogrešne boje - bila je sivkasto bijela, umjesto zdrave zlatno-smečkaste boje.

»Dolaziš li k sebi?«

Marissa se isprva namrštila na bratov komentar - ali onda je shvatila da ženkinе oči titraju, da joj kapci poskakuju gore-dolje.

Nagnuvši se, Marissa reče: »Dobro si. U klinici mog br... naše vrste. Na sigurnom si.«

Lecnula se začuvši isprekidano stenjanje. A onda i mrmljanje.

»Što je?« upita Marissa. »Što mi pokušavaš reći?«

Suglasnike je ponavljala uz stanke na istim mjestima, a Marissa ih je pokušala dokučiti, povezati niz riječi, shvatiti njihovo značenje.

»Ponovi to...«

Odjednom se pištanje aparata u pozadini ubrzalo i prešlo u alarmantno. Havers je smjesta rastvorio zastore i vrata, i viknuo u hodnik.

»Što je?« upita Marissa, primičući se još bliže. »Što to govoriš?«

Medicinske sestre su dotrčale i ugurale kolica. Kad se netko pokušao ugurati između nje i pacijentice, Marissa im je htjela narediti da stanu - ali onda je osjetila promjenu energije u prostoriji.

»Ne čujem otkucaje«, rekao je Havers naslanjajući stetoskop na ženkinu razgoličena prsa.

Veza između Matisse i pacijentice je prekinuta, dlanovi razdvojeni - pa ipak, ženkin pogled nije napuštao Marissin čak i dok je još osoblja ulazilo i donosilo još aparata.

»Započnite reanimaciju«, naredio je Havers kad je jedna sestra skočila na krevet. »Napunite defibrilator.«

Marissa se još malo odmaknula unatrag, ali nije prekidala kontakt očima. »Naći ću ga«, čula se kako govori kroz galamu. »Obećavam ti...«

»Odmaknite se«, naredio je Havers. Kad se osoblje odmaknulo, pritisnuo je dugme, a ženkin je grudni koš poskočio.

Marissi je srce lupalo kao da želi nadoknaditi manjak otkucaja na krevetu. »Naći ću onoga tko ti je to napravio!« viknula je. »Ostani s nama! Pomozi nam!«

»Nema otkucaja«, rekao je Havers. »Ponovimo postupak. Odmaknite se!«

»Ne!« Marissa je viknula kad je ženka izvrnula oči. »Ne...«

Peto poglavlje

Što je ovo... koktel zabava?

Kad je Paradise zakoračila u dvoranu koja se doimala velikom poput nogometnog stadiona, iznenadila se kad je u njoj zatekla *slugane* u uniformama i rukama u bijelim rukavicama u kojima su nosili srebrne pladnjeve s predjelima, s barom postavljenim na stolu prekrivenim damastom i klasičnom glazbom koja je svirala u pozadini.

Mozartove sonate za violinu.

Iste one koje bi njezin otac slušao pred kaminom nakon Posljednjeg obroka.

S lijeve se strane nalazio pult za prijavu pa su, jednom kad se okupilo svih šezdeset kandidata, stali u red ispred jedne *sluganke* s veselim osmijehom i prijenosnim računalom.

Ne želeći ostaviti dojam kao da očekuje da se prema njoj ponašaju drukčije, Paradise se smjestila negdje pri sredini reda i strpljivo čekala da kaže svoje ime, potvrdi adresu, pozira za fotografiju i zaputi se sa strane gdje će ostaviti torbu i kaput.

»Želite li kanape?« upitao ju je jedan *slugan*.

»Oh, ne, hvala, ali cijenim vašu ljubaznost.«

Slugan se naklonio u struku i pristupio mužjaku koji je stajao iza nje u redu. Osvrnuvši se preko ramena, kimnula je kolegi kandidatu - i prepoznala ga s festivala koji je glimera organizirala prije racija. Kao i svi ostali pripadnici aristokracije, bili su daleki rođaci, premda ona nije bila bliska ni s njim ni s njegovima.

Zvao se Anslam, ako je dobro upamtila. Kad je i on kimnuo njoj, ubacio je kanape ravno u usta.

Okrećući se natrag, Paradise je promotrila sportsku opremu koju su posložili po tom velikom prostoru. Paralelne prečke, prečke za zgibove, strunjače za kolutove, konj s hvataljkama, sprava za noge s utezima... Oh, super, imali su i veslački ergometar.

Barem će nešto odraditi kako treba.

Osvrnuvši se preko ramena, primijetila je da se mnogi kandidati nelagodno brane od *slugana* s pladnjevima u rukama, ostavljajući dojam kao da nikad prije nisu vidjeli sluge. Peyton je navalio na grickalice - što je nije začudilo.

Axe, prikriveni serijski ubojica, držao se sa strane, ruku prekriženih preko prsa, pogledom skenirajući prizor kao da bira žrtve.

Zašto je istetovirao pola tijela, zapitala se. I što je s tim pirsinzima?

Kako god.

I, da, vau, izgleda da je osim nje tu bila još samo jedna ženka. S obzirom na opaki izraz na njezinom privlačnom licu, kao i široka ramena, vjerojatno je bila prikladnija za obuku od većine nazočnih mužjaka.

Brišući vlažne dlanove o bedra, Paradise se nastojala otarasiti osjećaja razočaranja. Onaj mužjak, Craeg, koji je došao u primaće odaje kako bi uzeo prijavnicu, nije bio u skupini.

Tako je vjerojatno bilo i bolje. Dekoncentrirao ju je čim je prišao njezinom stolu - a ovdje će se morati maksimalno usredotočiti ako misli proći.

Pod pretpostavkom da će večeras raditi išta drugo osim jesti kanapee.

Gdje su Braća, zapitala se.

Krajičkom oka primijetila je neki pokret pa se okrenula. Jedan od mužjaka skočio je na konja s hvataljkama i polako vrtio donji dio tijela u krug pridržavajući se mišićavim rukama. Udaranje njegovih dlanova o kožu konja davalo je ritam koji se sve više ubrzavao.

»Nije loše...« promrsila je dok je njegov nevjerojatno snažan torzo brzo zabacivao noge u stranu i u krug.

Nijednom nije ispao iz ritma. Niti jednom. A što se on više okretao, to je ona bila sve uvjerenija da je u teretani trebala provesti osam godina, a ne tjedana. Ako i ostali kandidati budu poput ovog tipa? Nagrabusila je.

S druge strane, nije bila jedina koja je izgledala zastrašeno. Cijela se jedna grupa prestala vrzmati i zagledala u njega, hipnotizirana besprijeekorom izvedbom u inače praznom prostoru dvorane.

Klik.

Zvuk zatvaranja vrata naveo ju je da se osvrne preko ramena - dah joj je zastao u grlu prije nego si je stigla pomoći.

Evo ga, onoga kojem se nadala, kojeg je htjela ponovno sresti.

Paradise se potegnula za konjski rep, neki njezin ženski prijammik je poludio kao kod tinejdžerice dok je mužjak prilazio pultu za prijavu.

Viši. Bio je mnogo viši nego što ga je pamtila. I širi - ramena su mu do šavova raširila ionako već veliku majicu na momčad Syracuse. Ponovno je nosio plave traperice, drugačije, ali s istim rupama i rezovima kao na onima otprilike. Nikeice su mu bile pohabane i prljave. Ovog puta nije imao bejzbolsku kapu na glavi.

Imao je prekrasnu tamnu kosu.

Nedavno ju je ošišao, sa strane mu je bila toliko obrijana da mu je mogla vidjeti kožu ispod finih tamnih sjena oko ušiju i iznad vrata, dok je na tjemenu bila dovoljno kratka da strši uvis. Lice mu je bilo... Pa, vjerojatno ne bi baš svi pali na guzicu, nos mu je bio malo prevelik, čeljust malo preoštra, očne duplje preduboke da bi ih se nazvalo prijaznima. Ali za nju je bio Clark Gable, bio je Marlon Brando, bio je the Rock, bio je Channing Tatum.

Bila je kao pripita, a da nije ni pila, tako joj se činilo, neki kemijski spojevi u njoj pretvarali su ga u nešto što u stvarnosti nije bio.

Duboko udišući, pokušala je nanjušiti njegov miris - zbog čega se odjednom osjećala kao da ga uhodi.

Doduše, to je i radila.

Nakon što se fotografirao, okrenuo se prema gomili, pogledom prelazeći preko svih nazočnih, bez ikakve reakcije na licu. Tek je donekle bila svjesna *slugana* koji su im pomagali da spakiraju stvari i krenu dalje - kao i onih sa srebrnim pladnjevima koji su vjerojatno otišli da ih ponovno napune.

Kao da je njoj bilo stalo do toga.

Pogledaj me, pomislila je, gledajući u njega. Pogledaj me... A onda ju je pogledao.

Pogledom je preletio preko nje - ali onda ga je vratio i zadržao na njoj. Kad je strujni udar prodrmao cijelo njezino tijelo... Iznenada, cijela se dvorana našla u mrklom mraku. Mrklom. Prokletom. Mraku.

U Haversovoj podzemnoj klinici, da nije bilo staklenog zida na koji se Marissa naslanjala, vjerojatno bi se srušila na pod.

Osobito dok je gledala kako njezin brat povlači bijelu plahtu preko ženkina ukočenog lica.

Najdraža Čuvardevo, nije bila spremna na tišinu smrti... na to kako je, čim je Havers proglasio vrijeme smrti, sve i svatko samo stao, alarm se stišao, napori su prestali, život se okončao. Također je bila nesprijetna za uklanjanje aparata koji su pokušavali ženu zadržati tu s njima. Jedan po jedan, tube u grudima, njezine ruke, trbuh, sve su raščistili, uklonili su i žice i podstave kardiomonitora. Posljednje što su uklonili bili su kompresijski steznici na tankim listovima.

Marissa je brzo treptala gledajući nježne ruke medicinskih sestara. Bile su pažljive prema njoj u smrti koliko i u životu.

Dok je osoblje izlazilo, poželjela je zahvaliti ženka u bijelim odorama i diskretnim, škripavim cipelama. Stisnuti im ruku. Zagrliti ih.

Umjesto toga, stajala je na mjestu paralizirana slutnjom da nije ona trebala posvjedočiti smrti koja se upravo dogodila. Obitelj je trebala biti ovdje, pomislila je užasnuta. Bože, kako da pronađe obitelj?

»Jako mi je žao«, rekao je Havers.

Marissa samo što ga nije pitala zašto joj se ispričava - kad je shvatila da se obraća svojoj pacijentici. Njezin je brat bio nagnut nad krevetom, jedna mu je ruka bila naslonjena na nepokretno rame ispod plahte, obrve skupljene ispod naočala s okvirom od kornjačevine.

Kad se uspravio i zakoračio unatrag, vratio je naočale na mjesto i ovlaš obrisao oči - iako se doimao posve pribranim kad se konačno okrenuo prema njoj.

»Pobrinut ću se da njezini ostaci budu primjereno zbrinuti.«

»Što to znači?«

»Bit će kremirana uz odgovarajući ritual.«

Marissa kimne glavom. »Želim njezin pepeo.«

Havers je kimnuo i poručio joj da ga sutra navečer može pokupiti, na što je Marissa osvijestila činjenicu da joj ponestaje vremena. Ako se ne makne od svog brata, ove sobe, tog tijela, klinike... slomit će se pred njim.

A to nije bila opcija.

»Ispričaj me«, rekla je. »Čeka me još posla u Sigurnom mjestu.«

»Naravno.«

Marissa je pogledala prema ženki, odsutno primjećujući da se na plahti mjestimično pojavljuju crvene mrlje, vjerojatno na mjestima iz kojih su joj izvadili cjevčice.

»Marissa, ja...«

»Što?« rekla je umorno.

U napetoj tišini koja je uslijedila, pomislila je na sve vrijeme koje je provela ljuteći se na njega, mržeći ga - ali u tom trenutku, nije mogla prizvati nijednu od tih emocija. Samo je stajala pred svojim bratom, čekajući u položaju ni boljem ni gore od njegovog.

Vrata su se otvorila, a zastor razmaknuo. Jedna medicinska sestra, koja nije posvjedočila smrtnom slučaju, provukla je glavu. »Doktore, spremni smo u četvorci.«

Havers je kimnuo. »Hvala vam.« Kad je sestra nestala, rekao je: »Hoćeš li me ispričati? Moram se...«

»Pobrini se za svoje pacijente. Naravno. To ti ide najbolje, i stvarno to radiš vrhunski.«

Marissa je napustila prostoriju i, nakon kraćeg premišljanja, sjetila se da mora skrenuti ulijevo. Izvan tog dijela bilo joj je lakše sabrati se i navući na lice staru masku koračajući natrag prema glavnom prijamnom pultu. Sve su oči bile uprte u nju dok je odlazila, kao da se vijest već pročula među osobljem. Čudno da nikog nije prepoznala - to ju je navelo da iznova shvati koliki su stradali u racijama, koliko je vremena prošlo otkako nije bila kod brata na poslu.

Koliko su njih dvoje, usprkos krvnoj vezi, zapravo bili stranci.

Penjući se dizalom natrag na površinu, izišla je u predvorje nalik zatvorskoj ćeliji i teškim se koracima zaputila u šumu.

Za razliku od prethodne večeri, mjesec je sada sjao još jače, osvjetljujući šumu... i naglašavajući činjenicu da u blizini nema ni jedne jedine ceste. Sinulo joj je da doista postoji više različitih ulaza u podzemni kompleks, jedan za iskrcavanje, drugi za pacijente koji su se mogli dematerijalizirati, treći za ambulanta kola.

Sve je to bilo tako logično osmišljeno, nesumnjivo na temelju zasluga i utjecaja njezinog brata.

Zašto joj Wrath nije rekao da pomaže Haversu oko ovoga? S druge strane, to nije bila njezina stvar, zar ne? je li Butch znao, zapitala se.

Jako mi je žao.

Kad je Marissa u glavi čula bratov glas, njezina se ljutnja vratila deseterostruko jača, toliko snažna da je morala protrljati taj osjećaj koji joj je palio grudi.

»Bilo pa prošlo«, rekla je samoj sebi. »Vrijeme je da se vratim na posao.«

Pa ipak, nije mogla otići. Štoviše, pomisao da se vrati u Sigurno mjesto tjerala ju je u bijeg na suprotnu stranu. Tamošnjem osoblju nije mogla ispričati što se upravo dogodilo. Smrt te ženke negirala je sve što su nastojali postići pod tim krovom: spriječiti, zaštititi, obrazovati, osnažiti.

Ne. Trenutačno se nije mogla suočiti s tim mjestom.

Problem je bio u tome što... nije imala pojma kamo otići.

Šesto poglavlje

Utami gustoj poput one u grobu, Paradise je čula samo lupanje vlastitog srca iza rebara. Škiljeći, pokušala je priviknuti oči, ali nije bilo nijednog izvora svjetlosti - nije bilo svjetla uz rubove vrata, znaka za izlaz u slučaju nužde, sigurnosnih svjetala. Praznina je bila krajnje zastrašujuća, kao da se opirala zakonima gravitacije, osjećaj da punom težinom lebdi iznad tla zbunjivao ju je i pričinjao joj mučninu.

Prestala je i klasična glazba.

No, daleko od toga da je zavladała tišina. Kad je natjerala uši da prestanu osluškivati kaskanje u grudima, začula je mrmljanje, disanje, psovke. Nekolicina njih mora da se pomaknula, čula je šuškanje odjeće i tapkanje koraka, kao pozadinsku buku istaknutijim zvukovima.

Neće nam nauditi, rekla si je. Nema šanse da će Bratstvo nauditi ikome od njih. Da, potpisala je prijavnicu i time dala pristanak na sve - iako se nije puno zamarala sitnim slovima - ah kako god da okreneš, ubojstvo je ubojstvo.

Ne možeš dati svoj pristanak na to da te netko zadavi.

Bio je to jednostavno teatralni ulazak Bratstva. Samo što nisu. Da, sad će se pojaviti, osvijetljeni na nekim vratima, siluete super-junaka u gustoj bijeloj magli, dok im nevjerojatno oružje visi s krupnih tijela.

A-haaa...

Svakog trenu.

Kako se tama nastavljala, opet ju je bocnuo strah, bilo je teško suzdržati se i ne pobjeći. Uostalom, kamo bi otišla? Tek je otprilike znala gdje su vrata, gdje je šank, gdje se nalazio stol za prijavu. Osim toga, činilo joj se da je upamtila i gdje je stajao onaj mužjak, Craeg - ne, samo malo, pomaknuo se. Micao se.

Iz nekog ga je razloga mogla osjetiti među ostalima, kao da je nekakav svjetionik...

Osjetila je povjetarac na svom tijelu i poskočila. Bio je to samo prohladan zrak. Prohladan, svježiji zrak.

To je značilo da nije došlo do kratkog spoja, ako klimatizacijski uređaji još rade.

Okej, ovo je već smiješno.

Osim toga, nije bila jedina koju je to već pomalo frustriralo. I ostali su sve više psovali, kretali se, lupali nogama. »Pripremi se.«

Paradise je kriknula u mraku, ali onda se smirila kad je prepoznala Craegov glas, miris, prisutnost. »Molim?« šapnula je.

»Budi spremna. Ovo će biti prvi test - otvorili su izlaz, pitanje je kako će nas natjerati prema njemu.«

Htjela je ispasti pametna kao on, smirena kao on. »Zašto jednostavno ne krenemo prema vratima kroz koja smo ušli?«

»To nije dobra ideja.«

Kao naručeno, čulo se koordinirano šuškanje iz smjera kojim su ranije došli, kao da se cijela skupina stisnula, dogovorila oko strategije i osmislila akcijski plan.

U tom je trenutku začula prvi vrisak te noći.

Visok, jasan vrisak od boli, a ne od straha, užasan zvuk koji je pratilo zujanje koje nije prepoznala.

Naslijepo - doslovno - pružila je ruku i uhvatila se za Craegovu... ne, ravna, čvrsta površina bila je njegov trbuh, ne ruka. »O, Bože, žao mi je. Ja...«

»Vrata su pod naponom«, rekao je ne obazirući se niti na njezinu pogrešku niti na ispriku. »Moramo pretpostaviti da ništa ovdje nije sigurno. Jesi li pila pića koja su servirali? Jesi li jela išta od ponuđenog na pladnjevima?«

»Aaah... Ne, ne, ja...«

S njezine lijeve strane, netko samo što nije povratio, kroz kaos su se probili nepogrešivi zvukovi. Dvije sekunde poslije, poput ptice koja odgovara na zov svoje vrste, netko drugi je počeo povraćati.

»Ne mogu nas trovati«, prasnula je. »Samo malo, ovo je... ovo je trening! Ne mogu...«

»Ovo je preživljavanje«, mužjak je ozbiljno rekao. »Nemoj se zavaravati. Nikome ne vjeruj, naročito ako se naziva učiteljem. I ne očekuj da ćeš proći - ne zato što si ženka, već zato što će Braća postaviti ljestvicu toliko visoko da će samo desetero nas imati priliku još stajati na nogama na kraju ove noći. Ako i toliko.«

»Mora da se šališ.«

»Slušaj«, rekao je. »Čuješ li?«

»Povraćanje?« Želudac joj se okrenuo, suosjećajući s njima. »Ne mogu ne čuti.« Ili ne namirisali. »Ne to, otkucavanje.«

»O čemu ti...« A onda je i ona čula... U pozadini, kao zvučni ekvivalent nečijem kretanju iza zastora, čulo se ujednačeno otkucavanje. »Što je to?«

»Nemamo puno vremena. Intervali između otkucaja postaju sve kraći. Sretno.«

»Kamo ćeš?« Nemoj me ostaviti, poželjela je reći. »Kamo...«

»Potražiti ću svjež zrak. Svi će se tamo zaputiti. Ne diraj ništa od sportske opreme. Kako rekoh, sretno ti bilo.«

»Čekaj!« Ali on je već otišao, poput duha koji je ispario u tami.

Iznenada se Paradise istinski prestrašila, tijelo joj se nekontrolirano treslo, ruke i noge su joj utrnule, hladan znoj izbio iz svake pore na koži.

Otac je imao pravo, pomislila je. Ne mogu ja ovo. Što mi je bilo na pameti...

U tom je trenutku nastao pakao.

Odozgo i odasvud uokolo počele su odzvanjati eksplozije kao da su po cijeloj dvorani detonirane bombe, zvukovi su bili toliko glasni da ih je uho prepoznavalo kao bol, a ne buku, bljeskanje svjetla toliko snažno da je prelazila iz jedne faze sljepila u drugu.

Vrišteći usred tog vrtloga, rukama je zaštitila glavu i čučnula na pod, saginjući se kako bi se zaštitila.

Pred sobom je vidjela ljude po podu, neke sklopčane u obrambenom položaju kao ona, druge koji su povraćali, još više njih pored vrata koji su se vrpeljili i stiskali rukama kao da je bol koju trpe prevelika za podnijeti.

Samo je jedna osoba bila na nogama i kretala se.

Craeg.

Na isprekidanom je svjetlu pratila njegovu putanju do veoma udaljenog kuta. Kako je i rekao, tamo se nalazio otvor, vrata koja nisu nudila ništa osim još više tame - ali i to je bilo bolje nego da vas raznesu.

Napravila je nekoliko koraka naprijed, a onda shvatila da je to glupost. Trk. Mora potrčati - ništa je nije sputavalo i nije htjela da je pogode krhotine koje su letjele posvuda.

Ne diraj sportsku opremu.

S obzirom na ono što se dogodilo onima koji su pokušali pobjeći kroz metalna vrata? Jasno da neće.

Jurnuvši naprijed, osjetila je veliko olakšanje, ali morala je malo usporiti jer se nije mogla pouzdati u vlastiti vid. Morala je čekati bljesak svjetla. To je bio jedini način da bude sigurna.

Toliko o zahtjevnom terenu. Spoticanje, zapinjanje, proklizavanje, počela je krčiti put kroz zaglušujuću buku i svjetlo, fatalne prijetnje, užas koji ju je šcepao.

Dočim je zakoračila u labirint sportske opreme, naletjela je na prvu osobu na tlu. Bio je to mužjak, stenjao je i grčevito se hvatao za trbuh. Instinkt joj je govorio da mu pokuša pomoći, ali onda se zaustavila.

Ovo je preživljavanje.

Nešto joj je prozujalo kraj uha - metak? *Zar pucaju na njih?*

Bacivši se na zemlju, povlačila se niz sklizak pod na trbuhu i zatim se četveronoške probila kroz kaos.

Bila je dobro sve dok nije došla do drugog mužjaka koji se grčio na podu, rukama se hvatajući za trbuh.

Bio je to Peyton.

Nastavi dalje, rekla si je. Zaštiti se.

Kad se oglasila još jedna eksplozija, točno pored njezine glave, bacila se potrbuške na pod i zaurkala u vikor: »Sranje!«

Kad je Craeg, sin Brahla Mlađeg, potrčao preko dvorane, iznenadio se što ga je ostavljanje one ženke toliko pogodilo. Nije ju poznavao, ništa joj nije dugovao - bila je to Paradise, tajnica u Kraljevim primaćim odajama, koja mu je prije nekoliko tjedana isprintala prijavnicu.

Koju je trebao samo zato što je bio previše siromašan da si nabavi internet, a kamoli računalo ili pisač.

Ondje u kući, bila je... prelijepa da bi je uopće gledao. A onda, kad je čuo da se želi prijaviti za ovu obuku? Sve što mu je prolazilo kroz glavu bilo je - što bi joj ljudi napravili da je se dočepaju? Ili *degradi*. Ili pogrešan tip mužjaka.

Ljepotica poput nje nije bila sigurna na ovom svijetu.

Pa ipak, doimala se naivnom po pitanju kušnja koje će morati proći kao kandidati. Braća su pomno osmislila svaki segment ove kulise. Ništa nije bilo prepušteno slučaju i ništa neće ići na ruku kandidatima. Otkrivanje onoga što je već trebala znati činilo se kao jedini način da joj imalo pomogne - ali više nije smio tratiti ni časa pitajući se što joj se potom dogodilo.

Morao se koncentrirati na bljeskove.

Premda su se naoko doimali nasumičnima, zapravo je postojao suptilni uzorak, kao i kod otkucaja prije nego što je počela žarka svjetlost i buka, intervali su postajali sve kraći i kraći - dakle, ponovno im je ponestajalo vremena.

Nije imao pojma koja će biti druga faza, ali znao je da mu je bolje da bude spreman.

Ako ništa drugo, barem nitko neće umrijeti.

Unatoč atmosferi koja je odavala opasnost, naslućivao je da Bratstvo zapravo neće nauditi nikome od njih. »Eksplozije« su jednostavno bile gomila zvuka i svjetla, nije bilo krhotina, ništa se nije raspadalo, nije bilo mirisa dima. Isto tako, što god da je natjeralo kandidate na povraćanje, nije moglo biti ništa smrtonosno. Ekipa na podu dvorane, istina, nije baš bila u raju - ali kad bi ih povremeno osvijetlio bljesak, već je vidio da neki od onih koji su prvi pali već ustaju na noge.

Bio je to test, pomno razrađen, bogzna koliko dug test, a kako im je zasad išlo, prolaznost bi mogla biti još i manja nego što je rekao Paradise.

Craeg je zastao i nakratko se osvrnuo iza sebe. Nije si mogao pomoći.

Međutim, u cijelom tom metežu nije se dalo raspoznati gdje je. Nije bilo dovoljno svjetla i bilo je previše tijela.

Samo nastavi dalje, rekao si je.

Već si jednom uspio, uspjeh ćeš i sad.

Nastavivši dalje, kretao se uz vanjski rub dijela sa spravama za vježbanje. Nije bila dobra ideja potražiti zaklon među njima. S vremena na vrijeme, krajičkom oka bi ugledao kako neki jadničak to pokušava - samo da bi ih zatim prodrmla struja, tijela bi im se krivila na stroboskopskom svjetlu dok bi se trzali, okretali i padali na pod.

Istinski se nadao da ga je poslušala.

Pognuvši glavu i krećući se brzo, naposljetku je stigao do otvorenih vrata u udaljenom kutu. Miris svježeg zraka bio je opojan, predah koji je njegovom tijelu dao novu snagu. Ali nije mogao vidjeti što se nalazilo s druge strane - prokleo je samog sebe što nije poslušao prolazan nagon da ponese bateriju sa sobom.

Okej, dobro, ni on nije očekivao da će obuka biti baš toliko intenzivna.

»Ovuda moramo ići.«

Začuvši tihi glas, osvrnuo se iza sebe - i šokirao se kad je primijetio da kraj njega stoji ženka. Nije to bila ona lijepa plavuša, ni blizu. Zapravo, u ovom slučaju izraz *slabiji spol* bio je itekako pogrešan. Bila je gotovo jednako visoka kao i on, mišićava ispod sportske odjeće, a prema načinu na koji ga je gledala ravno u oči odmah je zaključio da je pametna koliko i snažna, ako ne i više.

»Ja sam Craeg«, rekao je i pružio joj ruku.

»Novo.«

Nimalo iznenađujuće, stisak je bio snažan i kratak.

»Ovo je iduće.« Kimnula je prema tami. »Zašto dovraga nisam ponijela bateriju...«

»I sam sam se to pitao...«

»Ovuda!« netko je vikao. »Ovdje je put!«

Na stroboskopskom svjetlu Craeg je ugledao skupinu od tri mužjaka kako jurišaju prema otvorenim vratima, slijedeći golemog tipa s izrazom preuranjenog trijumfa na licu za koji je Craeg bio vraški siguran da neće dugo potrajati.

Craeg je odmahnuo glavom i zakoračio unatrag. Kako god na kraju ušao, to neće biti jurišajući, glavom naprijed. Koliko on zna...

Jedan... Dva... Tri... Trojac je prošao pored njega i ženka, koja se također pomaknula u stranu.

Istog trena, vrata su se čvrsto i glasno zalupila. A onda su se s druge strane začuli krici.

Craeg se osvrnuo oko sebe. Možda će se nešto drugo otvoriti? Ili možda ne razmišlja dovoljno široko? Moguće je da postoji neki drugi odgovor...

U tom je trenutku ugledao dva užeta kako vise sa stropa desetak metara dalje. Mogao se zakleti da ih prije nije tu bilo - tko bi rekao.

»Ovo je iduća opcija«, rekao je.

»Idemo.«

Oboje su krenuli, zaobilazeći sprave za vježbanje, trčeći prema užadi prije nego što netko drugi stigne do njih. Nisu mogli zaključiti dokud vode - nije mogao vidjeti tako visoko - ali svjetla su bljeskala sa sve većim intenzitetom, a drugih mogućnosti nije bilo.

»Kamen, škare, papir, tko prvi bira«, rekla je i ispružila šaku.

On je učinio isto. »Jedan, dva, tri.« Craeg je bacio kamen, ona je bacila papir. »Ti biraš.«

»Desno.«

Craeg je zgrabio lijevo uže i povukao ga toliko snažno da su ga dlanovi zapekli. Svakako se činilo dovoljno čvrstim. Ali što ako se prevari? Dugačak je to pad, a dolje nema strunjače.

I on i ženka su krenuli, jedna ruka za drugom, hvatajući se, povlačeći, stopalima se hvatajući za donji dio užeta pomičući se uvis. Bila je gotovo jednako brza kao i on, premda nije gubio vrijeme na mjerenje. Gore, gore, gore - sve dok zvučnici iz kojih su dopirali zvukovi eksplozija nisu bili točno iznad njihovih glava, a kutije iz kojih je titrala svjetlost zasljepljivale ga odozgo.

»Što sad«, zaurlao je na dva metra od stropa. »Skela«, doviknula je, bolje se uhativši i pokazavši rukom. I doista, neka vrsta skele visjela je sa žičane metalne konstrukcije. Pogledavši prema dolje, još se jednom pomolio da platforma bude dovoljno čvrsta da izdrži njegovu težinu.

»Ja idem prvi.«

»Kamen, škare, papir«, viknula je. »Jedan, dva, tri.« On je bacio škare, ona je bacila papir. »Ja prvi«, obznanio je.

Međutim, skela se ipak nalazila na određenoj udaljenosti, čak i kad se popeo na njezinu razinu. Pridržavajući se za debelo uže, počeo se njihati donjim dijelom tijela... sve dok se nije snažno zaljuljao. Ako misli to odraditi kako treba, morat će odabrati idealan trenutak - čekao ga je metar i pol bez ruku uz savršen doskok. A bogzna što će ga zateći jednom kad doskoči.

Još metala kroz koji je provedena struja?

Craeg je posljednji put zanjihao zdjelicom, pridignuo koljena i cijelom se težinom odmaknuo što dalje od skele, a onda, kad ga je sila zanjihala natrag prema njoj, izvio je leđa i ispružio noge.

Točno u pravom trenutku, pustio je uže, koje ga je jedino pridržavalo.
Barem se nadao... da je to učinio u pravom trenutku.

Sedmo poglavlje

Diži se! Peytone, diži se - smjesta!»

Kad je Paradise izgubila bitku s vlastitim instinktom za preživljavanje i prevrnula svog prijatelja - ili neprijatelja ili što god je već bio - na leđa, opsovala je i njega i sebe i Bratstvo, više-manje svaku imenicu na svijetu.

Okretanje na leđa nije dugoročno pomoglo. Čim je opet počeo disati, okrenula ga je natrag na bok da se ne uguši.

Osvrćući se oko sebe, ugledala je... gomilu njih na podu. Kao da su na ratištu.

»Umrijet ću«, stenjao je Peyton.

Krajičkom oka, Paradise je primijetila da, iako je buka bila jednako strašna, sad je bilo više svjetlosti, bljeskovi su postajali sve brži i trajali su duže.

»Hajde.« Potezala ga je za ruku. »Ne možemo ostati ovdje.«

»Ostavi me ovdje... Samo me ostavi...«

Kad je Peyton ponovno počeo povraćati, iako nije puno toga izlazilo, pogledala je u udaljeni kraj dvorane. Nekoliko je ljudi stajalo oko mračnog otvora prema kojem joj je Craig rekao da se zaputi.

»Peytone...«

»Svi ćemo umrijeti...«

»Ne, nećemo.«

Šokirala se kad je shvatila da ona u to i vjeruje - nije to bila samo rečenica kojom je htjela dati lažnu nadu Gospodinu Ugladenom sa želučanim problemima. Stvar je bila u tome što sva ta galama i svjetlost nisu proizvodili nikakve krhotine, dim ili prašinu, nikakva se struktura nije ljuljala, ništa stvarno nije oštetilo prostor niti naudilo osobama u njemu. Bila je to samo predstava svjetla i zvuka, poput oluje ili kazališne predstave - ali to je bilo sve.

Osim toga, imala je osjećaj da se svjetlo mijenja i da to sigurno nešto znači.

Vjerojatno ništa dobro.

»Peytone.« Zgrabila ga je za ruku i opet okrenula na leđa. »Diži guzicu s poda. Moramo se odvući do kuta dvorane.«

»Ne mogu... Previše je...«

Da, ošamarila ga je. Ali nije bila ni ponosna na to ni zadovoljna tim grubim kontaktom. »*Diži se.*« Razrogačio je oči. »Parry?«

»Što si dovraga mislio, s kim pričaš? S Taylor Swift?« Povukla mu je torzo uvis. »Ustani na noge.«

»Možda povratim po tebi.«

»Kao da nemamo većih problema? Vidiš li ti gdje smo?«

Peyton je počeo blebetati, a onda je ona zaključila, dosta je dosta. Stala je iznad njega, uhvatila ga ispod pazuha i upregnula svu svoju novostečenu snagu da ga potegne prema sebi i podigne uvis, na noge.

»Paradise, pozlit će...«

Ma, fantastično.

Točno po njoj.

Toliko se ljuljao da će hodanje po ravnoj liniji biti pravi izazov. Trčanje? Nema šanse.

»Jebeš ovo«, promrsila je, zgrabila ga oko struka i podignula s poda.

Težak. Bio joj je zbilja težak na ramenima.

Sad je ona bila ta koja se počela ljuljati - osjećala se kao da pokušava održati ravnotežu s klavirom na ramenima - a situaciju je dodatno otežavala činjenica da se teret uporno prepirao s njom - i povraćao joj po stražnjem dijelu desne noge.

Paradise se zaputila dalje, ignorirajući sve osim svog cilja, dolaska do prokletih vrata preko puta. Glavu je nakrivila u jednu stranu, vrat joj se toliko iskrivio da ju je pekao, rame joj je utrulo od manjka cirkulacije, a bedra su joj već drhtala od prevelikog napora.

Iskušenje da se izgubi u svim tim fizičkim senzacijama bilo je snažno, osobito kad je postalo sve glasnije i upornije. Ali ona je htjela... pa, htjela je stići do tih vrata, do svježeg zraka, do svršetka ove šokantne predstave. Onda će moći duboko udahnuti, spustiti Peytonovo cmizdravo, teško tijelo i sjesti u lijepu, čistu učionicu.

Možda će se s Bratstvom našaliti kako je uspjela proći najgori dio i sad samoobrana i klasične školske lekcije mogu započeti.

Kako bi se natjerala da nastavi dalje, pokušala se sjetiti učionica koje je vidjela dok su kandidati hodali od parkirališta do dvorane. Imale su fluorescentna svjetla, redove stolova sa stolicama, uredno posložene i okrenute prema ploči...

»Stani«, oglasio se Peyton. »Umrijet ću...«

»Hoćeš zašutjeti i biti miran?« progundala je.

»Ali ja ću...«

Za Boga miloga, pomislila je kad je on opet povratio.

Dok se tako vukla i dahtala od napora, labirint sprava za vježbanje bio je pravi davež, razni su komadi bili razmaknuti i okrenuti tako da je bilo krajnje nezgodno provući se kroz njih ili ih zaobići.

Naročito s Peytonom na leđima.

A onda još i sa svim tim ljudima razbacanima po podu.

Svaki put kad bi stala pored nekoga ili morala širom zakoračiti! kako bi preskočila njihove dlanove, stopala, noge ili ruke, poželjela je zaustaviti se, pitati jesu li dobro, pozvati pomoć... učiniti nešto. Činjenica da nije mogla spasiti nikoga osim sebe i Peytona tjerala ju je da vrišti iznutra, pluća su joj gorjela u grudima, neka čudna ljutnja ju je motivirala.

Tražila je krv. Uporno.

Ali nije joj bilo ni traga: nije bilo crvenih mrlja na odjeći, crvenih linija na koži, crvenih lokvi na medeno žutim podnim gredama. Osim toga, nije mogla ni nanjušiti miris krvi - iako je bila gomila drugih mirisa, nijedan ugodan.

Međutim, krvi nije bilo. A to mora da je dobro... zar ne?

»Aaaaah!« vrisnula je, šokirana naletom zasljepljujuće boli.

Misija. Propala.

Bol u lijevom laktu izbacila ju je iz ravnoteže, tijelo joj se pretvorilo u stol na rasklapanje kojem je netko izbio jednu nogu - i baš kao zdjela s voćem na maločas ravnoj površini, Peyton se srušio na pod, njegovi mlohavi udovi prosuli su se kao jabučice.

»O, Bože«, procijedila je kroz zube hvatajući se za ruku i masirajući mjesto gdje ju je dohvatio električni napon.

Previše se približila spravi za prsa. Pregledavajući koliko još sprava mora proći, pomislila je... *Ne mogu ja to. Ne mogu...*

»Možeš li ustati?« upitala je.

Peyton joj je odgovorio bez riječi, na način koji ne samo da je sugerirao odgovor *ne* već je to jasno davano do znanja.

Bože, zar mu je išta još ostalo u želucu?

»Ne mogu ja to«, stenjala je osvrćući se oko sebe i masirajući lakat.

Dok je pogledom lutala tamo-amo, shvatila je da traži pomoć, neko spasenje, spasitelja. Mora postojati netko na koga se može osloniti...

Tek drugi put u svom životu, pomolila se Čuvarđjevi, čvrsto sklopivši oči, nastojeći pronaći prave riječi uza sve te ometajuće pozadinske zvukove, mirise, prizore, oštre nalete adrenalina koji su je drмали iznutra. Nekako je ipak uspjela zamoliti božanstvo njihove vrste da pošalje nekog tko će to zaustaviti, tko će se pobrinuti za Peytona, tko će spasiti sve ostale koji su pali na pod, tko će ih sve izvući iz te rupetine...

Prestani tratiti vrijeme, naredio je unutarnji glas.

Bio je to toliki šok da se naglo okrenula, očekujući da će zateći nekog iza sebe. Nije bilo nikoga.

Možda su to pustili sa zvučnika na stropu?

Prestani tratiti vrijeme. Kreni!

»Ne mogu ga opet dići!«

Bolje ti je da smisliš kako!

»Ne mogu ja to!«

Bolje ti je da to odradiš!

»Okej, dobro, okej, dobro.«

Mrmljala je te riječi iznova i iznova, stojeći iznad Peytona i podižući ga opet na svoja leđa. Drugo je podizanje bilo još nespretnije od prvog, tijelo joj je popuštalo na mjestima gdje joj to zbilja, zbilja nije trebalo - ali Peytonu kao da se vraćala snaga, rukama se uhvatio za njene bokove i držao.

Dok je ona prešla teren s preprekama, već joj je ponestalo energije pa je nabrzinu izračunala koliko joj još nedostaje do vrata - a zatim u jednadžbu uvrstila i dodatne čimbenike poput onoga koliko će joj se rame deformirati pod tolikom težinom i činjenicu da joj se, na nesreću, toliko strašno mokrilo da se osjećala kao da je netko poteže za mjehur.

Dajući se u nespretnan trk, noge su joj letjele preko poda koji je konačno bio bez prepreka, a što manje krivudanja, to bolje za njezinog putnika i cijelo njezino tijelo.

Stani malo.

Vrata su bila zatvorena.

Kad se približila svojoj destinaciji, namrštila se i naredila očima da se bolje fokusiraju na tom isprekidanom svjetlu. Sranje, vrata su bila *zatvorena*. Ali ekipa je stajala pred njima svega nekoliko trenutaka prije?

Primaknuvši se vratima, pustila je Peytona da joj klizne s leđa i jedva ga pogledala kad se ispružio po podu.

Što se dogodilo s prokletim vratima?

Nisu imala nikakvu ručku. Ni šarke. Nikakvo staklo koje bi mogla razbiti.

Okrenula se i pogledala oko sebe - Isuse, sportska užad visjela je na udaljenosti od desetak metara. Debela se užad pojavila odnekud sa stropa, a dvoje se ljudi pcnjalo uz njih toliko brzo da je na licu mjesta poželjela odustati.

»Peytone?« rekla je nakrivivši glavu i gledajući dvojac kako se uspinje. »Ne mislim te nositi gore.«

Kvragu, nije bila sigurna ni da vlastitu težinu može povući uz tako dugačku užad.

Kamo se dvojac zaputio, zapitala se kad su nestali iz vidokruga.

»Peytone, morat ćemo...«

Jedno za drugim, oba su užeta pala na pod, udarac debelih, istkanih, dugačkih konopa odjeknuo je čak i jače od ostale buke.

Kamo je dvojac nestao?

Trljajući oči, poželjela je vrisnuti. Umjesto toga, procijedila je: »Što, dovraga, da radimo...«

Nalet svježeg, hladnog i čistog zraka natjerao ju je da okrene glavu. Vrata su se opet otvorila, otkrivajući gusti crni mrak.

Kao da je probavio kandidate koji su ušli prije i sad je spreman za novi obrok.

Peyton se jedva pridignuo na noge, drhtavim je rukama trljao lice. »Mogu hodati.«

»Hvala Bogu.«

Pogledao je u nju. »Dugujem ti.«

»Najprije da vidimo gdje ćemo završiti ako prođemo ovuda.«

»Idemo zajedno.« Oči su ga pekle dok joj je nudio pregib svog lakta - kao da idu na svečani ples sa svilenim haljinama i odijelima s kravatama. »Neću te ostaviti.«

Paradise se kratko zagledala u njega. »Zajedno.«

Ispreplevši ruku s njegovom, nije ju iznenadilo što ju je iskoristio za ravnotežu. Bilo kako bilo, bio je to velik napredak u odnosu na komatozno povraćanje.

U isto su vrijeme zakoračili naprijed, vrata su bila dovoljno široka za oboje...

Glasno su se zalupila za njima i prekinula dotok svjetlosti - zinula je kako bi vrisnula, ali onda je prigušila taj zvuk i zadržala ga u sebi. Osjećaj da joj tlo klizi pod nogama opet se pojavio, što je bila lekcija o važnosti vida u održavanju ravnoteže i prostornoj orijentaciji udova i torza.

Pored nje, Peyton je duboko disao.

Niotkuda su se pojavile grube ruke, ščepale je za kosu i snažno potegnule. Vrištala je kao luda, iskrivljujući se od straha, grčeci se i boreći protiv grubog stiska.

»Paradise!«

Grubo su ih razdvojili, netko joj je nešto stavio preko glave i svezao oko vrata. Gurnuli su je na pod, svezali joj noge i počeli potezati. Vrpoljeći se i migoljeći, pokušavajući se otrgnuti, disati, ostati barem djelomično smirena da može razmišljati, osjećala se kao da se guši.

Kao da bi... mogla umrijeti.

Gore na skeli, Craeg je na teži način naučio da je vraški poželjno održavati balans - strujni udar koji bi doživio svaki put kad bi mu ruke dotaknule nešto metalno, ubrzavao mu se rad srca i blokirao um na sekundu koju si nije mogao priuštiti.

Naravno, prokleta je platforma bila klimava poput kakvog starca, naginjući se amo-tamo i njišući poput bejzbolske palice.

»Uhvati ritam!« viknuo je Novo. »Prati moje korake!«

Snažne su ga ruke uhvatile za pojas. »Imam te.«

Uhvatili su ritam koraka koji je bio brz, ali oprezan, teturajući s jedne strane na drugu. Od svjetala na stropu i gomile tijela pod njima sav se preznojio.

Raširivši ruke, uspostavio je ravnotežu između njih i platforme, i počeo još brže hodati, koračajući prema tko zna čemu...

Odjednom se platforma ukopala kao kamen, što nije bilo dobro. Princip koji je djelovao na nestabilnoj površini nisu mogli koristiti i na stabilnoj, pa su se oboje zaljuljali i doživjeli niz strujnih udara od kojih su se skroz iskrivili, udarajući jedno u drugo, a onda opet u metalne pregrade koje bih ih iznova šokirale strujom. Mišići su se počeli grčiti, ne želeći se opet opustiti, udovi nisu više mogli pratiti naredbe mozga.

»Jebote!« zaurlao je Craeg pokušavajući spriječiti reakcije vlastitog tijela na te podražaje.

»Koji kurac!« viknula je Novo.

Ili tako nešto.

Slobodan pad.

Iduće čega je bio svjestan, pao je preko ruba koji nije bio predvidio i sunovratio se kroz prazan prostor vrišteći iz svega glasa. Svuda oko njega strujao je zrak, putovao mu kroz odjeću i mahaio njome, mrsio mu kosu i milio po koži lica i leđa, odjekujući mu u ušima. Slomit će obje noge ako sleti na njih, ali vremena nije bilo, kao ni prostora - nije imalo smisla pokušati sletjeti na manje katastrofalan način...

Pfjaaaaas!

Sletio je u neočekivanu lokvu vode, tijelo mu je uronilo u siguran zagrljaj hladne, svježe tekućine. Olakšanje pri pomisli da mu obje bedrene kosti na kraju nisu probile ramena bilo je kratkotrajno.

Naelektirirani, izmučeni, pregrijani mišići smjesta su se zgrčili, sve se zamrznulo. Budući da na tijelu nije imao ni centimetar masnog tkiva sav se pretvorio u sidro, umjesto u plutaču.

Sok neočekivanog potonuća naveo ga je da udahne duboko, premda ta zaliha kisika neće dugo potrajati. Morat će izbiti na površinu.

Iskrivljenih ruku i samo jednom pokretnom nogom, grebao je i udarao nadajući se da se penje natrag gore. Nije imao nikakvu vizualnu orijentaciju, nije bilo ničega osim crnog bezdana koji će ga proždrijeti ako sam sebe ne spasi.

Površina bazena, lokve, jezera, što god da je to bilo, pojavila se jednako neočekivano i nenajavljeno kao što je u nju i upao. Kašljanje i udisanje zraka bile su dvije međusobno isključive aktivnosti pa je morao upregnuti sve svoje primarne instinkte za preživljavanjem kako bi regulirao grčevite reakcije dijafragme.

Klor. Bio je u bazenu.

Nije dugo mozgao o tome. Bol u mišićima koji su se grčili bila je nevjerojatna, kao da mu je netko zario bodeže u bedra, stražnjicu i utrobu, i opet je počeo tonuti prije nego što je uspio uopće doći do daha - što nikako nije smio. Tako će umrijeti.

Boreći se protiv nagona vlastitog tijela, umom je pobijedio simpatički živčani sustav. Duboko udahnuvši, raširio je ruke i zamahnuo, stvarajući umjetno strujanje koje mu je podignulo torzo na površinu vode. A onda se prestao... jebeno... *micati*.

I pustio da mu zrak u prsnoj šupljini postane pojas za spašavanje koji nije nosio.

Nije to bilo savršeno plutanje. Noge su mu nastavile tonuti pa je svako malo morao njima zamahnuti kako bi ostao na površini, ali bilo je mnogo bolje nego da potone na dno i utopi se.

S vremena na vrijeme, ispustio bi zrak i ponovno udahnuo.

Nije bio siguran koliko će dugo moći tako izdržati. Ali namjeravao je otkriti.

Bože... Jedva je trpio grčenje mišića, a kako bi si odvratio pozornost, zamislio je da je ponovno gore visoko na skeli. Bratstvo je briljantno, zaključio je. Trpjeti ovu hladnoću nakon onakve topline? Nakon strujnih udara?

Cijelo je to okruženje bilo pomno osmišljeno tako da ga dovede u stanje u kojem se sad nalazio. Borio se protiv instinktivnih reakcija vlastitog tijela na određene podražaje i vanjske uvjete.

Što se događa s ostalima, zapitao se.

Gdje je ona ženka?

Ne ona s kojom se popeo na skelu... već ona druga. Paradise?

Dok mu je voda zapljuskivala uši, osjećao se jednako kao i na onoj svjetlosnoj predstavi u dvorani, kad bi se sve zamračilo, a osjetila probudila. Čuo je zapljuskivanje vode, kako u blizini tako i negdje dalje... mnogo vike i uzdaha ostalih kandidata koji su pali u bazen... jeku - mora da su u nekom velikom prostoru s relativno niskim stropom i gomilom pločica.

Ispuštajući zrak iz pluća, smjesta ih je opet napuhao...

I pričekao sljedeći izazov.

Osmo poglavlje

»... par u raljama. Stižemo za četiri minute. Ulaz čist, donja desna strana bazena...«

Pritišćući dugme na žici koja je vodila od slušalice pa niz vrat, Butch je tiho rekao: »Primljeno na znanje.«

Koračajući oko ruba bazena, pratio je kretnje kandidata u vodi preko termalnih naočala. Još je dvoje palo u njega odozgo, oboje su izronili i počeli plutati kao mrtvaci, tako da su zasad bili nepokretni i relativno tihi. To nije uvijek bio slučaj. S Tohrom je već morao izvući četvero kandidata, što je značilo da je, s ovim novim parom, ostalo još samo tri mužjaka.

Svi su ostali bili daleko od ulazne točke B tamo na desnoj strani. Dobro.

Butch je pogledao na sat. Onima koji su ostali u dvorani vrijeme će isteći za šest minuta. A sve je ovo bio samo uvod u ono što su on i njegova Braća nazivali Finalnom destinacijom - koju će obustaviti sunce u zoru, stoga je za cjelokupnu misiju bilo od ključne važnosti da skupina koja prođe ove prve testove ima dovoljno vremena.

Klinika doktorice Jane i Mannyja polako se punila. Blago sredstvo za povraćanje na prirodnoj bazi i više je nego odradilo svoj posao, bilo je tu raznih manjih posjekotina, ogrebotina, istegnutih mišića i opekotina. Dvije skupine diskvalificiranih kandidata već su napuštale posjed, a bit će ih još.

Tako to ide s meritokracijom. Sve se mora odvijati brzo jer ni on ni V. nisu namjeravali tratiti vrijeme na kandidate koji nemaju šansu za prolazak.

»Jesam li konačno ja na redu?« upitao je Lassiter preko slušalice. »Rođen sam spreman za ovo.«

»Od svih koji su mogli postati besmrtni,« promrsio je V., »zašto si to morao biti ti?«

»Jer sam ja supeeeeeer«, pjevušio je pali anđeo. »I dio sam tvoje ekipe...«

»Ne, nisi...«

»... koja živi tvoj san!«

Butchu je još jače počelo tutnjati u glavi. »Začepi, Lass. Trenutačno nisam raspoložen za pjevanje.«

»To ti je iz *Kako je Gru ukrao mjesec*«, komentirao je anđeo. Kao da će to pomoći.

»Začepi«, ubacio se V.

»Začepi.« Butch se trudio ne podići glas. »Imamo još četiri minute u dvorani. Reći ću ti kad možeš...«

»Samo da znaš da gubim zrak«, žalio se Lassiter. »Pojas mi se ispuhuje.«

V. je opsovao. »To je zato što mu se ne da družiti s tobom ništa više nego nama.«

»Samo nastavi tako i pomislit ću da je mržnja uzajamna.«

»Bilo je i vrijeme.«

Okej, Butch se zbilja nije palio na izvlačenje mokrih, uspaničenih idiota iz bazena - ali, čovječe, bilo mu je proketo drago što nije u stražnjem dijelu kuće s ovom dvojicom dok se tako prepiru. »Budi spreman, Lass«, rekao je. »Obavijestit ću vas - V., za Boga miloga, hoćeš li isključiti prokleti mikrofon...«

»Ooo! Hej! Koji vrag, V...«

liiiii u tom je trenutku zavladao blažena tišina.

Dok je glavobolja pokušavala razvaliti vrata njegove lubanje, Butch je poželio skinuti naočale i malo protrljati oči, ali nije htio ni na trenutak izgubiti kandidate iz vida. Posljednje što je programu trebalo bilo je da se netko ozbiljno ozlijedi ili, još gore, probudi mrtav.

Osim toga, ionako je bio dovoljno dekoncentriran, čak i sa slušalicama.

Nešto nije bilo u redu s Marissom.

Vrag zna da je proveo dovoljno vremena kao hodajući zombi još dok je bio čovjek da bi znao prepoznati zatupljujuću zabrinutost koju je sad na njoj vidio.

Problem je bio u tome što mu apsolutno ništa nije govorila. Svaki put kad bi je upitao o čemu razmišlja i je li dobro, ona bi mu se osmjehnula i dala mu neku glupu izliku kako ima puno posla u Sigurnom mjestu.

To je bez sumnje bila istina, ali tako je bilo uvijek. A nije uvijek izgledala kao što je izgledala posljednje noći i dana.

Možda im je samo trebala slobodna večer - i to ne samo po pitanju posla. Palača je bila prekrasno mjesto za život - klopa je bila dobra, društvo još bolje. Problem je bio u tome što niste imali puno privatnosti. Osim ako se ne povučete u svoju sobu, što je u njihovom slučaju značilo prostoriju veličine kutije za cipele s tankim vratima i tankim zidovima u Jazbini, zapravo nikad niste bili istinski sami. Uljezi su upadali bez najave, od osoblja do Braće i prijatelja.

Religiozni Irac u njemu, odgojen u velikoj obitelji, to je volio.

Zabrinuti helren u njemu nije bio jednako entuzijastičan.

Moramo na spoj, pomislio je.

»Kamo ćemo?« upitao je V. preko slušalice. Sranje, rekao je to naglas. »Ne s tobom.«

»Pogođen sam. Ozbiljno pogođen«, čuo se tanašan odgovor. »Marissa i ja trebamo...«

»Ako se radi o seksu, bio bih se zakleo da ste vas dvoje to već prokužili. Osim ako svi oni zvukovi nisu značili da se hrvate palčevima.«

»Stvarno.«

»Ti to zoveš origami? Isuse Kriste, sve te porezotine... Ne mogu to ni zamisliti.«

»Prestani.«

»Marissa to ne bi rekla.«

»Bi, u posljednje vrijeme«, odgovorio je Butch.

»Imate problema?«

»Ne znam.«

Zavladao je tajac. »Imam ideju.«

»Otvoren sam za sve...«

»To je i ona rekla!« ubacio se Lassiter.

»V., mislio sam da si mu uzeo...« Glasni zvukovi hrvanja dvojice mužjaka naveli su ga da skine slušalicu i napravi grimasu.

Lassiter će očigledno dobiti batine koje je tražio, a u bilo kojim drugim okolnostima, Butch bi ih bio našao, i to ne da glumi suca. No, trenutačno je imao važnijih stvari na pameti.

Osobito s dvoje novih posjetitelja u ovom tekućem dijelu zabave.

A kad se V. opet vrati, možda će mu i moći dati koji dobar savjet. Pod uvjetom da je njegov najbolji prijatelj uopće sposoban razmišljati i o čemu drugom osim o ogrlicama s bodljama, voštanim crnim svijećama i štipaljkama za bradavice.

Sranje.

Paradise se pokušavala osloboditi stiska koji ju je držao za gležnjeve, trzajući se torzom naprijed-natrag po podu dok su je vukli, grebući noktima. U vreći koju su joj prebacili preko glave vrući ju je dah počeo gušiti - a možda je iz nje isisala sav kisik.

Posljedično tomu, tijelo joj se punilo panikom, mišići su joj se grčili, a mozak pretvorio u superbrzu autocestu misli koje je apsolutno ničim nisu smirivale niti joj pomagale. Jednim je dijelom poželjela zazvati Peytona, ali on je neće spasiti. Uхватili su i njega. Drugim je dijelom izvodila svakojake nepovoljne zaključke.

Što sad! Što sad! Što sad što sad...

Ono što je uslijedilo stiglo je bez upozorenja, kao i sve ostalo. Prestali su je potezati naprijed, netko drugi je došao, prekoračio je i zgrabio za ramena, te su je podignuli s tla.

Paradise je ponovno počela vrištati u vreći, nastojeći se osloboditi stiska. Bezuspješno. Toliko su je čvrsto držali da su to mogli biti i škripci koji su joj stezali kožu i kosti...

Njihanje.

Njihali su je lijevo-desno, sve brže, kao da će je baciti. »Ne!«

U trenutku kad su je zaljuljali uvis i pustili, vreća joj je strgnuta s glave. Dvapat je duboko udahnula - a zatim padala, padala, padala, kroz tamu u kojoj su se čuli neobični zvukovi...

Pljaaaaaas!

Voda posvuda - ulazila joj je u nos, u usta, progutala cijelo tijelo. Preuzeo ju je instinkt, osjetila su odmah izračunala da je »gore« suprotan smjer od onog u kojem je tonula. Raširivši ruke i noge, shvatila je da više nema spona na gležnjevima.

Tolikom je silinom izronila na površinu da joj je torzo iskočio kao pluteni čep, toliko se žestoko nakašljala da je umalo izgubila svijest. No tijekom tog silovitog kašljanja ipak je uspjela doći do zraka... i počela udisati goleme količine kisika, jednostavan luksuz slobodnog disanja oblio ju je tolikom zahvalnošću da su joj suze navrle na oči. To nije potrajalo. Svuda oko sebe čula je druge kako se muče u vodi, kako kašlju, dišu, mlataraju rukama kako bi se održali na površini.

Koliko njih?

Je li ovo drugi dio?

Zaplivavši, poželjela je dozvati Peytona, ali nije bila sigurna je li pametno privlačiti pozornost na sebe. Koliko ona zna...

»Paradise!«

Peytonov se glas začuo iz blizine, s desne strane. »Da«, procijedila je. »Tu sam, jesi li dobro...«

»Jesi li dobro?!«

»Ovdje sam«, rekla je malo glasnije. »Točno...«

U idućem trenu snažna ju je ruka zgrabila za nadlakticu i povukla kroz vodu.

»Ovdje mogu stajati«, rekao je Peyton. »Daj da te pridržim.«

»Ne treba mi...«

»Moraš štedjeti snagu. Ovo je samo početak.«

Zvučao je tako racionalno, kao da ga je vodeni šok otrijeznio. Zatim su mu se ruke našle na njezinom struku kad ju je okrenuo licem od sebe.

»Imam te«, šapnuo je.

Obujmio ju je rukom, a od osjećaja njegovog snažnog tijela iza sebe sva se odjednom napela. Kad je počeo duboko disati kao da se malo oporavlja, i ona se malo opustila, iako i dalje nije vidjela ništa, a noge su joj se sudarale s njegovima.

Nikad prije nije bila toliko blizu jednom mužjaku.

Doduše, s obzirom na situaciju u kojoj su se nalazili, nije bio pravi trenutak za tratiti vrijeme na razmišljanje o tim glupostima. Peyton je mislio samo na preživljavanje.

Malčice odahnuvši, opustila se u njegovim rukama i prepustila. Instinkti su joj i dalje bili u pripravnosti, ali barem joj je tijelo moglo malo predahnuti, otkucaji srca su usporili, užasno žarenje u grudima oslabjelo.

Pljas! Pljas!

Još dva kandidata - ili žrtve - pale su u vodu malo dalje, daleko, što joj je dalo naslutiti koliko je velik taj bazen ili lokva ili jezero u kojem su se nalazili. Ali... Ne, nije to bilo jezero. Voda je bila klorirana.

Bazen. Bili su u bazenu pod zemljom - vjerojatno ne daleko od dvorane, s obzirom na to da je nisu vukli kilometrima.

»Što je iduće?« upitala je.

»Ne znam. Ali ti i ja ćemo se držati skupa.«

»Da.« Šokirala ju je činjenica koliko ju je njegovo prisustvo smirivalo - unatoč tome što i dalje ništa nije mogla vidjeti i nije imala pojma što će ih iduće zadesiti...

Pljas! Pljas! Pljas!

»Koliko nas je ovdje?« upitala je.

»Petero je upravo stiglo. Znači, barem sedam.«

»Od šezdeset... Mora nas biti više.« Kako je ona mogla biti jedna od toliko malo njih koji su dogurali dotle? »Sigurno ima...«

Stiglo je još četvero - jedan je pao strašno blizu njih, ostala tri puno dalje.

»Jesam li ti preteška?« upitala je.

»Daj, molim te.«

Dok je mijenjao položaj ruku, tijelo joj se kretalo kroz vodu, stražnjicom se oslonila o prednji dio njegove zdjelice. Ništa nije osjetila tamo... Ali ne bi ni znala čega bi se trebala bojati sve i da je bio uzbuđen.

Još je netko pao u bazen. A onda...

... dugo nitko nije više upadao. Zapravo, vjerojatno se radilo o svega nekoliko minuta, ali doimale su se poput sati... dana.

Strah je čitavo vrijeme šumio u pozadini, a kako se nije imao čime hraniti, tjeskoba je počela žderati njezin razum, svakojake su joj se ludosti vrtjele po glavi. Što ako ovo nije dio

obuke? Što ako je ovo nekakav... društveni eksperiment? Neka krađa tijela... ili pokušaj da... čovječe, nije imala pojma.

Prožme je užas. Ništa nije vidjela, tutnjanje u glavi prigušivalo je zvukove iz bazena, a tijelo joj je bilo preumorno da bi uopće procesuiralo da silovito drhti.

»Što je iduće?« stenjala je. »Ja...«

Prije nego što je Peyton stigao odgovoriti, osvijestila je činjenicu da se nešto oko njih promijenilo. I drugi su to primijetili, ostala tijela u vodi su se umirila kao da i sami pokušavaju procijeniti što se promijenilo.

Razina vode se spuštala.

Namreškana joj je površina ranije sezala do ramena - ali sada joj je sezala samo do nadlaktica, a zatim i laktova. Otkucaji srca opet su se ubrzali, od zujanja u glavi joj se zavrtjelo.

»Što će nam sad napraviti?« uzdahnula je.

Niže... Još niže... Sve dok nije stopalima stala na pod, kao i Peyton. No, ostala je unutar njegovog naručja - s tim njegovim krupnim tijelom iza sebe, barem je znala da su joj leđa zaštićena.

Samo želim vidjeti, pomislila je u praznoj tmini. Bože... molim te, daj da nešto vidim...

Dalje u kutu pojavilo se blistavo, zasljepljujuće svjetlo. Bilo je toliko snažno da je podignula ruku kako bi zaštitila pogled i tako primijetila da se doista nalaze u bazenu, veoma čistom, s lijepim rubnim pločicama u svijetloplavoj i zelenoj nijansi. Bio je tu i Peyton, izmožden iza nje. Kao i drugi kandidati u vodi...

Odmićući kosu koja joj se cijedila po licu, lecnula se i nastojala usredotočiti.

Koji...

»... je to vrag?« Peyton je dovršio rečenicu umjesto nje. Na udaljenom kraju bazena koji se i dalje prazio, golemi mužjak s plavo-crnom kosom ušao je u prostor - isprva joj se činilo da je upravo on donio tu svjetlost sa sobom. Zapravo, njegovo je tijelo bilo svjetlost. Svijetlio je kao da je živa, usijana žarulja.

Ali najluđe od svega... to i nije bio najveći šok.

Nosio je masku za ronjenje s disajkom koju je odmaknuo sa svog naočitog lica... i par peraja koje su šljapkale po skliskom podu dok se primicao rubu bazena... oskudni kupaći kostim žarko ružičaste boje... i dječji žuto-plavi kolut na napuhavanje oko struka.

Ama baš svaki mokri, polumrtvi kandidat u bazenu zagledao se u njega kao da je ukazanje u obliku Spužva Boba/Magic Mikea iz paralelnog svemira.

Pljaskajući, šljapkajući niz skakaonicu, popeo se na vrh, s mukom namjestio kvačicu za nos na njušku i nakašljao se.

Nakon nekoliko »mi-mi-mi-mija« - kao da se priprema za monodramu - duboko je udahnuo i...

»Oplaaaaa!« zaurlao je i potrčao prema rubu.

Odskočivši s ruba, čvrsto je držao dječji kolut na mjestu, izvodeći savršen kolut i uskočivši u sve nižu vodu na bombu koja je poprskala sve do stropa.

Kad se Paradise sagnula kako je tsunami ne bi pogodio u lice, pomislila je... svaka čast Bratstvu.

Štogođ da je oĉekivala?
To *definitivno* nije bilo to.

Deveto poglavlje

Craeg je teniscama dotaknuo dno bazena upravo u trenutku kad je.... Pa, bio je to mužjak, to je bilo sigurno... tresnuo u vodu tolikom silinom da se činilo kao da je sedan u nju upao. Kad se potop smirio, prostor je postao ravnomjerno osvjetljen, svjetlo koje je isijavalo iz tog velikog, apsurdno odjevenog tijela pretvaralo je kadu veličine olimpijskog bazena u svojevrsnu lampu.

Tip je bio kao mješavina profesionalnog hrvača i lika iz crtica. Ali Craeg nije namjeravao tratiti vrijeme pokušavajući ga dokučiti.

Obrisavši lice, najprije je identificirao moguće izlaze - četiri ili pet vrata, uključujući i ona kroz koja je ušao tip s korzetom na napuhavanje, ali bio je spreman okladiti se da su sva zaključana. Ništa na stropu. Na zidovima. Na dnu bazena.

Zatim je provjerio je li im se pridružila kakva treća stranka. Aha. Malo dalje, sa strane, stajala su dva golema mužjaka odjevena u crno s kapuljačama preko glava i naočalama za noćno gledanje. Bili su teško naoružani, ali oružje im je bilo u koricama - i izgledalo je kao da promatraju svakoga u bazenu kao da tragaju za znakovima slabosti ili opasnosti.

Treća se provjera odnosila na kandidate koji su stigli do ove faze. Deset - ne, dvanaest... samo malo, još se trinaest kandidata nalazilo u bazenu, uključujući i ženku koja je pala sa skele skupa s njim.

I ona plava tajnica, Paradise. Premda nije bila sama.

Ne, naslanjala se na jednog mužjaka, držeći se za ruku koja ju je zaštitnički pridržavala oko struka.

Nije se iznenadio. Ženke poput nje uvijek pored sebe imaju nekoga suprotnog spola. Lijepe se kao moljci na plamen, i sve to.

Craeg se natjerao da skine pogled s njih - što je potrajalo moždaaaa minutu. Iduće što je znao, procjenjivao je borbene vještine tipa, skenirao njegovu veličinu, snagu u ramenima, položaj čeljusti.

Kao da bi se njih dvojica mogli sukobiti. Što je bilo suludo, naravno.

Nije polagao nikakvo pravo na tu ženku - još važnije, jedino na što je trebao misliti bilo je kako će stići do cilja koji ga je čekao na kraju svega ovoga...

Klasična su se svjetla upalila svuda oko njih, uklanjajući svaki tračak sjene, otkrivajući svaki kutak i zakutak u kojem više nije bilo nikakvih prijetnji.

Ali znao je da nije još gotovo. Da je on na mjestu Bratstva, sigurno ne bi stao na ovome. Još je previše njih stajalo na nogama.

Vrata u udaljenom desnom kutu su se rastvorila kao da ih je netko šutnuo nogom.

I tad je stigao drugi val.

Jedan po jedan, skupina od desetak ratnika umarširala je unutra - Bratstvo, pomislio je. To mora da je Bratstvo. Tijela su im bila golema, čak se i on činio patuljastim naspram njih, a kao i ostala dva čuvara, i oni su preko lica nosili maske, odjeveni u crnu kožu od čizama do glave.

Za razliku od onog dvojca, u rukama su imali pištolje.

U tren oka, tip s teatralnim ulazom i dječjim rekvizitima ustao je i nestao. Zatim su posljednje kapi vode grgljajući nestale u odvodu u dubokom dijelu bazena.

Svuda oko njega kandidati su se vrzmali u vodom natopljenoj odjeći, prilično iscrpljeni. On je stajao na mjestu - kao i Novo, koja kao da je naslutila, baš kao i on, da teži dio tek slijedi.

Dakle, najpametnije bi bilo štedjeti energiju dok ih ne suoče s nečim konkretnim.

Pištolji, pomislio je, nisu bili dobra vijest.

Tipičnim kolektivnim razmišljanjem, ostali su se kandidati skupili na hrpu, a pridružili su im se i oni iz plitkog dijela kad su im ratnici počeli prilaziti dužom stranom bazena, skrećući prema skliskim stepenicama koje su vodile do betonskog dna punog lokvi vode.

Zatim su se opaki mužjaci s pištoljima spustili u bazen, čizme su odjeknule poput groma, korice s oružjem škripale su pri pokretu. Kad su se zaustavili, bilo je nemoguće dokučiti na koga su se točno fokusirali budući da sve glave bijahu okrenute prema skupini kandidata, a sve oči pokrivene.

Važući svoj položaj, Craeg je zaključio da je u tom trenutku najbolje držati se ostalih pa je...

Jedan po jedan, Braća su podignula automatsko oružje i uperila ga ravno u kandidate. Zatim je najviši među njima iskoracio naprijed, polagano i lijeno kružeći nišanom kao da traži najbolju metu.

Zavladala je grupna panika. Kandidati su se izbezumili, počeli trčati amo-tamo, gurajući se jedni iza drugih, proklizavajući, padajući na pod. Nekoliko njih je kleknulo, brbljajući i preklinjući prije nego što je ijedan metak uopće ispaljen.

Craegu to nije padalo na pamet. Ako ih je itko mislio gađati olovom, onda to sigurno neće biti smrtonosno. Dosad je bilo previše mjera predostrožnosti. A on je bio spreman popiti metak - ako je to trebalo učiniti da dospije u idući krug?

Samo pucajte. On se ne boji boli.

Ispravio je ramena i okrenuo se licem prema njima - svjestan još jednog razloga zbog kojeg je oklijevao. Međutim, odbijao ga je priznati.

Hajde, pomislio je. Ovamo.

Ovamo...

Ali oni nisu krenuli prema njemu. Ne... Krenuli su prema nekome drugom. Ne ona, pomislio je. Sranje, ne Paradise. »Hej«, viknuo je. »Hej, šupčino!«

Čim su mužjaci u crnom zakoračili u prostor bazena, Paradise je prepoznala Bratstvo. Nakon što je toliko vremena provela radeći u njihovoj blizini, njihovi su joj mirisi, njihove aure bile jako dobro poznate - s vremenom ih je počela promatrati kao svoje zaštitnički nastrojene pseudo-očeve.

Večeras to nije bio slučaj.

Pogotovo kad su sišli u sada prazan bazen, podignuli pištolje. .. i kad je jedan od njih nanišanio upravo nju.

Rhage. Rhage je bio taj koji ju je naciljao i zatim krenuo prema njoj. Znala je to zato što je njegovo tijelo bilo primjetno veće od ostalih.

Ne, ne, pomislila je. Ne smiješ to učiniti. Moj otac...

Ali on nije oklijevao. Prišao je ravno k njoj i Peytonu, s oružjem pred sobom, s prstom na okidaču.

»Hej! Šupčino!«

Krajičkom je oka primijetila da je jedan od kandidata zakoračio naprijed i počeo mahati rukama.

Bio je to njezin mužjak - to jest, onaj mužjak. Craeg...

»Upucaj mene! Hej! Gade! Radije upucaj mene!«

Brat ga je poslušao.

Ne okrećući glavu od nje, Rhage je zamahnuo rukom u stranu i povukao okidač, iz cijevi je prasnuo metak.

Paradise je vrisnula i trgnula se u Peytonovom naručju kad je zavladao potpuni kaos, oštri su krikovi odjekivali prostorijom poput uspaničenog jata od tisuću preplašenih ptica. »Ne! O, Bože, ne!«

»Šuti«, prosiktao je Peyton držeći je na mjestu. »Samo šuti.«

Nema šanse. Kad je Craeg pao na pod, otrgnula se i navalila na Brata. Bilo je to kao kad se mušica zaleti u vjetrobransko staklo, ali nema veze. Jednostavno nije mogla dopustiti da ikoga ozlijede - osobito ne tog mužjaka.

Šamarajući i udarajući, primila se za cijev pištolja i držala se kako god je znala i umjela, nastojeći ga kontrolirati. Nije uspjela. Prije nego što je uopće osvijestila što se događa, našla se licem na mokrom betonskom podu, pritisnuta za vrat i donji dio leđa. Okrećući glavu, panično je pogledavala preko dna bazena da vidi je li Craeg još živ.

Mužjak se nalazio u njezinoj razini, koprcalo se po podu, naoko se držeći za bedro. Jedina druga ženka u skupini čučala je pored njega, micala mu ruke, proučavala ranu. Zatim je, brzim pokretom, izvukla košulju iz remena i strgnula je sa sebe, pokazujući mišićavi torzo i crni sportski grudnjak. Rasparala je košulju i otkinula cijeli donji rub, tako napravivši traku.

Podvezala mu je gornji dio bedra kao da je to negdje naučila.

»Pusti je«, Peyton je vikao negdje iza nje. »Pusti je, jebote!«

»Ili što«, začuo se iskrivljeni glas sa zvučnika iznad njihovih glava - kao da je netko govorio u mikrofonski priglušivač.

U tom se trenutku Peyton raspametio. Izvijajući se kako bi okrenula glavu u stranu, uhvatila je nevjerojatan prizor njega u punom napadu, kako šaketa Rhagea i udara ga nogama, iskesivši očajnike u pokušaju da skinu Brata s nje. Odjednom, više nije bio sam - pridružio mu se mužjak koji je pokazao atletske izvrsnosti na konju.

Pa! Pa!

Obojicu ih je mecima skinuo drugi Brat. Kao i još dvojicu mužjaka koji su se na isti način pokušali uplesti. U međuvremenu, ostali su se penjali uza zidove, koristeći se ljestvama od nehrđajućeg čelika ne bi li izišli iz bazena - samo kako bi doživjeli strujni udar i pali natrag u njega.

Vrata su se otvorila.

Glas iznad njih je obznanio: »Svi koji žele otići mogu slobodno to učiniti. Nikakvo vas zlo neće zadesiti. Sve ovo može završiti - na licu mjesta. Sve što morate učiniti jest potrčati prema onim vratima.«

U tom su je trenutku pustili, Rhage se maknuo s nje, zakoračio unatrag.

Odvukla se do Peytona, ponovno ga okrenula na leđa. »Koliko je loše? Gdje?«

»Moja ruka - moja jebena ruka.«

Paradise je podignula košulju, slijedeći primjer one druge ženke, jednim očajnom rasparala rub, napravila vrpču i pokušala je zavezati točno poviše otvorene rane na njegovom tricepsu.

Pogledala je u Bratstvo. »Jeste li vi poludjeli? Ovo je obuka, a ne rat! Koji vrag!«

»Možete otići«, oglasio se glas odozgo. »Samo krenite prema ljestvama u plitkom dijelu bazena i oslobodite se ovoga.«

Od iznenadnog naleta bijesa sve pred njom je bljesnulo, prije nego što se snašla, već je bila na nogama, pred Bratstvom. »Pucajte! Samo dajte! Pucajte, jebene kukavice!«

Nije imala pojma koji vrag uopće govori. Koji vrag radi. Nikad nije vidjela toliko oružja, a kamoli dragovoljno stala u njegov domet - ali puknula je i u tom puknuću pronašla iznenađujući nalet snage.

No, Braća nisu puno marila. Samo su stajala na mjestu, nepomična, bez reakcije, kao da su spremni čekati dokle god se ne ispuše.

Stoga se okrenula prema kandidatima koji su odlazili. »Kamo ćete? Morate se boriti! Ovo nije u redu...«

Odjednom, vrata su se zalupila i nepogrešiv zvuk prečke koja ih nepovratno zaključava odjeknuo je prostorom.

»Od vas se sada traži da dovršite Prvu noć«, rekao je glas odozgo. »Posljednji nivo počinje za tri... dva... jedan.«

U tom je trenutku svjetlost prešla iz zasljepljujuće u mrklu, ljubičasto-plavu.

A Braća počela pucati po njima.

Deseto poglavlje

Gumeni meci bole kao sam vrag.

Kad je prvi od nebrojenih metaka udario Craega u prsa, otkotrljao se i izložio leđa umjesto mnogo ranjivije dijelove. Dolje ispod pojasa, ulazna rana od metka palila mu je kožu - no, baš kao što je i pretpostavio, majstorski pucanj samo mu je okrznuo kožu pa je zavoj zapravo bio nepotreban. Nije imao vremena da ga skine - zgrabio je Novo za ruku i povukao je da potrbuške legne na dno bazena. Pognutih glava, otpuzali su dalje od linije vatre, penjući se prema uzvišenju koje ih je dovelo do dijela bazena dubokog tri metra.

Osvrćući se iza sebe, primijetio je da se Bratstvo, koje se u međuvremenu prestrojilo tako da je sad blokiralo ljestve u plitkom dijelu bazena, počelo kretati naprijed kao da tjera stoku u tunel klaonice. Prokletstvo - metalne ljestve obješene uz visoke rubove bazena u blizini skakaonice bile su dobro naelektrizirane - a ratnici su imali naoko neiscrpne zalihe vražjih gumenih metaka. Iako je pogodak preko odjeće nalikovao na pojačani ubod pčele, ako ga previše puta pogode, prag tolerancije boli doseći će razinu u kojoj više neće moći funkcionirati.

Okrenuvši glavu, izračunao je kojom se brzinom Braća kreću prema njima.

Toliko brzo da mu je preostalo otprilike šezdeset sekundi da nešto smisli.

»Dematerijalizacija«, rekao je sebi koliko i bilo kome tko ga je slušao. »To je jedina šansa.«

Zaustavio se na mjestu, sklopio oči i počeo disati. Prva vizija sastojala se od one vitke plave ženke koja napada nevjerovatno golemog Brata s pištoljem.

Da obrani njega nakon što su ga ustrijelili.

»Prestani«, prosiktao je.

Kontrola. Morao je preuzeti kontrolu nad svojim umom i emocijama, fokusirati se, dematerijalizirati i nestati odatle. Fokusiraj se. *Fokusiraj se...*

Bol u tijelu: u bedru, na ostalim mjestima oko ramena gdje je pogođen, u kralježnici, na boku. U glavi mu je tutnjalo. Rebra su mu bila zgrčena. U laktu mu je još pulsiralo nakon onog strujnog udara gore na skeli.

Svuda oko njega, ljudi su paničarili, plakali, psovali. Spotali se. Padali.

A meci se nisu prestajali zalijetali u njega. U sve njih.

Što je više pokušavao ignorirati strah i paniku, to je glasniji postajao zbor nelagode i smetenosti.

Trebala mu je neka slika, neko mjesto na koje će usmjeriti svoj um.

Niotkuda, zamislio je onu ženu za prijamnim pultom kad ju je prvi put ugledao. Sjedila je za malim, urednim stolom u raskošnoj čekaonici. Sve ga je to plašilo - svileni zidni tapeti, otmjeni sag, čisti miris... nje.

Ali nije se prema njemu ponašala kao prema bijedniku kakav je bio. Pogledala je u njega očima od kojih mu je srce stalo u grudima - a onda rekla svoje ime.

Paradise.

Glas joj je bio toliko lijep da je nije dobro ni čuo. A onda je uprskao cijelu stvar jer nije primio dlan koji mu je ponudila. Problem je bio u tome što mu se mozak zamrznuo jer je bila tako...

Tijelo mu se dematerijaliziralo a da toga nije bio ni svjestan. U jednom je trenutku patio zarobljen u svom tjelesnom obliku... a u drugom je letio dalje od bazena. Bez ikakve destinacije na pameti, kotrljao se kroz zrak baš kao i prvih nekoliko puta kad je isprobao taj trik, netom nakon prijelaza - zatim se sabrao i zamislio se u udaljenom kutu, pokraj zida.

Kad je ponovno preuzeo oblik, Novo je već bila tamo, sva napeta i spremna, iako je masirala jedno rame kao da pokušava smanjiti bol. Ui procjenjuje je li ga iščušila.

Jedan po jedan, još je četvero mokrih kandidata uspjelo izići iz bazena. Sportaš s konja s hvataljkama. Onaj koji je izgledao kao ubojica, s pirsinzima i tetovažama na jednoj strani lica i vrata. Tip koji je prije grlio Paradise. Još jedan mužjak, visok i snažan. Nije imao pojma što se dogodilo s...

Tajnica se posljednja materijalizirala, a Craeg se morao okrenuti kako ne bi pokazao kakvu neprihvatljivu emociju. Kako bi si odvratio pozornost, pokušao je vidjeti što se događa u bazenu, s petero kandidata koji su ostali u njemu...

Pored njih su se otvorila neka vrata, a kad su osjetili oštar, hladan povjetarac, nanjušio je vanjski zrak. Što god da se nalazilo s druge strane, bilo je u tami.

»Tko će prvi?« upitala je Paradise.

»Ja ću«, javio se gotičar s pirsinzima. »Nemam što izgubiti.«

Craeg se namrštitio kad se iznenadna tišina oko njih pretvorila u loš znak. Pucnjava je prestala. Što je značilo da je taj dio testa gotov... ili Braća moraju bolje nanišaniti.

Ne, nestali su - u bazenu je ostalo samo nekoliko kandidata podijeljenih u dvije skupine, mokre, uplakane siluete koje su sjedile na vlažnom betonu s glavom među dlanovima ili u položaju fetusa.

Sranje. Gdje su Braća?

»Idem s tobom«, rekao je gotičaru.

Njih su dvojica bili najkrupniji u skupini, vrh koplja, tako reći - i premda se u sve ovo upustio samo s vlastitim preživljavanjem! na umu, počeo se premišljati oko tog isključivog stajališta. Barem] na neko vrijeme.

Ako ih netko napadne, bolje da ih je dvojica.

Novo progovori: »Čuvam vam leđa.«

Sportaš je stao pored nje. »Ja ću ti u tome pomoći.«

»Vas troje«, Craeg se obratio plavoj ženki i njezinom... družbeniku? Najboljem prijatelju? Kao i naočitom tipu dječaćkog izgleda. »U sredinu.«

Barem se tako neće morati brinuti za nju.

Ne da se brinuo.

»Idemo«, reče Craeg.

On i opaki mužjak zajedno su prešli prag, ramena su im zauzela gotovo čitav prolaz koji se na kraju ispostavio kao nekakav tunel - a čim su stupili u njega, titravo svjetlo u daljini postalo je putokaz prema kojem su se polako kretali.

»Kako se zoveš?« šapne gotičar.

»Craig.«

»Ja sam Axe. Jebote, drago mi je da smo se upoznali.«

Paradise je bila spremna na sve dok su kao skupina koračali kroz tunel. Čvrsto zbijenih redova i puni tjeskobe, usporenog koraka i premoreni, čekala je novi razvoj događaja, da ih nešto zaskoči, padne na njih, obori ih s nogu.

Kad su naposljetku izbili van i došli do krijesa, zbog napetih živaca nije mogla ni pojmiti da ih nitko nije napao.

A onda joj se mozak istinski zablokirao kad je ugledala stol na kojem su se nalazile boce vode, energetske pločice i komadi voća.

Je li to kraj, zapitala se osvrćući se po borovoj šumi, niskom raslinju, zvijezdama nad njima.

»Žedan sam kao pas«, rekao je Peyton i otrčao po vodu.

Mužjak kojeg je uporno pratila zaustavio ga je. »Mogla bi biti zamka«, rekao je Craig, prilazeći mu.

»Paranoičan si.«

»Jesi li i prije kušao hranu? Voliš povraćati?«

Peyton je zinuo. Zatvorio usta. Opsovao.

Craig je skenirao situaciju. Tapkao vrškom mokre čizme po zemlji. Napravio par koraka naprijed i čučnuo. Primaknuo se i sagnuo, s glavom u razini boca promotrio uredno posloženu vodu. Zatim je polako dohvatio jednu bocu vode.

Paradise je srce lupalo. I ona je dehidrirala - iako se osjećala kao da je progutala pola vode iz onog bazena. Ali previše se bojala trovanja.

Bože, nikad se nije našla u takvoj situaciji - morila ju je žeđ, piće je bilo pred njom, pa ipak nije činila ni koraka da uzme ono što želi.

»Ova nije zapečaćena«, obznanio je Craig.

Dohvatio je još jednu. Pa još jednu. Kod treće se začulo *kvrc!* kad je odvrnuo čep. Ponjušivši otvor boce, otpio je gutljaj.

»Ova je dobra.« Dodao ju je i ne gledajući kome je daje - a čim ju je Peyton zgrabio, Craig je nastavio provjeravati i ostale čepove, odvajajući boce koje nisu bile načete. Peyton ih je dijelio grupi sve dok svi nisu dobili vodu.

Craig je zadržao jednu bocu za sebe, ali nije puno popio, već ju je zataknuo za pojas. A onda se bez ijednog komentara prebacio na energetske pločice i odvojio one s rasparanom ambalažom, dijeleći dalje one koje su bile cijele.

Paradise je jela iako nije bila gladna, zato što nije znala kad će opet imati priliku stati ili koliko će snage zahtijevati iduća faza - kao i zbog činjenice da je hrana bila gorivo. Energetska je pločica bila gadan miks kartona, lažnog sladora i nečeg ljepljivog, ali **nije** marila. Trebat će joj kalorije.

Ako ni za što drugo, onda za to da zadrži tjelesnu toplinu, pomislila je zadržavši cijelim tijelom. Jedanaesti mjesec, noć, mokra odjeća. Loše za tjelesnu temperaturu, ako samo stojite na mjestu.

Ili se predugo zadržite u tim uvjetima.

»Što ćemo sad?« upitala je sve nazočne i nikog posebno.

Iza njih, vrata koja su vodila u zgradu glasno su se zalupila i | zaključala.

Serijski ubojica, Axe, otegnuto je rekao: »Sve okej, ionako nisam bio zainteresiran za reprizu akcije u bazenu.«

»Tamo je neka ograda«, rekla je druga ženka, pokazujući u lijevu stranu.

»I tamo isto«, dodao je sportaš.

»Kladim se da je elektrizirana«, promrsio je Peyton. »Svaki drugi metal je bio.«

Pitanje je dobilo odgovor kad je netko dohvatio štap i bacio ga na metalnu ogradu - gdje se spržio u oblaku iskri.

Dalje istražujući, otkrili su da su u nekoj vrsti prolaza, koji je nudio jedan jedini izlaz: ravno naprijed, u mračnu šumu.

»Idemo svi skupa«, rekla je gledajući u daljinu, iznad titravog narančastog svjetla vatre. »Kao prije.«

»Mrzim timski rad«, promrsio je Axe.

»A ja sam *presretan* što smo zajedno«, dobacio je Peyton.

Ne raspravljajući dalje o tome, svi su se poredali kao u tunelu. Zatim su krenuli, pomičući se naprijed kao cjelina, pazeći da se ne primiču previše metalnoj ogradi koja se s obje strane sužavala.

Grančice su im krčkale pod mokrim tenisicama. Netko je kihnuo. Osjetili su bočni povjetarac koji je Paradise sledio rame.

Ali sve je to jedva primjećivala. Hodajući naprijed, tijelo joj je bilo kao električna žica, energija joj je kolala venama, instinkti su bili budni, spremni za bilo kakav podražaj, iz bilo kojeg smjera. Knjižec. Bila je oštra poput britve, budno pazeći na bilo kakav pogrešan znak, preglasno krckanje grančica na tlu, čudno pomicanje Peytonova tijela kraj njezinog, škripanje grane stabla s lijeve strane... kao i ono što nije mogla smjestiti u kategoriju neopasnog, a od čega bi joj se napeti mišići i nemiran um odmah skamenili u stanju pripravnosti. Ili poželjeli pobjeći.

Unatoč svemu, išli su dalje. I dalje. I... dalje.

Vrijeme prolazi, pomislila je gledajući položaj zvijezda.

Kretali su se naprijed, nabrzinu sklepana skupina vukla se dalje, šušajući, šepajući, vrebajući, svatko sa svojim ozljedama, pa ipak čvrsti na nogama.

Nekoliko kilometara poslije - ili su ih možda prešli stotinu? - ništa se nije dogodilo.

Ali ona se nije dala zavarati.

Braća će se vratiti. Sve su oni to isplanirali.

Samo je trebala ostati pribrana, ostati sa skupinom i...

Na čelu grupe, Craeg i Axe su se zaustavili.

»Što je?« rekla je hvatajući Peytona za ruku.

Zašto je osjećala miris... vatre?

»Vratili smo se na početak«, Craeg je tiho rekao. »Odavde smo počeli hodati.«

Kad je pokazao prstom na tlo, ugledala je otiske stopala, njihove otiske u mekanoj zemlji. Samo što je stol s vodom i hranom nestao. ...a i vatra je bila ugašena - što je objašnjavalo miris dima. .. Ograda je bila drugačije namještena. Zatvorili su je tako da je formirala petlju ili put.

»Tjeraju nas da hodamo u krug?« upitao je Peyton. »Koji vrag?«

»Zašto?« upitala je Paradise gledajući u Craega koji je *de facto* postao njihov vođa.

»Zašto bi to učinili?«

Budući da su im se oči naviknule na mrak, mogla je razabrati crte njegova snažnog lica dok se mrštio i osvrtao oko sebe. Kad je odmahnuo glavom, osjetila je rupu u želucu.

»Što je?« kazala je.

Jedina druga ženka je progovorila. »Žele nas izmoriti. Zato.. Zato...«

Zvuk paljbe začuo se s lijeve strane, otpočela je nova runda kaosa dok su cijevi svijetlile u mraku a grupica zbijala redove, sudarajući se tijelima i udarajući jedni o druge zbog čega je Paradise osjećala nalete boli u ramenu i donjem dijelu noge.

»Hodajte!« viknuo je Craeg. »Samo hodajte i prestat će!«

Imao je pravo. Čim su se počeli kretati u smjeru kojim su dotada išli, sve se opet smirilo i utihnulo.

Niste trebali biti genije da shvatite da će vas dočekati nova runda gumenih metaka ako stanete na mjestu.

Paradise je duboko udahnula, nastojeći se smiriti. Ovo i nije tako loše, rekla si je. Koračali su polako i ujednačenom brzinom, a ona je zapravo voljela hodanje.

Bolje to nego da pucaju u vas.

Bit će sve okej.

Bolje to od bazena. Bolje nego da te potežu po podu s vrećom preko glave. Bolje od eksplozija u dvorani.

Sve što mora raditi jest stavljati jednu nogu pred drugu.

Kako bi joj vrijeme brže prošlo, usredotočila se na to što je mogla vidjeti Craega na čelu skupine, pratila je kretanje njegovog krupnog tijela, od njegovih širokih ramena do načina na koji su mu se bokovi njihali sa svakim korakom. Kad bi s vremena na vrijeme vjetar promijenio smjer, uhvatila bi i njegov miris i pomislila da je zamamniji od bilo koje kolonjske vode koju je ikad pomirisala.

Tko mu je obitelj, zapitala se. Odakle je?

Ima li družicu?

Smiješno kako je odmah osjetila bol kad je pomislila na ovo zadnje. S druge strane, nakon svega što je večeras prošla, nije ni čudo da su joj um i emocije raštrkani posvuda...

Vrtjeli su se i vrtjeli u krug, sve dok nije počela raspoznavati poznato drveće i određene grane, sve dok njihovi koraci nisu utrli stazu na tlu, sve dok je nije počela obuzimati dosadna monotonija. Nitko ih nije napao niti pucao na njih, nitko nije preskakao preko ograde da ih maltretira.

Što nije značilo da se to neće dogoditi... No što se dulje to nije događalo, to joj je više mozak počeo izjedati samoga sebe, prebacujući se s usputnih misli o Craegu na neutemeljenu paniku, na njezinog oca, na... zabrinutost oko onoga što ih tek čeka.

Podignuvši pogled prema nebu, poželjela je da zna čitati položaj zvijezda. Nije imala pojma koliko je vremena prošlo otkako su stigli u dvoranu ili uopće izašli iz nje. Osjećala se kao da je prošao cijeli jedan život otkako se prijavila i pozirala za fotografiranje. Još dulje otkako su se Peyton i ona posvađali u autobusu. Ali to nikako nije mogla biti istina.

Tri sata? Ne, premalo. Pet ili šest, procijenila je.

Dobra vijest je bila ta što je sve ovo moralo stati u zoru. Oko sunca nije bilo rasprave, čak ni kod Braće - očito nisu htjeli da itko nastrada. Da, pucnjava je bila užasna, ali ekipa koju su pogodili pravi meci već je bila na nogama, rane su očigledno bile površinske - isto je vrijedilo i za one koji su popili ili pojeli otrovanu hranu.

Toliko ih je ispalo. Počeli su sa šezdeset kandidata. Spali su na sedam.

Bila je zapanjena činjenicom da je izdržala dotle. Zapravo, da je znala da će šetnja kroz šumu biti posljednji dio? Sve bi bilo mnogo lakše.

S obzirom na to koliko je teško moglo biti, ovo je bio mačji kašalj.

Jedanaesto poglavlje

Jedan po jedan, svi su popadali.

Prvi koji je pao bio je mužjak kojeg je poznavala s festivalskih svečanosti glimere, njezin jako daleki rođak, Anslam. Nakon nekog je vremena počeo usporavati, isprva je samo šepao, ali poslije je to postalo toliko izraženo da mu se odrazilo na cijelo tijelo. Zatim se samo zaustavio. Grupa ga je malo ohrabivala, ali on je samo odmahivao glavom i sjeo kako bi opustio veze na lijevoj Nike tenisici.

»Gotov sam. Neka me ustrijele. Jebeno mi je dosta.«

Čak i u mraku, uspjela je razaznati krv na njegovoj bijeloj čarapi.

»Hajde, Paradise«, rekao je Peyton pogurujući je. »Moramo nastaviti dalje.«

Gledajući u gustu šumu, zapitala se gdje su Braća. Što će mu se dogoditi.

Kad je grupa ponovno krenula, pratila je ostale zato što nije htjela odustati, ali i zato što joj se - iako se sramila to priznati - taj tip nikad nije sviđao. Bio je na lošem glasu po pitanju ženki.

Nije prošlo puno vremena prije nego je još netko pao. A onda, jedan za drugim, svi su se srušili. Nekog je boljelo stopalo. Ili bedro. Ili rame. Jedan po jedan... Svi su pali na tlo, na ugaženu stazu koju su utrli svojim bezbrojnim koracima. Paradise je osjećala poriv da svima pomogne, osobito kad se Peyton počeo ljuljati pored nje... a onda i krivudati, kao da više ni ne zna što je pred njim.

Kod njega se radilo o posljedicama povraćanja. Voda koju je popio nije htjela ostati unutra, a od dehidriranosti je počeo buncati.

Nije mogla a da mu ne pokuša pomoći, potezala ga je za ruku, nastojeći ga natjerati da ustane kad se konačno srušio na koljena.

»... sada kući«, brbljao je. »Idem sad kući. Krevet, trebam i... hranu... ispred kuće sam, gle.«

Bilo je užasno promatrati ga kako prstom pokazuje na šumu, ushićena pogleda, kao da doista vidi vilu u kojoj živi.

Tada je shvatila da ga ne bi smjela tjerati dalje.

»Hajde«, rekla joj je druga ženka. »Dokle god stojiš na nogama, moraš ići dalje.«

Paradise je pogledala u par plavozelenih očiju. »Mrzim ovo.«

»Ništa mu se neće dogoditi. Nisu pucali, sjećaš se, ni na koga od onih koji su odustali.«

»Idi«, reče Peyton iznenada usredotočen. »Bit ću okej.«

Na kraju doista nije mogla reći što ju je nagnalo da opet stavi jednu nogu pred drugu. Možda je manjak introspekcije bio simptom njezine vlastite iscrpljenosti. Možda je i ona buncala na neki svoj način i pratila grupu samo zato što ju je mozak protumačio kao neku vrstu »doma«.

Možda joj je tijelo jednostavno bilo na autopilotu.

A onda su spali na dvoje.

Druga ženka, ona sa svijetloplavim očima, uskoro je počela pokazivati znakove koje je Paradise već prepoznavala kao obrazac. Najprije je usporila i počela posrtati, zatim se potpuno zaustavila.

Budući da nije pala na zemlju, Paradise se vratila do nje, misleći da još postoji šansa.

»Ne«, rekla je ženka, prekidajući bilo kakav govor. »Ostajem ovdje. Ti nastavi.«

Paradise je pogledala u jednog jedinog mužjaka koji je i dalje koračao naprijed. Craeg ih je i dalje vodio. Kao i cijelo to vrijeme.

Ni zbog koga nije stao. . Nikoga nije ohrabrivao.

Samo je držao korak bez ikakvih devijacija s puta ili odvratanja pozornosti.

»Ne trati svoje vrijeme ni energiju na mene«, rekla je ženka. »Ja sam donijela svoju odluku. Više ne osjećam noge, a mislim da mi je i rame slomljeno. Ako još možeš hodati, idi dalje. Preumorna si da me nosiš, a sve i kad bi mogla, ne želim nikome biti na teret.«

Paradise su suze zapekle u očima. »Onda... sranje.«

Ženka se blago osmjehnula. »Pobijedit ćeš.«

»Molim?«

»Samo idi. Možeš ti to, curo.«

Okeeeeeej, još je netko očigledno počeo buncati.

Ženka ju je malko pogurnula i kimnula. »Dokaži dečkima da nismo samo jednake, mi smo bolje od njih. Nemoj me razočarati.«

Paradise je odmahнула glavom. Ako je itko trebao odnijeti pobjedu u ratu spolova, onda je to sigurno trebala biti ženka pred njom.

»Idi. Možeš ti to.«

Paradise je psovala sebi u bradu dok se okretala i nastavljala hodati. Ludost. Totalna bezumnost.

Dok je koračala po sad već stvrđutoj zemlji, opet je pogledala u nebo. Zvijezde su blistale sjajne kao i uvijek, što joj je govorilo da je zora još daleko.

Koliko već hodaju, zapitala se. I koliko će još...

Za to vrijeme Craeg se već poprilično udaljio. S vremena na vrijeme nanjušila bi njegov miris na povjetarcu, premda je to bila tek njegova natruha. Ako već pričamo o pobjedi, on će biti taj koji će odnijeti »prvo mjesto«. Bio je snažniji i otporniji - osim toga, premda se to kosilo sa svakim njezinim načelom, nepokolebljiva usredotočenost na samoga sebe pritom će mu više pomoći nego što će njoj pomoći njezino suosjećanje i briga za druge.

Težina koju nosite, bila ona fizička, mentalna ili emocionalna, samo vas usporava.

Dok je koračala dalje, kroz hladni vjetar koji do nje više nije ni dopirao, osjećala je gubitak svakog člana njihove malene grupe - kao i svih onih koji su ranije svoje propatili, bilo to u dvorani ili u bazenu...

Ne, mužjak koji je koračao ispred nje bit će posljednji kandidat koji će ostati na nogama.

Kad je zašla za ugao, primijetila je nekakvu prepreku na stazi. Bila je prilično udaljena, ali definitivno se radilo o prepreci na tlu, na sredini puta.

Samo što to nije bila obična prepreka.

Bio je to... Craeg.

Mozak joj je ubacio u veću brzinu, naredio joj da požuri k njemu - ali njezino tijelo nije moglo odgovoriti na taj nalet adrenalina. Iako joj je mozak palio svakojake alarme, brzina njezinih koraka nije se promijenila, šuškanje stopala i naginganje trupa panika nije ni po čemu izmijenila.

Prilazeći mu, primijetila je da se srušio licem prema zemlji, ruke su mu stajale sa strane kao da nije imao dovoljno snage ni prisebnosti da se pripremi za udarac. Noge su mu bile mlohave, Nikeice okrenute prema unutra.

»Craig?«

Htjede čučnuti, na što se i sama sruši na pod jer su joj se koljena odbijala saviti - a onda, dok ga je pokušavala okrenuti, ruke su joj uporno klizile niz njegovu odjeću, rame, ruku.

Doduše, možda je to bilo i zato što je bio dvostruko teži od Peytona.

Uspjela ga je okrenuti tek na bok. Bože, bio je toliko blijed da mu je lice svijetlilo kao da je duh. No, barem je disao, a nakon nekoliko trenutaka, nekoliko je puta neusklađeno trepnuo.

Bilo je to bizarno, ali prva pomisao koja joj je prošla kroz glavu bila je da mu ponudi svoju venu - što joj nije palo na pamet sve do tog trenutka, čak ni kad je Peyton pao na tlo.

Taj je nagon bio toliko snažan da je već prinijela zapešće usnama...

On ju je zaustavio, udarivši je po ruci. »Ne...« promuklo je rekao.

»Krvariš.« Kimnula je prema velikoj crvenoj mrlji na njegovim trapericama. »Trebala ti snaga.«

Kad ju je pogledao u oči, fokus njegova pogleda cijeli je svijet sveo samo na njih dvoje. Šuma oko njih, ta pozornica na kojoj su se mučili, tegobe koje su oboje trpjeli... sve je nestalo, skupa s boli u tijelu i u glavi.

Njegov ju je pogled pročistio. Osvježio. Dao joj snagu.

»Ostavi me ovdje«, promrmljao je, odmahujući glavom na tlu. »Idi dalje. Ti si posljednja...«

»Možeš ustati. Možeš nastaviti...«

»Prestani gubiti vrijeme. Idi...«

»Moraš ustati.«

Sklopio je oči i okrenuo glavu od nje, kao da ne želi dalje razgovarati. Ali onda je rekao: »Radi se o tvom preživljavanju. Preživljavanje znači da nastavljaš dalje, bez obzira na cijenu, bez obzira na žrtvu. Prestani gubiti vrijeme, ustani i kreni.«

»Ne želim te ostaviti ovdje.« Osim toga, nije se htjela podrobije pozabaviti time zašto je pustila Peytona, ali nikako da iza sebe pusti ovog potpunog neznanca. »Neću te ostaviti.«

Pogledao je u nju s ljutnjom u očima. »Što kažeš na ovo? Ne želim pomoć od takvih kao što si ti - ne želim da me spasi neka glupa ženka... neka glupa, slaba, smotana ženka kojoj nisu smjeli ni dopustiti da se uopće prijavi za obuku.«

Paradise se srušila na šumsko tlo, oštra joj je bol proparala grudi. Potom je odmahнула glavom: »Ne misliš to. Nisi mi to rekao prve noći kad smo se sreli. Poticao si me da se prijavim, čak i kad moj otac to nije htio.«

»Lagao sam.«

»Lažeš sad.«

Opet je sklopio oči. »Ne poznaješ me.«

Budući da ništa više nije rekao, osjetila je kako je prelijeva plimni val iscrpljenosti. »Ne, ne poznajem.«

Pogledavši preko njega prema stazi pred sobom, pokušala se zamisliti kako ustaje i ponovno hoda... ali jednostavno nije mogla. Negdje između trenutka kad je posljednji put stajala uspravno i ovog sada, dok sjedi na stražnjici, kao da je otežala za sedam tona - i to nije bilo sve. Netko je došao i oba joj stopala izudarao čekićem. Kao i glavu. I jedno rame.

Paradise se osvrnula prema putu kojim su došli.

Zar je zbilja pomislila da mala šetnjica i nije tako loša?

»Ne pripadaš ovamo«, čula ga je kako govori.

Paradise je zakolotala očima. »Dosta mi je više tog načina razmišljanja. Da si to zbilja vjerovao, ne bi mi dao onaj savjet na početku večeri.«

»Bilo mi te je žao. Sažalijevao sam te.«

»Dakle, imaš srce.«

»Ne.«

»Onda kako ti može biti žao mene ili ikoga drugog?« Kratko je progundao, a ona je osvijestila činjenicu da su oboje dovedeni u ekstremnu situaciju i da nijedno od njih ne razmišlja racionalno. »Dobro, objasni mi onda ovo. Ako nemaš srce, zašto si se mučio provjeriti svaku bocu vode za nas? Energetske pločice. Nisi to radio samo za mene.«

»Da, jesam.«

Paradise se umirila. Glava mu je bila nagnuta u suprotnom smjeru od nje, ali imala je neki neobičan osjećaj da je ovaj put rekao istinu.

»Pa ipak sam za tebe samo stranac«, rekla je.

»Rekao sam ti. Bilo mi te je žao. Ostali su se mogli pobrinuti za sebe, a i bolje da nas je više.«

»Znači, čekaj, što si onda - ženomrzac s grižnjom savjesti ili dio ekipe čak i kad u njoj ima cura? Mijenjaš ploču kao političar.«

Zastenjao je i podignuo ruku. »Boli me glava od tebe.«

»Mislim da je to ovaj test strpljenja. Ne ja.«

»A da samo odeš? Još malo ovog razgovora i pozlit će mi kao tvom dečku.«

»Mom d... Peytonu? Misliš na Pevtona?« Okej, zar zbilja tu sjede i ćaskaju kao da se ništa posebno ne događa.

Odnosno... *prepiru* se kao da se ništa posebno ne događa.

»Učini mi uslugu«, reče mužjak. »Vidiš onaj kamen tamo?«

Pogleda ulijevo. »Onaj tamo? Veličine prijenosnog hladnjaka?«

»Da. Bi li ga dohvatila i bacila mi ga na glavu? To bi bilo super. Hvala.«

Paradise je protrljala oči, a onda spustila obje ruke sa strane kad joj je postalo preteško čak i držati ih na koljenima. »Koje ti je puno ime? Ako već želiš da te ubijem, moram znati što ću ti napisati na nadgrobnu ploču.«

Oči su se opet okrenule prema njoj. Nebeski plave. Bile su šokantno svijetle.

»Što kažeš na kompromis«, promrsio je. »Jednostavno me ostavi ovdje da umrem sam od sebe pa se nećeš morati brinuti oko toga da ću ti krvlju umrljati cipele - ili oko mog imena.«

Paradise je odvrtila pogled. »Treći put *nije* sreća.«

»Molim?«

Pričekala je da joj kaže svoje prezime. Kako to nije učinio, pripisala je to umoru... i skromnom porijeklu.

»Hoćeš li sad, molim te, otići?« šapnuo je. »Ma koliko da sam uživao u ovom malom razgovoru, samo što se nisam onesvijestio - a najradije bih se tome odmah prepustio. Treba mi san.«

»Možeš ti to, možeš dalje.«

Nije ni komentirao ni dao do znanja da ju je uopće čuo - a ona se, posve glupo, osjećala kao da je odbio poklon koji mu je pokušala dati. Zar nije to arogantno?

»Dakle, to je to, znači«, rekla je - uglavnom za sebe.

On opet nije rekao ništa, ali nije bila sigurna da se onesvijestio.

Zatim je, baš kao i prije, progovorio kad je to najmanje očekivala. »Vrijeme je da odlučiš tko si. To se događa u trenucima poput ovog. Jesi li netko tko odustaje - ili netko tko ide dalje?«

Ali ja ću uvijek stati da ti pomognem, pomislila je za sebe. A pomaganje drugima nije odustajanje.

»Zar ne želiš otkriti tko sve možeš biti - osim tajnice?«

Namrštila se. »Svaki je posao častan.«

»Možda te čeka nešto veliko - ali samo ako ustaneš i nastaviš hodati.«

Bože, u tom trenutku... više ništa nije znala. Dok je ljutnja u njoj pomalo jenjavala, ostao je samo umor koji je prijetio da će joj rasuti i kosti pod kožom. Tko sam ja, zapitala se.

Dobro pitanje.

I nije imala pojma koji je odgovor. Što *jest* znala? Parader krvna kći Abalona, Prvog savjetnika Wratha, Slijepog kralja, nije bila osoba koja će sjediti pored nekog stranca koji je ne želi pored sebe i ne traži da ga spasi ako postoji i najmanja mogućnost da može napraviti još jedan korak, prijeći još jedan metar, još jedan kilometar ovog izazova.

Spustila je pogled prema Craegu. Baš kao i njezina, i njegova je odjeća bila uništena od krvi, znoja i zemlje, kosa mu je bila kruta nakon što se osušila bez češljanja, tijelo mu je bilo mlohava vreća iskrivljena pod krivim kutevima.

»Pazi na sebe«, rekla je i pokušala ustati.

Nije odgovorio. Možda se konačno onesvijestio? A možda mu je samo laknulo što odlazi. Bilo kako bilo... to nije bila njezina brigada.

Kad je pošla pomaknuti lijevu nogu naprijed, primijetila je da je cijelo njezino fizičko tijelo - od vrata do kralježnice, listova, svih mogućih zglobova i kostiju između - jedan veliki skup boli.

Ali uspjela je staviti nogu preda se. Učiniti to još jednom. Pa još jednom. Pa...

Nije imala pojma što ju je guralo dalje. Nije marila za pobjedu. Nije to radila kako bi nekome nešto dokazala ili se izborila za ženke. Nije bila sigurna da je uopće dovoljno pribrana da išta misli.

Paradise je samo hodala... jer je to jedino još znala.

Žarenje.

Nakon nekog vremena, osjećala je samo žarenje: u nogama, u stopalima... u trbuhu i plućima... u grlu - Bože, grlo joj je gorjelo... u lubanji... na licu.

Vatra je plamtjela svuda oko nje, u njoj, kroz nju, kao da joj se u venama zapalio benzin, a mišići se pretvarali u ugljen.

Pred očima joj je bilo blistavo svjetlo.

Veoma blistavo svjetlo. Previše blistavo.

Ali zora još nije bila svanula. Nebo je i dalje bilo mračno - ili barem... Barem je ona mislila da jest...

Iz sve te agonije slabašno je nikhula jedna misao. Je li to Sjenosvijet, zapitala se. Ta svjetlost, ta bol? Toplina?

Je li u nekom trenutku umrla?

Nije se sjećala da je umrla - valjda znate kad umrete? Ali, kako bi drukčije opisala tu usplamtjelu agoniju?

Hodala je... još je hodala. Ili joj se možda svijet kretao pod nogama, a ona stajala nepomična? Bilo je teško zaključiti. Vid joj se udvostručio, stabla se zgusnula s obje strane električne ograde, staza koju je pratila račvala se u daljini pa je neprestano imala osjećaj kao da mora odabrati lijevo ili desno - iako je, kad bi spustila pogled, postojala samo jedna staza.

Vatra... Sjenosvijet.

Ne! Rastrojeno je pomislila. Bože, njezin otac! O, to je bilo strašno - Abalon će sad ostati sasvim sam, nikog drugog u toj golemoj, tudorskoj palači, obje su ga ženke napustile...

Paradise se zaustavila.

Staza pred njom više nije bila jasna.

Kad se usredotočila na visoku, čvrstu prepreku pred sobom, njezin dvostruki vid se spojio i ponudio točniji prikaz stvarnosti... te je ugledala skupinu mužjaka.

Bilo ih je... desetak, možda i više.

I svi su bili odjeveni u crno, s kapuljačama preko glava, opasani pištoljima.

Bratstvo je dočekuje na ulazu u Sjenosvijet? To nema smisla. Kad se zaljuljala na nogama, shvatila je da joj prilaze, svi zajedno, kao zbijena skupina nevjerovatno krupnih tijela.

Bježi! Naredio joj je unutarnji glas. *Bježi! Ovo je novi test!*

Međutim, nije imala dovoljno energije za to. Nije imala energije ni da gaji paniku iole dulje od kratkotrajnog naleta te zapovjedne misli.

Krivudajući na nogama, izgarajući iznutra i izvana, pomislila je - fućkaš sve. Probila je vremenski rok, nije prešla bodovni prag, pala na kojoj već razini obuke - i igra je završila. Nije bilo kretanja ispočetka, nije bilo nikakve motivacije, ni izvana ni iznutra. Ako je ustrijele, izrežu na komadiće veličine zalogaja, bace na tlo i prijeđu kosilicom preko nje? Više im se nije imala čime usprotiviti.

Znači, tako će završiti, ha? Čovječe, otac će joj biti strašno ljut kad je ubiju.

Sinkronizirano se zaustavivši, kao da njima upravlja jedan mozak, Bratstvo je stalo pred nju i podignulo ruke. Pripremila se za novu boli...

Počeli su pljeskati.

Jedan po jedan spajali su svoje velike dlanove, pljeskali i gledali u nju. Dok se pljesak nastavljao, skinuli su maske i razotkrili joj se.

»Što?« mrmljala je. »Ne razumijem.«

Odnosno, to je mislila reći. Izgubila je glas, ništa više nije moglo prenijeti riječi koje joj je um želio izreći.

Butch, onaj s bostonskim naglasom, istupio je. »Čestitam«, mračno je rekao. »Ti si *Primus*.«

Paradise nije imala pojma što to znači. A nije imala priliku ni da ga zamoli da ponovi.

Kao kad netko isključi računalo... između jednog i drugog otkucaja srca, sve se smračilo.

Dvanaesto poglavlje

Dok je Butch čekao ispred ordinacije doktorice Jane, stražnjicom se naslonio na betonski zid u hodniku sportskog centra i pustio da mu se glava objesi naprijed. S vremena na vrijeme bi protrljao oči.

Što nije puno pomagalo.

Zapravo, nije pomoglo nimalo. Sa svakim novim treptajem ugledao bi Paradise kako se ljulja na nogama na sredini staze koju su radi obuke probili kroz šumu. Izgledala je kao da je prošla rat, kosa joj je bila slijepljena, lice prljavo od zemlje, odjeća neuredna, dlanovi krvavi. Kad se konačno usredotočila na Braću, pogled joj je bio prazan kao u šuplje lubanje, tijelo koloplet mlohavih, opuštenih udova, duh slomljen.

Prokletstvo, nikako je nije mogao zamisliti kakva je bila večer prije, dok je dovršavala posao za svog oca u Wrathovim primaćim odajama. Tada je bila lijepa kao slika. Budna, hitra, sretna, iako malo nervozna zato što joj je prijavnicu mogao zablokirati otac, Bratstvo, Kralj.

Prokletstvo, možda su je i trebali diskvalificirati.

Ali to ne bi bilo pošteno.

Dobra je vijest, kako mu se činilo, bila ta da je program koji su on i Vishous osmislili funkcionirao. Cilj im je bio da svedu skupinu od šezdeset kandidata na manje od deset naučnika.

Imali su ih sedam na raspolaganju.

Svi koji su dospjeli van do staze ušli su u program.

Ali nije mogao reći da je bio sretan zbog toga. Možda bi bio da je zadnji kandidat koji je ostao na nogama bio neki od onih kršnih mužjaka. Primjerice, onaj klinac Craeg, koji je bio rođeni vođa, savršen karakter za jednog ratnika - da je on nadmašio sve ostale, Butch je bio prilično siguran da ga sada ne bi mučila grižnja savjesti.

Ne da je sumnjao u to da se ženke ne mogu nositi sa sranjima. Samo je...

Vrata klinike su se otvorila, pojavio se V. Brat je smjesta zapalio smotanu cigaretu pa se Butch zapitao muči li i njega to što su učinili. Iako gad to nikad ne bi priznao.

»Pa, ovo je bilo zabavno«, Brat je mračno rekao. »Možemo li to ponoviti sutra navečer?«

»Kako je ona?«

»Dobro.« V. je izdahnuo i spremio upaljač. »Dehidrirala je. Stopala su joj izranjavana. Ima par ozljeda. Ehlena je upravo odvozi u spavaonicu.«

»Još je u nesvijesti?« Sranje, to je loše. Jako loše.

»Malo da, malo ne, točnije rečeno. Ne želimo da se posklizne i padne, zar ne?«

»Da.«

Zavlada tajac. »Što nije u redu s tobom? Rekao sam ti, bit će dobro.«

Butch je samo odmahnuo glavom. Nema sumnje da je V, s obzirom na njegovo sado-mazo iskustvo bio naviknut vidati ženke - i mužjake - krajnje izmorene pa ipak u stanju otići dalje sasvim normalno. Međutim, kao bivši detektiv s Odjela za umorstva, Butch je na to drugačije gledao. On je u njima vidio žrtve.

U njemu su oživjeli prizori u kojima su ženska tijela bila zdrobljena poput smrskanih automobila - i ne, nisu mogle samo tako otići dalje, nisu bile »dobro«.

Za Boga miloga, sjećao se i kako je njegova vlastita sestra izgledala dok ga je promatrala kroz stražnji prozor automobila svog ubojice, nakon čega je više nikad nisu vidjeli živu.

Dakle, da, asocijacije su im se prilično razlikovale. »Jesi za piće?« upitao ga je V. Čitaj: izgledaš kao crkotina.

Butch je izvadio mobitel. Poslao je Marissi poruku čim su unijeli Paradise u centar, ali ne, nije mu odgovorila. Očito je i njegova družica večeras imala pune ruke posla.

»Bi li se ljutio kad bi odbio?« upitao je svog cimera.

»Opet ideš u crkvu?«

Čovječe, kućkin ga je sin predobro poznao.

»Ostala su mi još dva sata do zore.« Potapšao je najboljeg prijatelja po ramenu. »Vidimo se na Posljednjem obroku.«

Bio je na pola puta do ureda, gdje se nalazio ulaz u tunel, kad je V. doviknuo: »Nisi ni u čemu pogriješio večeras.«

Butch je kimnuo. Zatim se osvrnuo preko ramena. »To ne znači da sam sretan što hrpu klinaca šaljem u rat.«

»Ili ćemo ih mi poslati ili će ih rat sam pronaći, pod vlastitim uvjetima.«

»Da, možda je ovo sranje i potrebno - možda je i za njihovo dobro. Ali nikako mi ne sjeda.«

Koračajući dalje, mogao je osjetiti dijamantne oči kako ga promatraju i bio je sretan što odlazi od tog tipa, umjesto da mu prilazi. Vishous ga je predobro čitao, a on je svu svoju trenutačnu nestabilnost htio zadržati za sebe.

I da, zato je išao u crkvu. To su i radili dobri, bogobojazna katolički dečki kad bi im glava bila tako sjebana.

Paradise se naglo probudila, nije izronila u svjesno stanje koliko! se u njega katapultirala, rukama je udarala po površini na kojoj je' ležala, uspravila torzo, razrogačila oči. Bila je spremna na sve...

Osim na čistu, osvjetljenu prostoriju punu kreveta na kat u kojoj nije bilo nikoga osim nje. »Koji... vrag...«

Htjela se osvrnuti oko sebe, na što joj je kvrcnulo u vratu, što je otvorilo put svakojakim neugodnim osjećajima. Stopala su ' joj pulsirala, kukovi je ubijali, bedra su joj gorjela, jedan list joj se zgrčio, a trbuh ju je bolio kao da ju je netko u njega udario.

Prebacujući noge na pod, primijetila je da je u bolničkoj spavaćici i laganom ogrtaču.

»Ne brini, i doktorica i sestra su ženke.«

Hitro se okrenula prema vratima. »Peytone?«

Prijatelj joj je stajao napola unutra, napola van, više nije nosio svoju potrganu odjeću već lagani ogrtač s pojasom. Bilo je očito da se istuširao, nešto pojeo i popio - bio je praktički normalan, vratio se njegov privlačan izgled, zajedljiv osmijeh, spuštene kapci.

»Možeš me zvati i Djed Božićnjak.« Prijatelj joj je prišao i pružio šalicu. »Na kraju krajeva, donio sam ti poklon.«

»Samo malo... Gdje smo to mi? Što je...«

»Evo, popij ovo.« Peyton je sjeo na krevet pored njezinog. »Prije nego išta upitaš, unutra nema ničega osim dvije žličice šećera i dva vrhnja. Sjećam se što voliš.«

»Koliko je sati?« Uzela je kavu, iz obične pristojnosti. »O, moj Bože... Moj otac...«

»Nazvao sam ga. Svi smo tu u sportskom centru Bratstva. Sedmero nas je ušlo u program - posebno ti. Čestitam, Parry. Uspjela si.«

Namrštila se i otpila gutljaj - a onda zastenjala. »Ooo, j... Ovo je nešto najbolje što sam ikad kušala u životu.«

Ponovno je ustao i prišao stolu sa strane. »Posljednji obrok, moja gospo.«

Kad joj je donio pladanj s pokrivenim tanjurima, jedva se suzdržala da ne baci kavu. »Gdje su ostali?«

»U kafeteriji, u nekakvom improviziranom dnevnom boravku tu vani. Većina njih spava. Rekao sam sestri da te stavi ovdje iz očitih razloga.«

»Očitih...« Ah, da. »Hvala ti.«

»Da, nemaš prasnju. Ali ja te provjeravam svakih petnaest minuta.«

Nakon svega što je prošla u proteklim noćnim satima, čednost joj se činila kao posljednje oko čega bi se trebala brinuti. Ali ne možeš se samo tako otarasiti cijelog svog odgoja.

»Jedi«, rekao je. »Sve će biti bolje kad nešto pojedješ.«

Odložio je pladanj pored nje na krevet i počeo skidati poklopce. Od samo jednog pogleda na komad pečene svinjetine i pečeni krumpir odmah je ogladnjela.

Ali prije nego što je navalila, morala ga je pitati: »Svih sedmero? Koji su... znaš, hodali zajedno? Svi mi?«

»Axe, Boone, Novo, Anslam i Craeg.«

Spustila je pogled kad je čula posljednje ime. »Znači, to je naš razred?«

»Da.«

Dohvativši nož i vilicu, zastenjala je kad se okrenula prema tanjuru, a rebra se tome žustro usprotivila. »Sranje, ne mogu se ni micati bez...«

»Tablete protiv bolova. Reći ću im da ti donesu još koju.« Peyton je krenuo prema vratima i zaustavio se. »Dugujem ti ispriku.«

»Za što?«

»Zato što sam mislio da nećeš uspjeti.« Okrenuo se prema njoj. »Imala si pravo što si me iskritizirala u autobusu. Dokazala si mi da sam bio u krivu. Žao mi je.«

Paradise je izdahnula. »Hvala ti. To mi puno znači.«

Kimnuo je. »Iziđi kad budeš spremna. Prodajemo zjake.«

»Hej, Peytone?« rekla je prije nego što je posegnuo za kvakom.

»Hmm?«

»Učiniš mi uslugu?«

»Samo kaži.«

»Nemoj im reći... znaš, tko sam. Ne želim da se prema meni ponašaju drukčije. Samo želim biti poput ostalih.«

»Anslam zna. Ali mogu popričati s njim i reći mu da šuti.«

»Hvala ti.«

Peyton se kratko zagledao u pod. »Sve za tebe.«

Kad je otišao, Paradise je pojela koliko je mogla - što je na kraju ispalo sve s tanjura, uključujući i proljetne rollice i grašak. Dovršila je kavu i popila obje boce vode koje su došle skupa s ostalim. Zatim je odšepesala do kupaonice u kutu sobe.

Istuširala se toliko vrelom vodom da je pomislila da će se boja sa zidova rastopiti, ali tijelo joj se istinski opustilo pod kapljicama. Pekli su je žuljevi na nogama, kao i razna druga mjesta, primjerice, desni lakat i lijevo koljeno na kojima joj je koža bila oguljena, a iz nekog su je razloga boljela i oba ramena. Nije marila. Bio je to raj.

Objesivši glavu, pustila je da joj topla voda klizi niz stražnju stranu vrata.

Bilo joj je drago što je Peyton nazvao njezinog oca. Skoro je svanulo, a ona nije htjela da se brine, iako nije bila spremna ispričati mu što se dogodilo. Trebalo joj je vremena - da razmisli, da izvaži situaciju, napravi procjenu.

Imali su šampon. Nanijela ga je i ne pogledavši etiketu. Isto je učinila s regeneratom. I sapunom.

Kad je izišla već se osjećala kao ona - no to se promijenilo čim je ugledala svoj odraz u zrcalu iznad umivaonika.

Nagnuvši se bliže promatrala je crte lica kao da su nečije tuđe - a bile su joj nepoznate. Lice joj se doimalo mnogo mršavijim, a čak i bez šminke, velike su joj oči dominirale licem kao u djeteta. »Tko sam ja?« šapnula je zrcalu.

Trinaesto poglavlje

Katedrala sv. Patricka u Caldwellu bila je velika stara dama koja! se uzdizala s pločnika kao [dokaz Božje milosti i čovjekove] sposobnosti da spoji gromade kamenja. Dok joj je Butch prilazio u svom novom Lexusu i bočno se parkirao, pomislio je kako je vraški smiješno što je od svih ljudskih karakteristika koje su preživjele njegov prijelaz u vampira opstala upravo njegova religioznost.

Bio je veći katolik sad nego što je to ikada bio kao *homo sapiens*.

Potežući kapu Boston Red Soxa niže na lice, ušao je kroz prednji ulaz koji je bio veći od kuće u kojoj je odrastao, dolje u Southieju.

Katedrala je uvijek bila otvorena, kao Starbucks duhovnosti, spremna poslužiti što god da je potrebno ako je koja duša izgubljena ili smetena.

Monsignor, može jedna kava s oprostom večeras, puno vam hvala. I pecivo koje će mi nekom čarolijom odati koji vrag nije u redu s mojom suprugom.

Čuvar koji je sjedio u naslonjaču u predvorju podignuo je pogled sa sportskih novina i kimnuo mu. Naviknuo je na to da dolazi ovamo prije zore.

»Večer«, rekao je čuvar. »Kako ste?«

»Dobro. Vi?«

»Dobro.«

Uvijek isti razgovor, šest je riječi već preraslo u ritual.

Hodajući preko debelog crvenog tepiha, Butch je duboko udahnuo i osjetio smiraj koji mu je donosio poznati miris tamjana, svijeća od pčelinjeg voska, sredstva za čišćenje podova s mirisom limuna i živoga cvijeća. Prošavši kroz izrezbarena dvostruka vrata koja su vodila u veličanstveno svetište, poželio je skinuti kapu s glave, ali morao je ostati pritajen.

Njegova bi majka od toga dobila infarkt - pod pretpostavkom da je demencija pusti na miru dovoljno dugo da uopće išta primijeti.

Činjenica da je izgubila razum olakšala mu je napuštanje ljudskog svijeta - a s vremena na vrijeme, on i Marissa su je išli posjetiti, materijalizirajući se u njezinoj sobi u staračkom domu u Massachusettsu posjećujući je samo zato što su znali da neće pamtiti njihov posjet...

Butch se zaustavio i duboko udahnuo, krv mu je uzavrela, na koži je osjećao žmarce. Hitro se okrenuvši, namrštitio se kad je ugledao usamljeni lik u stražnjim klupama.

»Marissa?«

Iako mu se glas nije čuo nadaleko, njegova je družica podignula pogled, osjetila je njegovo prisustvo.

Požurivši preko kamenog poda, okrenuo se bočno i sjeo u red u kojem je sjedila, nastojeći se ne spotaknuti o sićušne klupice za molitvu.

»Što radiš ovdje?« rekao je nanjušivši miris njezinih suza.

Oči su joj bile vlažne kad joj je prišao, pokušala se osmjehnuti, ali bez prevelikog uspjeha. »Dobro sam, zbilja, samo sam...«

Sjeo je pored nje - točnije, srušio se - i primio je za hladne dlanove. Na sebi je još imala svoj vuneni Burberry kaput, a krajevi kose su joj se zapetljali, kao da je bila vani na vjetru.

Butch je odmahnuo glavom, srce mu je udaralo trostruko brže nego inače. »Marissa, moraš razgovarati sa mnom. Nasmrt, plašiš svog mužjaka.«

»Žao mi je.«

Ništa više nije rekla, ali se naslonila na njega i dopustila njegovom tijelu da je pridrži - što je samo po sebi bilo objašnjenje. O čemu god da se radilo, on nije bio kriv.

Butch je sklopio oči i držao je u zagrljaju, trljajući joj leđa. »Što se događa?«

Priču je ispričala uz stanke i prekide: mlada ženka... tratina ispred Sigurnog mjesta... unakažena... Havers ju je operirao... ipak je umrla... bez imena, bez ikakvih informacija, bez obitelji.

Bože, mrzio je to što je njegova dragocjena šelan morala biti izložena tolikoj ružnoći. P. S. mrzio je i njezinog brata.

»I sad više ne znam što mogu učiniti za nju.« Marissa je drhtavo izdahnula. »Samo se... osjećam kao da nisam učinila dovoljno dok je bila živa, kako bih je spasila, a sad je više nema... znam da je stranac, ali to mi nije važno.«

Butch je šutio jer je htio pružiti svojoj družici priliku da mu ispriča koliko god može - a dok je čekao, pomislio je, sranje, dobro mu je poznat taj osjećaj nejasne odgovornosti. Dok je još bio na Odjelu za umorstva, jednako je osjećao prema svakoj žrtvi iz slučaja na kojima je radio. Čudno kako se zbližiš s neznancima.

»Jednostavno je nepošteno prema njoj. Sve to skupa.« Marissa se okrenula prema svojoj torbici, izvadila maramicu i ispuhala nos. »Ali nisam htjela ništa reći jer znam da imaš puno posla...«

»U krivu si«, prekinuo ju je. »Ništa nije važnije od tebe.«

»Svejedno...«

Nagnuo je njezino lice prema sebi. »Ništa.«

Kad su joj suze ponovno navrle u oči, obrisao joj je obraze. »Kako možeš u to sumnjati?«

»Ne znam. Ne razmišljam racionalno.« Zgužvanom je maramicom pritisnula nos. »Došla sam samo zato što ti uvijek ovamo dolaziš.«

Okej, to mu je zbilja ugrijalo srce. »Je li ti pomoglo?«

Blago se osmjehnula. »Pa, spojilo nas je, nije li?«

Namjestivši je pored sebe, prebacio je ruku preko nje i zagledao se u redove osvijetljenih klupica sve do čudesnog oltara sa zlatnim križem i šestmetarskim kipom Isusa na raspelu. Zahvaljujući vanjskim pričuvnim svjetlima, vitraji su svijetlili na velikim zaobljenim prozorima koji su se protezali sve do gotičkih lukova gore visoko. Kapelice u kojima su stajali sveci blistale su na svjetlu zavjetnih svijeća koje su upalili ponoćni posjetitelji, mramorni kipovi koji su prikazivali Djevicu Mariju, Ivana Krstitelja te arhanđele Gabriela i Mihaela nudili su milost svima koji su je tražili.

Nije htio da njegova družica pati, ali vraški mu je laknulo što se obratila njemu. Kao združeni mužjak, njegov je prvi instinkt bio da zaštiti svoju šelan, a to njezino povlačenje u sebe, iako je trajalo svega jedan dan, bilo je kao da su mu nešto amputirali.

»Anisamtihtjelarećiizbogtvojesestre.«

»Molim?« promrsio je, poljubivši je u tjeme.

»Tvoje sestre...«

Butch se ukočio, nije si mogao pomoći. S druge strane, svaki spomen tog dijela njegove prošlosti bio je dovoljan da se osjeća kao da ga je netko spojio na akumulator.

»U redu je«, rekao je.

Marissa se uspravila. »Nisam te htjela uznemiriti. Mislim, nikad ne pričaš o... pa, onome što joj se dogodilo.«

Pogledao je u dlanove svoje ženke. Vrpeljili su joj se u krilu, dobacivali se maramicom koja se pretvorila u lopticu.

»Ne moraš se brinuti za mene.« Odmaknuo joj je kosu s ramena, zagladio fine, glatke pramenove. »To je posljednje što moraš činiti.«

»Smijem li te nešto upitati?«

»Bilo što.«

Budući da mu nije smjesta postavila pitanje, pomaknuo i svoje lice u njezino vidno polje. »Što?«

»Zašto nikad ne pričaš o svom životu prije nego što si mene upoznao? Mislim, znam neke stvari... ali ti nikad ne pričaš o tome.«

»Sad si ti moj život.«

»Hmm.«

»Na što ciljaš?«

Pogledala je u njega i slegnula ramenima. »Ne znam na što ciljam. Mislim da blebećem bezveze.«

Iz torbice joj se začuo *bing!* pa ju je povukla u krilo. Dok je vadila mobitel, proučavao ju je kao iz daljine iako je sjedila tik do njega.

»Poruka od Haversa«, kazala je. »Ostaci su spremni da ih pokupim.«

Butch je ustao. »Idem s tobom.«

Marissa se zagledala u njega. »Jesi li siguran da imaš vremena?« Na to je samo odmahnuo glavom. »Hajde. Odvest ću te preko rijeke. Ostalo nam je još barem sat vremena mraka.«

Dok je Craeg sjedio na relativno udobnoj stolici s podstavljenim naslonima za ruke, sve ga je toliko boljelo da se osjećao kao da sjedi na žaračima za vatru. Dijelom je i sam bio za to kriv. Nakon što su ga izvana donijeli na nosilima, odbio je tablete protiv bolova koje su mu ponudili nakon pregleda. Doduše, prihvatio je ponuđenu hranu, kupaonicu i piće.

No, to je bilo to. Još otkako su njih šestero uveli u tu kafeteriju/dnevni boravak, uređenu poput studentskog doma s betonskim zidovima i razbacanim tepisonima, TV-om i mini kuhinjom, držao se podalje od ostalih. Osim što je doznao njihova imena, držao se sa strane i slušao njihove priče, ne pričajući im svoju.

Nije da je imao bogzna što za podijeliti. Samo je još on ostao od svoje obitelji i nije namjeravao s njima dijeliti privatna sjećanja na racije.

Međutim, itekako je obraćao pozornost na dolaske i odlaske onog tipa, Peytona. Kućkin je sin ustajao s kauča i opet sjedao, svakih deset sekundi odlazeći do spavaonice.

Zašto jednostavno ne ostane...

Ovoga puta, kad je Peyton gurnuo glavu kroz vrata, začuo je i neki razgovor. Zatim je ušao i čvrsto zatvorio vrata za sobom. Kad se nakon nekog vremena opet vratio, prišao je onom tipu, Anslamu, i nešto mu prišapnuo. Što god to bilo, Anslam se složio, slegnuvši ramenima i kimnuvši glavom.

Nakon čega je Peyton opet sjeo negdje na sredini prostorije.

Nedugo zatim pojavila se Paradise - a čim je prošla kroz vrata, svi su pogledali u nju, razgovor o TV-seriji *Tosh*. Odmah je stao.

Craeg je odvratio pogled, uglavnom zato što je vraški prezirao kako bi mu tlak skočio i otkucaji srca se ubrzali samo pri pogledu na tu ženu.

Prokletstvo, nije imao veze s tom ekipom. Pogotovo ne s njom.

»Dame i gospodo«, izjavio je Peyton. »Naš *Primas*.«

»Nemoj me tako zvati«, procijedila je kroz zube prije svake mogućnosti aplauza. »Nikad.«

»Zašto ne?« usprotivila se Novo. »Sve si nas pobijedila. Najduže si izdržala. Trebala bi biti jebeno ponosna.«

Okej, to je žena na koju bi trebao ciljati - iako ga trenutačno nitko nije zanimao u seksualnom smislu. Svejedno, Novo je bila njegov tip »dame«, žena koja je znala zaobići prepreke, preduhitriti nasilnika udarcem i postaviti pitanje tek nakon što namjesti čeljust koju mu je razbila.

Novo je osim toga izgledala vraški dobro u širokoj Hanes majici i kirurškoj kuti koju je dobila u zamjenu za uništenu odjeću.

I nije bio jedini koji je to primijetio. Anslam, Axe, pa čak i onaj smrad Peyton, kradomice su je pogledavali - iako ona nije marila za to, niti je to primjećivala.

Tajnica je, s druge strane, bez sumnje bila naviknuta na to da je svi gledaju. Plavuše poput nje uvijek privlače pozornost.

Ali to ih može pretvoriti i u mete.

Da, o tome je razmišljao dok se naginjao nad njezin stol i predlagao joj da se prijavi za obuku. Jasno, ženu poput nje štitali su mužjaci u njezinoj obitelji, ali to nije uvijek funkcioniralo, zar ne?

Njegova bi vlastita sestra danas bila živa da je tomu tako.

»... s nama?«

Craeg pogleda u Novo. »Molim?«

»Idemo pronaći nekoga tko će nam dati još hrane. Pojeli smo sve u hladnjaku i ormarićima. Ideš s nama?«

»Ne.«

»Onda ću ti donijeti još onih Oreosa s duplim punjenjem. Sve si ih pojeo.«

»Ne moraš.«

»Znam«, rekla je, okrećući se.

Prekriživši ruke preko prsa, lecnuo se namjestivši se bolje na stolici i ispruživši noge. Spavanac. To mu je trebalo - kad je čuo zatvaranje vrata, izdahnuo je.

»Nisi gladan?«

Otvorio je oči i pomaknuo glavu. Paradise je još stajala pored vrata spavaonice i izgledala je opušteno, upravo onoliko koliko on to nije bio, stojeći s rukama oko struka i ogrtačem podignutim visoko do grla.

»Ne«, prasnuo je.

Sranje, nije bilo potrebe da joj odgrize glavu s ramena. »Hoću reći... ne.« Super, zvučao je kao pravi idiot. »Kako su ti stopala?«

»Dobro.« Nastala je stanka, kao da čeka da i on njoj postavi isto pitanje. »Gle, zašto ne odeš s ostalima...«

»Ne možeš me otjerati odavde, znaš.« Sklopio je oči. »Moraš prestati s tim pokušajima da razgovaraš sa mnom.«

»Zašto? Što sam ti ikad...«

Craeg je skočio sa stolice i prišao joj. Zauzimajući njezin osobni prostor, pobrinuo se da joj ostavi dovoljno vremena da procijeni koliko je točno velik.

»Nešto si govorila?« tiho je rekao. »Ili si odlazila?«

Razrogačila je plave oči. »Prijetiš mi?«

»Samo predlažem promjenu lokacije koja bi nam oboma bolje odgovarala.«

»Zašto onda *ti* ne odeš?«

»Prvi sam stigao.«

»Zato što si ispao.... Taaaako je. Pobjedila te cura... Daaaa.«

Craeg je škrgutao zubima. »Ne provociraj me, okej? I meni je bila duga noć.«

»Ti si taj koji je navalio kao razjareni bik. A i mislila sam otići - jer mi se zapravo ne sviđaš koliko sam mislila da hoćeš. Ali, ruku na srce, stopala me toliko bole da zapravo ne mogu hodati, a preponosna sam da zatražim invalidska kolica.«

Pravi.

Jebeni.

Idiot.

Da, manje-više se tako osjećao kad je spustio pogled i primijetio da nema ni cipele ni čarape na svojim ne tako bajnim, krvavim stopalima. Ljutiti crveni ožiljci pojavili su se na gornjoj i bočnim stranama njezinih stopala, a desno joj je bilo toliko natečeno da je izgledalo kao da ne pripada završetku njezinog vitkog gležnja.

Nakratko je sklopio oči. Makni se. Samo otiđi do svoje malene stolice, prijatelju, lijepo sjedni i pusti je da odšepa do kauča i ispruži se... otiđe natrag u spavaonicu... ili raširi krila i odleti što dalje od tvoje jadne, bezobrazne guzice.

Umjesto toga, zatekao se kako tone na pod. Oba su mu koljena toliko glasno kvrcnula da je zvučalo kao da su grančice puknule u toj tihoj sobi, a bedra i listovi su zaurrali od iznenadne promjene položaja.

»Izgledaju zbilja loše«, rekao je blago.

Nije mislio pružiti ruku i dotaknuti joj kožu. Doista nije. Ali njegova se ruka nekako pomaknula naprijed i dotaknula gornji dio njezinog lijevog stopala - na kojem se nalazio jedini komadić kože koji nije bio crven.

Iznad sebe je začuo njezin duboki uzdah i iz nekog si razloga nije vjerovao dovoljno da podigne pogled prema njoj. »Jesam li te povrijedio?«

Prošlo je nešto vremena prije nego što je ona bez daha odgovorila: »Ne.«

Kažiprstom i srednjakom toliko joj je nježno dodirivao gornji dio stopala da je njegovu toplinu mogao tek naslutiti.

Cijelo tijelo mu je protrnulo. Ni glas mu nije bio čvrst kad je rekao: »Mrzim vidjeti te ožiljke.«

Vjerojatno ih je imala i na drugim mjestima. Nagnječenja, modrice, ogrebotine, dijelove oderane do mesa. Sve ih je htio dodirnuti.

Htio je dodirnuti i druge njezine dijelove.

Ovo je loše, pomislio je. Dragi Bože, ovo je jako loše...

Njegov je seksualni nagon toliko dugo spavao, a posljednje što mu je trebalo jest da se sada probudi, naročito u tim uvjetima. Pogotovo ne sa ženkom poput nje.

Ne morate biti plemkinja da budete dama. Čak su i zaposlene ženke iz običnoga puka mogle imati standarde i čuvati se za pravo združivanje.

Ali ne i sa sinom pokojnog parketara.

Osim toga, bilo je sasvim jasno da je djevica.

Njezino mu je držanje to govorilo. Kao i način na koji je Peyton, koji je očigledno bio igrač, poštovao njezin prostor.

No, ponajviše mu je to govorio njezin uzdah, njezino tiho *ne*.

Ovo je jaaaaaako loše.

Četrnaesto poglavlje

Paradiseino je srce udaralo kao bubanj, a naleti topline koji su joj obuzimali tijelo bili su smjeli i jasni kao set cimbalu.

Craeg je klečao na podu pred njom, njegovo se krupno tijelo zgrčilo u nekom čudnom sjedećem položaju, mišići ramena napinjali | su mu se ispod tanke bijele majice koju je nosio na sebi, tamna mu je glava bila pognuta dok je vršcima prstiju pažljivo prelazio preko njezinog stopala.

Premda je bila iscrpljena, osjetila je svaku nijansu njegovog dodira - bolno svjesna da nema ništa ispod ogrtača i spavaćice.

Čovječe... kakve boli i udarci. Kakva agonija...

Sve što je njezino tijelo sada registriralo bila je neka ogromna, nedefinirana snaga koju nije do kraja shvaćala, ali svejedno nije bila sasvim neupućena.

Bila je to... seksualna privlačnost. Požuda. Želja.

Točno tu, točno sad.

Besramna, nepopustljiva, beskompromisna kemijska reakcija. »Ne bih te smio ovako dirati«, blago je rekao. Ne, pomislila je. Ne bi smio. »Nemoj prestati.«

Nagnuo je glavu i pogledao je u oči. »Ovo nije dobra ideja.« Definitivno nije. Stvarno, zbilja, istinski nije. »Osjećam se pijano.«

Craeg je sklopio oči i lecnuo se. »Moram prestati.«

Ali nije to učinio. Samo je pomaknuo prst do njezina gležnja, a zatim uvis, uz njezinu kožu.

»Nemam ništa na sebi«, rekla je iznebuha.

Na to je pognuo glavu i protrljao lice rukom kojom je nije dodirivao. »Molim te, ne govori mi takve stvari.«

»Žao mi je. Ne znam što govorim.«

»Shvatio sam.«

Kad mu je tijelo naoko protrnulo, šapnula je: »Zato ti se ne sviđam? Zbog ove privlačnosti?«

»Da.«

»Znači, i ti to osjećaš.«

»Morao bih biti mrtav da to ne osjetim«, promrsio je. »O ovome, dakle, govore. O ovoj potrebi.« Zastenjao je i zaljuljao se iako je već bio na podu. »Nemoj...«

»Nemoj što?«

Craeg je samo odmahnuo glavom i odmaknuo se od nje. Podignuvši koljena s tla, naslonio se podlakticama na njih da se malo pribere. Trenutak poslije, nelagodno je premještao zdjelicu par puta, kao da mu je nešto dolje zapelo ili se zgrčilo.

»Neću to raditi s tobom«, rekao je tiho. »Obuka je sve što imam. To mi je jedina budućnost - ne želim ostati u programu i napredovati iz puke taštine. A i ne radim to kako bih

nešto dokazao svojim roditeljima, niti me neki vrag tjera da se borim protiv svijeta. Doslovno, ništa me ne čeka. I zato neću dopustiti da mi išta ili itko stane na put.«

»Zar ne možeš imati oboje?« rekla je, iako nije bila sigurna što predlaže.

Sranje. Znala je *točno* što predlaže. Nakon njegovih ruku na svojim gležnjevima, htjela je znati kakav je osjećaj imati ih po cijelom tijelu.

»Ne«, ponovio je. »Ne mogu imati oboje.«

Opsovavši, s teškom mukom se pridigao, dlanovima je pokrio nešto s prednje strane zdjelice, vraćajući se do mjesta na kojem je prije sjedio. Međutim, nije sjeo na stolicu. Stajao je na mjestu, piljio u jastuke, krupno mu je tijelo bilo napeto.

»Ne moraš me štiti«, rekla je.

Trenutak poslije, pogledao ju je preko ramena - namrgođen. »Fućkaš to. Štitim sebe.«

Dok su se u Butchevom Lexusu vozili preko rijeke, Marissa je gledala kroz prozor sa strane. Nosači mostova činili su uzorak koji je presijecao pogled na vodu pod njima, podsjećajući je na sporo podizanje i spuštanje vjetrobranskih brisača. Bili su toliko visoko da nije mogla dokučiti ima li valova na površini vode ili ne. Vjerojatno ne. Bila je mirna noć, što se vremena tiče.

Iz nekog se razloga uporno vraćala u trenutak kad su se njih dvoje zaljubili - vjerojatno zato što joj se mozak nije mogao nositi s onim prema čemu su se zaputili pa je bježao u dio prošlosti ispunjen čuđenjem, radošću i uzbuđenjem.

Ništa nije nalik na prvi dodir. Prvi poljubac. Prvi put kad s nekim vodite ljubav pa podignete pogled prema licu iznad svojega i pomislite, *ne mogu vjerovati da to zbilja radimo!*

»O čemu razmišljaš?« upitao je Butch, stisnuvši joj ruku.

»Sjećaš li se gdje smo se prvi put poljubili?«

Njezin se druženik nježno nasmijao. »Bože, da. Na terasi na drugom katu Dariusove kuće. Slomio sam naslon za ruku one vrtne stolice.«

Nasmijala se i pogledala u njega. »Jesi, zar ne?«

»Nisam očekivao da ćeš biti tako... snažna.«

Na prigušenom svjetlu kontrolne ploče, obrisi njegovog lica bili su privlačni, kakvi su joj oduvijek i bili, pa se sjetila kako izgleda kad je uzbuđen, kad mu kestenjaste oči potamne, kad mu se lice uozbilji, kako mu se tijelo umiri prije nego navali na nju.

»Želim se poseksati s tobom kad se vratimo kući«, rekla je.

Toliko je hitro okrenuo glavu da je automobil zakrivudao na traci. »Gle ti to. To se *vrlo* lako može srediti.«

»Osjećam se krivom zbog toga.«

»Nemoj«, pogledi su im se sreli. »To je sasvim prirodno. Želiš se osjećati živom pred licem smrti - to ne znači da ti nije žao djevojke ili da nisi poštena prema njoj. Jedno ne isključuje drugo.«

»Jako si pametan.«

»Samo imam puno iskustva s noćima poput ove.«

Naslanjajući se na luksuzno sjedalo, pustila je da joj poznate, erotične senzacije struje kroz tijelo... i zamišljala kako mu se uvlači u zagrljaj, spušta do zatvarača i baca na njega u vožnji.

Ali on joj to nikad ne bi dopustio.

Osim toga, kad su prešli na drugu stranu rijeke Hudson, mozak joj je promijenio ploču. »Molim te, nemoj mu nauditi.«

»Kome? Tvom bratu?«

»Da.«

»Bit ću gospodin do kraja.«

Pogledala je u njega. »Mislim to ozbiljno.«

»I ja.« Stisnuo joj je dlan. »Nemaš se zbog čega brinuti. Ne bih ti to učinio - neka se smatra sretnikom zbog toga.«

Butch je slijedio upute koje su joj poslali kad ih je pitala kako da stignu autom, a petnaestak minuta poslije, truckali su se uz bijeli put koji je vijugao kroz šumu. Ovoga je puta vanjska zgrada nalikovala na skromnu seosku dvokatnicu, a nekoliko je automobila bilo parkirano na kamenom prilazu. Kad su izišli, zaobišli su zgradu i prišli nečemu što je nalikovalo spremištu za traktore i ostalu opremu, iako je to zapravo bila ista ona kućica koju je posjetila ranije te večeri.

Procedura je bila ista: prijava, ulazak, skeniranje laserom. Zatim se zid s alatom razmaknuo i našli su se u dizalu koje ih je vodilo dublje u zemlju.

»Mora da je ovo bilo skupo izgraditi«, promrsila je kad su se oboje zagledali u niz brojeva iznad vrata koji bi zazvonili na svakom katu. »Četiri kata pod zemljom? Vau.«

»Tako je moralo biti.«

Pogledala je u njega. »Čekaj, znači, ti znaš za ovu novu kliniku? Zašto mi nisi rekao?«

Butch je slegnuo ramenima. »Nisam te htio uzrujati spominjanjem tvog brata.« Znakovito je pogledao u nju. »Reci mi da je Havers bio pristojan kad si ga prije posjetila.«

»Jest.«

Njezin je družbenik kimnuo i bolje namjestio svoje fine, crne hlače. Kao i uvijek kad nije bio na dužnosti, njen murjak iz Southieja izgledao je kao da je ispao iz kataloga odjeće Neimana Marcusa, čista bijela košulja i tanka jaknica od jelenje kože bili su skupi koliko su i izgledali. Dobro je i mirisao, iako je to dugovao mirisu združivanja, a ne nekakvoj kolonjskoj vodi. Osim toga, Piaget sat na ruci i veliki zlatni križ koji je uvijek nosio bili su seksi, ali nimalo pretjerani.

Na kraju priče, imao je pravo. Da je to htio, mogao je ubiti njezinog brata golim rukama - što je vjerojatno i želio. No ona mu je vjerovala kad joj je rekao da to nikad ne bi učinio pred njom.

»Divan je prema svojim pacijentima«, čula se kako mrlja. »To mu nikad nije bio problem.« Ne, nije.

Dizalo se naglo zaustavilo nakon čega su izišli u neku drugu čekaonicu koja je bila manja i praktičnija od one u kojoj je prije bila.

Sestra za pultom najprije je pogledala u Butcha - a zatim ga cijelog polako skenirala. Doduše, on to nije ni primijetio. »Dobrodošli«, rekla je. »Doktor zna da ste tu. Mogu li vam donijeti kavu dok čekate?«

Ili možda nešto malo osobnije, sugerirao je njezin ton.

»Ne treba, hvala.« Butch je uhvatio Marissu za lakat i poveo je prema stolicama poredanim uz udaljeni zid.

Kad su se zajedno na njih smjestili, bilo joj je drago što je drži za ruku.

»I, kako je protekla prva noć obuke?« upitala je kako bi načela neki razgovor, ali i zato što joj je bilo stalo.

Namrštio je čelo i spojio obrve. »Dobro, nitko se nije ozbiljnije ozlijedio. Sedmero je prošlo dalje. Provest će dan s nama - uglavnom zato što ne želimo da ih roditelji vide tako izmučene. Osim toga, to je dobra prilika da se grupa malo zbliži. Imam prvo predavanje navečer, a onda će, poslije vježbe, moći otići kući.«

»Stvarno mi je drago da je dobro prošlo.«

»Vidjet ćemo. Hej, poznaješ li Abalonovu kćer, Paradise? Onu koja pomaže u primaćim odajama?«

»Da, krasna je.«

»Ona je najduže izdržala. Cura je od čelika.«

»Mora da je Abalon ponosan.«

»Bit će.«

Utihnuli su. Dok ona nije ponovno progovorila. »Mislim da će mi pozliti.«

Butch je smjesta poskočio, ali ona ga je potapšala po ruci. »Više sam to rekla metaforički, nego doslovno.«

»Hoćeš da se vratimo u auto? Mogu ti ja donijeti ostatke.«

Marissa je odmahнула glavom. »Ne, moja je. Dok ne pronađemo njezinu pravu obitelj, pripada meni.«

Butch je prebacio ruku preko njezinih ramena i primaknuo je bliže k sebi. »Budi spremna na to da se to neće promijeniti čak ni kad je vratiš njezinoj krvnoj lozi.«

»Tako si se... na svom poslu, tako se i ti osjećaš?«

»Sa svakom žrtvom.« Izdahnuo je dugo i polako. »U mom slučaju, nikad ne odu. Čak i sad, kad ne mogu spavati, vidim njihova lica na stropu iznad našeg kreveta. Sjećam se kako su izgledali dok su bili živi i ne mogu zaboraviti kako su ležali mrtvi. To mi je urezano u mozak.«

Promatrajući njegov profil, njegov čvrst, prekrasan, nesavršen profil, uronila je u ljubav koju je prema njemu osjećala. »Zašto me ne probudiš i porazgovaraš sa mnom onda kad se tako osjećaš?«

Šturim je osmijehom htio ublažiti situaciju. »Ti imaš svoj posao.«

»Da, ali...«

»Nije važno. Sad je to u prošlosti.«

Ne ako te i dalje drži budnim, pomislila je.

»Ti i ja smo veoma slični«, promrsila je. »Oboje smo pospremili stare živote u ladice.«

»Kad ti to kažeš, zvuči kao nešto loše.«

Prije nego što je stigla išta reći, vrata preko puta su se otvorila, a sestra u bijeloj uniformi je ušetala noseći crnu kutiju koja je apsurdno - i neprimjereno - podsjetila Marissu na kutiju sa štiklama Stuarta Weitzmana koju su joj neku večer dostavili. Ista veličina.

Očekivala je da će spremnik biti veći. Manji. Drukčiji.

Bože, nije imala pojma.

»Jako nam je žao zbog vašeg gubitka«, rekla je sestra prilazeći Butchu s kutijom.

Marissa se ubacila i uzela je. Težila je manje nego što je mislila da hoće. S druge strane, u njoj je ionako bio samo pepeo, zar ne? »Hvala vam.«

Ženka je pocrvenjela zbog neobavljenih formalnosti. Budući da je Marissa pripadala Prvoj obitelji, ne bi smjela dotaknuti ništa povezano sa smrću. U Starom kraju, takav su kontakt smatrali nesrećom, naročito ako je ženka trudna ili u dobi kad bi mogla imati mlade.

Fučkaš to.

»Je li imala još kakvih stvari sa sobom?« upitala je Marissa.

Sestra se nakašljala kao da pokušava progutati vlastito negodovanje i ugušiti se njime. »Zapravo, da.« Pogledala je u Butcha kao da traži od njega da se ubaci i urazumi svoju ženku. »Ah...«

Na njegovu zaslugu, Butch je samo nakrivio obrvu kao da nema pojma o čemu ženka brblja.

Sestra se opet nakašljala. »Pa, bila je jedna stvar. To je jedina osobna imovina koju smo pronašli - bila je ugurana u njezin...«

»Njezin što?« upitala je Marissa.

»Njezin grudnjak.« Sestra je uvukla ruku u džep uniforme i izvadila nešto crno i duguljasto s vrpcom od crvene tkanine. »Jeste li sigurni da želite...«

Marissa joj je uzela stvar iz ruke. »Hvala vam. Sad idemo.«

Prije nego što je itko stigao išta više reći, zaputila se prema dizalu i pritisnula strelicu za gore koja se nalazila na zidu. Kao da je samo čekalo da joj pomogne pobjeći odatle, vrata dizala su se otvorila i ona je zakoračila unutra. Butch je, kao i uvijek, bio tik iza nje.

Tek kad su se počeli penjati natrag prema površini, pogledala je u ono što je otrgnula ženki iz ruke.

»Što je to?« rekla je, okrećući na dlanu komad crnog metala dugačak desetak centimetara. S jednog su kraja visjele ukrasne crvene resice, dok je drugi, oštar i nazubljen kraj izgledao kao da može ići u neku bravu. »Je li to ključ?«

Butch joj ga je uzeo iz ruke i promotrio. »Da znaš da bi mogao biti.«

Petnaesto poglavlje

Do sutona iduće večeri, Peyton je zaključio da mu se nitko od njih ne sviđa. Istini za volju, nije da je mislio da je bolji od ostalih petero kandidata. Samo što je kod svakog od njih bilo nečeg čudnog.

Axe, onaj odmetnik s punk/gotičarskim jasno-nam-je-da-si-opak stilom? Preočit. Kučkinog je sina samo kuhinjski nož dijelio od toga da postane serijski ubojica. Boone, odnosno Adonis s mišićima? Okej, znamo da možeš hodati na rukama i vrtjeti guzicom kao da ti je uzetom pričvršćena za vrat - koga briga. Tu si da se boriš, a ne da navlačiš suknjicu i nastupaš za Cirque du Soleil. Anslam? Još jedan gubitnik iz glimere, čak nije ni pripadao Prvoj obitelji. Potpuno nebitan, šokantno je da je uopće dospio toliko daleko.

Ali onaj koji mu se zbilja nije sviđao bio je onaj tip Craeg - iako je to vjerojatno bilo zbog činjenice da su se svi, čak i Paradise, prema njemu ponašali kao da je imenovani vođa grupe.

Nije da je Peyton ciljao na tu poziciju, ali svejedno. Nitko još nije pohvatao konce svega ovoga. Nije bilo razloga da se ikoga tako rano diže na pijedestal.

Ali to nije bilo jedino što mu je smetalo kod tog tipa. Još nešto nije štimalo s njim, nešto što nije mogao do kraja definirati. Neki instinkt, možda? Neka slutnja prijatnije?

Nije znao - ali svakako je namjeravao saznati.

A bila je tu i ona ženka, Novo.

Protežući se na fotelji u kafeteriji, Peyton je kradomice pogledavao u njezinom smjeru. Ležala je na kauču s lijeve strane, njezine duge, duge, duge noge bile su prekrížene u gležnjevima, ruke sklopljene preko ravnog trbuha kao da je mrtva. Kosa joj je bila crna kao zjenica, ravna kao štap i svezana čvrsto kao uže. Put joj je bila medeno smeđa i nikad, ama baš nikad u svom vražjem životu nije vidio ženu s takvim mišićima.

Većinu je dana proveo pokušavajući ne mjerhati njezine grudi - uglavnom zato što nije znao bi li mu otkinula jaja ako ga primijeti.

Protrljavši oči, toliko je žarko žudio za džointom da se sav tresao.

Možda je Paradise imala pravo oko zlouporabe droge.

S druge strane, bila je to vraški duga noć i jako čudan dan. Nakon što se uvjerio da je Paradise budna i da jede, zaputio se s ostalima - izuzevši Craega Velikog Očnjaka koji je bio bolji od ostalih - u šetnju po centru, pronašao *slugana* i zatražio još hrane. Nakon toga su se vratili ovamo, Paradise se ponovno povukla u spavaonicu da odspava, a Craeg je sjedio na fotelji sklopljenih očiju.

Vjerojatno je kontemplirao o svojim pločicama na trbuhu za koje je smatrao da im nema premca.

U tom je trenutku, bez puno razgovora, svatko zauzeo mjesto u toj skromno namještenoj prostoriji i ponovno se prepustio slabom ili nikakvom snu. Premda je mrzio priznati slabost, i dalje je skakao na svaki neobičan zvuk, adrenalinska mu je žlijezda bila u pripravnosti iako mu je sestra koja ih je pregledala rekla da su iskušenja gotova i da više neće biti strujnih udara, udaraca u vrat i slično.

Bez upozorenja, Paradise je provirila iz spavaonice, kao da je očekivala da su je svi napustili.

Kad je Peyton zinuo da je zovne imenom, primijetio je kako Craegov pogled putuje do nje... i skenira je od glave do pete točno onako kako to rade pohotni kučkini sinovi od mužjaka.

Na kraju krajeva, bio je to njegov zaštitni znak.

Prije nego što je stigao zalajati na njega da se povuče, vrata vanjskog hodnika su se širom rastvorila i dva su golema mužjaka ušla u boravak kao da su glavni na svijetu.

Braća.

Trenutna koncentracija. Svih šestero kandidata trgnulo se iz čega god da su radili kao da ih je netko ubo u stražnjicu. Pored vrata spavaonice, Paradise se uspravila i bolje privezala ogrtač.

Brat s lijeve strane bio je odjeven u traperice i crnu košulju - i bio je vjerojatno najveće živuće stvorenje koje je Peyton ikad vidio, osim slona. Istovremeno je bio i toliko naočit da ste se morali zapitati zašto je Cuvardjeva potrošila toliko privlačnosti na samo jednog tipa - umjesto da je to ravnomjerno rasporedila na tisuće njih.

Pored njega je stajao neznatno niži mužjak građen kao buldog, s majicom Boston Red Soxa, koji je pijuckao kavu.

»Ova ljepotica pored mene je Rhage«, rekao je tip u sportskoj majici. »Ja sam Butch. Mi već znamo tko ste dovraga vi. Sad je šest sati navečer. Imate sat vremena da se istuširate u svlačionici, navučete odjeću koju ćemo vam donijeti i vratite se ovamo na jelo. Nakon toga želimo da se poredate vani na hodniku. Svi koji zakasne ispadaju iz programa.«

Butch? zapitao se Peyton. Brat se zvao *Butch??*

Kao čovjek...?

Samo malo.

»Ti si *Dhestroyer*«, Peyton se zatekao kako govori. »Prokletstvo, znam tko si ti. Združen si s Marissom, krvnom kćeri...«

»Imate li pitanja?« Butch ga je prekinuo. »Dobro. Nisam ni mislio. Jedan sat. To je sve što imate na raspolaganju.«

To rekavši, mužjak se okrenuo i otišao.

Brat Rhage im se osmjehnuo. »Probajte biftek. Jebeno je dobar. I janjetinu. Eh, da, i pire krumpir. Preskočite salatu. Traćenje zalogaja. Vidimo se.«

Barem on nije izgledao kao da ih želi ubiti, pomislio je Peyton kad su se vrata ponovno zatvorila.

»Pitam se kako izgledaju uniforme«, rekla je Paradise.

»Nije ovo modna revija«, prasnuo je Craeg.

Peyton je iskesio očnjake prema njemu. »Tražiš frku, šupčino? Jer, mogu ti je srediti.«

Craeg okrene glavu prema njemu. »Nisam se obraćao tebi.«

Peyton nije imao pojma što ga je navelo da pomakne noge, ali prije nego što je toga uopće bio svjestan, već se našao licem u lice s kučkinim sinom. »Da nešto raščistimo. Ne gledaš u nju. Ne razgovaraš s njom. I definitivno, *jebeno* definitivno je ne omalovažavaš. Jesmo li se razumjeli?«

Mužjakove su se oči okrenule prema Paradise. »Mislim da ti je dečko malo teritorijalan. Bi li ga pozvala k sebi prije nego što nastrada?«

liiiiiii to je bilo to. ' Peyton nije bio ni svjestan da je navalio na kučkinog sina, ali već se u idućem trenutku bacio na njega, udarao šakama, potezao rukama, lupao nogama.

Zapravo se nikad prije nije potukao, ali iz nekog je razloga njegovo tijelo znalo što treba činiti - iako je svejedno dobio po sebi. Craeg je bio viši i teži, zamaha rastezljivog kao u igračkice Stretch Armstrong, udarci su dolazili iz svih smjerova, pogađali ga u lice, trbuh, prsa.

Svi su vikali oko njih. Prevrnuli su namještaj. Bio je pribijen uza zid - ali onda se za to osvetio zavrtjevši Craega i gurnuvši ga u vrata hodnika toliko snažno da je razbio drvene ploče, iverje je frcalo dok se tučnjava selila vani u hodnik. I dalje su se tukli. Za osobu koja je bila polumrtva svega dvanaest sati prije, Peyton je zaključio da ima prilično mnogo energije.

Bilo je to kao da gleda scenu iz emisije *Maury*.

Dok je Paradise hodala prema metežu u hodniku, osjećala se kao da proživljava izvantjelesno iskustvo. Polovica nje bila je vani među njima i pokušavala uhvatiti neku ruku u letu, ili barem nešto viknuti, u nadi da će doprijeti do njih. Druga je polovica bila u kraljevstvu nevjerice - jer nije mogla vjerovati što se događa pred njezinim očima, zbog nje.

Peyton je bio štošta, ali nikad nasilan.

A Craeg - pa, o njemu nije znala mnogo toga, ali stekla je dojam da ipak malo bolje kontrolira samog sebe.

»Dajte!« vikala je. »Prestanite!«

Muška su se tijela zaletjela u betonski zid, nekakvo užasno krckanje davalo je naslutiti da je netko od njih pritom nešto slomio - ne, ipak je to bio građevinski blok. Za to vrijeme, krv je šikljala iz Peytonovog nosa, prskajući bijelu boju blistavo crvenim točkicama, a Craegova se košulja rasparala napola i izvukla iz njegovih...

Okej, vau. Tip je bio mršav, ali dobro građen, velike mišićne površine s obje strane kralježnice, ramena koja su se napinjala i opuštala sa svakim zamahom ruke, njegov nevjerojatno uzak struk...

Okej, ovo je neprimjereno.

Ali, čovječe.

Stresavši se, jurnula je naprijed u još jednom pokušaju da nešto dohvati i malo smiri situaciju, ciljala je na Peytonovu desnu ruku jer joj je sva ona golotinja ipak bila malo previše...

Novo ju je zgrabila i povukla unatrag upravo u trenutku kad je mogla dobiti udarac u lice.

»Pusti ih«, rekla je ženka. »Netko će nastradati!«

»Bolje oni nego ti.« Novo je zakolutala očima. »Mužjaci su idioti. Bore se za dominaciju. Osobno, radije bih štedjela energiju za pravu stvar, a ne ovo sranje oko pozicije moći.«

Paradise je uzdahnula i opsovala. »Izbacit će ih zbog ovoga!«

»Ako ih izbace, sami su krivi.«

Pored dvojice mužjaka koji su se tukli Anslam se smijao i pljeskao. »Razbij mu njušku, Peytone!«

Paradise ga je prostrijelila pogledom. »Ovo nije borba pijetlova, znaš.«

»A ne, nije.«

Upisavši njegovo ime na sve duži popis idiota, Paradise je pogledala niz hodnik. Nitko se nije pojavio niotkuda, ali s obzirom na broj zatvorenih vrata, to neće potrajati...

Iznenada je Craeg promijenio poziciju, zgrabio Peytona za ramena, zavrtio ga i bacio o zid kao da je njime htio probiti beton.

»Ovo je ludost«, rekao je muški glas.

Okrenuvši se, vidjela je kako se Axe naslanja na dovratnik dnevnog boravka, ruku prekrizanih preko prsa, izgledajući kao da gleda boju kako se suši na zidu.

Paradise je zaškiljila prema njemu. »Moraš ovo zaustaviti!«

Jedna od njegovih mračnih, crnih obrva se podignula. »Moram li?«

»Da! Izbacit će ih?«

»A kako to utječe na mene?«

Namjerno se suzdržala od poriva da mu skine taj podrugljiv izraz s napola probušenog lica. »I ti bi želio da ti netko pomogne.«

»Ja se ne bih potukao radi tebe. Bez uvrede, ali seks s tobom bio bi kao seks s lutkom iz izloga u robnoj kući. Knjižecclub. Prekrasna si, ali potpuno beskorisna u krevetu.«

Paradise je zinula. »To je nešto najbezobraznije što mi je itko ikad rekao.«

»Onda si živjela pod staklenim zvonom baš kao što sam i mislio da jesi. Uvrijedila se ti ili ne, istina je takva kakva jest.«

Okrenuvši se prema Booneu, zinula je - ali on je samo odmahivao glavom kao da se ne želi petljati.

»Koji je vama vrag?« zapitala je.

Barem je tučnjava malo jenjavala - ne, ne, i dalje je bila u punom zamahu. Craeg je uhvatio Peytona oko struka i bacio ga na pod, sad su se već hrvali, bosa su im stopala škripala po ulaštenom kamenom podu, dlanovi pljeskali jedan o drugi.

U tom su se trenutku Butch i Rhage sručili ravno na njih.

Stavivši glavu među dlanove, čekala je da počne vika. Ako je obuka bila iole nalik ljudskoj vojsci o kojoj je slušala i koju je vidjela na filmovima, vjerojatno će ih sve kazniti zbog ovoga. Možda će i nju izbaciti jer je prouzročila tu nevolju, iako nije učinila ništa osim što je dobacila jedan nervozan komentar.

Možda će kazniti samo Peytona i Craega.

Jednom kad, jedan od njih ili obojica, skinu gips sa sebe.

Kako se borba i dalje nastavljala, kroz prste je provirila prema Braći. Obojica su stajala sa strane, promatrala akciju, međusobno komentirajući. Zatim je Rhage kimnuo... nakon čega su se rukovali.

Paradise je pogledala u ostale kandidate - i primijetila da su se svi povukli u boravak.

Tek je nakon nekog vremena Peyton konačno izgubio borbu.

Jedan loše isplaniran udarac glavom poveo ga je čelom ravno u betonski pod. U tom je trenutku odjeknuo strašan zvuk, kao da je kugla za kuglanje pala na kamenu ploču - a njegovo je tijelo omlohavilo kao da su mu se kosti pretvorile u tekućinu.

Craeg ga je odgurnuo i srušio se na leđa, teško dišući, kašljući, brišući krv s očiju.

»Koliko je ono bilo?« Rhage je upitao Butcha. »Petica.«

»Prokletstvo, mislio sam da će moj dečko bolje to odigrati.« Rhage je gurnuo ruku u džep i izvadio crni novčanik. Izvukavši jednu novčanicu, priljepio ju je na Butchov dlan. »Idući put kad netko počne, igramo duplo ili ništa.«

Paradise je ustuknula kad su se okrenuli i otišli dalje kao da se apsolutno ništa nije dogodilo.

»Zezate me«, rekla si je u bradu.

Htjela ih je pozvati natrag i reći im da je Peyton i dalje u nesvijesti - ali, ne. Stenjao je i okretao se na leđa.

Barem je bio živ, pomislila je prilazeći mu.

»Koji vrug nije u redu s tobom?« upitala je. »Želiš da te izbace?«

Doduše, ta bi prijatnija imala više smisla da su njihova dva profesora bila malo stroža, a ne se kladila na vražju borbu.

Dva su je mužjaka pogledala neusredotočenim pogledima.

Bože, izgledali su jednako loše kao i sinoć - možda i gore. Kvragu, obojica će imati šljive ispod očiju, a Craegu je usna bila toliko razbijena da su mu vjerojatno trebali šavovi.

»D... dobro sam«, promrmljao je Peyton prije nego što je ispljunuo krv.

»Da«, frfljao je Craeg. »Skroz dobro.«

Što je zvučalo kao *tssskloz doblo*. »Kazite mi,« viknula je, »koliko prstiju vidite?«

Pokazavši im srednji prst, pružila je toj dvojici kretena priliku da shvate da je bijesna na njih. Zatim je odjurila kako bi pronašla nekoga u sestrijskoj uniformi... liječničkoj kuti...

Prokletog domara.

Hodnik će trebati dobro počistiti - a tko god da bude imao metlu u rukama, mogao bi započeti s ona dva bijednika koja su i napravila taj nered.

Šesnaesto poglavlje

Dvadeset i pet minuta, dva šava na donjoj usni i jedan Prvi obrok s nogu poslije, Craig je stajao na sredini dvorane s ostalih šest članova svoje grupe. Doduše, nije stajao baš na sredini svoje grupe ili na njezinom čelu - više se držao sa strane i malo otraga. Osim toga, ljuljao se na nogama.

Posljednje što je njegovom tijelu trebalo bila je još jedna agresivna, zglobolomna, kontaktna borba, ali nije se namjeravao povući iz obuke. Što se tiče Peytona, za kojeg je Paradise rekla da joj navodno »nije dečko?« A-ha. Baaaaš.

Jebeš to.

Njega, ne nju.

Dobra vijest je bila ta da, u koliko god lošem stanju on bio, Peyton nije mogao niti stajati na nogama. Dovedli su ga na nosilima kao komad mesa.

Dovezli.

Onda, tko je pobijedio, kućkin sine?

Eh, da, nijednog od njih dvojice nisu izbacili. Navodno se, osim što su se kladili na ishod, Braća nisu htjela u to petljati...

Jedna od vrata dvorane naglo su se rastvorila, a kad su ovoga puta unutra ušla Braća Butch i Rhage, bili su odjeveni u iste široke pamučne hlače i majicu kao i svi ostali.

Brat Butch nije tratio ni časka kad su se zaustavili pred grupom. »Dakle, ponukani borbom u stilu Mayweather vs. Pacquiao, započet ćemo s pravom tučnjavom, a ne učenjem iz knjiga.«

»Molim vas da obratite pozornost«, Rhage se osmjehnuo, »na činjenicu da imate bijeli kimono.«

»To je zato što OxiClean vraški dobro čisti mrlje od krvi, ali spremni smo koristiti i izbjeljivač ako baš budemo morali.«

Craig proguta psovku. Samo to mu je trebalo.

»Podijelit ćemo vas u parove«, nastavio je Butch, »i procijeniti koliko već znate. Budući da je jedan od vas već u horizontalnom položaju, ne morate se brinuti da će se netko od vas boriti s našim Hollywoodom ovdje.«

»Osobno, srce mi se kida zbog toga«, rekao je Rhage. »Dakle, stavit ćemo Novo s Booneom - Axe, ti ideš s Anslamom. Tako nam ostaju još Craig i Paradise.«

»Stanite malo«, reče Craig. »Ne mogu... Neću to učiniti.«

»Udariti je? Zašto? Zato što ne možeš podignuti ruke? Nije moj problem.«

Craig se nagnuo prema njima i stišao glas. »Neću je udariti.«

Rhage je slegnuo ramenima. »Dobro, onda neka te opet prebiju.«

Butch se ubacio. »Zapravo, on je dobio borbu, sjecaš se? Imam tvojih pet dolara kao dokaz.«

»Samo zato što je naš dragi zlatni dečko onesposobio samog sebe.«

»Poraz je poraz.« Butch se ponovno usredotočio na Craega. »Ali moj brat ima pravo. Ili ćeš se braniti ili ideš natrag kod doktorice Jane na šivanje. Sam biraš.«

Nakon toga im rekoše da se rašire po različitim kutevima goleme dvorane, a Peytona su odgurali sa strane.

Craig je promatrao ostale kako odlaze i pokušavao se dosjetiti načina kako da se izvuče iz ovoga. Smiješno, kad joj je onomad rekao da bi se trebala upisati na obuku kako bi učila samoobranu, nije mu ni palo na pamet da će se jednog dana morati braniti od njega.

Iako su bili u »učionici«.

»Onda«, reče Paradise prišavši mu. »Krećemo?«

»Pričekat ću dok ne završi neki od mužjaka.«

»Ozbiljan si.«

Pogledao ju je s velike visine. »Ne želim te ozlijediti.«

»Nisi baš s lakoćom svladao Peytona«, promrsila je. »Trebalo ti je, koliko ono, pola sata?«

»Zbilja se uspoređuješ s odraslim mužjakom? Kojeg sam smjestio na nosila?«

»Ah, da, imaš pravo. To ne bi bilo pošteno. Budući da sam, u usporedbi s vama, ja vražja genijalka.«

Stavivši ruke na bokove i zagledavši se u njega, zapitao se što bi joj još dovraga mogao reći? Nije joj htio odati pravu istinu - a ona se gotovo u potpunosti odnosila na to što se još sjećao dodira njezine meke kože... koliko joj je malen bio gležanj u usporedbi s njegovim dlanom... mogao je zamisliti toliko stvari koje joj je htio raditi, a apsolutno nijedna od njih nije imala veze ni s kakvim nasiljem.

Apsolutno sve su uključivale kontakt jagodicama prstiju, usnama... jezikom.

Craig je prekrizio ruke preko prsa. »Neću se boriti s tobom.«

»Znači, ako te odalamim, ti nećeš ništa učiniti?«

Nakrivio je obrvu. »Ne bojim se da ćeš me srušiti.«

»Zbilja.«

»Da. Osim što si manje izdržljiva, nećeš...«

Iduće što mu je sišlo s usana bio je visokofrekventni vrisak zbog kojeg su se svi u dvorani hitro okrenuli ne bi li vidjeli što se dovraga dogodilo.

Mogao im je i sam reći što - ali nije imao vremena dok je pokrivaio slabine objema rukama, savijajući se u struku.

Sutnula ga je koljenom u prepone.

U prepone. Koljenom.

»Koji kurac!« prasnuo je. »Zašto si to učinila?«

Doimala se iznenađenom kao i svi ostali. Ali brzo se oporavila - objema ga je rukama uhvatila za glavu, ponovno podignula koljeno i toliko ga snažno udarila u lice da je ugledao više zvijezda nego što ljudsko božično drvce ima lampica.

Kad je ponovno jauknuo i načas izgubio ravnotežu, spojila je ruke i ravno ih ispružila, zavrtjevši se u krug kao da baca disk - dohativši ga u sljepoočnicu tolikom silinom da je izgubio ravnotežu u nogama.

Bum! Stropoštao se na plave strunjače.

Svi su dotrčali dok je ona stajala nad njim, spremna na sve, što god to bilo - dok se on mazio s podom. .

Oslonivši se dlanovima na strunjaču, uspravio je gornji dio tijela i pogledao u nju.

»Zbilja želiš da to učinim.«

»Još ništa nisi učinio«, netko se našalio.

»Kaži nam,« još se netko ubacio, »pišaš li sjedečki?«

»Odsad da«, stigao je odgovor.

Paradise je pratila svaki njegov pokret, svaki trzaj i dah i pomicanje pogleda. Ali nije imala pojma što radi. Zaključio je to prema drhtanju njezinih ruku i činjenici da su joj se grudi nadimale previše brzo za fizičku aktivnost koju je upravo izvela.

Također je bila blago uzbuđena.

Okej, tu se krila prava nevolja. Miris njezinog spolovila probudio je ono muško u njemu - i poželio da ona pobjegne samo kako bi je mogao ganjati i uhvatiti i leći na nju i snažno je uzeti. Htio je da mu noktima grebe leđa dok svršava... da iskesi ocnjake netom prije nego što zagriže venu na njegovom grlu.

Požuda je bila toliko jaka da ju je mogao poševiti čak i dok su ih drugi gledali - a kao da je prepoznala promjenu na njemu, povukla se korak unatrag.

Nakon toga mu se više nitko nije smijao ni rugao.

Butch je stao između njih. »Polako, veliki. Što kažeš na toj da se boriš sa mnom?«

Brat je zauzeo borbeni položaj, sa šakama pred grudima, stisnutih očiju.

Ali Craega nije zanimao mužjak. Pogledavao je iza njegovih mamutskih ramena u Paradise, koja ga je promatrala s nedokučivim izrazom lica.

Kad ga je ovoga puta dohvatila šaka, Craeg se smjesta aktivirao za borbu, nešto što se s Peytonom nije dogodilo. S tim je kandidatom dao možda šezdeset posto onoga što je imao, dio je snage zadržavao zato što se bojao da bi mogao ubiti tog smrada ili mu nanijeti trajnu štetu - zbog čega bi ga mogli izbaciti iz programa. Sada? Snažno seksualno uzbuđenje koje je osjećao probilo je sve zadržke kad se upustio u borbu jedan na jedan, saginjao, zamahivao šakama, opet se saginjao, udarao. Brat je bio opako brz, nemilosrdno snažan, vrhunski istreniran.

Nimalo nalik Peytonu.

Kako se borba nastavljala, oni se udarali i saginjali, grabili i natezali, sve je više promatrača došlo i okupilo se oko njih, sve dok u dvorani nije bilo deset, petnaest... dvadeset gledatelja.

Prošlo je otprilike petnaest minuta prije nego što su im dobacili bodeže.

Dva noža oštra kao žilet, s crnim drškama i srebrnim oštricama doletjela su iz vedra neba. Butch je u hod ulovio jednog,

Craeg je ulovio drugog. A onda su počeli kružiti jedan oko drugog, gledajući kako probiti obranu, zamahujući oružjem naprijed-natrag - nasrćući, povlačeći se, ulozi su sada bili mnogo veći.

Butch se uopće nije zadihao. Craeg je, s druge strane, dahtao kao svinja - i isto se tako znojio.

Prva kap krvi prolila se kad je Craeg za milimetar pogrešno procijenio jedan zamah i zadobio rez na obrazu. Drugi put kad je to pogrešno procijenio prokrvarilo mu je rame. Treći put je prokrvarilo bedro.

U tom je trenutku shvatio da je Brat upregnuo samo šezdeset posto onoga za što je bio sposoban. Preciznost rezova Craegu je govorila da njegov protivnik zna više od njega, da je jači i da je spreman osigurati si pobjedu na temelju kritičnog gubitka krvi.

Ali Craeg nije namjeravao odustati. Barem ne još. Ne dok je mogao stajati, vidjeti, micati se.

Snaga volje na to ga je tjerala.

Paradise je smjesta uvidjela da je ova borba u potpunosti drukčija od onog divljačkog, šlampavog natezanja koje se ranije odvijalo u hodniku. Zapravo, Craeg se s Peytonom iz nekog razloga suzdržavao, što sad više nije činio. Njegova koordiniranost u borbi s Butchem u kojoj se najprije služio šakama a onda i - o Bože, bodežima - potvrđivala je i njoj i svima ostalima u dvorani da se radi o izvrsnom ratniku, koji je imao golemu snagu, balans, fleksibilnost i moć.

Bilo je to dovoljno da joj se cijelo tijelo upali kao sklopka.

I ne, pomislila je, ma koliko ona poštovala Novin stav o tome kako ženke mogu sve što i mušjaci, bilo je sasvim očito da nije mogla parirati onome što je Craeg sada pokazivao. Onesvijestila bi se nakon samo jednog udarca šakom. Možda bi joj i otkinuo glavu s kralježnice. Ili slomio nogu jednim laganim okretajem.

Mogla je ona naučiti pravila samoobrane i protuudarce, ali u ovom ih trenutku nije znala - a on je zapravo bio spreman da je napadne. Kad je čučnuo i iskesio svoje velike očajnike, zateturala je unatrag - pa ipak, iz nekog suludog razloga, nije ga se bojala. Što je bilo sasvim ludo. Imao je četrdeset i pet kila više od nje i bio je žedan krvi.

Što je bilo najluđe od svega? Odjednom je poželjela pobjeći od njega - ali ne prebrzo. Htjela je da krene za njom, uhvati je u trku... i...

Pa, sad se već vraćala na onaj trenutak koji su podijelili dok su bili sami u dnevnom boravku.

Isuse, on je previše za mene, pomislila je gledajući ga kako se kreće. I to ne samo u borbi. Nijedna ženka za kojom bi potrčao takav mužjak ne bi dobila romantičan poljubac na kraju utrke - on je neće držati za ruku i dati joj sveto obećanje da će se združiti, da će se obratiti njezinom ocu i stidljivo zatražiti njezinu ruku.

Nije bio uglađeni mužjak kojem ćete dati svoje djevičanstvo one noći kad se združite pred Čuvardjevom i njezinom obitelji.

Ne, bio je životinja sa svega trunčicom zdravorazumskog razmišljanja.

A način na koji ju je promatrao u tom trenutku sugerirao je da mu je razum u tom trenutku bio do kraja isključen.

Trebala bi ga se bojati, ponovila si je. Umjesto toga, ona je htjela da je ulovi...

Cijela je publika zasiktala kad je Craeg zadobio još jednu porezotinu, ovoga puta točno preko prsa. Sad je već krvario na nekoliko mjesta, kimono mu je bio umrljan krvlju koja mu je curila iz bedra, iz pektoralnih mišića.

Novi zamah Bratove oštrice dohvatio ga je za drugo rame. A onda i po vratu. Drugom bedru, abdomenu, preko leđa.

»Prestani«, Paradise si je rekla u bradu. »Prestani ga napadati.«

No svaki put kad bi ga Bratova opaka oštrica dohvatila, Craeg bi otišao po još, bacajući se iznova i iznova u borbu, sve dok nije počeo proklizavati u lokvama koje je sam napravio na plavim strunjačama, sve dok mu kimono nije bio krvav i slijepljen uz tijelo.

Nije popuštao.

A jedina milost koju je Butch bio spreman ukazati bila je ta da ga ne ubije.

»Craeg! Stani!« viknula je jer si nije mogla pomoći.

Dlanom prekrivši usta, osjećala je kako joj srce ponovno panično lupa dok se pitala bi li on stvarno nastavljao borbu sve dok ne bi izgubio toliko krvi da više ne bi bilo povratka.

»Craeg! Ovo je ludost!«

Ali on se nije povlačio, sve dok mu koljena nisu počela klecati, sve dok nije počeo glavinjati umjesto nadirati naprijed i teturati kad god bi se povlačio unatrag. Postao je neoprezan.

Bože, bio je strašno blijed.

»Stanite!«

Sa strane na nosilima, Peyton se uspravio i viknuo: »Craeg! Daj, čovječe - ubit će te.«

I drugi su kandidati osjetili trnce nelagode, ali ne i Braća koja su došla gledati predstavu. Ni medicinsko osoblje nije izgledalo pretjerano oduševljeno - doduše, kad je doktorica s plavom kosom istupila naprijed, brat Vishous je odmahnuo glavom i natjerao je da ostane pored njega.

Craeg se zadnji put srušio četrdeset i dvije minute, i mnogo, mnogo litara izgubljene plazme poslije.

Samo je pao na koljena, kratko se zaljuljao... a zatim licem pao u vlastitu krv. Točno onako kako je pao vani na stazi.

Paradise je pohrlila k njemu, ali Rhage ju je uhvatio i povukao natrag. »Ne. Ostavi mu tu čast.«

»O čemu pričaš?« prosiktala je.

Rhage je samo kimnuo glavom prema dvojici suparnika. »Gledaj.«

Butch je stajao iznad posrnulog mužjaka, dajući Craegu priliku da ponovno ustane na noge. Kako on to nije učinio, Brat je pričekao da ga Craeg pogleda.

Neusredotočen pogled na pepeljastom licu jedva je pronašao Brata. Ali kad je to konačno uspio, Butch je prebacio oružje u drugu ruku... i oštricom duboko zarezao dlan kojim je držao bodež.

Kad je Paradise ustuknula, Brat je pružio ruku Craegu - koji je niotkuda uspio smoći dovoljno snage da podigne svoju i primi ono što mu je ponuđeno.

Brat je povukao Craega na noge... i zagrlio ga. »Bravo, sine. Ponosan sam na tebe.«

Craeg je brzo treptao, kao da će se rasplakati. A onda je predao borbu koju je vodio s emocijama, sklopio oči, pognuo glavu i potonuo u Bratovo naručje.

»Tako se to radi«, rekao je Rhage glasnim, odobravajućim tonom.

Sedamnaesto poglavlje

Sjedeći za radnim stolom u Sigurnom mjestu, Marissu su čekali svakojaki zadaci: trebalo je pročitati kartone pacijenata, odobriti nove prijave, obraditi račune. Umjesto da se pozabavi nečim od toga, ona je samo sjedila na stolici i piljila u crnu metalnu pločicu s crvenom vrpcom.

Kad su ona i Butch stigli kući, pokazala je taj čudan ključolik predmet nekolicini Braće, ali nitko ga nije prepoznao niti joj je mogao reći išta konkretnije o njemu. Zatim je Vishous pretražio slike na Internetu - također bez uspjeha.

Do trenutka kad su se ona i Butch smjestili u krevet, već je bila toliko iscrpljena da je zaspala čim joj je glava dotaknula jastuk.

Ali nije tako ostalo.

Otvorila je oči otprilike u tri poslijepodne pa je ležala na leđima i zurila u tamu dok je Butch pored nje tiho hrkao.

Baš kako je njezin helren i rekao da će biti. Slike ženke vrtjele su se po bijelom stropu u fotomontaži od koje su joj suze navrle u oči. Tužno je bilo i to što se poriv da zaplače dodatno pojačao kad bi pomislila na sebe i Butcha.

Što je bilo ludo.

Sve je bilo u redu s njima. Pružao joj je beskrajnu podršku, odveo ju je k Haversu, bio uz nju dok je tragala za značenjem ključa, bio pun razumijevanja oko svega što je prolazila.

»Gubim razum«, rekla je...

»Zato sam ja tu.«

Marissa žustro podigne glavu. »Mary, bok... Oprosti, pričala sam sama sa sobom. Trenutačno sam malo smušena.«

Rhageova šelan je ušla i za sobom zatvorila uredska vrata. »Da, stekla sam taj dojam - već sam te tri ili četiri puta bezuspješno zovnula.«

Marissa se naslonila, zbacila kosu preko ramena i na silu se nasmijala. »Što mogu učiniti za tebe?«

»Možeš razgovarati sa mnom.« Ženka je sjela na stolicu preko puta. »Zabrinuta sam za tebe.«

»O, Bože, ne trati ni časa na to. Ovdje imamo štíćenike kojima je zbilja potrebna tvoja pomoć...«

»Dobrim Samaritancima poput tebe i mene teško je obavljati svoj posao ako ne razgovaramo o teškim slučajevima. To je činjenica. Također bih željela istaknuti da sam ti prijateljica.«

U tišini koja je uslijedila, Marissa nije spominjala svu papirologiju na koju se nije mogla usredotočiti zato što joj je u glavi vladala pomutnja. Zatim je šutjela i o danu koji je provela budna. Naposljetku, nije spomenula ni tu čudnu udaljenost između nje i Butcha...

»Ne mogu je izbaciti iz glave«, izlanula je.

Istog su se trena pojavile suze, opsovala je posežući za maramicom. »Ne želim razgovarati o tome.«

»Znam«, Mary će nježno. »Vjeruj mi, imam puno osobnog iskustva s nerazgovaranjem. Pokazalo se kao loša strategija.«

»Ma daj, ti si najsamoostvarenija osoba koju sam ikad srela. Imaš deset od deset bodova na ljestvici međuljudskih odnosa.«

»Vidjela si samo djelić mog života, Marissa. Prije me nisi poznavala. A i dalje se borim, baš kao i svi ostali.«

Marissa je tapkala maramicom ispod očiju, boreći se s nagonom da se rasplače kao kišna godina. »Kako se nosiš s tim?«

»Kako se nosim? Razgovaram s drugima. Razgovaram s Rhageom. Zapisujem stvari.«

»Ne... s tim čistim rezom.«

»Molim?«

Marissa zamahne maramicom. »Pričam bedastoće. Zaboravi...«

»Misliš na činjenicu da je jedan život za mene završio, a drugi počeo kad sam se združila s Rhageom?«

Bože, srce joj se uzlupalo bez nekog posebnog razloga. »Da. Upravo to.«

Mary je prekrížila noge i počela gristi donju usnu, a dok je u tišini sabirala misli, Marissa je proučavala njezino pravilno oblikovano lice, novu bob frizuru, auru smirenog samopouzdanja.

Da, Marissa pomisli, Rhage je imao pravo. Ženka je bila prekrasna - ne kao neka napadna *beauty queen*, ne kao neka koščata, anoreksična manekenka bez trunčice mesa, čak ni kao cura iz susjedstva. Mary je bila poput svjetla vatre u ognjištu za opako hladne zime, topla i utješna, zadivljujuća i blistava.

Nije ni čudo da ju je Brat obožavao.

Izdahnuvši, Mary je rekla: »Mislim da je kod mene bilo drukčije jer sam umirala - tako da sam znala da odlazim. Premda neko vrijeme nisam bila svjesna da se rak vratio, pripremala sam se za dan kad će mi reći da jest. Pa sam se odjavila. Spakirala sam svoje mentalne i emotivne kovčege, kupila kartu, spremila se za pokret. Mislim, majka mi je već bila otišla, zapravo se ni s kim drugim na planeti nisam ni zbližila... Nisam imala ništa pa nisam imala od čega ni otići. Ima li ti to smisla?«

Marissa se sjetila noći kad ju je brat izbacio zato što je s Butchem.

»Ako sam dobro shvatila,« dodala je Mary, »kod tebe to nije bio slučaj. Zar ne?«

Marissa je morala odvratiti pogled. »Ne, nije. Jedne sam se večeri, netom prije zore, vratila u kuću koju smo Havers i ja dijelili, a on je...« Suze su joj sada nahrupile u oči i smjesta kliznule van, jedna za drugom, kapljući joj na bluzu, na hlače. Obrisala ih je prije nego što je nastavila. »Sve su moje stvari bile spakirane. Rekao mi je da ga nije briga kamo ću otići, samo je želio da odem iz njegove kuće. Stavio je novac...« Morala se nakašljati. »Stavio je novac na jedan ormarić. Kao da me nije želio ni dotaknuti.«

Zašmrcavši, izvukla je još jednu maramicu i ispuhala nos. »Zadržala sam novac. Još imam te novčanice od stotinu dolara. Ponekad se, kad nabasam na njih u ladici, zapitam zašto ih čuvam? Zašto sam.... O, za Boga miloga.« Morala je uzeti i treću maramicu. »Što nije u redu

sa mnom? Cura je mrtva, ne mogu pronaći ni njezinu obitelj ni njezinog ubojicu - a ja tu sjedim i cmizdrim zbog svog glupog brata koji je lanjski snijeg. Ovo je smiješno.«

»To je trauma iz prošlosti«, Mary istakne mirnim glasom.

»Samoj sebi sam dosadna.«

»Pa, jesi li razmislila o tome što se doista sinoć dogodilo?«

»Zezaš me? Ni o čemu drugom ne razmišljam.«

»Ne, mislim, jesi li *razmislila* o tome?«

»Ako misliš na to što sam morala gledati mladu ženu kako umire pred mojim očima i činjenicu da je njezina smrt tragičan gubitak života koju ja očigledno ne mogu ispraviti, onda da, naravno da jesam.«

Mary je odmahнула glavom. »Uz dužno poštovanje, nisi me shvatila. Prošle si noći, prvi put otkako je Havers prekinuo odnos s jedinim krvnim srodnikom kojeg imaš, bila prisiljena osloniti se na njegovu pomoć. Nisi mogla spasiti djevojku, pa si se morala obratiti svom bratu, nadajući se i moleći za to da joj pomogne.«

»To je i učinio,« Marissa izusti par grdnih riječi. »Mislim, bio je divan prema njoj.«

»A kako si se ti zbog toga osjećala, s obzirom na to koliko je grozan bio prema tebi?«

liiiiiiii još suza poteče. »Mislila sam i o tome. Kad sam je otišla posjetiti, malo prije nego što je umrla.«

»Evo što ja znam sa sigurnošću. Možemo zakopavati prošlost koliko god hoćemo. Možemo koristiti stotine tisuća distrakcija, od kojih su neke i zdrave, a neke nisu, kako bi ona ostala zakopana - ali ako nešto ne razradimo, to će se apsolutno, definitivno vratiti i ugristi nas za guzicu. Imala si težak život prije nego što ste se ti i Butch zaljubili, i nedvojbeno je bilo veliko olakšanje što si sve to mogla ostaviti iza sebe i početi ispočetka. Ali ne možeš pobjeći od onoga što je bilo prije. Upamti, Marissa, imamo sve one godine koje imamo u svakom trenutku naših života. Sve to nosimo u sebi, kao prtljagu. Prije ili poslije, sve to s tvojim bratom ponovno će isplivati. To je život.«

Marissa je ponovno tapkala maramicom ispod očiju. »Trenutačno mi se teško povezati s Butchem.«

»Naravno da jest. On je taj zbog kojeg ste prekinuli odnos.«

Marissa se lecne. »Hej, stani malo, čekaj - bio je beskrajno dobar prema meni...«

»Ne radi se o krivnji, Marissa. Išla si svojim putem, on se pojavio u tvom životu, sad si na drugom putu. Ne osuđujem ga niti kažem da je učinio išta loše - samo navodim činjenicu.«

Iz nekog se razloga sjetila kako je ležala budna i puštala Butcha da spava. To se prije svega godinu dana ne bi dogodilo. »Što da radim?«

»Neće ti se svidjeti ono što ću reći.«

»Čini mi se kao da ne može biti gore.«

»Morat ćeš se pomiriti sa svojim bratom.«

Marissa je sklopila oči. »Nikad mu neću moći oprostiti.«

»Pomiriti se ne znači da ga moraš odriješiti grijeha. Iskreno, on nije jedini s kim se moraš suočiti. I glimera se užasno ponijela prema tebi, tvoj položaj unutar plemstva bio je neodrživ, a Wrath je bio pravi kreten - govorim to iz ljubavi. Nosiš u sebi golemu količinu boli i odbacivanja koje si u početku držala u sebi jer je to bio jedini način da preživiš, a onda si sve

odložila sa strane jer si napokon dobila priliku, mogućnost da uživaš u svom životu.« Mary kimne prema papirima na stolu. »Ako ponovno želiš biti produktivna, morat ćeš zaviriti ispod svih tih stijena, osjetiti što osjećaš i izbiti na drugu stranu toga puta.«

Maramica broj četiri iskočila je iz kutije, ali na kraju je nije iskoristila. Samo ju je premetala po rukama. »Ne želim zaboraviti tu djevojku. Ne želim da se radi samo o meni.«

»Nitko ne kaže da moraš odustati od potrage da otkriješ tko je ona ili da je osvetiš. Samo nemoj to koristiti kao izliku da spakiraš sve to prljavo rublje i ponovno ga gurneš ispod tepiha. To je kratkoročni obrambeni mehanizam koji neće potrajati - idući put kad sve ovo opet izbije na površinu, a hoće - bit će još teže, jer ćeš istovremeno proživljavati i sve ovo što se dogodilo s djevojkom. Vidiš, tako ljudi ostanu paralizirani. Trpaju i trpaju i trpaju, a okidači se samo pojavljuju, slojevi se nastavljaju slagati jedan na drugi sve dok teret ne postane pretežak i uruše se.«

Marissa je uporno odmotavala i zamotavala maramicu. »Imaš pravo.«

»Znam.«

Duboko udahnuvši, Marissa pogleda preko stola. »Smijem li te zagrliti?«

»Molim te! Zezaš me?«

Obje su ustale, Marissa je zaobišla stol kako bi zagrlila sitniju ženku. Zagrljaj koji je dobila zauzvrat bio je toliko snažan i čvrst da su joj suze opet navrle u oči.

»Uvijek si tu kad te trebam«, Marissa procijedi. »Nemam riječi da ti kažem koliko te volim.«

»Tome služe prijateljice.« Mary se odmakne. »I ti ćeš meni tako jednom pomoći.«

Marissa frkne i zakoluta očima. »Sumnjam.«

»Vjeruj mi.«

»Previše sam zbrčkana.«

»Ne, čovjek si.« Mary se protrese. »Oprosti, žargon. Živa si i boriš se i prekrasna si, iznutra i izvana - a i ja volim tebe.«

»Svejedno nisam sigurna što iduće učiniti.«

»Razmisli malo. Već će ti sinuti. Upamti, oprost ne znači i zaborav, ignoriranje nije dugoročna strategija, a distrakcije ti nisu prijatelji. Drži se toga i znaj da ti čuvam leđa, okej?«

Kad je ženka otišla, Marissa se vratila do svoje uredske stolice i ponovno sjela. Iz nekog joj se razloga pogled zalijepio za telefon - onaj na stolu, ne za mobitel.

Prošlost. Njezin brat. Butch. Djevojka. Glimera.

Mary je imala pravo. S mnogočime se još nije suočila.

Za početak bi se mogla uhvatiti u koštac s onim što joj se činilo najmanje strašnim. Ili barem... najizvedivijim, da se tako izrazi.

Dohvativši slušalicu, prolistala je papire na stolu i pronašla ružičastu poruku koju su joj ostavili prije dvije večeri. Okrećući lokalni broj, skinula je bisernu naušnicu s uha i naslonila se na stolicu.

Na telefon se javila sluškinja, stavila ju je na čekanje... a onda se začuo samouvjereni ženski glas: »O, zdravo! Jako mi je drago da si nazvala!«

Marissa je stisnula zube. »Pristajem. Organizirat ću festival.«

»O! Izvrsno! Kako divna...«

Otrcane fraze su se nastavile, a Marissa je sklopila oči i čula Maryn glas u svojoj glavi:
Morat ćeš se pomiriti sa svojim bratom.

O, Bože, pomislila je. Nije imala pojma kako to odraditi - ali barem je o vražjim festivalima nešto znala.

Počni od malenih stvari. A onda prijedi na velike.

Osamnaesto poglavlje

Paradise je dislocirala prst prilikom blokiranja Rhageova udarca donjim dijelom dlana. Namjeravala se sagnuti i obraniti podlakticom kako ju je i naučio, ali njezine ruke i noge nisu uvijek poslušno slušale naredbe - što je rezultiralo time da je udarac dočekala širom raširenog dlana.

»Sranje!« vrisnula je okrenuvši se i stisnuvši dlan. »Da vidim«, rekao je Brat.

»Jaooojaooooo.« Okej, okej, zvučala je kao curica, ali zašto je to toliko boljelo? »Bože!«

»Parry, daj da vidim.«

Ispružila je ruku, a njegovi veliki dlanovi, koji su sad bili nježni, proučavali su neprirodno iskrivljenu verziju njezinog srednjeg prsta. »Što ne valja s njim?« upitala je, iako je znala. »U kliniku, idemo.«

Dok ju je vodio van iz dvorane, osvrnula se preko ramena. Anslam je Booneu pričinjao velike nevolje, što ju je iznenadilo. Peyton je sjedio uspravno i držao led na ramenu, gledajući u nju kao da želi znati što se dovraga događa. Novo i Axe su kružili jedno oko drugog dok im je Brat Tohr davao upute.

»Bit ćeš dobro«, rekao je Rhage otvarajući joj teška vrata. »Pridružiti ćeš im se u tren oka.«

Izustila je nešto kao *mmm-hmm* kad su izišli na hodnik - znala je da ima pravo. Sve dok nije gledala u prst, bol je bila podnošljiva.

»Ostalo vam je još samo sat vremena za večeras, a onda ćemo vas pustiti«, rekao je Brat kad su se primaknuli kliznim vratima klinike. »Sutra ćete uglavnom biti u učionici.«

Usljedio je još jedan *mmm-bmmm*. »Craig je već otišao?«

»Još je na pregledu.«

Ordinacija je bila prekrivena pločicama od poda do stropa, puna ormarića od nehrđajućeg čelika sa staklenim licima, medicinske opreme koja je vrijedila pravo bogatstvo i svakojakih računalnih ekrana. U sredini se nalazio masivni stol ispod viseće lampe s dovoljno žarulja da ponoć pretvori u podne na površini od nekoliko hektara.

Visoki, tamnokosi muškarac okrenuo se od nečeg što je izgledalo kao rendgenska snimka koljena. Odjeven u plavu kiruršku kutu i bijeli mantil, doimao se jako velikim, jako širokim... jako ne-vampirskim.

»Bok, što to imamo?«

Paradise je zakoračila unatrag. Nije si mogla pomoći.

»Da, ja sam jedan od onih tipova«, rekao je čovjek pokazujući zube kojima su nedostajali istaknuti očnjaci. »Ali u redu sam, kunem ti se.«

Rhage mu je prišao i stisnuo ga za rame. »Izvrstan kirurg. Fantastičan tip. Tragično vješt pokeraš, ali barem mu bilijar ne ide. Upoznaj Mannyja Manella, doktora medicine.«

»Onda, što se zbiva?«

»Dislocirani prst«, rekao je Brat.

Oba su mužjaka - zapravo, mužjak i muškarac - pogledala u nju.

Paradise se nakašljala - i krenula reći: »Da, prst mi je...« Umjesto toga je izlanula: »Nikad nisam vidjela čovjeka izbliza.«

Dr. Manello se nasmijao, raširio ruke i polako se okrenuo. »Ne razlikujem se puno od tebe. A bio sam i nekoliko puta u primaćim odajama dok si tamo radila.«

Nije to tada primijetila, vjerojatno zato što je bila veoma usredotočena na svoj posao - i okružena vampirima.

»Nisam htjela ispasti bezobrazna«, prošaptala je.

»Nisam se uvrijedio. Ja sam gore reagirao kad sam saznao za| vas, vjeruj mi.« Kad ga je iznenađeno pogledala, slegnuo je ramenima. »Imaj na umu da moja kultura vašu vrstu smatra zlikovcima. Znaš, očnjaci, sisanje krvi, Noć vještica i to sve.«

Promatrala je njegovo lice i čudila se koliko je zapravo naočit - a činio se i pametnim. Ni blizu štakoru bez repa.

»Operirao me je dvanaest puta«, ubacio se Rhage.

»Trinaest. Prošlog tjedna smo ti ponovno namještali rame.«

»Zaboravio sam na to.« Kad je Paradise podignula pogled prema Bratu, ovaj je slegnuo ramenima. »Pogubim se u brojenju. Događa se.«

Duboko udahnuvši, Paradise je ispružila ozlijeđenu ruku. »Hoće li boljeti? Mislim na to što ćete već raditi.«

Dr. Manello se opet osmjehnuo i toliko nježno primio pruženu ruku da je jedva osjetila njegov dodir. »Drago mi je da sam te upoznao, Paradise. Ne brini, dobro ću se pobrinuti za tebe.«

I gle čuda, tako je i bilo.

Kad se Rhage vratio na obuku, dr. Manello je napravio rendgenski snimak, pokazao joj da ništa nije slomila, anestetizirao ozlijeđeno područje i vratio središnji zglob natrag na njegovo mjesto.

»Nećeš morati dugo nositi ovu udlagu«, rekao je stavljajući joj prst u obloženu metalnu udlagu koju je pričvrstio vrpčama od ljepljive bijele tkanine. »Tako brzo zacjeljujete - još se tome čudim.«

Odmaknuo se od nje, a ona je pogledala što je napravio. »Puno vam hvala.«

»Do kraja večeri si van pogona. Ti i Peyton se možete družiti na odjelu s nosilima.«

Začulo se kucanje na vratima s lijeve strane.

»Naprijed«, rekao je odlazeći do crvene kante za smeće i skidajući svijetloplave kirurške rukavice. »Znam da si srela Ehlenu, našu medicinsku sestru.« Muškarac se namrštiio primijetivši njezino smrknuto lice. »I dalje odbija?«

Sestra je zatvorila vrata za sobom prije nego što je odgovorila. »Potjerao je Odabranicu.«

Dr. Manello je nešto opsovao u bradu. »Neću ga pustiti dok se ne nahrani.«

»Pričate o Craegu?« upita Paradise. »Je li...«

Muškarac se osmjehnuo i prekinuo je. »Mi smo ovdje gotovi. Zašto se ne bi vratila u dvoranu? Mora da ste za večeras već pri kraju.«

»Ja ću ga nahraniti«, grubo je rekla. »Ako mu to treba, ja ću ga nahraniti.«

Što. Dovraga. Radi.

Kao kćer Prve obitelji, *nikome* nije smjela dati svoju venu. Ona je bila rezervirana isključivo za njezinog odabranika. A ako se ona sama morala nahraniti, onda je to moralo biti u društvu muškog srodnika i nekoliko svjedoka.

Kad bi učinila to za njega, bilo bi to kao da je izgubila djevičanstvo prije prve združene noći.

»U redu je«, reče dr. Manello. »Mi ćemo to riješiti.« Ispratili su Paradise van u hodnik, a kad su se vrata za njom zatvorila, mogla ih je čuti kako razgovaraju prigušenim glasovima.

Vrati se u dvoranu, govorila si je. Hajde. Samo se vrati natrag na obuku i...

Osvrćući se oko sebe, primijetila je da je sama na hodniku, nitko nije dolazio ni odlazio, nisu se čuli nikakvi koraci ni glasovi.,

Zbilja bi se trebala pridružiti ostalima.

Međutim, čim je to pomislila, stopala su je okrenula nalijevo i povelala dalje od mjesta u kojem su učili borbu prsa o prsa. Prilazeći susjednim vratima, naslonila je uho na zatvorena vrata i osluhnula.

Duboko udahnuvši, osjetila je tračak Craegova mirisa.

Bio je unutra.

Da, *doista* bi se trebala vratiti...

Rukom je malčice rastvorila vrata i povirila unutra - on je bio tamo, ležao je na bijelim plahtama na golemom bolničkom krevetu koji je svejedno u usporedbi s njim izgledao patuljasto. Oči su mu bile sklopljene, a disanje plitko. Koža mu je bila... ne toliko različita od tih izbijeljenih plahti - izuzevši užasne modrice na licu, grlu... posvuda. Bio je tu i čitav niz zavoja koji su prekrivali najdublje porezotine.

Zakoračivši u sobu, pogurnula je vrata da se zatvore brže nego što su to inače činila i pričekala da on pogleda u nju.

»Što?« rekao je ne otvarajući oči.

Prišla je krevetu - i iznebuha se zapitala hoće li ikad moći stajati u blizini tog mužjaka a da joj srce ludo ne lupa.

»Zašto se ne želiš nahraniti?« upitala je.

»Zašto mi smetaš?«

»Odbio si Odabranicu?«

»Zašto ti nisi na obuci?«

»Ozlijedila sam se. Ne daju mi.«

Na to je podignuo glavu i otvorio oči. »Jesi li dobro?«

»Pokazala bih ti, ali onda bi ispalo da ti pokazujem srednji prst.«

»Već si me šutnula u jaja, sjećaš se? Misliš da mi smeta tvoj prst?«

»A i ne bi bio prvi put. Mislim da sam ga već pokazala tebi i Peytonu tamo u hodniku.«

»Nakon udarca u jaja, pamćenje mi se pomutilo.«

Htjela je sjesti na rub kreveta, ali plašilo ju je ono što mu je htjela predložiti. »Možeš uzeti moju venu, zbilja možeš.«

Craeg se nakratko zagledao u nju. »Smijem li te nešto pitati?«

»Molim te.«

»Jesi li ti rođena u obitelji spasitelja? To ti je u krvi ili tako nešto? Jer nikad nisam upoznao davež poput tebe, a nema šanse da si usput postala Majka Tereza. Svijet je pregadno mjesto da bi ti to uspjelo.«

»Neće te pustiti da odeš kući.«

»Ne mogu me ovdje zadržati.«

Nasmijala se. »To je Bratstvo. Prilično sam sigurna da nitko ne može otići odavde bez njihovog dopuštenja.«

Zagundao je i utihnuo.

»Hajde, osjećat ćeš se bolje.« Podignula je lijevo zapešće. »A ja ću se osjećati manje krivom zbog... pa, znaš već.«

»Odbio sam Odabranicu, znaš.«

Paradise je zakolotala očima. »Imaš zbilja čudnu metodu izigravanja kretena onda kad si ugrožen. Jesi li rođen u obitelji kretena ih te ovaj gadan svijet naučio da se tako štitiš?«

»Gadan svijet je ubio cijelu moju obitelj. Dvoje njih pred mojim očima. Dakle, da, rekao bih da je to naučeno ponašanje.«

Paradise je spustila i ruku i pogled. »Žao mi je. Nisam...«

»Osim toga, zar se ne bojiš da ću učiniti nešto što ne bih smio?«

»Molim?«

»Vidjela si što se dogodilo onda kad si me gurnula u dvorani: Znaš točno o čemu pričam.«

Paradise je osjetila kako joj se tijelo zagrijava - i u tom je trenutku priznala, sebi samoj barem, da je došla ovamo ponudit? mu venu zato što je htjela još toga... što god to bilo... s njim. Tu povezanost. Taj... električni naboj.

Tu seksualnu želju.

A ako je postojao ijedan siguran način da to dobije? Onda je to bilo nuđenje vene izgladnjelom mužjaku. Možda je i bila djeвица, ali nije bila toliko naivna.

»Voliš se igrati s vatrom, curo?« zarežao je. »Jer ako me nastaviš tako gledati, spalit ću te do temelja.«

I bez otvaranja usta znala je da je izgubila glas. Stoga mu je umjesto odgovora nijemo ponudila svoje zapešće.

Budući da ga on nije primio, podigla je ponudu na višu razinu tako što ga je prinijela vlastitim usnama i očnjacima zagrizla meso.

Trik je upalio.

Kad je miris njezine krvi ispunio zrak, oči su mu se zavrtjele u dupljama, a tijelo podignulo pod tankim plahtama koje su ga pokrivala, okrenuo je kukove, savio noge.

»Uzmi moje zapešće«, tiho je rekla. »Pomoći će ti.«

Strelovito je ispružio ruku i grubo je zgrabio za podlakticu, povlačeći venu prema sebi. Ali prije nego što ju je zagrizao, divlje ju je pogledao. »Morat ćeš vrištati upomoć.«

»Zašto?« jedva je izustila.

»Odmah. Učini to.«

Samo što on nije čekao njezin odgovor. Potegnuo ju je prema sebi - a onda je, divljački režeći, zagrizao njezinu kožu iako mu je ona već otvorila pristup. Kad ju je počeo nezaitno sisati, u cijelom je tijelu osjetila erotski naboj. Otvarajući usta kako bi mogla disati, oslonila se rukom na krevet i pridržala, balansirajući na rubu da padne ravno na njega. Jednom kad je izgubila razum, ostao je samo instinkt, a njezino je tijelo točno znalo što želi - голу kožu na goljoj koži, najmuževniji dio njega u njoj, pumpanje... orgazam.

Jebeš djevičanstvo.

Doslovno.

I on je jednako razmišljao. Dok se hranio, pogledom joj je lutao po licu, vratu, grudima - nešto se događalo pod plahtama, kukovi su mu se micali, torzo izvijao, na licu mu je bio bolan izraz želje.

Ne, neće pozvati upomoć.

Bila je to potpuna ludost, naravno, ali kao da više nije bilo važno - slabašno, u nekom kutku svoga uma, pomislila je, evo zašto se hranjenje tako pomno nadzire kod ženki njezine klase. Tu nema poziva upomoć. Ona to naposljetku nije ni htjela jer ju ni najmanje nije zanimalo da spriječi ono što će se iduće dogoditi - taj vrući, divlji trenutak nije imao nikakve veze s tim što je dolazila iz Prve obitelji. Nije imao veze s palačom u kojoj je živjela sa svojim ocem ili svim onim novcem na bankovnim računima. Nije imao nikakve veze s društvenim položajem ili stavovima.

Bio je sirov i bio je iskren, dijelili su ga samo njih dvoje.

I to ga je činilo... prekrasnim.

Jer je bio stvaran.

Devetnaesto poglavlje

Nije ni čudo da su je nazvali po raj, Paradise. Dok je Craeg otpijao dugačke gutljaje s najčudesnijeg izvora krvi s kojim se ikad susreo u životu, mislio je samo o tome koliko je prikladno njezino ime.

Dobro... nije mislio *samo* o tome.

Tijelo mu se oporavilo brzinom munje zahvaljujući snazi koju mu je podarila, to njezino opojno vino teklo mu je niz grlo i skupljalo mu se u trbuhu prije nego se raspršilo u svim smjerovima poput okrepljujućeg ognja. Ispod ranjene kože, duboko u bolnim kostima, počeo se puniti snagom.

A s tom je snagom došla i potreba koja ga je izjedala, mrvila.

Pod tankim je plahtama iskočila erekcija tvrda poput čelika i dugačka koliko i njegova noga - očiti dokaz da ga njezin snažan udarac u prepone nije kastrirao. Između ušiju, mozak mu se zakačio za pomisao da ude u nju istom onom jačinom kojom su mu se očnjaci uhvatili za njezinu venu.

No, izgleda da je ipak bio mrvicu pristojniji nego što je mislio.

Umjesto da joj raspara gaćice na pola i zajaši je na svoje kukove, prisilio se da ostane gdje jest - jer je tako i ona ostajala gdje je bila.

No, izgleda da njegova zdjelica nije primila tu obavijest. •

U velikim se zamasma trljao o plahtu i prekrivač, svaki je pokret uvis bio kao neki opojan dodir, toliko mekan da ga je samo tjerao u ludilo, sa svakim pokretom natrag dolje postajao je sve očajniji.

A onda ga je i ruka počela svrbjeti, želeći se pridružiti.

Neće ići. Iako Paradise to ne bi priznala ni da joj pištolj upere u glavu, znao je da joj je već i ovo previše. Kad bi se još počeo dirati i natezati ga? Dobila bi vrašku predstavu za prepričati svom ocu, tko god on bio - iako je ručna opcija bila bolja od toga da ga nabije u nju toliko snažno da ugleda zvijezde.

Što je zapravo želio učiniti.

Prokletstvo, zašto ga je morala privlačiti pristojna cura?

»Možeš...« izustila je. Napravila je stanku i preko ramena se osvrnula prema vratima kako bi se uvjerila da su i dalje zatvorena. »Možeš činiti to što želiš.«

Namrštio se usred te lude pohote za krvlju, pokušavši dokučiti što govori.

»Vidim gdje ti je ruka. Nisam glupa.«

Craeg je pokušao odmahnuti glavom, ali nije mu baš uspjelo, jer njegova usta nisu bila zainteresirana za to da prekinu dodir.

Paradise je kimnula. »U redu je... učini to. Pobrini se za sebe.«

A onda je budali konačno sinulo - sranje, htjela je da se on...

Na djelić sekunde svijest mu je govorila *nema šanse*, ali dok ga je ona tako netremice promatrala, a iz nje izbijao miris uzbuđenja, to je potrajalo onoliko kratko koliko bi bilo potrebno i da se izgovori.

Pretvorilo se u *da, da, gospo.*

Opijen njezinom okusom, ispružen na krevetu pohote, slomljena tijela i rastrojena uma, u njemu je ostalo dovoljno snage da mentalno zaključa brave svih mogućih vrata - uključujući i ormariće. Posjetitelje to neće zauvijek držati podalje - ali sigurno hoće dovoljno dugo da njezina čednost ne bude u potpunosti...

Peyton.

Kad mu se mužjakovo ime pojavilo u glavi, namrštila se kao da mu je pročitala misli. »Što si rekao?«

Izgleda da ga je rekao na glas - ili tako nešto.

Craeg je opustio ugriz dovoljno da jasno izgovori: »Peyton.«

»Rekla sam ti, nema ničega... Bože, ne. Nikad. On mi je poput brata.«

Zagledavši se u nju, zaključio je da je ili krajnje naivna pa mu govori ono za što misli da je istina - ili je najbolja glumica izvan Hollywooda koja ga izigrava.

Udahnuvši, nije nanjušio ni trunčicu izmotavanja - a onda se sjetio Peytonova arogantnog ponašanja i savršenog naglaska i skupog sata. Moguće da je taj tip pravi aristokrat - a u tom slučaju nema šanse da će se dugoročno spetljati s običnom tajnicom.

Očigledno je kučkin sin imao dovoljno obraza da je ne zavarava. I bio je dovoljno uspješan u tome da je ona povjerovala u priču, iako se u dnevnom boravku ponašao kao pravi posesivni mužjak.

Ispada da ga Craeg nije morao toliko mrziti.

»Nema ničega između Peytona i mene«, ponovila je. »I nikad neće biti.«

Dovoljno dobro za šaku.

Iduće čega je bio svjestan, slobodna mu je ruka nestala ispod...

Craeg je zastenjao i sav se izvio kad ga je primio u ruku. Usporivši hranjenje, osjetio je kako bi najradije produljio ovaj trenutak između njih dvoje. Od nje je želio i seks i krv.

Na trenutak je izgledalo kao da bi mogao dobiti oboje.

To će se, naravno, dogoditi sad i nikad više.

Bilo je nečeg neizbježnog u svemu tome.

Ta joj se misao iznova i iznova vrtjela po glavi dok je gledala kako se Craegova ruka pomiče ispod pokrivača. Dirao se, njegovo se golemo tijelo izvijalo pod čudnim kutevima dok je jahao valove zadovoljstva.

Pa ipak, ma koliko se činilo neizbježnim, bilo je i pregršt neočekivanoga.

Nije očekivala da će osjećaj biti tako... moćan. Jasno je slutila da je, ma koliko velik i snažan on bio, ona zapravo glavna - sve što bi poželjela od njega, zatrebala od njega, on bi joj dao, učinio za nju, pronašao za nju.

Nakon seksa.

Craegovi su kapci bili napola spuštene i tako zamamni dok su je njegove oči promatrale s tog izmučenog lica. A mišići koji su se napinjali na njegovom vratu i grudima izgledali su kao da će svakog trena prsnuti. Miris mu se pojačao u golemi val nečeg opojnog i slasnog. A onda je počeo stenjati.

Bože, poželjela je da je njezina ruka tamo dolje - nikad nije učinila ništa slično, ali dajte, kao da ne bi znala tako povlačiti gore--dolje... Problem je bio u tome što je njezina zdrava

ruka bila pored njegovog lica, a ozlijeđena ruka s dislociranim prstom još neko vrijeme neće ništa stiskati...

Bez upozorenja, Craeg joj je pustio zapešće i ispustio zvuk koji je bio posve životinjski, nimalo civiliziran. Zatim je slobodnom rukom zgrabio plahu pored nje i zgužvao je u loptu. Prsa su mu se nadimala, jednom, dvaput... tijelo mu se izvilo, ovog puta uz jauk... Zatim su mu se kukovi počeli žestoko trzati, iz usta se čulo sirovo režanje, a pogled se nije micao s njezinog lica.

Mirnoća koja se potom pojavila bila je iznenađujuća koliko i sve ostalo. Čitavu vječnost poslije, kako joj se činilo, tijelo mu se opustilo, srušio se natrag na krevet, oči su mu bile sklopljene, dah isprekidan, znoj mu je blistao na prsima.

»Polži...« mrmljao je.

»Molim?« Bože, glas joj je bio promukao. »Što si rekao?«

»Krvariš...«

Paradise je pogledala u svoje zapešće. Imao je pravo. Višestruke ranice od ugriza samo su se djelomično zatvorile. Podignuvši ruku, posisala je...

Sva se skamenila kad je čula tiho režanje.

Vrući mu je pogled bio fokusiran na njezine usne.

No onda ga je odvratio. »Moraš otići.«

»Što?«

»Čula si me. Idi.«

Paradise je izdahнула kad je val bijesa pokosio svu požudu u kojoj je maločas uživala kao buldožer. »Zašto me uvijek tjeraš?«

»Zato što mislim da ti se neće svidjeti ako netko sad upadne u sobu.«

Osvrnula se oko sebe. Okej, istina, malo je krvi bilo po plahama pored njegovih usana, ali osim toga, sa sobom je bilo sve u redu. »Nema ničega...«

»Miriše na seks«, promrsio je. »Upravo sam svršio kao lud - a ako itko ude kroz bilo koja od tih vrata, odmah će znati da si ti razlog. Otiđi s malo čednosti u sebi, može?«

Paradise je spustila obrve i istovremeno zinula. »Molim *lijepo*.«

»Gotovi smo«, slegnuo je ramenima. »Tražila si od mene da se zadovoljim. Učinio sam to - a ti si dobila priliku vidjeti kako to izgleda kad mužjak svrši. Tako da smo oboje dobili nešto od ovoga. Što si očekivala, da ću predložiti da se združimo?«

Bol ju je probola kroz prsa u trenutku kad je ostala bez teksta. Nakon toga, kroz glavu joj više nije prolazilo ništa osim »jebi« i »se«.

Odmaknuvši se od njega, ispravila je ramena i udaljila se. Kad je prišla vratima koja su vodila na hodnik, iznenadila se što su zaključana. Ona ih nije zaključala.

Možda je to bio on.

Koga briga.

Otključavajući ih, Paradise se osvrnula preko ramena. »Ne mogu se pretvarati da sam fina ili da išta znam o seksu, ali vraški dobro znam da je potreba za vrijeđanjem drugih onda kad se osjećaš ugroženo znak kukavičluka, a ne junaštva. Želim ti ugodan ostatak noći. Vidimo se sutra - ako se odlučiš pojaviti.«

Zakoračivši van, pustila je da se vrata zatvore za njom, odmaknula se par centimetara, par metara... stigla na pola puta do dvorane.

Namjeravala je nastaviti i dalje.

Ali njezina su stopala odbijala prevaliti ostatak udaljenosti.

Opsovavši, naslonila se na betonski zid, prekrizila ruke preko grudi i zagledala se u ulašteni kamen od kojeg je bio napravljen pod hodnika... a onda i ugrađena fluorescentna svjetla na stropu... zatim i vrata, mnogo, mnogo vrata. Negdje u daljini, čula je povike iz dvorane u kojoj su se još vodile borbe. Čuo se i zvuk zujanja iz klimatizacijskog sustava. Nedugo zatim, oglasio se i želudac, dajući joj do znanja da su kalorije koje je unijela na brzinskom Prvom obroku odavno potrošene.

Bilo je to njezino prvo seksualno iskustvo.

A dok se događalo, bilo je čudesno, uzbudljivo, više nego hipnotizirajuće.

Samo što je Craeg sve to uništio. Sa svega nekoliko rečenica, sve je razorio i naveo je da se posrami...

»Žao mi je.«

Hitro okrenuvši glavu, lecnula se. »Zašto si ustao iz kreveta?«

Craeg se izvukao iz svoje sobe, a pri kretanju se više oslanjao na postolje infuzije nego na vlastite noge. Međutim, naumio je stići do nje - a sam Bog je znao da taj ide sve dok se ne sruši.

Hodajući prema njemu, ispružila je obje ruke kako bi ga zaustavila. »Moraš se vratiti u...«

»Slušaj, ja...« Pročistio je grlo. Počeškao se ispod nosa iako tamo nije bilo ničega. Palcem prešao preko jedne obrve, a zatim počeo petljati po bolničkoj spavaćici. »Ne mogu biti nitko drugi nego onaj tko jesam. Možda u nekom drugom vremenu, možda da se neke stvari nisu dogodile... Možda bih onda imao energije da pokušam malo izbrusiti svoje oštre rubove. Problem je u tome što u ovom trenutku ne mogu ulagati taj dodatan trud - a unutra nema puno toga toplog i nježnog.« Pokazao je na središte svojih grudi, povukavši tako i cjevčicu infuzije. »Ne kažem da sam u pravu ili da se ponosim sobom. Samo ti govorim kako stvari stoje. To je sve što ti mogu dati - večeras, sutra... idući tjedan. To je sve što imam za ponuditi, ikome.«

Dok ju je promatrao, pogled mu je bio čvrst i ozbiljan.

Njegov se mračan ton i pažljivo birane riječi nisu mogle drugačije protumačiti.

U tišini koja je uslijedila, pomislila je na veliku ljudsku spisateljicu i govornicu, Mayu Angelou, koja je ovako opisala ljude: »Kad vam netko pokaže tko je, vjerujte mu prvi put.«

Ili tako nešto.

»Ako tražiš mužjaka, druži se s onim svojim tipom, Peytonom«, nastavio je. »Ti si spektakularna, postoji šansa da će prekršiti pokoje pravilo glimere. Osim toga, tako više nećeš morati biti tajnica do kraja života. Ja ti ni približno ne mogu ponuditi ono što on može - sve i kad bih u potpunosti promijenio svoju osobnost.«

I dalje je govorio, ali njegove riječi nisu dopirale do nje. Razmišljala je samo o tome kako je nepošteno što je konačno upoznala mužjaka koji ju je privlačio, samo što se to dogodilo u posve pogrešno vrijeme i posve pogrešnom kontekstu da bi iz toga nastalo išta značajno. K tome još i cijela ta priča kako je čovjek otok... Htjela mu je reći da je to sranje, iako bi, nažalost, mogla biti i istina.

»U redu«, naposljetku je rekla. »Hvala ti na iskrenosti.«

Zavladala je nelagodna tišina - kao da je očekivao da će mu se na neki način usprotiviti, da će sva srdita marširati po hodniku, dobaciti koju grubu riječ.

Zatim su mu se kapci spustili kao da nije želio da ona vidi što mu se nalazi iza njih.

Ruka kojom se nije pridržavao za infuziju podignula se prema njezinom licu. No onda ju je spustio i odmahnuo glavom. »Za mnogočim žalim u svojem životu. Idući put kad se zapitaš je li ikome stalo do tebe... znaj da si na tom popisu.«

Craeg se okrenuo i šepajući se vratio do svoje bolničke sobe.

Promatrala ga je sve do trenutka netom prije nego što je otvorio vrata i nestao.

Ponos ju je tjerao da prva ode.

Stisnuvši zube, Paradise se zaputila prema dvorani, predavanju, učenju i samootkrivanju. Na kraju krajeva, i njezina je, baš kao i njegova, budućnost bila obuka. A ne neki jalovi san o nepoznatom mužjaku koji se iz tolikih razloga nikad neće ostvariti.

Dvadeseto poglavlje

Dva sata poslije, Paradise je autobusom odlazila iz sportskog centra. Vozio ih je samo jedan autobus, budući da ih je putovalo tek šest, jer Craega liječnici nisu htjeli otpustiti iz klinike.

Pogledavši između sjedala, sreća je Peytonov pogled. Ispružio se preko jednog reda, leđima naslonjen na zatamnjene prozore, potpuno ispruženih nogu prekrivenih u gležnjevima.

Kao da je cijeli jedan život prošao od one njihove svađe na putu do centra koja se odigrala noć prije.

Jesi li dobro, bešumno je upitao.

Kimnula je i nijemo odgovorila, *ti?*

Slegnuo je ramenima i napravio grimasu premještajući se i sklapajući oči.

Ni ostali nisu puno pričali.

Nekoliko redova ispred njih, Boone je sjedio pognute glave, slušalicama je pokrio uši, isključivši vanjski svijet. Kao da nikako nije uspijevaio naći pjesmu koju je volio, palcem je dodirivao ekran iPhonea svaku sekundu-dvije, naslovnice albuma kratko bi se pojavile prije nego što bi ih maknuo. Anslam je spavao u sjedećem položaju na sjedalu preko puta. Novo je sjedila najbliže vozaču i gledala kroz prozor kroz koji se nije vidjelo ništa.

Axe je bio skroz otraga i držao se za sebe.

S vremena na vrijeme Paradise bi se premjestila, radeći pritom grimase u Peytonovom stilu. Bila je premorena, sve ju je boljelo, bojala se što će im iduća noć donijeti po pitanju izazova.

Također je razmišljala i o onome što se dogodilo u Craegovoj bolničkoj sobi. Kao i o onome što je rečeno na hodniku.

»Prestani«, rekla je samoj sebi u bradu.

Ponovno oživljavanje svega toga neće promijeniti ishod, a kad bi bila iskrena prema sebi, priznala bi si da je upravo to i htjela. Bilo bi čudesno biti slobodan i istražiti tu povezanost.

No, to joj nije bilo u kartama.

U nadi da će se nečim drugim pozabaviti, pogledala je u kožnatu torbu koju je predala *sluganima* upisujući se u program. Točno se sjećala što je bilo u njoj: proteinske pločice, dodatne čarape, presvlaka odjeće i donjeg rublja, novčanik, mobitel, fotografija njezinih roditelja u starom pozlaćenom okviru. Prilično se živo sjećala kad je sve to spakirala - ladica koje je otvorila u svom ugradbenom ormaru, kombinacija odjeće kojima je razbijala glavu, svega što je htjela ponijeti, ali je na kraju ostavila kod kuće.

Uznemirila ju je činjenica... da ništa od toga više nije osjećala svojim.

Doimalo joj se kao da je sve to posjedovala njezina mlađa sestra ili netko sličan, neka mlađa rođakinja koja je iz daljine nalikovala na nju, ali je izbliza bila posve drukčija.

Peyton je spustio noge na pod i stao u prolaz autobusa. Ovog je puta osjetila zahvalnost kad je sjeo pored nje.

»Ne izgledaš dobro«, nježno je rekao.

Zabrinutost je zaprijetila da će probiti branu koja je suzbijala emocije, ali uspjela je spasiti taj zid iz straha da ne pukne pred kolegama iz razreda.

Primus, možeš si misliti, pomislila je.

»Ne znam.« Odmahivala je glavom izgovarajući te riječi. Nije mislila to reći. »Zapravo, dobro sam.«

»Trebalo je preživjeti proteklu noć.«

»Uspjeli smo«, promrsila je. »Bravo mi.«

»Da.«

Kad je njezin prijatelj ponovno utihnuo i zagledao se u naslon za glavu sjedala pred sobom, mogla je samo zamisliti o čemu razmišlja: povraćanje, vreća preko glave, bazen... najduža šetnja u životu.

Tučnjava s Craegom.

»Kako se ti osjećaš?« upitala je. »Izgledaš bolje.«

»Uskoro ću se trebati nahraniti.«

Dok je trljao lice kao da pokušava odagnati sjećanja s obuke, osjetila je žalac krivnje - zato što joj, za razliku od Craega, kome je smjesta pohrlila ponuditi venu, nuđenje pomoći prijatelju nije bilo prvo na pameti.

Osim toga, nije bila sigurna da bi mogla proći to isto s Peytonom... ako bi reagirao jednako kao Craeg.

Ne zato što su mužjaci bili slabi na nju, već zato što je mislila da bi takva vrsta požude mogla biti prirodna nuspojava hranjenja, a ona nije htjela prijeći tu granicu u njihovom prijateljstvu.

»Poslao sam poruku tati.« Peyton je potapšao prednji dio kaputa. »Sredio je da me netko čeka. Bit će to prvi put da se neću poseksati nakon hranjenja.« Namrštio se i pogledao u nju. »Sori. Previše informacija.«

O čemu on to priča? Ah, da. »U redu je. Nisam se uvrijedila.«

Želiš znati što bi to bilo *previše informacija*? Pomislila je. Ono što bi zbilja bilo *previše* jest ono što su ona i Craeg napravili u klinici. Točnije... ono što je on napravio sebi.

Odvratila je pogled ne želeći da on primijeti rumenilo koje joj je oblilo lice.

»Drukčija si«, primijetio je.

Na to je smjesta okrenula natrag glavu. »Kako to misliš?«

»Ne znam. Možda zato što sad znam koliko si dobro to odradila.«

Dok ju je promatrao, znala je da se ponovno ispričava pa se, bez razmišljanja, nagnula prema njemu i zagrlila ga. »Hvala ti na tome...«

Zbog niza trzaja i zamjetnog smanjenja brzine morala se odmaknuti od njega. »Već smo stigli?«

Peyton je izvadio mobitel i provjerio vrijeme. »Četrdeset i pet minuta otkako smo krenuli. Dakle, da, vjerojatno jesmo.«

Slugan za volanom preko razglasa je objavio da su doista i stigli na željenu destinaciju pa su jedan po jedan ustali, stali u red i izišli.

Noć je bila hladna, veoma hladna - a iz nekog je razloga pomislila da, kad bi plava boja imala miris, bila bi kao taj miris koji joj je sada ulazio u nos dok je udisala svježi, suhi zrak.

Okrećući se prema ostalima dok se autobus udaljavao, primijetila je da svi samo stoje na čistini kao da nitko ne zna što bi sa sobom.

Anslam je bio prvi koji se pozdravio, doduše samo s Peytonom, a zatim i otišao. Axe nije ništa rekao prije nego što se dematerijalizirao.

»Onda, do sutra«, promrsio je Peyton pogledavši u Novo i Boonea.

Prije nego što je nestao, prišao joj je. »Javit ću ti se za otprilike dva sata. Iskreno se nadam da ćeš se javiti na mobitel.«

»Hoću.«

»Dobro.«

Kratko se osmjehnuvši, nestao je u tren oka. Paradise je rekla nešto ostalima, ni sama nije znala što - i oni su rekli nešto njoj, što nije ni registrirala.

Zatim je prebacila torbu preko ramena i nestala, nestala, nestala u vrtlogu molekula koje su odgovarale njezinom mentalnom i emotivnim stanju daleko bolje od tjelesnog oblika.

Kad je ponovno preuzela fizički oblik na tratini pred očevom palačom, stajala je na mjestu i promatrala čudesnu fasadu velike tudorske vile. Iznutra je dopiralo svjetlo, žućkasta svjetlost koja se vidjela kroz rešetkaste prozore, stvarajući iluziju topline s ognjišta. Povremeno bi kroz razmaknute svilene zastore ugledala pokojeg *slugana* kako prolazi noseći srebrni pladanj, četku za brisanje prašine, buket cvijeća.

Vjetar je ovdje snažno puhao, a što je duže stajala na smečkastoj, zaleđenoj travi, to joj je više prodirao kroz jaknu, odjeću, kožu.

S ocem je već dugo živjela na tom imanju i svaka je prostorija sa sobom nosila neko sjećanje - čak i one skrivene.

Pa ipak je noćas ta palača bila slična predmetima iz torbe - kao da je pripadala nekom drugom.

Čudesno... kako vas je putovanje koje je započelo i završilo u vašem rodnom gradu, i koje od vas zapravo nije ni zahtijevalo da odete veoma daleko, moglo u potpunosti udaljiti od vlastitog života.

Kad je počela drhtati, natjerala se da zakorači naprijed. Bilo je otprilike dva ujutro - i iako se zbog toga osjećala krivom, bilo joj je jako drago što u to vrijeme njezin otac još radi u primaćim odajama. Jednostavno nije imala energije da mu ispriča sve o »obuci«.

Istini za volju, ni sama još nije sve procesuirala - stoga je bilo prerano da bi to prepričavala nekom drugom.

Prilazeći ulaznim vratima, posegnula je rukom prema zvonu - i zaustavila se.

Stvarno, pomislila je. Pozvonit ćeš u vlastitoj kući?

Bilo kako bilo, osjećala se kao stranac polažući kažiprst na čitač otisaka i otvarajući bravu.

Ulazeći u toplu unutrašnjost, zatvorila je teška vrata za sobom i nekoliko puta duboko udahнула. Nije osjećala mir dok se osvrkala po dobro poznatim uljima na platnu i orijentalnim tepisima. Umjesto toga, osjećala je kako se u nju uvlači nemir...

»Gospodarice! Vratili ste se!« Dok je njihov batler, Fedricah, žurio prema njoj, široko se osmjehivao - i toliko se duboko naklonio da je čelom umalo obrisao pod. »Što da vam donesem? Jeste li za obrok - ne, kupku? Reći ću Vuchie da vam...«

»Ne, molim vas.« Ispružila je obje ruke prema njemu kad je toliko objesio lice da je umalo progovarao iz svoje leptir mašne. »Bratstvo nas je jako dobro nahranilo - iskreno, zbilja bih se trebala povući u krevet.« Riječi, trebala joj je prava kombinacija riječi. »Hoćete li, molim vas, reći mojem ocu da je to bilo jedno divno, poučno iskustvo... recite mu da sam dobro - zapravo, jako dobro, upala sam u program. Imamo predavanja u učionici. Sve je vrlo sigurno.«

Posljednje dvije rečenice tehnički i nisu bile laž. Rhage je rekao da će sutra navečer biti u učionici, a nitko nije ozbiljno ozlijeđen.

»Naravno, gazdarice! Bit će veoma sretan! Mislim da čitav dan nije spavao - molim vas, pozvonite ako vam bilo što zatreba. Uvijek vam stojimo na usluzi.«

»Hoću, obećavam. Hvala.«

Brzo je pobjegla uza stube, iracionalan strah da će se njezin otac ranije vratiti s posla potjerao ju je u sobu. Jednom kad se zatvorila unutra, pogledala je u krevet s baldahinom, ručno izrađene sagove i antikni namještaj...

... i istinski poželjela da može prespavati u nekoj anonimnoj, čistoj hotelskoj sobi.

Prišavši svom krevetu, sjela je na supermekani madrac i odložila torbu pored nogu. Zatim je položila dlanove na koljena i zagledala se u zid.

Nije mislila samo na Craega. Ali puno je njega bilo u njezinoj glavi.

Sranje. Sad kad se skrila ovdje gore, osjećala se zatočenom...

Protrnula je kad joj se u torbi oglasio mobitel. Nema sumnje da je Fedricah nazvao njezinog oca istog trena čim je otišla gore, pitanje je bi li njemu bilo gore kad bi ga prebacila na govornu poštu... ili njoj kad bi se preko telefona pretvarala da je sve kao i obično.

Kasnije ne znači i bolje, zaključila je. Ako sada ne popriča s njim, mogao bi joj pokucati na vrata čim se vrati kući. A onda će se morati suočiti s njim licem u lice.

Izvadila je iPhone i namrštila se ugledavši sliku lista trave s pet vrhova na svom ekranu. »Peytone?«

»Hej. Nisam mogao čekati dva sata. Sav sam napet.« Iako je nije mogao vidjeti, kimnula je glavom. »Znam. I ja.« Zavladao je tajac, a ona je čekala uobičajeni zvuk uvlačenja dima iz bonga. Umjesto toga, čula se samo tišina.

Trenutak potom, rekao je: »Imam osjećaj kao da me nije bilo cijelo desetljeće.«

»Tako je i kod mene.«

»Ne da mi se čak ni pušiti. Zar nije to sjebano?«

Pomicala se unatrag, sve dok se nije naslonila na jastuke. »Možda je to dobro.«

»To je samo dio čudnoga, znaš.«

Čulo se nekakvo šuškanje, kao da se i on premješta. »Okej, koji vrag je tom tipu, Axeu? Mislim, jesi li ga vidjela kad se borio s...«

Kad je njezin prijatelj započeo sa svojim komentarima, Paradise je sklopila oči i polako, duboko udahnula.

Smiješno, bilo je isto kao i nakon racija. Njih dvoje, razgovaraju u noći, spojeni telefonima, povezani nečim nevidljivim, ali ipak opipljivim.

On joj je jedini prijatelj, shvatila je.

I bila je veoma zahvalna što je ona svađa sada bila iza njih kao i prva noć obuke.

Iznenada se stvari više nisu doimale tako stranima.

»Kvrugu, kako sam dobra«, rekla je Marissa naslanjajući se na naslon stolice i gledajući u niz od pet puta sedam kartica posložen pred njom.

Potrajalo je satima, ali uspjela je računalno izraditi stotinu šarenih pozivnica za Festival dvanaestog mjeseca. Da, bilo bi puno bolje da su proklete pozivnice bile ugravirane, ali nisu imali vremena. Ostalo im je otprilike četrnaest dana do događanja koje se bez iznimke održavalo prvog punog Mjeseca u prosincu, stoga im nitko neće zamjeriti što nisu pravilno izrezali rubove.

Nakon toga se trebalo pozabaviti omotnicama, a Mary i Bella ponudile su se da će joj pritom pomoći u palači. Zatim će Marissa popričati s Fritzom o pripremi jelovnika i raspitati se za tradicionalne glazbenike iz Starog kraja da popuni i tu rupu.

Čuvardjeva blagosloвила do vijeka i Abalona - mužjak im je dopustio da koriste svečanu dvoranu na njegovom imanju. To je bila mnogo bolja opcija od druge lokacije, rezidencije bogatog, starog mužjaka i njegove sponzoruše. Par je svojedobno ugostio tajni sastanak Vijeća kad su se urotili protiv Wratha pa nije bilo šanse da će se itko od Braće tamo vratiti osim s plamenobacačima u rukama - osim toga, ni Butch ne bi bio osobito zadovoljan ako bi provodila vrijeme pod tim krovom.

Dakle, pozivnice. Lokacija. Hrana. Zabavni program.

Držala je konce u rukama, ali nije se zavaravala. Znala je zašto su je pozvali da organizira to događanje, a razlog nije bila njezina sposobnost. Oni koji su to zagovarali mučili su se s glimerom nakon cijele one drame oko Wrathovih demokratskih izbora. Budući da su aristokrati voljeli skandale više od ičega, što bi moglo biti zabavnije od toga da je gledaju u akciji na toj svečanosti?

Zbog njezinog će prisustva odaziv munjevito porasti.

Smiješno je to. Na neki bolestan način, čak se i veselila što će moći dignuti nos pred tom hrpom morskih pasa - barem se Butch neće morati baviti sranjima. Bit će na poslu, na predavanjima. Osim toga, ionako nije imao strpljenja za takve zabave.

Sama će otputovati natrag u taj dio svoje prošlosti.

Pogledala je na sat i primijetila da je prošlo tri. Obično je čekala četiri sata prije nego što bi poslala kući, ali ako ona i druge ženke uspiju adresirati pozivnice prije nego što se svi povuku na spavanje, onda će ih Fritz uspjeti odnijeti na ljudsku poštu kako bi ih dostavili dan poslije.

Brzo i učinkovito, spakirala je pozivnice i omotnice u Louis Vuittonovu torbu koju joj je Butch poklonio prije nekog vremena, i ugasila računalo.

Osjećaj zadovoljstva bio je kratkoga vijeka.

Nakon što se javila osoblju i pozdravila ih za taj dan, napustila je krilo Wellsie i materijalizirala se natrag u palaču. Dok je čekala da joj otvore unutarnja vrata predvorja, opet je počela razbijati glavu onom ženkom.

Još ništa o »ključu«. Nikakav mejl u zajedničkoj pošti Sigurnog mjesta ili primaćim odajama koji bi se raspitivao o nestaloj ženki. Ništa u zatvorenim grupama na društvenim mrežama. Nikakav telefonski poziv ili poruka.

Ali, mora da je nedostajala svojoj obitelji?

Omiljeni batler Fritz otvorio joj je vrata uz široki osmijeh na licu. »Gospo, kako ste?«

Sjebano, hvala. »Jako dobro, kako si ti?« Odmahnula je glavom kad joj je pošao uzeti torbu. »Ne treba, hvala. Jesi li vidio...«

»Spremnne smo! Mary upravo stiže!«

Marissa je pogledala prema otvorenom luku koji je vodio u sobu s bilijarom. Bella, Beth i Autumn stajale su zajedno s čašama bijelog vina i perima za pisanje u rukama.

»Spremnne smo za pisanje«, reče Bella. »Poslije toga smo naručile da nam dostave Posljednji obrok jer imamo filmsku večer gore u kinu.«

»*Čarobni Mike XXL* upravo je izišao na DVD-u«, ubacila se Beth. »Imamo moralnu obvezu da podržavamo umjetnost, iako je ljudska.«

»Ja nisam gledala prvi dio«, promrsila je Autumn. »Kažu da ima izuzetno pokretljivu zdjelicu. Je li to istina?«

Beth joj je prišla i uzela torbicu. »Hajde, izgledaš kao da ti je potrebna ženska večer. Payne i Xhex će nam se pridružiti. Doći će i Cormia, Layla, doktorica Jane i Ehlena. Sve smo se okupile - bilo je i vrijeme.«

Na djelić sekunde Marissa je osjetila krivnju što se prepušta druženju koje joj je ponuđeno. Doimalo joj se... previše neozbiljnim kad bi se sjetila svega što nije mogla učiniti za onu nepoznatu ženu.

Bella se nagnula prema njoj. »Rekli smo mužjacima da ne smiju ući. Uglavnom zato što, kad bi vidjeli Channinga na velikom ekranu...«

Beth je dovršila rečenicu: »... trebali bismo renovirati cijelu prostoriju.«

»Vratimo se na pokretljivu zdjelicu«, ubacila se Autumn. »Mislim, kako hoda?«

»Jako dobro, prijateljice.« Nakon što je Bella odgovorila Tohrovoj družici, prebacila je ruku preko Marissina ramena. »Jako, jako dobro.«

Marissa je pustila da je odvuku u sobu za bilijar - gdje su na maleni stolić već posložile bočice s tintom i pripremile čašu za nju - i brzo zatrepala. Dijelom se rastužila zato što žena koja je umrla više nikad neće dobiti priliku doživjeti nešto poput toga - ako je uopće bila te sreće da bude okružena dobrim ljudima dok je još bila živa.

Drugi je dio bila zahvalnost toliko velika da joj je jedva stala u grudi.

»Moje dame«, obratila im se stavljajući ruku oko Bellinog struka. »Bacimo se odmah na pisanje da što prije možemo prijeći na skidanje.«

Dvadeset prvo poglavlje

Oprosti... što rade?« Govoreći, Butch je gledao u isključivo mušku družinu okupljenu za stolom u blagovaonici palače. Nitko od Braće ili ratnika nije se smijao ili glasno pričao. Hrpa pokislih gubitnika sjedila je pred polupojedenim tanjurima i netaknutim čašama votke, burbona i viskija poput čopora lovačkih pasa koji su izgubili svoje antidepresive.

Nije očekivao da će to zateći kad se pojavio na Posljednjem obroku.

Kad mu je Marissa poslala poruku i rekla da radi sa ženkama na nečemu, pomislio je da ne bi bilo loše pozabaviti se nekim pitanjima oko obuke. Nije računao na ovaj sprovod samo zato što su ženke radile na nekom projektu.

»Halo?« upitao je. »Izgubili ste sluh zajedno s mudima?«

Wrath je uzdahnuo kao da se sprema obznaniti smrt u obitelji. »Imaju filmsku večer.«

Butch je zakolutao očima i otišao do svog mjesta. Da, bilo je malo čudno sjediti tu bez Marisse pored sebe, ali za Boga miloga, ne mora zato odmah gutati Prozac. Osim toga, bilo mu je drago« što njegova ženka ima prijateljice u toj kući...

»Gledaju *Čarobnog Mikea*«, netko je rekao.

»To je neka dječja emisija?« Naslonio se kad je Fritz pred njega stavio tanjur prepun janjetine. »Hvala, stari - o, da, hvala, rado bih nešto popio. Popit ću Lagavulin s ledom...«

Butch je prestao pričati kad je shvatio da ga svi mušjaci zaj stolom promatraju. »Što je?«

»Nisi čuo za *Čarobnog Mikea*?« upitao je Rhage.

»Ne.« Opet se naslonio dok su mu posluživali piće. »Hvala. To je nešto kao Barnev?«

»Radi se o striperima«, ispravio ga je Hollywood.

Butch se namrštió i odmaknuo čašu s usana. »Molim?«

V. se pojavio iz smočnice s debelom vrećicom duhana, kutijom papira za motanje i namrgođenim izrazom lica kao da mu je netko izvadio baterije iz omiljene seks igračke.

»Golaći«, promrsio je Vishous sjedajući na mjesto na kojem se trebala nalaziti Marissa. »Goli golcati. K tome još i ljudi. Kriste, to je kao da gledaš čopor pasa.«

»U tangama«, netko se potužio. »Pasa u tangama.«

Butch je ovog puta ipak otpio gutljaj pića, progutao tekućinu koja ga je zapekla i ugrijala iznutra. Okej, istina, malo ga je iznenadilo to što je nastavio piti sve dok čaša nije bila prazna, ali hej, imao je štošta na pameti. U jednu ruku, činjenica da njegova šelan gleda film sa svojim prijateljicama, sve i da je uključivao malo golotinje, nije bila velika stvar.

U drugu, najradije bi potražio ploču s osiguračima i isključio struju u tom dijelu palače. Zatim zapalio DVD. I televizor.

A onda odvukao svoju družicu u krevet kako bi joj pokazao da je bolji od tamo nekog glumca - o, Bože, u *tangama*?

»U redu je«, čuo se kako govori dok je *sluganu* davao znak da mu ponovno napuni čašu. »Mislim, kao prvo, vole nas - kao drugo, nije da je zabranjeno za mlađe od...«

»Pokazuju pumpu za kite«, rekao je Lassiter sa širokim osmijehom na licu, kao da time pomaže situaciji. »U akciji. Znaš, na kiti, dok pumpa...«

Vishous je odnekud izvadio bodež i uperio ga u glavu palog anđela. »Samo nastavi tako i podrezat ću ti kosu. Zatvorenih očiju.«

Lassiter se nasmijao. »Da, kako god, gorostasu. Mislio sam da si dovoljno skuliran da ne šiziš na ovakve stvari. Stvarno si tako nesiguran u sebe?«

»Hoćeš vidjeti što je nesigurnost«, odgovori V. »Sad ću te...«

»Okej, okej«, ubacio se Butch. »Pusti ga, V. U redu je, sve super - zabavljaju se. Što je loše u tome? Nije da spavaju s tim tipom.«

»Jesi li siguran u to?« nacerio se Lassiter. »Misliš da ne maštaju o tome dok...«

Grupno režanje Bratstva bilo je toliko glasno da je zaljuljalo kristale u golemoj visećoj lampi iznad stola. Pali je anđeo bio idiot, ali nije bio glup. Mičući se polako, kao da je hrpa pištolja u njega uperena, poslušno je podignuo ruke. »Oprostite. Što god. Prestat ću prije nego što me ta vaša jadna, kretenska nesigurnost košta glave.«

»Mudar odabir«, Butch je suho rekao. »Iako bi mi pssalo da te odalamim. Što nije nužno rezervirano samo za ovu situaciju.«

Lassiter se vratio svom obroku, trpajući hranu u usta.

Braća se nisu tako brzo vratila na staro, stisnute oči i iskešeni očajnici i dalje su bili upereni prema anđelu s dugačkim jezikom.

»Dajte, dečki, *u redu* je.« Otkinuo je komad janjetine i stavio ga u usta. »Mmm. Mljac.«

Ruku na srce, meso je imalo okus kartona, ali pretvarao se da uživa. To mu nije dugo polazilo za rukom.

Dvije minute poslije, odgurnuo je puni tanjur od sebe i ispio drugi viski. »Zbilja. Treba im malo neovisnosti. Ne moraju biti privezane za vaše bokove, slušajte, život se ovdje vrti oko nas. Vrijeme je da učine nešto samo za sebe. Stvarno. To je super.«

Pored njega, V. je zapalio debelu smotanu cigaretu. »A je li? Tebi se sviđa pomisao da Marissa gleda opremu nekog drugog mužjaka?«

»Nije neprimjereno za mlade od...«

Kad mu je glas napuknuo, nakašljao se. »Mislim, ne može biti... ne, nije...«

»Već sam provjerio«, promrsio je Rhage. »Imaju DVD-ove - vjerojatno gledaju produženu, necenzuriranu verziju.«

»Znači, striperi nisu obrezani?« Lassiter je podignuo dlanove i prije nego što se režanje pogoršalo. »Isuse, vi ste, dečki, *strašno* osjetljivi.«

Butch je odmahnuo glavom i ostavio anđela da se sam snađe. »Okej, dobro, mislim, malo izvijanja, malo pumpanja mišića. Ne bismo trebali time razbijati glavu. Fritz, napuniš mi još jednu?«

Batler je dotrčao k njemu kako bi uzeo praznu čašu. »Je li netko zainteresiran za desert? Imamo domaći sladoled i *Petit Gâteau*.«

Butch pogleda u Hollywooda. »Što kažeš, stari?«

Budući da je Rhage samo šutke mućkao đumbirovo pivo u čaši, Butch je opsovao i rekao Fritz: »Ovaj ovdje ga želi čak i kad nitko drugi neće.«

»Donesi mi desert«, progovorio je Rhage.

Fritz se naklonio s Butchevom čašom u ruci. »Naravno, gospodine. Smjesta ću vam pripremiti tanjur...«

»Ne. Želim cijeli desert. Cijelu tortu i cijeli sladoled.«

Iiiiiii tako je Hollywood završio s mrzovoljnom publikom od tko zna koliko svjedoka koji su gledali kako u sebe unosi petnaest malenih čokoladnih tortica i osam litara sladoleda.

Bilo je to kao da gledate boju kako se suši, samo što nije bilo umjetnog mirisa, a prostorija je bila iste boje prije i poslije.

Dobra vijest je bila ta što je piće odrađivalo svoj posao, mutilo Butchev um, tijelo mu činilo tupim i napaljenim. »Može još jedno?« upitao je *slugana* u prolazu koji je odnosio posljednji tanjur s mrljama od čokolade. »Puno ti hvala.«

Kad mu se čaša vratila, odgurnuo je stolicu od stola. »Ja odoh. Imam nekog posla.«

Bez uvrede svima njima, ali od boravka u toj njihovoj vibri samo je postajao još depresivniji. Još malo i počeo bi plesti omču.

Odlazeći, zaustavio se u prostranom predvorju. Pogledao uza stube. Pokušao zamisliti svoju Marissu kako zatelebano promatra nekog glumca u donjem rublju.

»Stvarno. U redu je. Dobro za nju.«

Izvadio je mobitel i otvorio zadnje poruke koje su razmijenili. Oklijevajući, pomislio je da bi joj mogao nešto poslati, bez veze, samo da je podsjeti...

Vau.

U svom ljudskom obliku ne bi mu palo na pamet da razbija glavu nečim poput ovoga. Marissa ne samo da je bila ljubav njegovog života, bila je časna ženka koja ga nikad ne bi prevarila. Osim toga, *halo*, nije da se prijavila u neki sumnjivi motel s tim tipom, za Boga miloga. Družila se sa svojim prijateljicama kao što se i on družio sa svojim prijateljima.

Ovo je smiješno.

On inače ljubomoran... Zvuk čizama koje su mu se približavale naveo ga je da se osvrne preko ramena. Bio je to Rhage, a u ruci je nosio čašu sa zapjenjenom šumećom tabletom.

Hollywood je pogledao uza stube. Tko je tu lud, mislio je isto što i Butch.

»Idem gore«, obznanio je.

»Čekaj, stani malo, stani malo.« Butch je zgrabio veliku podlakticu i stisnuo je. »Ne možeš samo tako upasti unutra.«

»Zašto ne?«

»Imaju žensku večer.«

»Obući ću suknju.«

»Prokletstvo, Rhage. *Stvarno?*«

Idući koji su se pojavili bili su V., John Matthew i Tohr. Kao i svi ostali, uključujući Wrathu - pa čak i Mannyja, unatoč tome što je bio čistokrvni čovjek, svi su stajali tamo s obješenim izrazima lica.

»Ne idemo gore«, obznanio je Butch. »Malo ćemo igrati bilijar, napiti se, pričati koga smo sve ubili tijekom napada na Brownswick. Provest ćemo jebeno dobru noć - dan, što god. A sad pokupite jaja s poda i počnimo se ponašati kao mužjaci.«

»Tip je spretan. To je sve što imam za reći.«

Kad se doktorica Jane oglasila, hipnotizirana publika usredotočena na veliki ekran stopostotno se, glasno složila.

Payne je još jednom zazviždala kao vučica, na sebi svojstven način.

Xhex je opsovala i progutala još čokoladnih bombona, vičući: »Kvragu, stari, ide tebi to! Ide ti!«

Marissa se ponovno nasmijala. Nije mogla zaključiti što joj je zabavnije, film ili društvo - vjerojatno društvo. Iako su i ljudi bili oku ugodni, morala je priznati.

A onda je kucnuo čas za još jednu rundu zavijanja i urlika.

Bože, nije se mogla sjetiti kad se posljednji put tako jako smijala. Druženje s curama viceve je na neki način istovremeno činilo i boljima i gorima, hihotanje glasnijim, šašavost još blesavijom.

Ispostavilo se da je sve to zbilja divno.

Također ju je podsjetilo na to koliko je lijepo kad te netko prihvati točno onakvog kakav jesi, bez očekivanja, bez neželjenih mana koje su je kočile. Bez osude, samo ljubav.

Plus hrpa golih tipova koji su bili skoro jednako zgodni kao i njezin družbenik? Može proći.

Kad je završna scena završila, a odjavna se špica počela kotrljati, zapljeskale su kao da su ih glumci mogli čuti tamo daleko u Kaliforniji.

»Možeš li me naučiti tako zviždati?« netko je upitao Payne. »Samo stavi usne oko prsta i puhni«, odgovorila je ženka. »Zar nije to rečenica iz filma?« netko drugi se ubacio. »Hoće li napraviti i treći dio...«

»Čarobni Mike Divovski...«

»Moramo ponovno pogledati prvi i drugi dio, kao pripremu - tradiciju treba održavati...«

»Je li itko pogledao *Devet i pol tjedana* nedavno...«

»Što je to...«

Jedna po jedna, ustale su s mekanih kožnatih naslonjača i protegnule se u toj mračnoj sobi bez prozora, leđa su krčkala, ramena se opuštala. Smiješno - Marissa je osjetila poriv da prekine razgovor i kaže nešto dubokoumno i značajno, samo kako bi odala počast prostoru u kojem su se nalazili. Ali riječi nisu dolazile.

Umjesto toga je rekla: »Hej, možemo li ovo ponoviti?«

S druge strane, možda je upravo to i mislila.

I gle čuda, cijela je galerija bila za. Poklici odobravanja bili su glasni koliko i oni tijekom scena plesa, a pri pomisli na to da ovi posebni trenuci nisu bili jednokratni, proželo ju je olakšanje.

»Mislim da nam nakon ovoga treba maraton s Chrisom Prattom. *Čuvari galaksije*«, rekla je Beth.

»Je li to onaj tip s bratom?« upitala je Bella. »To je Hemsworth«, netko je odgovorio.

Stavši na čelo reda za odlazak na sredini prostorije, Marissa je zgužvala praznu kutiju čokoladnih bombona i hitnula je prema kutiji za smeće. Odjednom je shvatila da jedva čeka vidjeti Butcha - i to ne samo zbog scena s polugolim tijelima. Nedostajao joj je - što je bilo suludo, s obzirom na to da ni on ni ona nisu otišli nikamo.

Uputivši se prema vratima pored staklenog ormarića sa slatkišima, smijala se dok ih je otvarala...

»Dragi... Bože«, izustila je i ustuknula.

U hodniku su stajali svi mušjaci iz kuće, Braća, ostali ratnici i Manny, svi su sjedili na podu leđima naslonjeni na gole zidove, ispruženih nogu, podignutih, prekriženih u koljenima ili gležnjevima.

Očigledno je bilo i puno opijanja, prazne boce votke i viskija ležale su oko njih, čaše su držali u rukama ili naslanjali na bedra.

»Nije patetično koliko izgleda«, istaknuo je njezin Butch.

»Lažljivče«, promrsio je V. »Jebeno jest. Ozbiljno razmišljam o tome da počnem plesti.«

Kad su i ostale ženke izišle za njom, svaka je doživjela šok, nevjericu, a onda i istinsku razdraganost.

»Jesam li to samo ja,« gundao je jedan mužjak, »ili smo upravo izvršili vlastitu masovnu kastraciju?«

»Mislim da si time sve sažeo«, netko drugi se složio. »Odsad ću nositi gaćice ispod kožnatih hlača. Hoće li mi se tko pridružiti?«

»Lassiter ih već nosi«, rekao je V. ustajući i prilazeći Jane. »Hej.«

A onda je došlo vrijeme za grupno spajanje.

Dok su ostali parovi pronalazili svoje polovice, Butch se nasmijao kad mu je Marissa prišla i pružila ruku da mu pomogne ustati s poda. Kad su se zagrlili, poljubio ju je u vrat.

»Jesi li se odljubila od mene sada?« promrsio je. »Jer sam papučar?«

Odmaknula se, ne uzmičući iz njegovog zagrljaja. »Zašto? Jer si čeznuo za mnom dok sam ja gledala prosti film s curama koji uopće nije bio tako prost? Mislim da je to zapravo - pripremi se - zbilja slatko.«

»I dalje sam čisti mužjak.«

Trljajući se uz njega, mrljala je *mmmm*, osjetivši njegovu erekciju. »Da, vidim da jesi.«

Dok se Butchev miris združivanja pojačavao, uhvatio je svoju ženu za lakat i povukao je u krilo za kućno osoblje. Osim V.-a i Jane, svi su ostali stanovali bliže. Jazbina se nalazila preko puta dvorišta, ali vani je bio dan, što je značilo da su se morali spustiti niz stube, proći kroz tunel i podzemni prolaz kako bi stigli do svoje sobe.

Neće toliko izdržati.

Ni blizu.

Prva slobodna prostorija s imalo privatnosti pojavila se u obliku slobodne spavaće sobe za osoblje koja je imala navučene zastore, krevet za dvije osobe bez plahti i jako zgodnu mjedenu kvaku.

Butch se nije ni trudio upaliti svjetlo, samo je privukao svoju ženu uza se i cijelu je izljubio, nogom zatvarajući vrata i zaključavajući ih kao profesionalac.

»Strašno te trebam«, rešao je.

»Imaš me«, rekla mu je na usne.

Jebeno savršeno, urlalo mu je iz hlača. Kao po naredbi: pomaknuo se, povukao je leđima prema krevetu, posjeo na njega i kleknuo pred nju. Duboko udahnuvši, počeo se smijati.

»Što je?« promrsila je, napola sklopljenih očiju, sva slasna.

»Uzbuđena si.«

»Naravno da jesam.«

»Nisi bila kad si izašla iz kina.«

»Zašto bih bila? Zabavljala sam se s curama. To je kao kad odeš u muzej, znaš? Cijeniš umjetnost, ali nećeš je ponijeti kući.«

»Znači, ja sam ti i dalje omiljeni okus?«

»Ti si moj *jedini* okus.«

Od toga se sav napuhnuo od ponosa, ego mu se šepirio. Iskesivši očnjake, rekao je: »O tome ti ja pričam.«

»Zar si zbilja bio ljubomoran?« rekla je. »Na film?«

»Da.«

Njezin je smijeh bio tako lagan i opušten, tako veseo zvuk da se ponadao da će se ona i cure ponovno sastati kako bi gledale ples seksipilnih muškaraca na ekranu, kad ju je to već toliko opuštalo. Ruku na srce, nije da će poslati obožavateljsko pismo tom Tanningu Chatumu, ali bio je i više nego zahvalan na ženkama i njihovom prijateljstvu.

Tko god, što god pomagalo njegovoj šelan, imalo je njegovo odobrenje.

Ponovno se usredotočivši, razmaknuo je Marissina bedra i spustio joj gornji dio tijela na maleni krevet. Imao je puno planova koji su uključivali lizanje iduća dva sata - ali njegov donji dio neće moći toliko dugo čekati. Trebao ju je. Odmah.

Ciljajući na vezicu na njezinim hlačama, skinuo ju je od struka nadalje uz malo brzinskog ručnog rada, potegnuvši ih niz njezine duge, lijepe noge. Zatim su se njegovi dlanovi zaputili uz njezine listove, njezina bedra. Zastenjajući, još je malo raširila noge za njega baš kao da je to htjela jednako žarko kao i on, otkrivajući svoje golo, blistavo spolovilo - na što se on potpuno raspametio.

Izvadio je erekciju i krenuo ravno u njezino središte, bez uvoda, bez predigre - oboje su bili i više nego spremni.

»Marissa«, stenjao je penetrirajući u nju, klizeći duboko, što je istovremeno bio i poznat i jako elektrizirajući osjećaj.

Izdahnuvši kroz psovku, pridignuo se i kukovima počeo voditi igru, stiskati, uvlačiti se, udarati - obožavao je kako mu se ona pritom držala za vrat i ramena.

»Ugrizi me za venu«, naredila mu je.

Očnjaci su mu već probili gornju usnu, zasiktao je i pokazao ih. Zagrizavši svoje omiljeno mjesto, s lijeve strane, zario ih je duboko i snažno otpio, opijajući se njezinim okusom koliko i seksom.

Ali tako neće moći dugo izdržati. Stvari su se dolje već odvijale prežestoko, prebrzo. Polizavši ranu i tako je zatvorivši, namjestio ju je tako da može još dublje ući u nju - a zatim je uhvatio za kukove i navalio, ulazeći i izlazeći, drmajuci je tako snažno da je tanki metalni okvir kreveta udarao o zid, a opruge minijaturnog madraca škripale divlje kao orkestar.

Čuo je da je svršila, na što je i ciljao, čuo je svoje uobičajeno, ni po čemu posebno ime kako odzvanja kroz zrak koji je mirisao na seks - i poželio se zaustaviti kako bi mogao osjetiti to ritmično stezanje njezine utrobe. No predaleko je zaglibio. Jaja su ga već stiskala i pekla, zdjelica se automatski trzala, nije mogao preuzeti kontrolu baš kao što nije mogao zaustaviti vlastito srce, tamo dolje je osjećao neku bizarnu kombinaciju tuposti i hipersenzibilnosti...

Butch je toliko žestoko svršio da mu je pred očima eksplodirao vatromet, a čak i kad je počeo ejakulirati, znao je da nije gotov.

Nastavio ju je jahati, mijenjati položaje, penjati se na nju sve dok se svom svojom težinom nije oslanjao samo na donji dio stopala i dlanove koji su ga sprječavali od toga da je ne zgnječi.

Još dublje. Čudesno.

Ne toliko čudesno za krevet, koji se počeo šetati po sobi.

No, zaustavljanja nije bilo. Kretao se skupa s njim - dok se okvir kreveta nije poslušno smjestio u kut sobe.

Toliko o poluzi.

Jebeno. Savršeno.

Butch je nastavljao dalje, penetrirao u nju, i njegovo se tijelo opuštalo, tjedni - možda čak i, da bude sasvim iskren, mjeseci - u kojima se osjećao nekako odvojen od nje nestali su baš kao da je tu suptilnu distancu među njima otkrnuo zauvijek.

Puno orgazama. Fantastičnih, ružnih, od kojih vam se cijele lice izobličiti, od kojih će vas sve boljeti kad ustanete, da i ne spominje da je dolje nastao pravi pravcati nered.

Kad je sve konačno završilo, srušio se na nju. Namjeravao se otkotrljati s nje kako bi mogla lakše disati. Zbilja jest. Da.

Bilo bi super sad se otkotrljati.

A-haa.

Za tri... Dva... Jedan.

No, nije mu polazilo za rukom. Osjećao se kao da mu je netko parkirao Hummera na kralježnicu.

Marissa mu je nježno mazila ruke. »*Nevjerojatan si.*«

Pokušao je podignuti glavu. I zaključio da je isti smrad koji je parkirao Hummera smjestio i terenac na stražnji dio njegove lubanje.

»Ne, ti si.« Ili barem je to mislio reći. Ono što mu je sišlo s usana više je nalikovalo govoru nekoga tko je doživio moždani udar.

»Ne... ti si«, ponovio je. »Molim?«

Mogao se samo nasmijati, a odjednom se i ona smijala - u tom se trenutku natjerao da se pokrene i podigne s jadne ženke. I ona se pomaknula skupa s njim, namjestili su se tako da su oboje ležali na krevetu. Dok su im iz tijela još izbijali golemi valovi topline, bilo im je toplo, toplo, toplo čak i bez pokrivača.

»Volim te, Butch«, rekla je.

U mrklome mraku, znao je da ga gleda, obožavao je to. Želio je njezinu nepodijeljenu pozornost, žudio je za tim, trebala mu je da bi ga prizemljila na nekoj jadoj, gotovo kastrirajućoj razini. Ali nikad nije htio tako nešto zahtijevati od nje - za jednog nestrpljivog kućkinog sina, bio je itekako spreman čekati i čekati na to. Bože, sad kad mu je to dala sama od sebe? Svoju ljubav, svoju pozornost, bio je to poklon koji za njega, baš kao ni ona, nikad nije zastarijevaao.

Sklopivši oči, osjećao je koliko ga je voljela - smiješno, ponekad, kad ste dugo s nekim, kad ste vjenčani, živite zajedno, trenuci poput tih bili su jednako čudesni i čarobni kao i onaj nevjerovatno trenutak kad ste prvi put jedno drugom rekli *volim te*.

»I ja tebe strašno volim.«

Poljubac koji joj je sada dao bio je mekan i nježan, i to ne zato što je bio premoren - zapravo, ako bi ona bila spremna za još jednu rundu, on bi bio itekako voljan to odraditi. Ne, ljubio ju je nježno zato što je emotivna veza među njima bila istovremeno snažna poput čelika i delikatna poput vlati trave.

Laganim dodirom jagodica prelazila mu je preko grudi. »Poželiš li ikad da sam drukčija?«

»To nije moguće. Savršenstvo se ne može popraviti. Ne, ne poželim.«

»Sladak si.«

»To je nešto što mi nitko nikad nije rekao.«

»Pa, meni si sladak.« Zavladao je tajac. »Smijem li te upitati za pomoć?«

»Naljutio bih se kad ne bi.«

Usljedila je još jedna dugačka tišina. Toliko da se okrenuo na bok, nalaktio i naslonio glavu na ruku. U tom je trenutku poželio da u sobi ima malo više svjetlosti od one koja je dopirala kroz dovratnik. »Što je?«

»Pa, znam da imaš pune ruke posla s obukom...«

»Stani. Stvarno?« Namrštio se iako ga ona vjerojatno nije mogla vidjeti. »Želiš li reći da bi mi išta moglo biti važnije od tebe?«

Psovka koju je izrekla bila je svojevrsno priznanje poraza. »Hoćeš li mi pomoći otkriti tko je ubio onu ženu? Tko je bila, što joj se dogodilo, tko joj je to učinio?«

Nije se nećkao. »Da, hoću. Bit će mi čast.«

Njezin izdah olakšanja bio je još jedan kompliment kakvih se nikada neće zasititi.

»Hvala ti«, promrsila je.

»Mislio sam ti to i ponuditi, ali želio sam poštovati tvoje stajalište.«

»Ne mogu je ostaviti u neoznačenom grobu.«

»To se neće dogoditi. Pobrinit ću se za to.« Ponovno sel namrštio u mraku. »Ali moraš nešto znati.«

»Što?«

»Ja nisam tip koji će nešto samo tako pustiti.«

»Oh, znam ja to. Ti i ja kopamo i kopamo dok ne otkrijemo sve.«

Butch je odmahnuo glavom. »Nisam na to mislio. Vampiriska vrsta nema policiju. Nema zatvora...«

»Postoji kažnjenička kolonija negdje na zapadu. Barem je prije tamo bila. Nisam sigurna što se s njom dogodilo...«

»O tome i govorim. Nema pravog pravnog postupka ni posljedica za počinjenje zločina u našoj vrsti. Nema načina da se krivci kazne ili obrade lažne optužbe. Wrathove su audijencije pomogle s određenim vrstama konflikata, ali on je u isto vrijeme i sudac i porota - što je u redu sve dok u sustavu nemamo gadna umorstva i prekršaje. A oni će se pojaviti. To je društvena činjenica, imali očajnike ili ne.«

»Onda, što hoćeš reći?«

Toliko je stišao glas da je praktički režao. »Ako otkrijem tko je to učinio onoj nedužnoj djevojci? Neću moći pustiti da to prođe bez posljedica. Shvaćaš što hoću reći?«

Dvadeset drugo poglavlje

Junačka. Erekcija.

Iduće noći, kad se Craeg probudio iz sna koji je bio toliko dubok da je praktički bio kruto stanje, s kukova mu je stršala prava gromada. Ležao je na boku, nakon što se s vremenom okrenuo u svoj omiljeni položaj, ruka mu je bila otprilike osam centimetara od penisa - a na pozadini od sklopljenih kapaka, prizori s Paradise vrtjeli su se kao projekcija fotografija dizajnirana tako da ga uzbudi i drži u tom stanju sve dok se ne olakša. Da, naravno, njegova se savjest tome usprotivila, ali bila je to bitka osuđena na propast.

Ali neće se samozadovoljavati na krevetu. Medicinska ga je sestra dolazila provjeriti svakih petnaest sekundi, a uz njegovu sreću, odabrat će najbolji mogući trenutak da odškrine vrata i provjeri da li još diše.

Natjeravši se u sjedeći položaj...

Shvatio je da nema problema s kretanjem. Prebacivanjem nogu na pod. Ustajanjem. Zapravo, osjećao se kao da je spavao mjesec dana.

Hmm.

Bilo je to zbog Paradisine krvi, naravno. Iz nekog ga je razloga to malo preplašilo.

Jednog po jednog, otkacio je razne aparate i vrećice tekućine sa sebe, a kad se oglasio neki alarm, pritiskao je dugmad na ekranu sve dok nije opet utihnuo. Zatim se zaputio prema kupaonici, otvorio tuš i zatvorio u kabinu, zaključivši da će sestra, koja će bez sumnje uskoro uletjeti unutra kao vatrogasno vozilo u zapaljenu kuću, shvatiti da je ustao s kreveta.

Tako je i bilo. Na vratima kupaonice začulo se kucanje upravo u trenutku kad je skinuo spavaćicu i stao pod tuš.

»Craeg?« rekla je. »Sve je u redu?«

»Da. Istuširat ću se pa nešto pojesti.«

»Super. Ali budi oprezan - treba li ti pomoć?«

Spustio je pogled prema golemoj erekciji koja mu je stršala s prednje strane kukova. »Ne. Mislim da mogu sve sam srediti.«

»Okej, znaš gdje je dugme za hitne slučajeve, zar ne? Zovi ako ti se zavrti u glavi.«

»Okej. Hvala.«

Pričekao je još koji trenutak da vidi hoće li mu još što reći. Kad je zavladao blaženo stanje bez pitanja, uzeo je sapun - ali nije se bacio na pranje donjeg dijela. Prelazeći sapunom preko prsa i ramena, vrata i lica, nogu i stopala, dao je tijelu priliku da zaboravi tu pametnu ideju.

Ma kakvi. Ako ništa drugo, osjećaj glatke sapunice na koži samo ga je podsjetio na to kako je sjedio na podu ispred Paradise i mazio njezinu glatku kožu.

Ni šamponiranje nije pomoglo. A kad je zrak u kupaonici postao gust od vlage, kad više nije imao što oprati, priznao je poraz, okončao pregovore i prepustio se neizbježnom.

»Oo, jebote«, zastenjao je kad se primio.

Jednom se rukom oslonivši na pločice, nagnuo se prema naprijed sve dok nije mogao glavu nasloniti na podlakticu. Diranje je bilo proketo dobar osjećaj - zapravo se nije sjećao da je to prije bilo tako nevjerovatno. Bilo je... rajski.

Drugim riječima, Paradise.

Snažnije, brže, sve dok nije spustio i drugu ruku i stisnuo jaja...

Kao u nizu gromova, ud mu se trzao u rukama, ejakulirajući po zidu kabine u navratima.

Kad se konačno opustio, samo je psovao i psovao.

Nakon svega što je prošao, zašto sad? Zašto mu je baš *sad* neka ženka morala biti na pameti?

To je samo stres, rekao si je. Privlačnost je bila samo reakcija na stres pod kojim je bio, crvotočina na koju se mogao usredotočiti da ne bi implodirao.

Van iz tuša. Ručnik. Bila je tu i britvica pa se obrijao, stavio dezodorans, počeošljao kosu, iako je bila kratka.

Sranje, trebala mu je odjeća.

Izlazeći iz kupaonice...

Na krevetu je zatekao još jedan kimono koji se sastojao od široke majice i hlača, kao i par teniska koje su bile, a-haa, njegove veličine. Odsutno se zapitao koliko su kimona pripremili za kandidate. Navođenje visine/težine/broja cipele bilo je sastavni dio prijave, ali svejedno.

Nekoliko minuta poslije izišao je iz sobe, zaputio se niz hodnik i ušao u kafeteriju.

Koja ponuda. Prvo što je vidio kad je ušao, bio je stol s toliko hrane da bi se njome mogla nahraniti vojska. Postavljeni tanjuri, spremni da ih se napuni, zarolani ubrusi od damasta u kojima su se nalazile srebrne vilice i noževi, kao i »bar« u kojem je bilo svih mogućih bezalkoholnih pića koje ste mogli poželjeti - uključujući i aparat za *milkshake*.

Bratstvo je očigledno podizalo kvalitetu.

»Ništa nije otrovano«, rekao je muški glas iza njega.

Craeg se okrenuo i podignuo šake kao da će ga netko napasti. Brat Butch je sjedio za okruglim stolom u kutu, nogu podignutih na slobodnu stolicu, s tanjurom pored sebe. Opreznim, pažljivim pokretima, prebacio je kajganu s tanjura u svoja usta a da mu ni mrvica nije ispala s vilice.

»Hajde«, rekao je žvačući. »Posluži se hranom. Sjedni sa mnom. Neću te prcati.«

Craeg je kimnuo jednom i bacio se na ponuđeno. Nije se sramio oko porcija - nije imao pojma što ih još sve čeka, ali mogao je pretpostaviti da je stvaranje zaliha energije najbolji način da se pripremi za nadolazeću večer.

Odabravši stolicu dva mjesta dalje od Brata, imao je dobar pogled na vrata, nešto na što je redovito pazio. Uvijek moraš znati gdje ti je izlaz. Tako je uspio preživjeti kad su mu koljači banuli u kuću.

»Gle, neću okolišati«, rekao je Brat prije nego što je Craeg uopće uspio primaknuti punu vilicu ustima.

Super. Dakle, tip je ovo planirao, znao je da je Craeg tu i da će vjerovatno ranije jesti.

Vraćajući prženi krumpir na tanjur, Craeg je zaboravio na hranu i koncentrirao se na vrata. »Što je?«

»Mislim da moraš ostati ovdje u sportskom centru.«

»Molim?« Opet je pogledao u Brata. »Imam kamo ići.«

Tip je spustio čizme na pod i okrenuo se tako da su sada stajali licem u lice. »Znam gdje živiš.«

Bilo je nečeg u tom direktnom pogledu što ga je plašilo, pa se pretvarao da jede. »Da. Nisam dao lažnu adresu.«

»Tamo nije sigurno.«

»Živim tamo još od racija.«

»Ta zgrada praktički nema ni vodovod. Nema ni zaklon od sunca.«

»U podrumu sam.«

»Požar bi to brzo sredio, našao bi se u poziciji da moraš odabrati između lomače u vatri ili na podnevnom suncu.«

Craeg je prepolovio kobasicu i jednu polovicu stavio u usta. »Ne namjeravam se micati.«

»Ovdje imaš hranu i vodu - i dobar krevet za prespavati. Ne plaćaš stanarinu.«

»Ne treba mi milostinja.« Okej, sad ga je već ljutio. »Došao sam ovamo da se naučim boriti, a ne da se vi osjećate bolje u vlastitoj koži.«

Butch se nagnuo. »Misliš da ti mi želimo brisati guzicu svaki put kad se posereš? Stvarno, misliš da smo takvi?«

»Gle, ne treba mi ovo...«

»Šupčino«, prasnuo je Butch. »U narednoj ćemo godini uložiti u vas nekoliko stotina tisuća dolara, bez povrata - misliš da želimo da nam to netko upropasti samo zato što se tvoj ponos napalio? To nije milostinja i nema pregovora. Odvest ću te kući večeras nakon predavanja, gledat ću te kako pakiraš svoje stvari, a onda ću dovesti tvoje bijedno truplo natrag ovamo ili možeš slobodno odjebati. Onda, muškarčino, što ćemo?«

Craeg je junački psovao, ali sebi u bradu.

Uhvatio ga je za jaja.

»U redu«, promrsio je.

Butch ga je potapšao po ramenu. »A kako bih ti dokazao da se ne ljutim što si maloprije bio kreten, dat ću ti i dobar TV, internet i godišnji kalendar na Rhagea tako da imaš nešto lijepo za gledati.«

To rekavši, Brat je ustao od stola i ponio sa sobom svoj i dalje pun tanjur.

Znači, »obrok« mu je poslužio samo zato da mu dokaže da je sigurno za jelo.

»Vidimo se na satu«, rekao je Butch s vrata nakon što je odložio posuđe u sudoper. »Večeras smo u učionici. Bombe, detonatori, deaktiviranje eksploziva. Zabavne stvari.«

Ostavljen sam samcat, Craeg je naslonio glavu na dlanove.

Planovi, imao je puste planove za ovo, ljudi.

Koji vrag.

* * *

»A što se onda dogodilo?«

Kad je njezin otac postavio to pitanje i razmazao još malo marmelade po svom tostuz bez korice, Paradise je pokušala smisliti još jednu laž. S obzirom na to da je odspavala svega dva

sata i još se fizički oporavljala od svega, bilo je to kao da pokušavate zakopčati košulju u mraku.

»Aaaah...« Otkinula je komadić kroasana i stavila malo džema od jagode na njega. »Pa, nakon što smo se prijavili, priredili su nam nekakav koktel.« Od povraćotine. »Motali smo se po dvorani i međusobno upoznavali.« Ako nas u mraku nije drmala struja. »Malo smo plivali.« Utopali se kolektivno. »A onda su svi morali proći fizički ispit.« I reanimaciju. »Večer je bila duga, zato su htjeli da ostanemo.« Jer smo bili polumrtvi i disali na škrge. »I to je bilo to.«

Super. Zvučala je kao tip s TV-a, Mr. Subliminal.

Otac je kimnuo. »Bratstvo je bilo jako ljubazno i nazvalo me - kao i Peyton. Rekli su da si bila izvrsna - da si bila najbolja u svojoj skupini.«

»Samu sebe sam iznenadila.«

I još se osjećala izgubljenom u vlastitom domu. Sjedeći s ocem na istim mjestima na kojima su uvijek sjedili, pod istim kristalnim lusterom, s istim porculanskim tanjurima i šalicama i tanjurićima, gledajući ista ulja na platnu s portretima svojih predaka, osjećala se kao da je u nekom otmjenom hotelu uređenom poput dvorca, s poslugom toliko uigranom da su mogli predvidjeti sve što je htjela...

I da se sve to još nalazi u nekoj stranoj zemlji.

A onda i njezin otac... Bože, njen tata.

Dok je Abalon sjedio na vrhu dugačkog, sjajnog stola, privlačno mu je lice blistalo od olakšanja i ponosa - uglavnom olakšanja - od čega se samo osjećala još gore. Činjenica da su njene izmišljotine postizale željeni efekt ublažavanja situacije samo ju je još više udaljavala od njega... uz dodatan sloj krivnje.

Koja nije bila vezana samo uz obuku.

Bilo je nemoguće ne sjetiti se, opsesivno se prisjećati, onoga što je napravila s Craegom, i onoga što je on napravio sam sebi. Dio nje neprekidno je vrtio svaki detalj tog iskustva, svaki kontakt očima, sve zvukove, mirise... izraz na njegovom licu dok je...

Okej. Neće to zamišljati za prokletim obiteljskim stolom.

Ali o čemu da onda misli? Bože, ma koliko to mrzila priznati, bojala se da ju je ta epizoda, iako se ispostavila kao jednokratna, učinila nepoželjnom za združivanje u očima glimere. Naravno, po pitanju seksa, još je bila čista, ali vena joj je bila načeta, što je dovelo do... stanovite izvedbe, da to tako nazovemo, s Craegove strane.

Zbilja je mrzila činjenicu što mora tratiti makar i jednu jedinu misao na te licemjerne gluposti - ali dok je sjedila tu s ocem, bio je to teret kojem nije mogla pobjeći.

Ne možete se samo tako riješiti cijelog jednog konteksta odgoja.

Osobito ako se sjetite što vam vaš najbliži krvni srodnik želi u životu.

»Paradise?«

Stresla se i osmjehnula. »Oprosti, što?«

»Mislim da si stavila dovoljno džema, draga.«

Paradise je spustila pogled i vidjela da je stavila otprilike pola teglice na komad kroasana veličine palca. Slatki crveni namaz curio joj je na tanjur, niz nož, po ruci.

»Baš sam blesava.« Pokušavala ga je obrisati. »Kako je prošla tvoja večer?«

Srećom, raspričao se o poslu i velikom festivalu koji se spremao, kao i drugim temama, a ona ga je dovoljno pažljivo slušala da kima glavom na pravim mjestima.

Što će nam Braća večeras prirediti, zapitala se. I kako da se ponaša normalno u Craegovoj blizini?

Trideset minuta poslije bila je u kimonu, pripremila je torbu i izišla kroz ulazna vrata, dematerijalizirajući se na mjesto okupljanja. Autobus je već bio parkiran na onom šumskom imanju, a klizna vrata su se otvorila čim ju je vozač ugledao.

Popevši se uza tri stepenice, otkopčala je kaput i pogledala u ostatak skupine. Novo se ispružila otraga, sa slušalicama na ušima, usredotočena na svoj iPhone. Isto i kod Boonea. Axe je ponovno spavao otraga, vjerojatno je sanjao o nečemu što bi trebalo ostati samo u njegovoj glavi. Anslam je tipkao nešto na mobitelu, vjerojatno je obnavljao status na Facebooku i stavljaio da je u vezi s novim Porscheom koji mu je otac upravo kupio kao nagradu za to što je upao u obuku. A Peyton je trljao lice kao da bi ga to moglo razbuditi.

»Hej«, rekao je kad mu se primaknula.

Kad je sjela na sjedalo s druge strane prolaza, premjestio se, naslonio na zatamnjene prozore i ispružio noge.

»Spremna?« upitao je.

»Lakše bih ti odgovorila kad bih znala u što se upuštamo.«

Zagundao je. »Okej, mijenjam temu. Onda, pogodi što sam čuo?«

Peyton je bio izvor svih tračeva - oduvijek. On je bio taj koji joj je rekao za novu igračku parkiriranu u garaži Anslamove obitelji, kao i za najnoviji skandal koji je uključivao njegovu rođakinju iz drugog koljena i činjenicu da je lagala roditeljima o tome gdje će prespavati u gradu, kao i onaj o ženki koja je bila vjenčana za nekog starca i ševala se s hrpom mužjaka u gostinskoj kolibi na imanju.

Ali ovaj zadnji je vjerojatno malo preuveličao.

»Što?« Barem će joj njegovo brbljanje malo skrenuti misli s Craega. »Možeš i uljepšati ako želiš. Putovanje će ionako trajati barem pola sata.«

»Imam još priča. Ništa se ti ne brini.«

»Hvala Bogu.« I sve to pored hrpe sati koje su već proveli na telefonu tijekom dana. »Jesam li ti spomenula u zadnje vrijeme koliko te volim?«

»Jesi, ali ako mi to zbilja želiš dokazati, napraviti ćeš onu tetovažu o kojoj smo pričali.«

»Neću staviti tvoju facu na svoju guzicu.«

»Ali kad me zaobiđeš, barem ću moći gledati u nešto lijepo.«

»Ne ako nosim hlače. Hej, zar se ne bih trebala uvrijediti na taj komentar?«

»Da, sori što ti to moram reći, Parry, ali plavuše sa savršenim tijelima i mudrim plavim očima ne dopiju daleko u ovom svijetu. Bolje ti je da se odmah navikneš na tu tužnu istinu.«

Zabacila je glavu i nasmijala se. »Okej, da čujem priču.«

»Rođakinja iz trećeg koljena mi je rekla da će se Festival dvanaestog mjeseca održati u plesnoj dvorani tvog oca. Zašto mi dovraga nisi to rekla?«

»I ja sam to čuo«, rekao je Anslam ne podižući pogled s mobitela.

Paradise se osvrnula oko sebe. Boone i Novo sigurno ništa nisu čuli, a Axe ih nije ni slušao. Stišavši glas, rekla je: »Peytone. Moraš se malo skulirati oko tih stvari, sjećaš se?«

Njezin je kompanjon kvrcnuo zglobovima. »Sori. Ali praktički smo sami - a to je velika stvar. Želiš sa mnom? Ili ja mogu s tobom.« Slavodobitno joj se osmjehnuo. »To je zvučalo pomalo prljavo, zar ne?«

Paradise ga je prostrijelila pogledom, ali nije se ni najmanje uvrijedila. »Prava si svinja. Da, molim te, budi mi pratnja. Trebat ćeš mi da lakše preživim tu noć.«

»Bit ću gospodin i učenjak - pa, barem većinu večeri. Možda do dva ujutro. Ali ću se napiti kao zvjerka. Samo da te unaprijed upozorim. To je jedini način da preživim do zore.«

Paradise se nagnula u prolaz i podignula dlan. »Daj pet.«

Kad su se pljesnuli dlanovima, pomislila je, hvala ti, mali Isuse, barem ću biti s prijateljem.

Dvadeset treće poglavlje

Britney prokleta Spears.

Dok je Craeg sjedio otraga u učionici, nije mogao prestati misliti na onaj glupi videospot *Baby One More Time* otprije milijun godina. Vidio je to sranje samo jednom, kad ga je stariji rođak koji je prošao prijelaz gledao s tolikom fasciniranošću da to nije mogao shvatiti. U to se vrijeme Craeg pitao zašto bi ikoga zanimala neka glupa ljudska školarka s par pletenica, suknjicom na volane i pola trbuha koji viri van.

Sada? Definitivno je kužio zašto.

»... fitilj ovog detonatora je olovni azid, olovni stifnat i aluminij, a smjesu stavljate ovdje, oko donjeg generatora, koji je u ovom slučaju tetril.« Kad je Boone podignula ruku, Brat Tohrment je kimnuo. »Da?«

»Ima li drugih primarnih generatora?«

»Dobro pitanje. Tu je diazodinitrofenol, a možete koristiti i živin fulminat pomiješan s kalijevim kloratom. Ali u Bratstvu izbjegavamo acetilsalicilnu kiselinu.«

Predavanje se nastavilo - Tohr, kako im je rekao da ga zovu, je objašnjavao pravljenje bombe, a Boone, glavni u podizanju ruke u razredu, s vremena na vrijeme ga je prekidao s novim »dobrim pitanjem«.

Da tip nije bio tako dobar u borbi prsa o prsa i inače tih i nimalo problematičan, vjerojatno biste ga prozvali štreberkom.

U međuvremenu, Craegova desna i lijeva strana mozga plesale su polku, zaključio je da podjela na kreativnu i analitičnu stranu drži vodu. Analitička strana njega bila je uključena u ono što se događalo u prednjem dijelu učionice, s dugačkim stolom punim kemikalija u raznim oblicima i spremnicima, kao i pločom na kojoj su bile ispisane natuknice i nacrtani dijagrami.

»Kreativna« strana odnosno »skladište opakih i pohotnih misli« uporno mu je odvlačila pogled prema Paradise. Sjedila je ispred njega, za stolom s desne strane, a za razliku od njega doimala se krajnje usredotočeno: nagnuta prema naprijed, pozorna do te mjere da je praktički opsesivno upijala informacije koje je dobivala, upisujući bilješke u notes.

Pola je kose ležerno svezala otraga nekakvom debelom crnom gumicom, i bila je odjevena u isti bijeli kimono kao i svi ostali. Ali, jebote, jednako je tako mogla biti i u bikiniju s tanguicama, plava joj je kosa u valovima padala preko ramena i grudi...

Prestani.

Jebeš to, uzvratio je libido.

Fantastično. Ne samo da je bio dekoncentriran, sad se i svađao sam sa sobom. Ako mu mozak bude prisiljen procesuirati još podataka, moguće je da će mu lubanja eksplodirati kao nuklearna elektrana Three Mile.

I gle čuda, opet je počeo piljiti u nju.

Korijen njegovog problema, osim orgazama pod tušem, bio je stražnji dio njezinog vrata.

Koža na tom dijelu vjerojatno je bila mekana kao i ona na njezinom stopalu.

Morala je biti.

Premještajući se na stolici, kradomice je uvukao ruku pod stol i bolje ga namjestio. Prokletstvo. Stvarno će se morati iskontrolirati.

Pa ipak, čak i kad mu se pogled vratio na Tohra i priče o bombi, fantazirao je kako ustaje sa stolice, prilazi joj s leđa i usnama prelazi preko tog blijedog predjela između donjeg ruba kose i ovratnika široke bijele košulje...

»Craig?«

»Što?« piskutavo je odgovorio Tohru. Pročistivši grlo, pokušao je još jednom, nešto muževnijim tonom. »Mislim, što?«

»Dođi ovamo i pojasni nam ovo.«

Craig je spustio pogled. I zapitao se kakav će šatorski program prirediti svojim kolegama ako sad ustane. Visoki stup. Tri prstena. Barnum & Bailey. Da.

Osjetio je kako ga Paradise promatra - na što mu se ud toliko trznuo da su mu kukovi poskočili.

Okej. Bio je prilično siguran da profesor nije imao na umu detonaciju te vrste.

»Craig?«

Kad je nelagodna tišina zamrzнула sve u učionici, Paradise je stisnula zube i osvrnula se preko ramena.

Bila je bolno svjesna Craegova odabira mjesta sjedenja, toliko da je zamalo otvorila ogledalce i namjestila ga tako da ga može gledati kako sluša profesora. Što je bila prava ludost. Bila je prilično sigurna, prema njegovom sinočnjem govoru »ne ti, ne sad«, da on uopće ne razmišlja o njoj - pa se doimalo osobito smiješnim tratiti i nanosekundu na tog tipa ako to nema nikakve veze s obukom.

Osim toga, nije da je nečim nastojao privući pažnju na sebe.

Što nije bio slučaj s ostalim naučnicima. Boone je postavljao pregršt pitanja - počevši od »zašto ne mogu preko laptopa voditi bilješke?«, na što je brat Tohrment odgovorio »zato što me zvuk tipkanja po tipkovnici tjera da uzmem pušku. Bi li volio da ti lubanja procuri večeras?« Sve je kulminiralo prije otprilike dvije sekunde s još jednim pitanjem koje im je, iskreno, svima pomoglo.

Boone je bio onaj pametni.

Axe je sjedio sam, isprepletenih prstiju, spuštenu pogleda, ne vodeći bilješke - mračna aura tog tipa davala je naslutiti da ga, iako nije puno govorio, niste mogli ne zamijetiti. Ni Novo nije bila pričljiva, ali kad bi nešto govorila, svi bi je slušali. I Peyton, da, Peyton je dobacio pokoju šalu.

Pa ipak je Craig, tihi, zamišljeni Craig bio onaj za kojeg se zalijepila.

P.S. nikako joj nije bilo jasno zašto nije htio ustati.

Nije se pritom radilo samo o problemima s vertikalom. Sjedio je na mjestu kao srna preplašena farovima, piljio u ploču kao da je zaboravio kako se ustaje sa stolice.

»Craig?« Tohr mu se obratio. »Jesi li se odlijepio od stvarnosti? Malo si nam oputovao?«

Peyton je ustao. »Dajte da ja pokušam«, rekao je, izvukao se iz svog mjesta, zaobišao stol s kemikalijama i otišao do ploče. Uzevši komad krede u ruku kao da se radi o mrtvom pauku, pogledao je u Brata.

»Mislio sam da su ovo zabranili početkom stoljeća?«

»Želiš da tvojom facom pišem po ploči?« zaprijetio je Tohr.

»Smijete li to govoriti učenicima?«

»Dovoljno se dobro boriš da me u tome spriječiš?«

Peyton je odmahnuo glavom. »Ne. Ni blizu.«

»Pametan odgovor, sine. Bit ćeš ti dobar.« Tohr ga je potapšao po leđima, »Zašto ne bi sad spasio svog sramežljivog prijatelja tamo iza i pokazao nam što znaš.«

Paradise je ponovno pogledala u ono što je zapisala u bilježnicu. Još na početku noći, bilo joj je teško ući u dnevni boravak u kojem su se svi okupili i ponašati se normalno u Craegovu prisustvu. On se, pak, doimao potpuno ravnodušnim u njezinom i prisustvu svih ostalih - sve ih je kratko pogledao i izgovorio tri riječi uvrh glave.

Tako nešto je i očekivala. Pa ipak, s obzirom na količinu energije koju je morala ulagati u to da pored njega diše normalno, doimalo joj se nepoštenim.

Vrati se na Zemlju, rekla si je. Morala se usredotočiti na obuku. To ne samo da je bilo primjereno, produktivnije i razlog njezinog dolaska ovamo - već je i smanjivalo mogućnost da izgubi razum.

To joj je uglavnom polazilo za rukom.

Dva sata poslije dopustili su im da ustanu, protegnu noge i odu na zahod. Namjeravala je sama otići do zahoda u ženskoj svlačionici, ali Novo je krenula za njom.

»Smijem li te nešto pitati?« rekla je ženka otvarajući vrata i pridržavajući ih kako bi Paradise ušla prva. »Nešto osobno.«

»Ahh... naravno.« Odabrala je jednu od pet kabina, skinula hlače i sjela - nastojeći ne misliti na činjenicu da vrši nuždu na istom mjestu kao i relativno nepoznata osoba. »O čemu se radi?«

Možeš ti to, rekla je svom mjehuru.

Novo, naravno, to nije smetalo. Toj ženki vjerojatno ništa nije smetalo.

»Jesi li ikad spavala sa ženkom?«

Paradise je munjevito okrenula glavu prema zidu kabine. Prvo što je pomislila? Sranje, mogu odmah podignuti hlače. Nakon ovoga više nema nade.

»Jesam li te šokirala?« veselo je rekla ženka prije nego što je porumenjela.

Čuo se zvuk otvaranja metalnih vrata, a zatim i puštanja vode.

»Halo?« oglasila se opet Novo.

»Ahhh...« Paradise se osvrnula oko sebe kao da bi joj metalni zidovi kabine u nijansi breskve, bijeli strop ili blijedo sivi pod mogli pomoći.

»Dakle, to bi bilo ne.« Ponovno se nasmijala. »Nisam iznenađena.«

Na trenutak je Paradise pomislila da bi se mogla pretvarati da je kul kao Novo, koja s tim nije imala problema. Ali baš kao i po pitanju distrakcija u učionici, nije radi toga došla ovamo.

»Zapravo, nisam spavala ni s kim.«

»Da, zaključila sam.«

Paradise se namrštila. »Zašto si me onda to pitala?«

»Volim biti u pravu.«

Piljeći u sivu pločicu pored nogu, Paradise je pomislila - koji vrag. »Ti jesi? Mislim, sa ženkama.«

»U prošlosti. I s mužjacima. Volim koga volim. Dijelovi mi nisu važni.«

»Vau.«

Novin je glas bio odlučan. »U tome nema ničeg lošeg, znaš.«

»Ne, nisam... Nisam te kritizirala ili osuđivala. Samo sam pomislila...«

»Da je to prljavo i pogrešno, znam.«

Paradise se sjetila svih ograničenja koja su joj bila nametnuta samo zato što je pripadala aristokraciji. A onda je zamislila kako bi bilo jednostavno biti ono što jesi, bez ikakvih izlika ili kompromisa.

»Ne«, rekla je. »Mislim da je to stvarno super.«

I gle čuda, to rekavši, uspjela je i obaviti posao.

Nakon što je pustila vodu, otvorila je vrata i iznenadila se, s obzirom na tišinu koja je vladala, kad je vidjela da ženka još stoji pored umivaonika.

Lice joj je bilo ozbiljno, kao da želi procijeniti kako je sve to utjecalo na Paradise.

Paradise je bez oklijevanja pogledala u njezine intenzivne, plavo-zelene oči dok je prilazila umivaoniku i prala ruke toplom vodom i sapunom s mirisom limuna.

»Zapravo, zavidim ti«, zatekla se kako potihom govori provjeravajući svoj odraz u zrcalu.

Manjak šminke i fluorescentna svjetla nisu bili dobra kombinacija ako niste spavali skoro četrdeset i osam sati - i pretrpjeli ste organizirano mučenje.

»Zašto bi kod tebe bilo drukčije?« upitala je ženka.

»Molim?«

»Ako ti se sviđaju cure.«

»Oo, ne.« Sjetila se svoje reakcije na Craega. A zatim uživala u nekoliko prizora koji su joj se vratili u sjećanje, njega kako se dira ispod plahte... »Da, mislim, ne. Sviđaju mi se mužjaci.«

Novo je slegnula ramenima i uspravila se. »Svejedno. Zašto bi kod tebe bilo drukčije?«

Paradise je piljila u svoj odraz, razmišljajući o svojem porijeklu. Svom ocu. »Duga, dosadna priča.«

»Duge priče o kojima nitko ne želi razgovarati nikad nisu dosadne.«

Primijetivši promjenu u tonu njezina glasa, Paradise je pogledala u Novo. Novo je gledala prema vratima kupaonice, snažno joj je tijelo bilo napeto, držala se za rub umivaonika toliko grčevito da su joj zglobovi pobijeljeli.

»Što ti se dogodilo?« šapnula je Paradise.

Novo se ponovno usredotočila. »Ništa što bi još bilo važno. Sad idemo u teretanu, zar ne?«

»Rekli su to?«

»Da.«

Paradise je vjerojatno tada gledala u Craega kako izlazi iz učionice. »Gubim razum.«

»Dobro si. Isplahni lice s malo hladne vode. To će te vratiti u zbilju - kod mene uvijek upali.«

Paradise je gledala ženku kako odlazi... a zatim otvorila slavinu s hladnom vodom.

Mogla bi pokušati.

Možda joj to malo rashladi i libido.

Dvadeset četrto poglavlje

Sjedeći za stolom u Tohrovom uredu, Butch je uspravio dugačak, tanki metalni ključ na čijem je kraju visjela crvena vrpca... i pustio ga da padne na podlogu za upijanje tinte. Kad ga je gravitacija prizemljila, čuo se glasan *tup*. Opsovavši, opet ga je uspravio, na drugom kraju... i pustio da padne. Pa opet. I opet...

»Spreman?«

Podignuo je pogled prema Tohru koji je provirio kroz staklena vrata. »Hej, da, naravno. Koga ćeš prvo poslati?«

»Axwella. Pomislio sam da bi mogao započeti evaluaciju s kandidatom koji ima najveću šansu da postane sociopat.«

»Savršeno.« Okrenuo se prema računalu, upisao par naredbi i upalio skrivenu kameru. »Izvuci ga iz teretane.«

»Primljeno na znanje.«

Kad su se staklena vrata zatvorila, Butch je gledao u svoje prste koji su još malo premetali ključ s vrpcom. Nije to htio reći svojoj Marissi, ali njemu i V.-u bilo je prilično jasno kakva je to stvarčica. U čemu je bio problem? Nakon što internetska pretraga nije polučila nikakav rezultat, V. je potegnulo veze u vampirskom podzemlju... ali ni seks klubovi ni seks grupe ništa im nisu otkrili.

Ključ koji će vas ubaciti tako da vam ga ubace. Tako reći.

U normalnim okolnostima, Butch bi se zapitao kriju li mu nešto ili lažu, ali V. je bio legitiman član čudesnog svijeta nastranosti - osim toga, Brat nije imao problema s korištenjem snage ne bi li izvukao pokojnu informaciju ako je situacija to zahtijevala.

Bio je to još jedan razlog zašto su njih dvojica bili toliko bliski.

Onda, što je još preostalo? Gdje bi još mogao...

Začuvši kucanje po staklu, podignuo je pogled i dao znak rukom. »Hej, stari. Uđi, sjedni.«

Ulazeći, Axwelle je spustio ruke kao da ih želi staviti u džepove svojih traperica kako je i naviknuo, ali u kimonu nije imao kamo s njima. »Smijem li stajati?«

»Ne.« Butch je kimnuo prema stolici s druge strane stola. »Tu. I to nije prijedlog, nego zapovijed.«

Morali su paziti na to da se lice kandidata u potpunosti vidi na kameri koja se nalazila u kutu iza njega.

Axwelle - odnosno Axe, kako se predstavljao - prekrizio je ruke preko prsa i sjeo na stolicu. »O čemu se radi?«

»Samo sam htio malo s tobom porazgovarati. Bolje te upoznati.« Butch se namrštio i nagnuo prema naprijed. Zatim je podignuo ključ uhvativši ga za crvenu vrpca. »Je li ti ovo poznato?«

»Nije.«

»Onda zašto si upravo u to pogledao?«

»Zato što ti je u ruci i ne držiš ništa drugo. Ni na stolu nema ničeg drugog.«

Butch je palcem i kažiprstom držao vrpcu i pustio ključ da se njiše tamo-amo. »To je jedini razlog, ha?«

»Izgledam li ti kao netko tko razbija glavu ključevima?«

»Kako znaš da je to ključ?«

Oči koje su bile praktički žute kao Phuryjeve zagledale su se u njega i tu ostale. »Što bi drugo moglo biti?«

»Kaži ti meni.«

»Mislio sam da ćemo se međusobno upoznavati. Kakve veze ima neka nepoznata stvar sa mnom?«

Butch je proučavao njegovo lice i tražio znakove. Hmm. Ruku na srce, bez tetovaža na polovici lica i pirsinga, bio bi čak i zgodan. A jednako bi tako mogao biti i dobar pokeraš, s obzirom na nonšalantan izraz koji je nabacio.

Axe se licem primaknuo ključu na svega nekoliko centimetara. »I dalje ga gledam. To ti je zanimljivo?«

Butch se nije žurio promijeniti temu. Što je bitno kod lažljivaca? Šutnja i smirenost obično su predstavljale najveći izazov njihovoj glumi, a on je za to vrijeme tražio tikove, treptaje, trzaje.

Naposljetku se nasmijao. »Jesi li ikad vidio nekog kako umire?«

To nije bilo na popisu pitanja koje mu je Mary dala kako bi utvrdio psihološko stanje kandidata. Ali improviziranje mu je bilo jača strana.

»Što želiš reći?«

Pomisao na Marissu kako plače nad onom mrtvom ženkom činila ga je agresivnijim od bika, ali malo je stao na loptu.

»Samo pitam.« Pogledao je u ključ kako bi mužjaku omogućio malo »privatnog prostora«. »To je jedan od načina da te bolje upoznam, zar ne? Probijanje leda, kako kažu, kao kad dvoje ljudi odu na spoj naslijepo pa moraju s nečim započeti razgovor.«

»Želiš znati jesam li ikad ikoga ubio.«

»To nije bilo moje pitanje, zar ne? Pitao sam te, jesi li ikad vidio smrt?«

Budući da neko vrijeme nije stizao odgovor, Butch je podignuo pogled. Axe više nije gledao u ključ. Tip je bio usredotočen na prazan prostor pred sobom.

Imam te, pomislio je Butch.

Namjerno ublaživši ton glasa, promrsio je: »O kome se radilo, Axwelle?«

»Ne zovi me tako.«

»Zašto, pa to ti je ime.«

»Ne odazivam se na njega.«

»Zašto?«

Ljutiti je pogled ciljao u Butcha kao cijev puške. »Zato što se jebeno ne odazivam, okej?«

»Dobro, natrag na Smrtonošu. Ispričaj mi tu priču.«

»Jebi se.«

U bilo kojim drugim okolnostima, Butch bi preskočio stol i zgrabio kretena za vrat zbog takvog ponašanja, ali iza svega ovoga ipak je stajala viša svrha.

»Hmmm«, bilo je sve što je rekao.

Axe se naslonio na stolicu i ponovno prekrizio ruke na prsima. Kad su mu se ramena napela, bilo je teško ne primijetiti njegove velike mišiće. Međutim, snaga bez mozga i vidna psihotična crta, nikome od njih neće koristiti.

»Smijem li sad ići?« upitao je Axe.

»Ne, sine, mislim da ne možeš. A prije nego opet navališ na mene, napomenut ću kako je ovo naše krasno malo zbližavanje tek prvi od barem tri susreta.«

»Ti si psihijatar?«

»Ne, jebote, zezaš me?« nasmijao se. »Zapravo, ponosim se svojim osobnim malim ludostima.«

Na kraju krajeva, bio je veoma religiozan, svoju je vjeru i tijek svoga života svojevajno stavljao u ruke sustava vjerovanja koje nije bilo do kraja provjerljivo. Nije li već to bilo dovoljno ludo?

S druge strane, činjenica da mu je vjera obogatila smrtničke dane, uzemljivala ga i davala mu smisao čak i nakon što je »prešao« u drugu vrstu, za njega je bila dovoljan dokaz.

Slegnuvši ramenima, rekao je: »Jedini način da se izvučeš iz ovog ureda jest da mi kažeš što se dogodilo. Čim to učiniš, možeš se slobodno vratiti u teretanu i dizati utege dok te koljena ne izdaju ili ne počneš povraćati. Puno veselja te još čeka, zar ne?«

Ako je Craegu bilo teško sjediti iza Paradise u učionici? Nije to bilo ništa u usporedbi s gledanjem kako radi zgibove.

Na drugom kraju strunjača, uz zveckanje dizanja utega, Paradise je u savršenoj izvedbi podizala svoje tijelo do šipke, zatim ga spuštala... podizala... i spuštala. Koljena je skupila i postavila potkoljenice paralelno s podom, a stražnjica joj je bila... bolno čvrsta (njemu, ne njoj, naravno), kontrolirala je torzo od zdjelice do ramena.

Svaki put kad bi se spustila, grudi bi joj se prilijepile za široku košulju koju su svi nosili...

»Jebote«, gundao je spuštajući se na klupicu i dohvatajući šipku iznad sebe.

Skinuvši uteg od dvjesto kilograma s njegovog postolja, spustio ga je na prsa i gurnuo natrag gore kao da mu je uteg uvrijedio pokojnu majku.

»Treba ti asistencija?« upitala je Novo.

Budući da je on uspio samo zarežati, zauzela je položaj iza njegove glave, držeći ruke tik ispod sad već svinute šipke.

»Tri...« brojala je. »Još dva. Jedan... dobro. Gotov si.«

Nakon što mu je pomogla vratiti teret natrag na postolje, spustio je ruke na prsa i pokušao doći do daha.

Novo mu je stala u vidokrug. »Mislim da ti treba stanka.«

»Fućkaš to.«

»Ne, ozbiljna sam.«

»Mogu odraditi još barem četiri seta.«

»Ne brine me tvoja izdržljivost.« To rekavši, pogledala je u njegove kukove. »Iako cijenim pogled. Samo što nisam sigurna što će djeva tvoga srca misliti o svemu tome.«

Craig je podignuo glavu. A onda brzo sjeo.

Novo se nasmijala. »Da, zašto se ne bi pobrinuo za to pa se vratio?«

»Prokletstvo«, siktao je, skačući na noge.

Marširajući do vrata, bacio je pogled na Brata Vishousa. »Moram skoknuti do zahoda.«

Vishous se mračno nasmijao. »Da, moraš.«

Gurnuvši ih i izišavši u hodnik, zapitao se je li tko primijetio da mu se dignuo. Jedina dobra vijest? Paradise očigledno ništa nije primijetila - što je značilo da ili nevjerojatno vješto prikriva svoje reakcije, u što je sumnjao, ili nije imala pojma za njegov mali problem, čemu se i nadao.

U tom slučaju, osjećao se kao prava pravcata budala.

Otvorio je vrata muške svlačionice toliko snažno da su poletjela, udarila o zid i natjerala ga da ih dohvati prije nego su ga u povratku odalamila u facu.

»To nije to, to *nije* to.«

Koračajući po svlačionici s rukama na bokovima, zaključio je da se nikako nije smio nahraniti njezinom venom. Ta je razmjena krvi stvorila neku vrstu povezanosti između njih tako da je sad bio svjestan svakog pokreta koji je radila u svakom trenutku na svakom mjestu - a kako je to registrirao?

Gospodin Veseljko bi se sav uzbudio pri pomisli da bi se mogao rukovati s njom.

Što se nikad. Jebeno. Neće. Dogoditi.

Još koračanja. Još psovanja.

Još je bio tvrd.

»Jebeš me!« zurlao je.

Da, molim te, odgovorio je donji sektor uz trzaj.

Na trenutak su mu kroz glavu prošle svakojake fantazije. Da ga odalami debelom knjigom. Da na njega baci vreću cementa. Da ga priklješti automobilskim vratima, čekićem, panjem.

Ovo se ne događa. Najteži dio treninga za ratnika Bratstva kako bi jednoga dana osvetio svoju obitelj... nije mogla biti neka plava ženka. Jednostavno je odbijao u to vjerovati.

To nije bilo moguće...

Uz još jedan trzaj u hlačama, erekcija kao da mu se narugala. Gledajući u kukove, prasnuo je: »Začepi, idiote.«

Dvadeset peto poglavlje

Butch je pratio svaki pokret koji je klinac napravio. Od niza trzaja mišića ispod Axeova lijevog oka do češkanja brade koje je kulminiralo protezanjem vrata.

»Reci mi i pustit ću te«, ponovio je.

Čovječe, ovo je bilo puno lakše sada nego kad je radio za policiju. Upozorenje na prava? Da, kako god. Ograničavanje slobode?

Bla, bla, bla. Prisila?

Pa, čak je i tada povremeno koristio prisilu. Zapravo, sjetio se onog klinca, Billyja Riddlea, koji je napao Beth prije nego što je došla u vampirski svijet i pvela Butcha sa sobom. Čovječe, stvarno je uživao kad je tom klinцу razbio nos o linoleum na podu hitne pomoći. Hmm... to tehnički i nije bila prisila - zato što nije tragao za informacijama. Bila je to čista osveta za to što je zaskočio posve nedužnu ženu u uličici kako bi je on i njegov prijatelj silovali.

Da, do takve životinje ne možete doprijeti običnim ručnim metodama.

Gad.

Usredotočivši se na Axea, Butch je promrsio: »Čekam.«

Axe je slegnuo ramenima. »Izbaci me ako želiš, napravi mi što god hoćeš... Ali ne dugujem ti to. Ne možeš dobiti dio moje duše - nisi je zaslužio.«

Zvuči logično, pomislio je Butch - upravo ono što bi i sam bio rekao da sjedi na toj stolici.

Butch se nagnuo. »Prije ili poslije, prije nego što te konačno primimo, morat ćeš mi reći.«

»Zašto ti je uopće stalo?«

»Nije.«

Ako ga to nije zbunilo... »Onda zašto me dovraga pitaš?«

Butch se nalaktio na stol i raširio dlanove kao da se ovaj pravi glup. »Moram znati kako ćeš se s time nositi ako to ponovno doživiš. Eto zašto. A jedna od procjena budućeg ponašanja jest prošlo ponašanje. Ono što proživljavate ovdje na obuci nije ništa u usporedbi s onim što se događa u vanjskom svijetu. Moraš biti spreman za situacije u kojima neće biti vremena za razmišljanje, kad je sve što imaš na raspolaganju da bi spasio svoj život ili živote onih koji se bore s tobom samo instinkt i volja da preživiš - garantiram ti da će posljednje što ćeš htjeti doživjeti u tim trenucima biti blokada. Što si izloženiji traumi, to otporniji na nju postaješ, to si sigurniji. To je zbilja gadna jednadžba, ali je vražja istina.«

Axe je spustio pogled prema vlastitim dlanovima.

»Vrati se u dvoranu«, naredio mu je Butch. »Razmisli o tome. Samo znaj da ne možeš razmišljati zauvijek. Nećemo tratiti...«

»Lagao sam.«

»Molim?«

Opaki, degenerični gotičar od mužjaka polako je udahnuo. »Nikad nisam vidio smrt. Ne znam... kako izgleda. Ne znam kakav je to osjećaj.«

Promjena u izrazu njegova lica, od neprijateljske maske do duboke tuge, bila je zapanjujuća, ali tako je to uvijek i bilo. Kad se netko slomi, kad se odluči odreći svega, postane drukčija verzija sebe, dokazujući tako da su samoobrana i otvaranje nutrine dvije međusobno isključive stavke.

»Zašto si onda ovdje?« šapnuo je Butch. »Reci mi... Zašto si došao k nama?«

»Ne znam.«

»Da, znaš.«

Butch je kradomice ispružio ruku i provjerio je li mu zvuk na mobitelu stišan, a telefon u uredu isključen. Kad se Tohr pojavio na drugoj strani staklenih vrata, Butch je podignuo dlan - a Brat se povukao.

»Zašto si ovdje, Axe?«

Minute su se usporile kao puž, a tihi zvukovi u uredu kao da su se dodatno stišali iz poštovanja prema prostoru u kojem su se nalazili.

»Moj je tata bio nitko«, čuo se promukao glas. »Nije učinio ništa sa svojim životom. Bio je drvodjelja, znaš... radio je s rukama. Mama nije htjela imati posla ni s njim ni sa mnom - napustila nas je prije mog prijelaza. Nije marila za nas. Ali moj tata je ostao uz mene, bez njega bih završio na ulici i prije prijelaza, a obojica znamo koliko bi dugo to potrajalo.«

Tamnokosa, poluistetovirana glava polako se okretala lijevo-desno. »Nisam bio... dobar, znaš? Nikad to nisam bio. Nije otišao zato što nije imao nikog drugog, pretpostavljam.«

Butch se nije pomaknuo, nije ispustio ni zvuka. Ako bi ga prekinuo, mogao bi ga podsjetiti na to da priča naglas, a ne da u sebi proživljava svoj prošli život.

Bilo je prilično jasno kamo je priča vodila.

»Volim bombone. Volim koku. Volim... još neke teške droge. Prije dvije godine sam pretjerao. Nisam bio priseban skoro tjedan dana. Jedne me noći tata pokušao dobiti na mobitel. Ostavio mi je neke poruke - a ja sam bio toliko nadrogiran da mi je išao na živce.« Tihi glas je odlutao. »Išao mi je na živce.«

Kad je Axe zašutio, progonjeni izraz njegova lica lomio je srca.

»Što si napravio, sine?« Butch je nježno rekao jer si nije mogao pomoći.

Axe je pročistio grlo nekoliko puta. Protrljao nos kao da su ga suze koje je suzdržavao iritirale. »Izbrisao sam poruke.« Nekoliko puta se nakašljao. »Izbrisao sam... sve poruke, a da ih nisam ni poslušao.«

»A onda?«

»Ubili su ga. *Degradi*. Radio je u jednoj od plemićkih kuća koje su napali u raciji... Umirao je onda kad mi je ostavio one poruke.« Axe je odmahnuo glavom. »Pogledao sam u popis poziva kad sam otkrio što se dogodilo i zbrojio dva i dva.«

Butch je nakratko sklopio oči. »Žao mi je, sine.«

»Nisam to odmah doznao... Mislim da je sin jednog od radnika otišao tamo i sve otkrio. Taj se tip, tko god bio, pobrinuo... za sve. Kad sam napokon došao kući - tri dana poslije - našao sam poruku koju je netko stavio na vrata. Netko je nazvao na kućni telefon i ostavio nekoliko poruka, a kako nitko na njih nije odgovorio, sve su napisali... na papirić.«

»Brutalno. Jebeno brutalno.«

»Sačuvao sam tu poruku.« Axe je zašmrcao i odmahnuo glavom. »Imam poruku koju su ostavili. Ostaci su još na imanju - mislim da neki ljudi sada drže tu kuću.«

»Želiš li ih uzeti?«

»Ne znam. Ne. Ne, mislim da ne. Još jedan dokaz da sam loš sin, ha?«

»Gdje ti je mama?«

»Čuo sam da joj je krenulo nabolje, udala se za nekog bogatog tipa, živi svoj život. Ne znam - nije me briga.« Kad je Axe naglo podignuo pogled, lice mu je opet bilo sabrano kao prije, izbacio je iz njega emocije kao što bi uljeza izbacili iz kuće. »Dakle, ne, nikad nisam vidio smrt izbliza. Taj led još nisam probio. Smijem li sad ići?«

Butch se osjećao kao da bi trebao reći nešto dubokoumno. Ali ono što je Axe zbilja želio, više od nekog motivacijskog govora, bilo je to da ode. »Da. Smiješ.«

Stolica je zaškripala na betonskom podu kad ju je snažno odgurnuo, a zatim je Axe požurio prema vratima. Prije nego što ih je otvorio, zaustavio se. Osvrnuo preko ramena.

»Kako izgleda?«

»Smrt?« Nakon što je ovaj kimnuo, i Butch je duboko udahnuo. »Siguran si da želiš znati?«

»Rekao si da je izloženost poželjna.«

Touché, poželio je reći. Umjesto toga, Butch je zamislio mužjaka kako se vraća u skromnu kuću u kojoj je živio sam, opija se do besvijesti i reže si vene. Ili se predozira. Ili iskače kroz prozor.

Nije to bio tako nemoguć zaključak, s obzirom na količinu boli koja je vrebala ispod tetovaža i metala.

»Želim da se useliš ovamo.« Butch je protrljao veliki zlatni ključ o košulju. »Craig će ostati kod nas, trebao bi i ti.«

»Što, bojiš se da ću se objesiti u zahodu?«

»Da, upravo tako.« Budući da je Butch samo nastavio piljiti u njega preko stola, Axe je opet podignuo tamne obrve. »Ostat ćeš ovdje, Axe. Sigurnije je, zaštićen si i možeš se usredotočiti na ono što ti je činiti.«

Prepirat će se oko ovoga, naravno. Budale poput tog tipa uvijek su...

»U redu, ali trebat će mi večer-dvije svakog tjedna da se... znaš.«

Zanimljivo, pomislio je Butch. Znači, kućkin je sin na jednom nivou ipak bio svjestan sranja koja su mu se motala po glavi - i bojao ih se.

»Moraš nešto poševiti, ha?« Butch je otegnuto rekao.

»Da.«

»Ne krivim te - možeš se dogovoriti s nekim *sluganom* da te odveze i vrati. To neće biti problem.«

»Onda... Kako izgleda?«

Butch je utihnuo i zagledao se u prazan prostor kad su mu prizori - sablasni, užasni prizori - počeli prolaziti kroz glavu. Na trenutak se zapitao je li uopće pametno prepričavati ih tom klinču, ali najzad je zaključio da istinu uvijek treba reći, čak i kad je grozna. Možda osobito kad je grozna.

I moralo ju se reći svima koji su se htjeli boriti u ratu.

Ako se Axe ne može nositi s vlastitim demonima, onda je posljednje što im svima treba to da mu daju bodež i pištolj i pošalju ga na ulice Caldwellla.

Butch je slegnuo ramenima. »Radio sam na Odjelu za umorstva, u ljudskoj policiji - ne pitaj - pa sam vidio puno smrti. Kao odgovor na tvoje pitanje, ovisi o dobi žrtve i uzroku smrti. Svježiji slučajevi... naročito kad je upleteno nasilje... znaju biti gadni. Dijelovi tijela zbilja ne vole kad ih se reže, bode ili sjecka na komadiće, a ljutnju iskazuju tako što iskrvare posvuda. Kažu da smo, Isuse, koliko ono, sedamdeset posto voda ili tako nešto? Shvatiš da je to istina kad se pojaviš na mjestu nedavne nesreće. Prave lokve. Rijeke. Kapljice. Onda zaprljaš odjeću, tepihe, plahte, zidove, podove - ili, ako si vani, vrt, beton, asfalt. Zatim miris. Krv, znoj, mokraćna, ostala sranja. Taj ti se opojni *buké* uvuče u sinuse i ostane u njima satima.« Ponovno je odmahnuo glavom. »Kod starijih slučajeva... smrad je gori od nereda. Smrt utapanjem, napuhavanje tijela, stvarno je ružno - još ako svi ti plinovi izbiju van? Padneš na guzicu od smrada. Ne znam, nekako nisam volio ni smrt od vatre. Hoću reći, zar nismo dosad već trebali shvatiti da se ne razlikujemo puno od ostalih sisavaca - kuhano meso je kuhano meso, točka. Ali nikad nisam vidio odraslog čovjeka kako bljuje kavu i uštipak na srednje pečen odrezak.«

Butch je pogledao u mužjaka. »Znaš li što sam oduvijek najviše mrzio?«

»Što?«

Zamahnuo je rukom preko glave. »Kosu. Kosa... Bože, jebena kosa, osobito ako se radi o ženki. Umrljana krvlju, zemljom, kamenčićima... zapetljana, raščupana... na sivoj koži. Ako noću ne mogu spavati, onda vidim to. Vidim kosu.« Automatski je počeo trljati dlanove. »Uvijek smo nosili te nekakve rukavice, znaš... da ne bi ostavili negdje otisak prsta, da ne ostane ništa tvoje tamo. U ranijim su danima bile od lateksa - poslije su bile nitrilne. Ponekad, kad bih analizirao neko truplo, kosa bi mi se zalijepila za rukavice... kao da se htjela uvući u mene. Kao da se preko ubojstva možeš nekako zaraziti smrću.« Odmahnuo je glavom. »Te su rukavice bile prokleta tanke. I nisu funkcionirale.«

Axe se namrštio. »Zašto ste ih onda morali nositi?«

»Ne, ne, funkcionirale su oko otisaka prstiju, znaš. Ali ostavio sam dio sebe sa svim tim mrtvim tijelima. Svako je od njih... uzelo dio mene.«

Počevši od moje sestre, pomislio je. Da bude precizniji, ona je uzela najveći komad.

Zavladao je dugačak tajac.

»Bio si u ljudskom svijetu?« upitao je Axe. »Mislim... Zvuči kao da si bio...«

»Da, davno. Sada... sad sam nešto drugo.« Butch se nakašljao. »Hajde, bježi odavde. Moraš trenirati. Ti, ja i Craeg ćemo otići po tvoje stvari - možda će pomoći ako i ti budeš u autu s tim tvrdoglavim kučkinim sinom. Mislim da ću se morati boriti s njim da ne iskoči i pobjegne.«

»Da. Okej. Naravno.«

»Žao mi je zbog tvog tate. I nije bio nitko. Računa se i to što se brinuo o tebi.«

Axe se okrenuo i opet zastao, kao da skuplja hrabrost. Zatim je izišao na hodnik i nestao.

Kad su se staklena vrata tiho zatvorila, Butch se zagledao preda se. Nije namjeravao toliko toga otkriti mužjaku - nikad ni s kim nije o tome pričao.

Položivši glavu među dlanove, nekoliko je puta duboko udahnuo. .. i pomolio se Bogu da drugi intervjui ne budu takvi.

Dvadeset šesto poglavlje

Paradise je napokon spustila noge na strunjaču, ali i dalje se držala o šipku za zgibove. Pluća su joj gorjela, ramena i bicepsi vrištali, a potocić znoja klizio je od stražnje naramenice sportskog grudnjaka niz kralježnicu. Međutim, dobra stvar je bila ta što je sad već znala da će taj osjećaj slabosti uskoro proći, a onda će nastaviti s novim nizom vježbi.

Bacila je oko na Peytona i primijetila da je na pokretnoj traci, što ju je impresioniralo. Trčao je kao manijak, krupno mu je tijelo bilo u savršenoj formi, glava podignuta, pogled neusredotočen ali budan. Nikad ga nije smatrala sportašem - s druge strane, sve što je dosad podizao bio je bong.

Pravo je pitanje bilo, gdje je...

»Hej.«

Kad joj je Novo prišla, Paradise se osmjehnula. »Dobro si odradila trbušnjake. Koliko si ih napravila, petsto?«

»Zapravo, petsto osamdeset i dva. Slušaj, Craeg je upravo otišao. Činio se uzrujanim. Pomislila sam da bi mu možda ti mogla pomoći riješiti problem.«

Paradise je krenula prema vratima, ali onda se zaustavila. »Ja... Mislim, ja ga ne poznajem.«

»Poznaje li ga itko? Prilično sam sigurna da upravo s tobom želi razgovarati.«

»Zašto to misliš?«

»Samo mi se čini.«

»Ah... Okej, hvala.«

Približavajući se izlazu, pogledala je u Brata Tohrmenta. »Smijem li, molim te, otići na zahod?«

»Može, Paradise.«

Kliznuvši u hodnik, osvrnula se lijevo-desno, očekujući da će zateći Craega kako korača gore-dolje ili sjedi na podu. Ništa. Nigdje nikoga.

Tijelo joj se brzo hladilo dok je hodala prema muškoj svlačionici. Udahnuvši, osjetila je njegov miris, znala je da je unutra - a kako nije nanjušila nikog drugog, prišla je metalnim vratima i pokucala.

»Craeg?«

Budući da nije bilo odgovora, odškrinula je vrata, ali nije ugledala ništa osim betonskog zida. Ušla je i obišla prostoriju sve dok se nije našla u velikom, prostranom dijelu gdje su se nalazili ormarići. Vau. Bio je deset puta veći od ženskog, ali nije imao dvosjede ni onaj lijepi kutak gdje ste mogli sjesti i popraviti frizuru ili šminku. Ako ste baš morali.

Čovječe, bila je tako napeta da je brbljala sama sa sobom.

Novi nivo.

»Craeg?« rekla je malo glasnije.

Čuo se zvuk vode - iz umivaonika, ne tuša - pa se nakašljala. »Craeg!«

»Koji kurac!«

Padale su još neke psovke, sve dok nije izišao iz drugog dijela svlačionice. Voda mu je kapala s lica i ruku, a majica mu je bila vlažna oko vrata.

»Što ti radiš ovdje?« upitao je, prešavši dlanom preko mokre kose, zalizavši je unatrag.

Bože, oči su mu bile predivne, tako duboke, tako svijetlo-plave. Ramena su mu bila tako široka. A tek prsa... »Novo je rekla da ti treba pomoć.«

»Što je rekla Novo?«

»Rekla mi je da ti...«

»Ne, ne, ne.« Zamahnuo je rukom kroz zrak kao da briše vlastito pitanje. »Zašto bi...« Craeg je zastao. A zatim promrsio nešto poput: »Razbit ću je.«

»Zašto?« Paradise se namrštila. »Jesi li dobro? Moraš li se još nahraniti?«

»Ne.« Uperio je prstom u njezino lice. »I nikad više s tobom. Nikad.«

Paradise je ustuknula. »*Molim* lijepo.«

»Čula si me.« Odmahujući glavom i koračajući u malenom krugu, piljio je u pločice na podu. »A sad, da si otišla odavde...«

»Imam jednako pravo kao i ti...«

Pogledao je u nju. »U muškoj si svlačionici. Dakle, ako ti preko noći nije izrastao produžetak, zapravo *nemaš* jednako pravo kao ja.«

Otvorila je usta. Zatvorila ih.

Samo što nije otišla kad se okrenuo i prišao joj.

U tom je trenutku shvatila koji je njegov »problem«.

Njezino je tijelo smjesta reagiralo - a kad se on naglo zaustavio i pogledao u nju, bilo je veoma, veoma očito da je primijetio njezino uzbuđenje.

Neobičan izraz poraza, u potpunoj suprotnosti s njegovim karakterom, oblio mu je lice. Ramena su mu potonula. Jako dugo su se samo gledali.

»Ne moraš to izgovoriti«, šapnula je. »Znam da to ne želiš. Znam da nije pravo vrijeme. Znam... da je posljednje što ijednom od nas sad treba komplikacija. Ali cijeli sam dan provela misleći na tebe, a što je najgore što se može dogoditi? Naša tijela žele... ono što žele.«

Ovoga puta, kad je zalizao kosu unatrag, ruka mu je drhtala.

Što se nje tiče, drhtale su joj noge, ruke, torzo. Od krme do prove, kako kažu.

Craeg joj je prišao polako, kao da joj želi dati vremena da se predomisli, da se povuče, da ode. To se neće dogoditi. Ostala je točno gdje je i bila, nagnula glavu kako bi ga pogledala u oči.

»Ako te poljubim,« rešao je, »više nema povratka. Možda te ne poševim sada i ovdje, ali bacit ću te na leđa čim ugrabim prvu priliku.«

Imala je osjećaj da koristi grube riječi samo kako bi je natjerao da se predomisli, a na djelić sekunde, to joj je i palo na pamet - ali ne zato što je koristio riječ *poševiti*. To ju je samo još više napalilo. Ne, njezina aristokratska savjest ustala je i usprotivila se, cijeli kodeks ponašanja i očekivanja i pravila napunio joj je glavu i zatomio požudu. Ako ikome da svoje djevičanstvo, nastat će problem - a ako to još bude netko običan? Bit će ukaljana do kraja života. Neće se moći združiti. Bit će izvor srama svom ocu, svojoj lozi, svom staležu.

S druge strane, ne računajući nekoga poput Peytona, bila je prilično sigurna da je nijedan »pošten« mušjak neće htjeti nakon što prođe ovu obuku. Sve i da se ne bori u ratu, ovaj tip obuke nije se uklapao u učenje o društvenim manirama kakvo su ženke inače prolazile.

Kad joj se ta misao pojavila u glavi, neko opojno olakšanje proželo joj je čitavo tijelo, sila toliko moćna da je umalo poskočila - i u tom je trenutku začula Novin glas u svojoj glavi: *zašto bi s tobom bilo drukčije?*

Ne skidajući pogled s Craegovih zamamnih očiju, čudilo ju je kako je najlakše rješenje na neki način i najteže. Ali ako se nikad ne združi, moći će donositi odluke onako kako dosad to nije mogla ni zamisliti.

Na temelju te nove snage donijela je svoju odluku.

Paradise će uzmaknuti.

Nadvijajući se nad ženkom, Craig je to osjećao u kostima. Unatoč uzbuđenju, opametit će se i oboje ih poštedjeti gadne glavobolje. Dobro će ga promotriti, to njegovo golemo tijelo i bijesnu erekciju, shvatiti da ne želi te komplikacije ni stres...

Elegantnošću pokreta kojeg se užasavao, podignula je ruke i položila ih na njegova ramena - ne, njegove prsne mišiće, jer nije bila dovoljno visoka. Kad je nagnula glavu još više unatrag, zapanjilo ga je kako se to ružno fluorescentno svjetlo stropnih lampa savršeno odražavalo na njezinim lijepim crtama i pramenovima plave kose koja joj je pobjegla iz repa, kao i na obrisima ključne kosti.

»Poljubi me onda«, rekla je.

U kutku svoga uma, čuo je zvuk frontalnog sudara dva Chevy kamioneta.

Jebote. Nema uzmicanja.

Opsovavši, sklopio je oči. Zaljuljao se. Shvatio da će se to doista dogoditi.

Zatim je otvorio oči i posegnuo rukom prema njoj. Iznenada se osjećao čudno, kao da nije znao kamo staviti ruke - na njezina ramena? Oko vrata? Na lice?

Seks koji je dotad doživio bio je grub i brz, onakav kakav doživite sa ženama ili vampiricama koje nije briga za koga šire noge. Paradise je bila suprotnost svemu tome - i u tome je bio problem. Ma koliko je želio, htio je i biti pošten prema njoj.

Dovraga, nije li odjednom postao pravi kavalir?

Drhtavim rukama, naposljetku joj je jagodicama prstiju dotaknuo čeljust, a kad su joj se usne razmaknule, nagnuo je glavu u stranu i skratio udaljenost između njihovih usana.

Skoro do kraja.

Uz tek milimetar očekivanja koji ih je razdvajao, šapnuo je: »Posljednja prilika.«

»Čekam.«

I poljubio ju je.

Zvuk koji je ispustio bio je kombinacija gladi i predaje, a u kutku svoga uma, osvijestio je i činjenicu da se u zraku pojavio novi miris, nešto što je činilo sastavni dio vatre između njih, ali i otkrivenja.

Bilo kako bilo, ona je bila mekana i slatka, sramežljiva i snažna. Sve što je zamišljao da će biti.

Okrznuvši joj usne svojimima, jezikom ih je dotaknuo i zatim ga uvukao u njezina usta. U tom su trenutku suzdržavanje mogli slobodno baciti kroz prozor - žestoko ju je uzeo u naručje i privio čvrsto uz svoje tijelo, puštajući je da ga osjeti - čak i na bokovima gdje je, iako se dvaput olakšao u kabini zahoda prije nego što je došla, već bio spreman za novu rundu.

O, Bože, bila je puno manja od njega, ali kad je osjetio njezine grudi na sebi i kad je prebacila težinu tako da se sad naslanjala na njega...

Znao je da ona drži konce u rukama.

Dugo su se ljubili, ali nije bilo ni približno dovoljno. No, neki unutarnji alarm se upalio i bio je dovoljno glasan da nadjača urlanje želje za njom.

Odmaknuvši se, osjetio je ozbiljan nalet muškog zadovoljstva kad je vidio kako joj je lice rumeno, usne razmaknute, a disanje isprekidano.

Pokušao se dosjetiti kad bi je mogao imati nasamo, kako da nađu malo privatnosti, gdje bi to moglo biti.

»Koji ti je broj telefona?« upitao je grlenim glasom.

Nakon što mu je rekla, osvrnula se oko sebe. »Moraš li zapisati?«

Baš. Sedam mu je brojeva bilo istetovirano na mozgu.

»Nazvat ću te.« Još jedan razlog, osim prokletog zapalit-ćeš-se-na-suncu, što mu je bilo drago da se useljava ovamo bio je taj što doma nije imao telefon. »U sedam ujutro.«

»Da dogovorimo susret? Ne mogu izići tijekom dana. Otac bi me ubio - i ne mogu se iskristi. Odmah bi znao.«

Da, sjećao se kako je to kad živiš s obitelji u malenoj kući.

Craeg ju je još jednom poljubio u usta. Dvaput. »Samo se javi na telefon.«

»Drago mi je da želiš razgovarati.«

»Ne zanima me razgovor.« Pustio je da mu pogled odluta niz njezin vrat, sve do grudi. »Naučit ću te par stvari.«

»Na primjer?«

Savinuvši se u struku, njuškao joj je vrat. »Ta žudnja koju sada osjećaš? Između nogu?«

»Da...« šapnula je.

»Pokazat ću ti kako da se sama za nju pobrineš. A ti ćeš mene dovesti do orgazma dok te budem slušao kako to radiš.« Uspravio se i odmaknuo, kimnuvši glavom prema izlazu. »Idi. Prije nego što te netko zatekne ovdje.«

Nema potrebe da ovo utječe na njezinu prijavu. Koliko je on vidio, na prijavnici nije pisalo nikakvo pravilo o tome da se ne smiju zbližavati, ali svejedno. Bolje da to zadrže za sebe.

»Hajde«, ponovio je, budući da se nije pomaknula.

Samo je piljila u njega razrogačenim, uzbuđenim očima.

Sranje, na pameti mu je bilo samo da je uzme tu i sada, stojeći, da joj namjesti noge oko svojih bokova, da se ukopa duboko u nju, mogao bi se onesvijestiti samo od te pomisli.

»Idi, *Paradise*.«

Napokon se okrenula. Netom prije nego što je nestala iza betonskog zida i prišla vratima, zarežao je: »Javi se na prokleti telefon.«

»Hoću«, rekla je. »Smjesta.«

Kad je ostao sam, Craeg je sklopio oči. I zapitao se kako da, dovraga, izdrži dotad.

Dvadeset sedmo poglavlje

Tri sata poslije, Craeg je sjedio na suvozačevu mjestu u Hummeru. Točnije rečeno, pridizao se s njega. Dok je Butch vozio njega i Axea iz podzemne garaže sportskog centra, Craeg je bio nagnut prema prednjem staklu i pokušavao raspoznati neobično zamagljen krajolik.

»Loše vrijeme?« upitao je Axe odostraga.

»Ne«, odgovorio je Brat kad su prišli golemoj, modernoj ogradi koja je nalikovala onoj iz *Jurassic Parka*, betonski zid od šest metara s golemim metalnim šipkama i barikadama koje su sigurno bile priključene na struju.

Jer Bratstvo je već dokazalo da se voli igrati s elektrošokovima. Craeg je odmahnuo glavom. »Vi se, dečki, ne zezate s osiguranjem, ha?«

»Ne.«

Dok su napredovali dalje kroz gustu šumu, naišli su na niz zaustavnih točaka koje su s vremenom postajale sve običnije i jednostavnije. Zadnja je nalikovala na nešto na što biste naišli na nekoj napuštenoj farmi, klimava »stara« ograda namjerno osmišljena da tako izgleda.

Jako pametno.

Kad je Butch napokon izbio na čistinu i skrenuo ulijevo na popločanu cestu, nekim čudom je nestala i bizarna magla koja je obavijala krajolik. Čudno, Craegove su se oči brzo naviknule, ali ne i osjećaj za orijentaciju. Jesu li išli prema zapadu? Istoku?

»Ti znaš gdje živim, jasno«, promrsio je Axe.

Butch ga je ravnodušno pogledao preko retrovizora. »Ne, ne znam.«

Vožnja do gdje god to bilo trajala je otprilike četrdeset i pet minuta, a sve što je Craeg uspio zaključiti iz tog putovanja bilo je koliko slabo poznaje Caldwell. Budući da je godine prije prijelaza proveo kod kuće s majkom, poslije toga nije imao mnogo prilika da iziđe - zato što su se racije dogodile svega šest mjeseci poslije. A onda, nakon krvoprolića, nakon što je gledao svoju majku i sestru kako umiru i iz prve ruke doznao da mu je i otac mrtav, prošao je i razdoblje intenzivnog ludila... koje je s vremenom prešlo u zatupljujući posao koji mu je plaćao račune i nudio skrovište daleko od roditeljske kuće.

Nije se tamo vratio još otkako je sve počistio i zakopao ženke iz svoje loze zajedno s očevim ostacima - koje je vratio iz neke plemićke kuće.

Bože, njegov otac. Volio ga je - a kad je doznao da je jedan tako častan mužjak stradao samo zato što je hrpa njih iz glimere izbacila njega i sve ostale sluge i radnike iz sigurne sobe?

Pitali su se zašto je mrzio te bogate gadove.

»Želiš li da pričekamo ovdje, Axe?« upitao je Butch.

Craeg se pribrao i primijetio da su parkirali ispred...

Proklete kuće Ivica i Marice. Bila je to jedina usporedba koje se mogao na brzinu dosjetiti. Na svjetlima Hummera, koliba se doimala starinskom, kao s razglednice, s bijelom žbukom, visokim krovom i drvenim viticama pod olucima finima poput čipke.

»Ti«, prasnuo je Craeg. »Odrastao si ovdje?«

»Da.« Axe je otvorio vrata. »U čemu je jebeni problem?«

»Fućkaš sve, idemo unutra s tobom«, obznanio je Butch i ugasio motor. »Ponajviše zato što želim vidjeti porculanske lutkice.«

Craeg je mislio ostati u autu, ali onda je zaključio, da, fućkaš sve. Što je imao drugo za raditi?

Axe ih je poveo prema pokrajnjim vratima koja je otključao bakrenim ključem. Kad je ušao u kuću, oglasio se alarm, ali to je potrajalo samo dok ga nije ugasio preko tipkovnice na zidu.

Kad je upalio svjetlo, Craeg je treptao kao tele.

»Sveta Marijo, majko...« promrsio je Butch.

»Mislio je da će se vratiti, okej?« gundao je Axe bacajući ključeve na spektakularan drveni stol. »Učinio je to za moju majku.«

Craeg nikad nije vidio toliko crvenih i ružičastih ruža u svom životu. Zidovi pitoreskne kuhinje bili su od poda do stropa prekriveni zidnim tepisima na kojima je dominiralo cvijeće i zelena loza iz koje su naoko rasli. A gle čuda, zavjese u donjem dijelu prostorije i oko prozora iznad kuhinjskog sudopera imale su identičan uzorak.

»Ostanite ovdje«, promrsio je Axe. »Vraćam se s vražjom torbom.«

Teški su mu koraci odzvanjali kućom, grmljavina se penjala na drugi kat, a zatim se čula iz podnih greda.

»Pogledaj to drvo«, rekao je Butch prelazeći dlanom preko rezbarije na jednom dovratniku. »Nevjerojatno.«

Craeg je prišao izrezbarenom stolu i sjeo na krhku stolicu zbog koje je poželio da se nije toliko najeo za Prvim obrokom. Gledajući ručne radove na kornišima i vratima, na ormarićima, čak i po olucima prozora, za Boga miloga, zaključio je da se radi o jednom organskom uzorku koji je bio u skladu s viticama loze na zidnim tepisima, krivudao je i vrludao elegantno i lijepo oko raznih komada namještaja i ulaza/izlaza iz kuće. Premazano lakom, drvo javora ili bora ili što je već bilo, blistalo je sjajem cijenjenog drveta obrađenog vještom rukom.

»Mora da su i ostale prostorije ovakve«, rekao je Butch provirujući iz kuhinje. »Da. Ovo je remek-djelo...«

Axe se pojavio s crnom sportskom torbom i ruksakom. »Idemo dalje...«

»Tvoj je otac sve ovo napravio?« upitao je Butch.

»Da.«

»Bio je jebeno više od ničega.«

»Možemo li sad ići?«

»Stani malo«, ubacio se Craeg. »Tvoj je otac bio tesar? Moj je polagao podove.«

»Da?«

Zavladala je stanka kad su se njih dvojica pogledala u oči. »Je li stradao u Endelviewu?« pitao je Craeg, spomenuvši naziv imanja na koje je one užasne noći upala racija.

Axeov mračan izraz lica postao je još mračniji, toliko da su mu i tetovaže izgledale zloguko. »Da.«

»I moj.« Craeg je promatrao njegovo lice, pitajući se koliko zna o onome što se tamo odigralo.

Sranje... Saznanje da je pomicao i tijelo njegovog oca bilo je užasno. Doduše, netko drugi je obavijestio preživjele članove obitelji. On je svoje do tada već obavio. »Gadna noć.«

»Da.« Axe se nakašljao i odvratio pogled. »Onda, možemo li ići?«

»Ne«, ubacio se Craeg. »Vas dvojica ostanite ovdje dok ja skoknem do kuće. Brzo se vraćam sa svojim stvarima.«

»Znači, ne nosiš puno toga«, Axe je otegnuto rekao.

Craeg je ustao i opet se zaputio prema vratima. »Nemam puno toga.«

Brat ga je zovnuo upravo kad je stao na stražnju stepenicu. »Ako se ne vratiš za dvadeset minuta, letiš iz obuke.«

»Znam«, promrsio je. »Znam.«

Kad se autobus zatrućkao i zaustavio, Paradise je dohvatila torbu i ustala sa svog sjedala.

»Onda, dolaziš k meni?« upitao je Peyton ustajući. »Imamo još barem dva sata, a Anslam dolazi na druženje.«

Pognuvši glavu kako ne bi primijetio da je porumenjela, pretvarala se da traži mobitel iako je znala gdje je, u džepu jakne. »Želim biti u kući kad mi otac dođe.«

»Štoooooo znači u zoru«, istaknuo je i stavio sunčane naočale. »Za dva sata od sad.«

Okej, dobro, ali bez obzira na to koliko je sati, nije namjeravala priznati činjenicu da je samo htjela gledati kako se pomiču kazaljke na satu na noćnom ormariću sve dok velika ne bude na dvanaestici, a malena na sedmici.

»Sori, imam nekog posla. Zvrčneš me?« Sranje, zapravo nije htjela da je zovne, ne danas. »Mislim...«

»Sve okej«, Peyton se okrenuo prema Anslamu. »Spreman da malo bongamo?«

Mužjak mu je dobio sarkastičan osmijeh. »Uvijek i zauvijek.«

Kad su se njih dvojica zaputila niz prolaz, odmahнула je glavom i pomaknula se sa svog sjedala. Izgleda da su se neke stvari vratile u normalu - smiješno, uz sav taj stres s obukom, zbilja nije mogla kriviti Peytona što je htio pobjeći negdje gdje se osjećao dobro. Možda je ona isto radila s Craegom?

Kad već pričamo o ovisnostima... Kako se osjećala u njegovom prisustvu, kad bi je pogledao, dotaknuo, poljubio, bilo je to tako čudesno da se već vidjela kako postaje ovisna o tom osjećaju - zato je i odbrojavala sate. No problem sa svim tim je bio taj što ga se nije moglo kupiti i konzimirati kao travu, sladoled ili vino. Bio je zasebno, neovisno biće, a smiješno je bilo i to što je činjenica da je odlučio biti s njom, iako samo preko telefona, bila dio te droge.

Odabrao je nju. Od svih na planetu...

Paradise se zaustavila na sredini reda. Nešto je palo na pod pa je to dohvatila, mršteći se. Bila je to slika, starinska polaroid fotografija, jedna od onih sa sjajnim kvadratom u sredini i mat bijelim okvirom, s tri uske strane i donjom širokom kako bi je mogli uzeti u ruku ili nešto napisati na nju.

Slika je bila toliko mutna da je bila neprepoznatljiva, nešto crveno i ružičasto s prugicama.

»Peytone, stvarno«, promrsila je.

Bog zna što je radio kad bi se napušio. Zvalo se da konzumira lude, psihodelične stvari i isprobava svakojaka čuda - što joj je, naravno, obožavao prepričavati.

S tom slikom u glavi, odvukla se do vrata, zahvalila *sluganu* koji ih je dovezao i zinula kako bi zovnula svog prijatelja. Ali on se već dematerijalizirao s Anslamom pa je samo stavila fotografiju njegovog prekrivača ili tepiha ili kućnog ogrtača ili prokletog martinija u džep.

»Jesi li pomogla Craegu s njegovim malim problemom?« rekla je Novo iz sjene.

Paradise se okrenula kad je autobus otišao dalje, kamenčići su mu krcali pod gumama. »Lagala si oko toga.«

»Jesam li?« Ženka se osmjehnula na hladnoj mjesečini. »Mislim da nisam. A imala sam i pravo, zar ne? Trebao je tebe, i samo tebe.«

Porumenjevši, Paradise se sjetila Craegova tijela na svojem, njegove erekcije koju je osjećala na truhu.

Nije to bio maleni problem, pomislila je za sebe. Uopće. Bio je velik i debeo i...

»Onda?« upitala je Novo.

»Ne tiče te se.«

»Tako čista, tako pristojna. No, sve u redu. Drago mi je da ste se vi klinci zabavili. U tome i jest bit - a ja sam zaključila da bi vam dobro došla mala pomoć da to osvijestite.«

Paradise se morala nasmijati. »Ne izgledaš mi kao da voliš spajati parove, Novo.«

»Isprobavam nove stvari.« Ženka je slegnula snažnim ramenima u crnoj kožnatoj jakni. »Zato i jesmo tu, zar ne?«

Na trenutak je Paradise mamilo da pozove ženku k sebi. Nikad zapravo nije imala pravu prijateljicu. Među aristokratima, vaš je društveni položaj određivao s kim vas se smije vidati - a Bog zna da je rođakinje s kojima je morala voditi nevažne razgovore nisu osobito zanimale. Osim toga, niste im mogli vjerovati. Ženke poput njih natjecale su se za ograničen broj visoko poželjnih mužjaka - zbog čega su postajale proždrljive kao pirane.

Neženja puta sto.

Osim toga, Novo je nekako već znala za Craega pa se Paradise osjećala kao da to ne mora kriti. Nadalje, ženka se definitivno doimala dovoljno iskusnom da joj ponudi pokoji savjet na temu zavodjenja. Ili puno savjeta. Paradise je zinula...

I sjetila se gdje živi.

»Vidimo se sutra«, promrsila je.

»Nisi ljuta na mene, je l' da?«

»Ne, nimalo.« Kad je porumenjela, bilo joj je drago što je mrak i što su krošnje stabala zaklonile gotovo svu mjesečinu. »Zapravo sam ti na neki način zahvalna.«

Novo joj je ponovno stisnula rame na sebi svojstven način. »Lijepo se odmori ostatak noći i dana. Vidimo se sutra.«

Paradise je podignula ruku. »Bok.«

Kad je ostala sama, zabacila je glavu unatrag i zagledala se u zvijezde. Zatim je stavila torbu na grudi, objemila je rukama i dematerijalizirala se.

Ponovno preuzimajući oblik na tratini, na istom mjestu kao i sinoć, ponadala se da će se osjećati manje stranom na tom poznatom teritoriju.

Aaaaaali ništa od toga.

Prilazeći ulaznim vratima, osjećala se jednako daleko kao i sinoć. Međutim, ovoga je puta ta udaljenost bila vezana uz Craega.

Ta žudnja koju sada osjećaš? Između nogu? Pokazat ću ti kako da se sama za nju pobrineš. A ti ćeš mene dovesti do orgazma dok te budem slušao kako to radiš.

Sama pomisao na njegov duboki, promukli glas koji izgovara te riječi već joj je tijelo pretvarala u visoku peć - toliko da bi najradije skinula jaknu iako je vani bilo jedva pet stupnjeva. Pa ipak joj se u isto vrijeme, dok je gledala prema svim tim osvjetljenim prozorima, sve smučilo. Pomisao da će se javiti na telefon i vjerojatno skinuti do gola, dok je mužjak kojeg njezin otac ne bi odobrio vodi kroz sve to? U sobi u kojoj je odrasla? Dok joj je otac u kući? Ženke poput nje ne bi smjele...

»Ma, fućkaš to«, promrsila je i zaputila se prema vratima.

Život je prokleta kratak, a Craeg prokleta zgodan da bi tratala vrijeme osjećajući se krivom dok zapravo ne radi ništa loše, kad se sagleda šira slika.

Upamti, rekla si je. Nikad se nećeš združiti. Slobodna si.

Dvadeset osmo poglavlje

Lagao sam.«

Kad je Axe progovorio, Butch je pogledao preko kuhinje s ružama i viticama. Mužjak se naslanjao na radni stol pored pećnice, s rukama prekrženim preko prsa, glave pognute tako da su se na mjestu gdje su se nalazile njegove duboke oči vidjele samo guste sjene. »Oko čega?«

Trebalo mu je malo vremena da odgovori, tijekom kojeg je Axe odsutno dodirivao niz crnih kolotova koji su mu visjeli s uha. »Ključa. U uredu.«

I samo tako, imao je Butchevu punu pozornost - iako on to ničim nije pokazao. »Da? Zašto?«

Axe se počeskao ispod nosa, a Butch je tu kretanju memorirao za ubuduće. »Gdje si ga nabavio?« upitao ga je.

»Prijatelj mi ga je dao.« Kao da će mu spomenuti mrtvu ženu prije nego što bude potrebno igrati na tu kartu. »Dobar prijatelj.«

»Ne bi se trebali dijeliti. To se protivi pravilima.«

»Znači, ako odem tamo, upast ću u nevolju?« Butch je blefirao.

»Ne znam. Ovisi o večeri. Ako imaš masku, možda se provučеш. Nikad nikog nisam poveo, ali podržavaju politiku ›plus jedan‹ ako se gosti pridržavaju pravila. Osim toga, tvoja je odgovornost ako se ne pridržavaju. Tako te mogu izbaciti.«

»Koliko si već u tome?«

»Još od prije racija. Tamo sam zaglavio kad se... znaš, kad se dogodilo to sranje s mojim ocem. Ljudi koji tamo zalaze, nikad nisu znali - i dalje ne znaju - što sam. Tamo ima svih vrsta frikova - jednostavno su zaključili da glumim vampira.«

»Kad si posljednji put tamo bio?«

»Prije tri ili četiri noći. Nisam znao kako će proći sve to s obukom. Zaključio sam da bi mi to mogao biti zadnji put za neko vrijeme.«

Bilo je to otprilike u isto vrijeme kad je djevojka pronađena na tratini Sigurnog mjesta.

»Na što se pališ?« Butch je zakolutao očima. »Prije nego što pomisliš da se nabacujem učenicima, savršeno sam sretno združen sa ženkom za koju sam svjestan da je predobra za mene - to te pitam čisto razgovora radi, jer nemamo pametnijeg posla dok se onaj bedak ne vrati.«

Axeov se izraz na licu malo opustio, kao i tijelo. »Volim kad mi se pokore.«

»Muškarci ili žene?«

»Oboje.«

»Ti i V. biste se onda trebali jako dobro slagati. Iako se i on sada drži samo jedne ženske.« Butch je istežao ruke iznad glave sve dok mu kralježnica nije kvrcnula. »Kad ćeš opet ići?«

»Kad ćemo imati iduću slobodnu noć?«

»Hoćeš li me povesti i malo mi pokazati? Tako da ne osramotim svog prijatelja koji mi je dao ključ.«

»Upravo si mi rekao da si sretno združen.«

Butch mu je uputio pogled u stilu - ne budi glup. »Volim gledati, kretenu. Nije varanje ako ne upotrijebiš ruke, jezik ili kitu.«

Axe je kimnuo kao da poštuje takvo rezoniranje. »Da, povest ću te. Ali samo ako je noć pod maskama. Ako zajebesh ili se spetljaš sa ženkama, ne želim da te povežu sa mnom.«

Butch se prisjetio jedne određene noći s Vishousom, one kad je došlo do stanovitih otkrivenja, nakon što je Butch... napravio određene stvari koje je morao napraviti za svog prijatelja.

»Znam se brinuti za sebe«, rekao je ravnim glasom. »Ne brini.«

Zvuk teških koraka na niskim stubama pokrajnjih vrata obznanio je Craegov povratak.

»To je bilo brzo«, promrsio je Butch kad je mužjak ušao s jednom jedinom pohabanom sportskom torbom.

»Rekao sam ti«, odgovorio je Craeg. »Nemam puno toga.«

Marissa se ranije vratila kući jer je imala glavobolju. Nimalo nalik na Trezove migrene, samo tupo tutnjanje iza očiju zbog kojeg joj se bilo teško koncentrirati, čitati išta s papira ili se usredotočiti na ekran računala.

Penjući se stubama glavnog ulaza u palaču, zaključila je što ne valja. Preskočila je Prvi obrok i nastavila raditi tijekom užine koju su u Sigurnom mjestu servirali svake večeri u ponoć.

»Ludo jedna«, rekla je ulazeći u predvorje i gledajući u sigurnosnu kameru.

Kad se brava otključala, ušla je u prostrano predvorje i osmjehnula se Fritzu. »Strašno mi je žao što te gnjavim, ali da li bih kojim slučajem mogla nešto pojesti?«

Stari je *slugan* pljesnuo rukama i sav se ozario, kao da mu je uručila dobitni listić za lutriju ili najbolji rođendanski poklon koji je itko ikad primio.

»O, gazdarice, da! Da vam pripremim jaja i tost? Sendvič? Juhu? Nešto malo konkretnije...«

Nasmijala se. »Iznenadi me.«

»Smjesta! Da, da, smjesta!«

Brzina kojom je odjurio, poskakujući s noge na nogu, davala je naslutiti da ga je čekalo još puno stoljeća, što je bilo dobro...

»Oooo, heeeej, curo.«

Okrenula se prema sobi s bilijarom. Lassiter se naslanjao na otvoreni prolaz, sa zdjelom kokica u ruci, ogromna Snuggie deka s leopardovim uzorkom pokrivala je otprilike sedamdeset posto njegovog torza, njegove jake, gole podlaktice i gole noge provirivale su ispod nje.

»Hej ti...« Namrštila se kad joj je sinulo. »Imaš li išta ispod toga?«

»Naravno da da.« Ubacio je šaku kokica u usta. »Hoćeš pogledati koji film sa mnom? Upravo vrtim *MacGyvera*, ali mogu biti i fleksibilan.«

Marissa je zinula kako bi ga odbila, ali onda je pomislila, zašto ne. Nešto će gricnuti i pričekati da se Butch vrati iz sportskog centra. Poslala mu je poruku da je ranije došla s posla, a on joj je odmah odgovorio, rekao da se ne miče i da dolazi za dvadeset, maksimalno trideset minuta.

»Naravno.«

»Suuuuper.« Anđeo se uspravio. »Koji je tvoj porok, kad je TV u pitanju?«

Kad se okrenuo, ciknula je.

Jer je gledala ravno u njegovu голу guzicu.

»Što je?« upitao je zabrinuto.

Pokrivajući oči, izustila je: »Rekao si da imaš nešto na sebi!«

»Suspensor. Što drugo.«

U tom se trenutku pored nje pojavio Fritz s pladnjem punim gomilom poklopljenih tanjura da je njime mogao nahraniti i Rhagea.

»Aaah...« Marissa je trljala obrve, glavobolja se vratila punom snagom.

»Jest će ovdje«, doviknuo je Lassiter. »I, da, Marissa, obući ću proklete traperice.«

»Hvala ti, mali Isuse«, promrsila je ulazeći u prostoriju.

Kad je Fritz odložio pladanj na lijevu stranu šanka, Lassiter je navukao Levisice i bacio se na naslonjač okrenut ravno prema golemom ekranu postavljenom iznad kamina. »Samo da znaš, ako me nažuljaju, ti si kriva.«

Prišla mu je i sjela na mekanu, podstavljenu stolicu. »Samo da znaš, moj društbenik samo što nije stigao. Tako da sam te spasila od ozbiljnih batina.«

Lassiter je uperio daljinski upravljač prema televizoru i otvorio raspored programa. »Pfff, kako god. Sredio bih ja njega.«

»Sumnjam.«

»Zapravo, nemam pametnijeg posla do kraja večeri. Misliš da će se htjeti tući? Dobro bi mi došla tjelovježba.«

Marissa se nasmijala njegovom nadobudnom tonu glasa dok se naslanjala na naslon stolice i puštala Fritza da skine sve poklopce s tanjura i opiše joj, precizno i elegantno kao konobar u otmjenom japanskom restoranu, što joj je servirao za tu večer.

»Puno ti hvala«, promrsila je uzimajući vilicu i kušajući zapečenu rižu. »Mmmm.«

Neće moći pojesti ni pola, ali batleru to nikad nije smetalo. S druge strane, radost posluživanja za njega je bila najveća zadovoljština koju je mogao dobiti u svom poslu.

»O, moj Bože«, rekao je Lassiter, hitro se uspravivši. »Ne mogu vjerovati.«

»Što je? Ako se radi o maratonskom gledanju serije *Beaches*, možeš odmah zaboraviti.« Slobodnom je rukom protrljala središte grudi. »*Nema šanse* da ću gledati ikog kako umire, čak ni u dvije dimenzije.«

Toga joj je bilo dovoljno. Najdraža Čuvardjevo, što ako ne otkriju ništa o...

»*Melrose Place*. Obožavam ovu epizodu - to je ona u kojoj Kimberly poludi.«

»Čekaj malo, zar nije uvijek bila luda?«

»Pa, da, ali u ovoj skine periku i pokaže ožiljak. To je sigurno jedna od najvažnijih i najutjecajnijih scena u povijesti televizije.«

»A ja sam mislila da je to slijetanje ljudi na Mjesec ili tako nešto.«

Lassiter ju je pogledao. »Stani malo, ti štakori bez repova su uspjeli stići do Mjeseca? Zezaš me. Pa oni se ne mogu dogovoriti ni za vrijeme, svako malo pomiču sat naprijed-natrag. Onda još i ta hrpa sranja oko zdravlja, jedi ovo, duže ćeš živjeti - ne, zaboravi to, to će te

ubiti, moraš raditi ovo. Trolovi po internetu. Idiotski propovjednici i političari. Da i ne spominjem rupe na cesti. Zašto ih jednostavno ne poprave?«

Marissa je zabacila glavu unatrag i nasmijala se. »Ti niti ne voziš. Niti te je uopće briga za te stvari.«

Pali je anđeo slegnuo ramenima, zlatni pirsinzi i lanci pritom su zablistali kao sunce. »Samo ponavljam ono što su rekli na večernjim vijestima.«

Marissa je odmahivala glavom s osmijehom na licu. Samo što ga nije pitala čime se točno bavi osim što se svakog dana u podne sunča ako nema oblaka i zauzima mjesto na kauču pred TV-om, kad ju je pogledao očima koje su bile mrtve ozbiljne. Kad je vratio pogled prema TV-u, shvatila je da je primijetio njezino aktualno raspoloženje i da daje sve od sebe da je oraspoloži.

»Okej si ti tip, Lass«, nježno je rekla. »Znaš to?«

»I više sam nego okej. Suuuuuuper sam«, zapjevao je. »Znači li to da te mogu zapisati za desetak svojih kalendara?«

Da se radilo o bilo kome drugom iz kuće, mamilo bi je da se nasmije i odbaci to kao šalu. Ali kad je on u pitanju? »Ne, ne možeš. Ne znam ni kakvi su, ali moj odgovor je ne.«

»U redu, onda pola od toga«, dobacio je. »Koštaju samo pet dolara. Moram pokriti trošak izrade. Znaš što je dobro? Nisam trebao trošiti na fotografa - sam sam se slikao sa svojim štapom za selfi.«

Odložila je vilicu s komadom piletine natrag na tanjur. »Zbilja si napravio kalendar na sebe.«

»Zašto bih inače skidao hlače?«

»Lass. Stvarno. Napravio si dvanaest golih slika sebe...«

»U suspenzoru. Nosio sam suspenzor, sjećaš se. Prosinac sam snimio tu pored kamina. Glupo je, jer sam ionako već vruć.«

Marissa se osvrnula po sobi i protrnula pri pomisli na sva mjesta na koja je vjerojatno naslonio svoju голу stražnjicu prije nego što se smjestio pored kamina, ispred upaljene vatre. »Odakle ti ta ideja?«

Zakolutao je očima. »Koliko nam je još noći ostalo do kraja ove godine? Moram ih preuzeti iz tiskare prije 31. prosinca.«

Iz vedrog neba, pred očima joj se pojavio prizor nekog jadnog čovjeka iz neke podružnice FedExa pred kojim se našla slika uglavnom golog palog anđela.

Bez upozorenja, počela se smijati toliko snažno da su joj suze navrle u oči. Dobre suze.

Dok se ona prepuštala anđelovim ludostima, on je samo sjedio na kauču i gledao *Melrose Place*, s prepredenim, tihim osmijehom na svom prekrasnom, šašavom licu.

Koji anđeo je to, pomislila je. Pravi anđeo.

Dvadeset deveto poglavlje

Kad je Butch prošao kroz tajna vrata ispod velikog stubišta u palači, mislio je samo na to kako želi naći svoju družicu.

Kad je začuo njezin smijeh, smjesta ju je locirao i osjetio golemu navalu olakšanja. Bila je strašno smetena nakon što se probudila iz nemirnog dana, od težine onoga što joj je bilo na duši izgledala je kao netko tko za sobom vuče težak glasovir. No, on joj je obećao da će, nekako već, otkriti nešto o djevojci i bio je i više nego spreman reći joj da je nabasao na trag.

Koračajući preko mozaika s procvalim stablom jabuka, ušao je u sobu s bilijarom i...

Lassiter je podignuo obje ruke, još ležeći na kauču. »Obukao sam hlače. Bio sam dobar.«

Butchevi su očajnici već zaprijetili, a gornja usna mu se trzala. »Molim? Dobro razmisli prije nego što mi to pojasniš. Opako si blizu granice.«

Marissa je otpila gutljaj vode. »Savršeno je nedužno.«

»Snimao sam golišavi kalendar«, pali je anđeo započeo priču.

»Imao je suspenzor.«

»Sve sam odradio sa selfi štapom.«

Dok su njih dvoje nadglasavali jedno drugo, Butch je osjetio iznenadan poriv da si otrgne oba uha s glave, sklopi oči i zapjevuši *la-la-la-la-la*. »Znate što, u redu je. *Stvarno* ne moram više znati.«

Barem što se tiče Lassiterovih ludorija. Butch je imao naviku da zakomplicira i najobičnije stvari, da nešto normalno pretvori u ludo.

Bio je to dar.

Samo pitajte palog anđela. On će vam reći.

»Bi li nas ispričao na trenutak?« rekao je Butch prilazeći Marissi i ljubeći je u čelo. Bože, kako je divan bio njezin miris u njegovom nosu, a čovječe, na toj su ženki čak i obične hlače i bluza izgledali kao prokleta svečana haljina. »Moram popričati sa svojom curom.«

»Nema šanse, gledam *Melrose*.«

»To nije bila molba, anđele.«

»Nešto nije u redu?« Marissa je upitala brišući usta ubrusom od damasta. »Netko se ozlijedio na obuci?«

Privukao je visoku stolicu i sjeo pored nje. »Lass, bio si na odlasku.«

»Možeš si misliti.«

Butch je napravio grimasu, nezadovoljan ponudom koju mu se spremao dati: »Možeš koristiti kauč u Jazbini.«

»Hoćeš li me tjerati da prebacim program kad dođete?«

»Hoćeš li odmah otići ako kažem ne?«

»Jesi li upravo rekao ne?«

Za Boga miloga, Lassiter je mogao igrati tenis s pitanjima sve do zore - ili dok netko od igrača ne umre od dehidracije i iscrpljenosti. »Da, rekao sam ne.«

»Čekaj, znači li to da mogu gledati *Melrose* ili ne? Zbunila me ta rečenica...«

»Isuse Kriste, a da samo odeš!«

Lassiter je mrmljao u bradu ustajući na noge. »Koliko ti puta trebam reći da se *ne* zovem tako.«

»Treba mi piće.« Kad je pali anđeo otišao, Butch je opet ustao i otišao do šanka. Natočio si je jedan Lagavulin i nije odgađao razgovor jer je znao da njegova šelan ne bi to htjela. »Uglavnom, mislim da imam trag.«

»Imaš?« Odložila je vilicu na tanjur. »Što? Kako?«

Stavio je dvije kocke leda u masivnu čašu i okupao ih žučkastom tekućinom. »Onaj komad metala je ključ, a s njime možeš ući u privatni klub rezerviran samo za ljude.«

»O, Bože, ako možemo dobiti popis članova, možda ćemo uspjeti pronaći i njezino ime.«

Da, nije ti to baš običan klub, ljubavi, pomislio je otpivši veliki gutljaj.

»Kako si to otkrio?« upitala je.

»Jedan od vježbenika je član. Odvest će me tamo čim bude mogao - samo moram provjeriti s ostalom Braćom kako stojimo idućih par noći. Mislim da bih mogao osloboditi petak, ako se zamijenim za neka predavanja.«

»Znači, idemo! To je super!« Kad mu se ruka skamenila s čašom na pola puta do usta, Marissa se namrštila. »Zašto me tako gledaš? Butch. Ozbiljno ti kažem. Idem s tobom.«

Odmahnuo je glavom i progutao gutljaj pića. »Ne, ja ću to srediti. Ne brini, reći ću ti što sam otkrio čim...«

»Idem s tobom.«

Nakon što je dobro promotrio njezinu stisnutu čeljust, odložio je viski na šank. »Marissa, to nije mjesto pored kojeg bi trebala prolaziti, a kamoli u njega ući. To je seks klub.«

»Tako dakle.«

Trepnuo je. »Dušo, nije...«

»Trebam li te podsjetiti što smo radili nakon filma? Četiri puta?«

»Marissa.«

»Butch«, imitirala ga je.

Da ne bi psovao, iskapio je piće i natočio si drugo. »Nisi ti za takve stvari. Ljudi će se ševiti na sve strane, raditi svakojaka čuda. Ne možeš ti to podnijeti.«

»Možda ti ne možeš podnijeti da sam ja tamo s tobom.«

Zakolutao je očima. Nije si mogao pomoći. »Ne znaš što govoriš. Ni kako je tamo.«

Marissa je polako presavinula ubrus u precizne male kvadrate i odložila ga pored svog uglavnom punog tanjura. »Pa, otkrit ćemo kad odemo tamo zajedno, zar ne?«

»Ne vodim te tamo. O tome nema diskusije.«

»Da, vodiš me.« Ustala je sa stolice i dohvatila pladanj s hranom. »A ako otkrijem da si otišao sam? Smatrat ću to izdajom najvišeg reda u našoj vezi - oko *toga* nema diskusije.«

Pokušao ju je zamisliti kako stoji pored nekog para odjevenog u crni lateks kojeg odostraga ševe blizanci s identičnim ljubičastim umjetnim penisima.

»Marissa. Neću imati vremena držati te za ruku«, grubo je rekao. »Fokusirat ću se na to da se uklopim, doznam gdje je osoblje, pronađem ljude s kojima bih mogao porazgovarati. Dekoncentracija neće pomoći toj mrtvoj djevojci.«

»Da se nisi *usudio* igrati na tu kartu. U potpunosti sam svjesna zašto tamo idemo, a i željela bih istaknuti da si ti moj helren, a ne nadgledatelj. Stoga me poštedi tih *paterfamilias* gluposti i popij si koju tabletu za smirenje prije odlaska ako baš moraš. Ali jasnije od ovoga ti ne mogu reći - idem s tobom i pomoći ću ti da riješiš sve ovo.« Nagnula se prema njemu. »Ako nisi znao - samo zato što imam par jajnika ne znači da nemam mozak - ili pravo na vlastito mišljenje.«

U tišini koja je uslijedila mogao je samo odmahivati glavom tamo-amo. Riječi koje su mu bile na vrhu jezika neće pridonijeti rješavanju problema - i nije mogao vjerovati da se opet svađaju.

Toliko o dugmetu za resetiranje koje su jučer pritisnuli.

»Ili te to možda brine?« izazivala ga je.

»Što?«

»Da će mi se svidjeti.«

Nakon što je izrecitala tu pjesmicu kao da je bacila granatu, otišla je visoko podignute glave, zabačenih ramena, uspravnih leđa, u stilu - spusti se na zemlju, stari.

Dlanovima se oslonivši na granitni šank, nagnuo se i nastojao ne zaurlati od frustriranosti. Barem mu je ostalo još tri četvrtine boce viskija.

Trebat će mu.

Peyton je ispuhnuo oblak dima i pustio da mu glava padne na jastuk. »Izvoli.«

Predavši bong Anslamu, sklopio je oči i osjetio kako lebdi tridesetak centimetara iznad vlastitog tijela. Poznati osjećaj olakšanja podsjetio ga je na to da je Parry vjerojatno imala pravo: vjerojatno bi trebao prestati s tim. Ali, dovraga, nakon posljednje dvije noći?

Trebalo mu je malo odmora.

Fučkaš sve - zaslužio ga je.

»Onda, što misliš o svima njima?« upitao je.

Anslam je izdahnuo baš kao i on, bilo je to kao kad se netko nasmije na isti trenutak u filmu kao i vi, ili kad uživa u istom obroku. Drugarstvo je lijepo.

»Boone je kul«, rekao je mužjak. »Axe je jebeni frik. Mislim, spusti se na zemlju, kretenu u crnoj odjeći, s bodljikavom kosom i usranim tetovažama.«

Peyton je pričekao da nastavi. »Što misliš o Novo?«

»Jebeno je *zgodna*.«

Iz nekog mu se razloga, iako se slagao s njim, nije svidjela pomisao da Anslam ide okolo i to misli - ili još gore, da mu se na nju diže.

»Ma ne znam«, promrsio je Peyton. »Okej je.«

»Jesi li je vidio kako radi trbušnjake? Ne mogu vjerovati da je Boonea dopalo da joj drži noge. I ja bih volio taj jebeni pogled.«

»Skršila bi te na pola.« Doduše, ako se ovo nastavi, i Peyton bi to mogao učiniti. »Osim toga, nisam siguran da joj se sviđaju mužjaci.«

»Ja ću je okrenuti«, tiho je rekao Anslam. »Ja ću je izvesti na pravi put...«

»Što misliš o Craegu?« ubacio se Peyton.

»Njega treba pobijediti. Bez uvrede Paradise koja je trijumfirala prve večeri, ali Craig je taj koji će doći do kraja.«

»Da.« Barem su se oko toga mogli složiti - a da se pritom nije ispriječio ničiji lijes. »Koga vodiš na ples u njezinoj kući?«

»Trenutačno nemam pojma. Volim imati opcije otvorene. Hej, prije nego što padnemo u nespav, da nešto ubacimo u kljun?«

Peyton je otvorio oči i pogledao na antikni Cartierov sat na noćnom ormariću. »Da. Definitivno. Daj da najprije nazovem Paradise. Želim se uvjeriti da je sigurno stigla doma.«

»Siguran si da vas dvoje nešto ne muljate?«

»Ma neee. Samo smo prijatelji.«

»Pravi je komad.«

Peyton je smjesta okrenuo glavu i zagledao se u njega. »Pazi što pričaš o njoj.«

Anslam je odmahnuo glavom i podignuo ruke. »Imaš neriješenih sranja s njom, prijatelju moj. Nemoj se zavaravati.«

Kako god.

Posegnuvši za mobitelom, pronašao je njezin broj među posljednjim pozivima i pričekao da se javi. Dok je zvonilo, osvrtao se po sobi. Palača njegovih roditelja bila je novije zdanje, s velikim zaobljenim prozorima sa stražnje strane i pogledom na vrtove. S visokim stropom i otmjenom drvenarijom, njegova mu se soba oduvijek doimala nekako prozračnom, čak i uza sva ta prašnjava antikna sranja s kojima ih je majka tjerala da žive, sviđalo se to njima ili ne...

»Halo!«

Namrštio se. »Jesi okej, Parry?«

»O.« Nastala je stanka. »Ti si.«

»Što si dovraga mislila tko je?«

»Maa, nitko. Moja teta. Mojaaa... njezina rođakinja. Rođakinja moje tete. Ne znaš ga - nju, mislim.«

»Jesi li se napušila?« nasmijao se. »Jer ako jesi, sad je vrijeme da pospremiš lulicu i odeš na spavanje.«

»Ne, nisam. Ali ti jesi. Čujem ti u glasu.«

»Kako?«

»Promukliji je nego inače.«

Na djelić sekunde se zapitao je li joj to seksi ili nije. Protresao se i rekao: »Samo sam htio vidjeti jesi li stigla kući. Je li ti i otac već došao? Sigurno je gotov s poslom.«

»Da, zajedno smo pojeli Posljednji obrok. Sad sam gore u svojoj sobi.«

»Anslam i ja smo se napušili kao zvižeri.« S drugog kraja kreveta tip mu je pokazao palac gore. »Sad ćemo se natrpati ugljikohidratima i zaspati. Bit će krasno. Uglavnom, drago mi je da si ti okej.«

»Nemoj se prejesti sladoledom. Od toga ćeš se napuhnuti pa ćeš mi se idućeg dana žaliti da si izgubio svoju ženstvenu figuru.«

»Nikad to nisam napravio.«

»Stvarno. Stvarno?«

»Okej, dobro«, promrsio je.

»Moram li te podsjetiti na incident s tijestom za kolače?«

Peyton je zastenjao. »Mogao sam se zakleti da sam posrao unutarnje organe.«

»Tako je. I dalje mislim da imaš netoleranciju na laktozu. Razmisli malo o tome. Volim te.«

Pogledao je u Anslama, nije htio ponoviti te riječi ispred tog tipa. »I ja isto. Vidimo se sutra...«

»Hej, slušaj, pronašla sam tvoju fotografiju.«

»Moju što?«

»Fotku. U autobusu. Ispala ti je iz ruksaka ili džepa ili čega već.«

»Nemam ti ja fotografija za gubljenje, srce. Ali hvala što si mislila na mene - ako uključuje išta golo ili žensko, besplatno ću je od tebe preuzeti. Samo zato što sam toliko dobar.«

Nasmijala se. »Ne. Zapravo ne znam što je na njoj. Mislila sam da ti je ispala, ali očito nije. To je neka starinska polaroid fotka.«

»Polaroid? Isuse, pa to je antikvitet.«

»Da, uglavnom, čuvat ću je dok se netko ne javi. Ugodan dan ti želim. I zbilja mislim da bi mogao prestati pušiti.«

»Uporno mi to govoriš. Ugodan dan i tebi, srce.«

Kad je prekinuo poziv, ispružio je ruku i odložio mobitel pored sata. »Dobra je to ženka.«

»O čemu je to pričala? O nekoj fotki?«

»Ne znam. O nekoj polaroid fotki koju je pronašla u autobusu.« Uspravio se u sjedeći položaj. Ustao. Pokušao malo hodati. »Opa. Jaka je ovo stvarčica. Pođimo stražnjim putem do kuhinje da nas ne vide kako se gegamo i ljuljamo.«

Trideseto poglavlje

Dok je Paradise bosonoga koračala po svojoj sobi, pazila je da staje prednjim dijelom stopala pa petama, kako ne bi proizvela ni zvuka - doduše, s obzirom na to koliko joj je jako srce lupalo, čudilo ju je što tim lupanjem nije probudila ljude s druge strane rijeke.

Mala pauza. Provjerila je vrijeme.

Šest i pedeset osam. Ili možda šest i pedeset devet - teško je bilo precizno odrediti vrijeme na starom satu pored kreveta, naročito s drugog kraja sobe.

Brišući znojne dlanove o plave traperice, otišla je do mobitela i pogledala u njega. Namjerno ga je ostavila licem prema gore pa se samo zagledala u crni ekran. Prigušila je zvuk, ali zavibrirat će kad Craeg nazove.

Svakog trena.

Zbilja.

Mršteći se, sagnula se i dotaknula mobitel, samo da provjeri je li joj nešto promaknulo. Doduše, bilo bi to kao da nekome promakne neonski natpis u zatvorenoj prostoriji.

Ništa. Nijedan propušten poziv na ekranu. Nijedna poruka.

Samo da bude trostruko sigurna, upisala je lozinku i provjerila pozive.

Ništa.

Bože, ovo je grozno. Osjećala se kao da stoji na rubu krova i gleda u bezdan u kojem se nema za što uhvatiti. Što je bila prava ludost - i znak da joj nadbubrežna žlijezda daaaaaaleko precjenjuje ugroženost osobne sigurnosti. Za Boga miloga, pa neće izgubiti ruku ili nogu ako ne nazove kad je rekao da hoće. Bit će savršeno u redu.

Isuse, pa nije još ni kasnio.

Odložila je mobitel i nastavila koračati po sobi.

To nije dugo potrajalo.

Dvije minute poslije, opet se vratila do mobitela.

Ništa.

Okrećući mu leđa, naljutila se na samu sebe. Tu se nešto kao bori za neovisnost i autonomiju, sva nabrijana oko odbacivanja pravila glimere - a s druge se strane brine hoće li je neki mužjak nazvati na telefon i to vjerojatno samo zato da se može malo samozadovoljavati.

Da, baš je prava feministica.

Osim toga, nikad nije ni doživjela orgazam. Zašto je mislio da može...

Zvuk bubnjeva koji se začuo pored njezinog kreveta naveo ju je da potrči tolikom brzinom da se poskliznula na tepih.

»Halo!« prasnula je čim se pribrala.

Časak tišine. A onda onaj duboki glas, predivni muški glas, u njezinom uhu: »Gdje si u svojoj kući...«

Osvrnula se oko sebe. »U svojoj sobi?«

»Jesu li svjetla upaljena...«

»Da?« Smiješno, tobože je on postavljao pitanja, a ona odgovarala, iako je u stvarnosti bilo obrnuto. Osjećala se kao da je ona ta koja postavlja pitanja.

»Lezi na krevet. Ugasi svjetla.«

»Okej.« Prišla je vratima i pritisnula prekidač - zatim se vratila do kreveta i popela na visoki madrac, skinula cipele i ispružila se. »Mrak je.«

Mrkli mrak.

Craeg je ispustio neki zvuk, nešto što nije mogla dešifrirati - a iskustvo je bilo čudesno. Sad kad su svjetla bila ugašena, bilo je kao da je tu pored nje.

»Ubijaš me na satu«, rekao je dubokim glasom.

»Zašto?«

»Ne mogu te prestati gledati. Gledam tvoj vrat.« Opet onaj zvuk, za koji je sad primijetila da je negdje između predenja i rezanja... Očito je i on bio jako uzbuđen. »Maštam o tome kako ti prilazim s leđa i naginjem ti glavu unatrag. Prstima prelazim preko tvog vrata... ispod kimona... preko grudi.«

Paradise je polako sklopila oči. »O, Bože... stvarno?«

»Cijelo vrijeme. Što misliš zašto nisam mogao ustati večeras?«

Sjetila se kako je sjedio skamenjen u dnu učionice, bez ikakva izraza na licu, sav napet.

»O čemu pričaš?«

»Dignuo mi se. Vidjelo bi se.«

Paradise je iskrivila cijelo tijelo kad je zamislila kako bi prednji dio njegovih laganih hlača izgledao, sav napet oko velike, krute erekcije.

»Morat ću sjesti negdje ispred tako da te ne gledam toliko.«

Kad se tiho nasmijala, zastenjao je. »Ponovi to.«

»Što to?«

»Taj osmijeh. Jebeno je seksi.« Kad ga je poslušala, čula je šuškanje. »Jesi li se ikad dirala, Paradise?«

Nakratko se sjetila Novo, tako sigurne, tako senzualne, tako samouvjerene. Pomislila je i na laganje. »Ne.«

»Ja te diram u mislima još otkako sam se vratio ovamo.«

Još je njegovih slika preletjelo preko crne pozadine mraka u sobi: kako se časno bori s Bratom Butchom, kako podiže utege, kako je gleda u svlačionici.

»Što imaš na sebi?« dahtao je.

»Kao da si ovdje sa mnom.«

»I jesam. Što imaš gore?«

Spustila je pogled, ali u mraku nije vidjela ništa. »Imam košulju na kopčanje.«

»Nemoj je skinuti«, stenjao je. Ili je možda opet preo. »Uvuci ruku unutra.«

Činilo se najnormalnijim na svijetu poslušati ga, a od dodira vlastitih prstiju dok su joj prelazili preko kože sva se naježila.

»Nosiš li grudnjak?«

»Da.«

»Dotakni jednu naramenicu. Sva je topla od tvoje kože, zar ne?«

»Da«, dahtala je.

»Otkopčaj dugme. Učini to za mene. Uvuci ruku unutra - bradavica ti je stvrđnuta u košarici?«

Poslušala ga je i htjela odgovoriti da, ali jedva je disala, mozak joj se zablokirao. No, njemu nije smetala tišina.

Craeg se nasmijao, a kroz nju se prolomio duboki, mračan trzaj. »Volio bih tamo staviti svoje usne. Želim podignuti pogled i gledati te kako uzdišeš dok te ližem i sišem.«

Za mužjaka koji nije puno govorio, znao je spojiti par riječi.

»Stalno razmišljam o klinici«, čula se kako govori. »O tvojoj ruci ispod plahte. Sjećam se točno kako je to izgledalo, kako se pomicala gore-dolje...«

»/ebote.«

»Sve dok nisi...«

»Rasparaj košulju na pola.«

»Molim?«

»Rasparaj vražju košulju«, prasnuo je. »Spusti prokleti mobitel i rasparaj je!«

Dugmad. Posvuda.

Bože, kako je to bio dobar osjećaj, torzo joj se opet izvio dok ju je parala, nije se nimalo opirala jer je zdušno odradila svoj zadatak.

Bacivši se natrag na madrac, ponovno se dočepala mobitela, stavila ga na uho - i čula ga kako diše sve teže i teže, no onda se zaustavio.

Ukočenim glasom, kao da je stiskao zube, naredio joj je da uvuče ruku u grudnjak, protrlja bradavice i osjeti kako su joj grudi nabrekle te da ga naposljetku skine. Nije se nećkala, zapanjilo ju je kako su njezine vlastite jagodice istraživale mekanu kožu, nabrekle vrhove, kako su odašiljale struju i toplinu koja joj je putovala ravno do srži. Cijelo to vrijeme on je pričao tim svojim baršunastim glasom, nježno je vodeći usprkos erotičnom naboju koji je vladao u zraku, polako je uzbuđivao, neumoljivo. Što je uzbuđenija postajala, uzavrelija, vlažnija, to je manje marila za stidljive, damske gluposti - i više željela ono što joj je on davao.

No bila je dovoljno pametna da ostane relativno tiha. Iako bi najradije vrisnula njegovo ime, kad bi neki *slugan* ili njezin otac nešto čuli i pokušali otključati zaključana vrata, to bi sigurno dovelo do razgovora koji ne bi mogla odglumiti.

»Što sad?« stenjala je.

U mraku sobe koju su mu dodijelili, Craeg je bio u akciji. U jebenoj akciji. Sportski se centar mogao zapaliti, mogao ga je drmati potres, ali on taj poziv ne bi prekinuo.

Nije imao pojma kako izgleda Paradiseina spavaća soba, gdje joj je krevet, na koliko se jastuka naslanja ili koje boje joj je prekrivač. Ali mogao je kristalno jasno zamisliti kako ona pritom izgleda, ispružena, izvijenja, rasparane košulje koja joj visi s ruku u dva dijela, jednostavan, skroman grudnjak otkopčan, grudi izložene.

Malene bradavice ispupčene i stvrđnute, spremne za njegove usne.

»Osjećaš li me na sebi?« upitao je.

»Da.. .« dahtala je.

Dobro, onda je vrijeme da idu dalje. Ali ne i u njegovom slučaju. On se morao prestati dirati jer dok se dirao, već je počeo svršavati i to ga je skroz poremetilo. Više od ičega, više od zadovoljavanja sebe, htio je to pružiti njoj.

Jer to je bilo sve što će ikada imati. Nije imao apsolutno nikakvu namjeru oduzeti joj djevičanstvo - a ako se mislio držati te odluke, onda se morao pobrinuti da između njihovih tijela stoji nepremostiva udaljenost. Telefon je bio jedini siguran način da to odrade. Nakon toga, ona će i dalje zadržati svoj ugled, jer se samozadovoljavanje umnogome razlikovalo od toga da neki neandertalac poput njega penetrira u nju sve dok žestoko ne svrši desetke puta - i oduzme mužjaku s kojim će se naposljetku združiti ono što mu pripada.

Sve dok ne ostaje s njom nasamo na duži vremenski period, moći će biti pošten prema njoj - iako se nije zavaravao. Privlačnost koju su osjećali bila je izvan kontrole, ali jednom kad završi obuka? Kad sve ovo završi, pod pretpostavkom da oboje uspiju stići do kraja?

Svatko će krenuti svojim putem. Iako će možda koji put morati raditi zajedno.

Ukratko, on joj nije mogao ponuditi nikakvu zajedničku budućnost. Pogotovo nakon što se odlučio usredotočiti na pravi smisao obuke: osvetu. Osvećivanje aristokratima koji su dopustili neprijateljima da ubiju njegovog oca.

Neće biti miran sve dok njihova krv ne bude na njegovim rukama.

»Prijeđi prstima preko trbuha«, naredio joj je. »Što osjećaš?«

»Rub traperica.«

»Otkopčaj ih.«

»Da...«

Čulo se šuškanje, a onda je opet progovorila: »Što sad?«

»Potegni zatvarač.«

Još malo šuškanja. Tijekom kojeg je zamišljao da je on taj koji otkopčava hlače, otvara zatvarač, usnama dodiruje čipku na njezinim gaćicama. Ili, u njezinom slučaju, vjerojatno pamuk.

»Skinij traperice. Ostavi gaćice na sebi.«

Još malo premetanja, dok se iz slušalice čulo šuškanje.

Pod tankom plahtom koja mu je prekrivala golo tijelo, nije mogao a da ga ne uzme u ruku i koji put potegne. Ali kad ga je glavić počeo peckati kao da će eksplodirati, morao se zaustaviti.

Procijedio je kroz stisnute zube: »Stavi ruku između bedara, razmakni svoje duge noge... učini to.«

Htio je to odraditi još sporije, ali bio je previše lakom. Kao i ona. Bolan jecaj koji je ispustila bacio ga je preko ruba, ud mu više nije htio čekati da se dlan pokrene.

»Trljaj se«, stenjao je dok mu se erekcija trzala pod plahtama, vrući mlaz mu je sletio na trbuh kad je svršio. »O, Bože, Paradise, diraj se preko pamuka...« Kad je ona jauknula, znao je, čak i usred vlastitog olakšavanja, da se i ona tome približava. »Ispod... stavi ruku ispod, osjeti kako si vlažna i vruća... osjeti... o, jebote... tako glatka...«

Dahtala je, a zatim izrekla njegovo ime kao da joj ga je netko iščupao iz grla.

»Zamisli moja usta tu na tebi.«

U tom je trenutku svršila. I on je svršio ponovno dok ju je slušao kako usisava zrak i ispušta ga, bio je to vraški privlačan, molećiv, preklinjući zvuk koji je dopirao preko telefona.

Samo zvuk njezinog svršavanja doveo ga je do trećeg orgazma. I četvrtog.

»Samo nastavi,« promuklo je rekao, »osjeti kako te diram jezikom, sišem usnama...«

Malo poslije, kad je sve konačno završilo, zajedno su dahtali.

Iz nekog suludog razloga, osjetio je kako bi najradije bio pored nje i grlio je - ili neko slično sranje. Nije imao pojma. Sve što je znao bilo je da osjeća taj gorući poriv da se uvjeri da je dobro nakon ovoga što se odigralo.

Sada su se kilometri koji su ih dijelili doimali poput kazne.

»Jesi li dobro?« promuklo je upitao.

»O... da...«

Kad je u njezinom glasu naslutio osmijeh, i sam se počeo smijati - zbog čega mu je bilo drago da je sam u tom mraku. Vjerojatno je izgledao kao pravi pravcati idiot.

»Prekrasna si«, čuo se kako govori. »Čudesna. Nevjerojatna.«

Prasnula je u smijeh. »Ti si šašav.«

»Teško. Rođen sam bez smisla za humor.«

»Stvarno?«

»Da. Ja sam najmanje smiješan mužjak kojeg poznajem, i nikad ne skužim šalu.«

»Znaš... kad malo bolje razmislim, mislim da te nikad nisam vidjela kako se smiješ.«

»Nemoj se kladiti na to.« Posegnuo je rukom prema noćnom ormariću, otvorio ladicu i izvukao kutiju cigareta i Bic upaljač koji je kupio na povratku u sportski centar. »Usput rečeno, pušim.«

Samo nakon seksa, zamalo je dodao. Ali iz nekog razloga nije htio naglašavati činjenicu da je bio s drugima osim nje.

Naginjući glavu u stranu kako bi ramenom pridržao mobitel koji mu je stajao na uhu, pokušavao je otvoriti kutiju i izvaditi kancerogeni štapić. Upaljač je napravio ššššš kad ga je upalio, a kad je prinio plamen licu, mogao je dobro pogledati svoju šaku. Već ga je taj prvi dim tjerao da opet zastenje od zadovoljstva, držao je cigaretu među zubima tapkajući po ladici u potrazi za pepeljarom koju je potom položio na svoja gola prsa.

»Ružna je to navika«, rekao je kao da se ispričava. »Ali barem vampiri ne mogu dobiti rak.«

Čim je dogovorio ovo s njom, odmah je pomislio kako će poslije toga zapaliti cigaretu. Nije baš romantično.

Doduše, romantika ga nije ni zanimala, podsjetio je samog sebe.

»Onda, zašto se ne smiješ, Craeg...«

Na površini, njezino se pitanje/izjava, što god bilo, moglo shvatiti kao usputno ili šaljivo, ali njezin ozbiljan ton glasa tu je mogućnost sasjekao u korijenu.

I gle čuda, a vjerojatno je to bilo zbog ležernog, opuštenog, postorgazmičkog lebdećeg stanja, doista joj je i odgovorio umjesto da joj samo poklopi slušalicu, što je trebao učiniti.

»Koliko si članova obitelji izgubila u racijama?« šapnuo je.

»Sedmero rođaka«, tužno je izjavila. »Ostali smo samo otac i ja, i imali smo puno sreće.«

»Ja sam izgubio najužu obitelj. Majka i sestra su bile kod kuće sa mnom. Otac je bio na poslu. Pronašli su našu kućnu adresu na njegovoj lažnoj ljudskoj vozačkoj dozvoli nakon što su ga ubili. Tako su došli do nas.« Povukao je još jedan dim. »Zato se ne smijem.«

»Jako mi je žao.«

»I meni.« Bilo je to još nešto što ne bi izjavio u uobičajenim okolnostima. »Nisam ih mogao spasiti. Mislim na svoju majku i sestru.«

»O, Bože...«

Slegnuo je ramenima. »Izgubio sam previše krvi. *Degradi* su provalili kroz vrata, a ja sam se spustio niz stube kad sam čuo galamu. Napali su me, mislili su da sam mrtav, pa su me ostavili. Do dan danas nemam pojma zašto sam preživio. Imali su mačete. Ostao sam pri svijesti dovoljno dugo da čujem kako moja majka vrišti i govori sestri da bježi - a onda su obje umrle... užasnom smrću.« Kad je čuo kako grca od bola, odmahnuo je glavom. »Previše informacija. Oprosti.«

»Stvarno mi je... Znam da to nije dovoljno, ali to je sve što mogu reći. *Strašno* mi je žao.«

»Hvala.«

»Kako si preživio? Što... Je li te netko došao spasiti?«

»Probudio sam se u lokvi vlastite krvi malo prije zore. Bio sam preslab... jedva sam uspio zatvoriti ulazna vrata prije nego što me sunce živog spalilo. Puzao sam... kroz kuću, znaš, i našao njihova... da. Bilo je bizarno, vidio sam ih kako leže na linoleumu, crvena krv posvuda, bijela koža - posegnule su jedna prema drugoj, jedna je mamina ruka...« Morao je zastati i pročistiti grlo. »Mama je pružala jednu ruku prema sestri, a sestra ju je pokušavala dohvatiti. Oči su im bile otvorene... Ne znam. Kad sam to vidio? Nešto se u meni probudilo. To je sve što mogu reći - tad je počelo. Tad sam odlučio da ću nekada, nekako, naći način da uđem u rat protiv Degradacijskog društva. To je jedini način da hodam ovom zemljom a da si ne poželim raznijeti glavu.« Grubo se nasmijao. »Da, također sam zaključio da mrzim aristokrate - doduše, do toga je došlo tek dvije noći poslije.«

»Zašto...« Oklijevala je. »Zašto mrziš glimeru?«

Trideset prvo poglavlje

Dok je Paradise čekala nastavak s druge strane slušalice, srce joj je ponovno ubrzano lupalo, morala je upaliti svjetlo. Prebacivši prekrivač boje koralja preko golih nogu i navlačeći košulju, privila je koljena uza se i čekala.

Prošlo je vremena dok joj Craeg nije odgovorio. »Čim sam skupio malo snage, pokušao sam pronaći svog oca u palači u kojoj je radio - a kad sam tamo došao, zatekao sam skoro identičnu situaciju kao i kod kuće. Krv i tijela posvuda, samo što su tamo bile pokradene i mnoge slike, srebrnina i ostala sranja. Neka su se tijela zapalila jer su bila ostavljena na suncu. Ona koja su se nalazila dublje u kući još su bila netaknuta. Našao sam svog oca... u prostoriji u kojoj je polagao novi pod od mahagonija. I što sam još pronašao? Jebena otvorena vrata koja su vodila u sigurnu prostoriju u koju ga ta obitelj nije htjela pustiti, kao nijednog drugog slugu ili radnika.«

»Kako... Kako to misliš?«

»Obitelj koja je tamo živjela, *aristokrati* koji su živjeli u toj kući, sklonili su se u čelikom obloženu sigurnu prostoriju - i nijednog od radnika nisu htjeli pustiti unutra. Ostavili su ih vani da ih zakolju - vidio sam otvorena vrata, otiske njihovih stopala u krvi moga oca i njegovog staleža dok su bježali prema izlazu i odlazili, ili netom prije zore ili naredne večeri.« Nastala je još jedna stanka. Zatim je tihim glasom rekao: »Tamo sam pokopao sve osim svog oca. Njega sam odnio natrag kući. Jednostavno ih nisam mogao... tako ostaviti. Jedan se *slugan* vratio dok sam pokapao tijela i rekao mi da su pokušali pronaći rodbinu, ali da su pobijeni svi u radničkim kućama - kao i u mojoj. Doslovno... nije bilo preživjelih da se pobrinu za mrtve. A ta plemićka obitelj? Pobjegla je. Pokušavao sam ih pronaći - i neću stati dok ih ne nađem. Živjeli su na imanju koje se zvalo Endelview.«

Grubo se nakašljao. »Mislim, kako možeš nekome to učiniti? Kako možeš živjeti sa sobom znajući da si nekoga mogao spasiti, a nisi? Osoblje, posluga, svi su oni generacijama služili toj obitelji. A bilo je i puno običnoga puka u tom dnevnom boravku. Pošli su tamo, prema riječima tog *slugana*, zato što su građevinci znali za taj prolaz pa su ih uputili prema sobi. Lupali su po vratima da ih puste unutra dok su ovi harali po kući - znam, zato što se gomila tijela bila natiskala uza zid. Ali ne. Nisu bili dovoljno dobri, dovoljno važni, nisu bili dostojni.«

O... Bože.

To je bilo sve što joj je prolazilo kroz glavu - zato što je i ona znala tu priču. Peyton joj je ispričao tu užasnu priču tijekom jednog od njihovih dugačkih, cjelodnevnih poziva otprilike mjesec dana nakon što su se ona i njezin otac preselili u svoju sigurnu kuću. Prvorođeni sin, srednjerodena kćer, majka i dva bratića, tvrdili su da su se vratili iz grada i zatekli krvoproliće... Ali možda su cijelo vrijeme bili tamo?

Nestali su. Vjerojatno su pronašli neku novu sigurnu kuću daleko od Caldwellla.

»Uglavnom, imam ja plan za njih. Kad otkrijem gdje su.«

Paradise je sklopila oči. »Nisu svi aristokrati zli.«

»Da si morala slušati svog oca kako ti svake večeri kad se vrati kući priča o tome kako su se ponašali prema njemu kao prema govnu dok je on samo pokušavao pošteno zaraditi? Teško

da bi osjećala ikakvu sućut prema njima - a to je bilo prije nego što su postali direktno odgovorni ne samo za smrt mog oca, već i moje majke i sestre.«

»Žao mi je.«

»U redu je.«

Ne, nije.

Nije ju nimalo iznenadilo kad je iznenada rekao: »Trebao bih poći. Moramo spavati.«

»Da. Da, naravno.« Čvrsto je stiskala mobitel u rukama, pokušavajući se dosjetiti nečega što bi mogla reći. »Ja, ah...«

»Vidimo se sutra.«

Klik.

Odmaknula je mobitel od uha i zagledala se u njega. Naravno, broj nije bio memoriran jer su linije iz sportskog centra, kao i one iz primaćih odaja, bile zaštićene i privatne. Ali ona ga ne bi ni nazvala sve i da je to mogla.

Odlajući mobitel sa strane, pogledala je u svoju sobu, svoju lijepu, otmjenu sobu u koraljnim i ružičastim tonovima, svilenim zastorima s resicama i ručno izrađenim tepisima. Nije mogla kriviti Craega zbog onoga što je mislio ili osjećao. I ona bi osjećala isto. Ali rješenje nije bilo to da uhodi nekog tipa i ubije ga kako bi *obsvetio* te smrti. Ili da, povrh svega toga, ubije još i ženke.

Pa, barem se nadala da to nije rješenje.

Sigurno je postojao još neki način da se ispravi ta nepravda?

Kad joj je mobitel počeo vibrirati, poskočila je i dohvatila ga. Skriveni broj. On? Opet?

Primajući poziv, šapnula je: »Halo?«

Sekunda tišine. Baš kao i prije.

»Žao mi je«, rekao je Craeg. »U slučaju da nisi primijetila, nisam baš na ti s emocijama. Nisi ti kriva ni za što.«

Izdahnula je s olakšanjem. »Tako mi je drago da si me opet nazvao. Nisam to očekivala.«

»Nisam ni ja.«

»Misliš li da ćeš uspjeti malo odspavati?«

»Sad kad sam opet čuo tvoj glas? Možda. Pokušat ću.«

»Craeg...«

»Što?«

Premetala je po čipkastom rubu svoga pokrivača, pažljivo birajući riječi. »U noći racija... Ne tvrdim da je mužjak, ili tko god da ih je zaključao van, bio u pravu. Uopće to ne želim reći. Ali oko za oko... to je barbarski.«

»Tako je oduvijek bilo u Starom kraju.«

»Više ne živimo tamo. Vremena su se promijenila. Sjeti se samo napretka koji je ostvaren, krvno ropstvo je zabranjeno, ženke počinju postizati jednakost, kao i običan puk. Ne moraš zaboraviti što se dogodilo, ne moraš ni oprostiti... ali tvoj odgovor ne mora biti ubojstvo.«

»Neće biti ubojstvo. Bit će *obsveta* za moje mrtve.«

»Ali ako nekoga hladnokrvno ubiješ, kojim drugim riječima to možeš opisati?« Glas joj je bio blag i tih. »Ne želim se prepirati s tobom, stvarno, ne želim. Ne pada mi na pamet

umišljati da znam kakav je osjećaj kad ti obitelj...« Kad joj je glas napuknuo, pročistila je grlo. »Ne mogu to ni zamisliti. Ali ako taj plan provedeš u djelo, i ti ćeš postati ubojica. Nećeš se ni po čemu razlikovati od *degrada*.«

Zavladao je tajac. No, kako nije čula *klik*, znala je da nije poklopio slušalicu.

»Ti si jedna od najsuosjećajnijih osoba koje sam ikad sreo«, naposljetku je rekao.

»Nisam baš.«

»Da, jesi. Dobra si ti osoba, Paradise.«

»Ne stavljaj me na pijedestal. Odatle mogu samo pasti.«

»Sumnjam u to.« Nastala je stanka. »Lijepo spavaj, okej? A ako se probudiš usred dana jer osjećaš nečije ruke na sebi, to sam ja. Ili barem, ja u svojim snovima.«

»Porumenjet ću zbog tebe.«

»Dobro. A kad se vratimo u učionicu, ja ću se potruditi ne piljiti u tebe non-stop.«

»Nemoj se prejako truditi.«

Na to mu se glas uozbiljio. »Moraš štititi svoju čednost.«

»Moja čednost, moj problem. Ne tvoj.«

Craeg je napravio *hhrrrr*. »Zovem te u sedam i sutra. Javi se na vražji telefon.«

Paradise se morala nasmijati. »Je li ti itko ikad rekao koliko si dominantan?«

»Ne, zato što nikad ne slušam što mi drugi govore.«

»Znači, ako kažem da si usput i zbilja divan, opet ćeš mi poklopiti?«

»Vjerojatno.«

»Okej, pa, onda, ugodan dan ti želim i divan si...« Odjednom se uspravila i bolje naslonila mobitel na uho. »Stani malo, jesam li ja to upravo čula jedan mali osmijeh?«

»Ne. Nisi.«

»Lažljivče.« Toliko se široko osmjehnula da su je obrazi zaboljeli. »Nasmijao si se. Upravo sad.«

»*Nisam* se nasmijao.«

»Da, zato što je hihotanje puno muževnije? U redu, *zahihotao* si se, Craeg. Ulovila sam te.«

»Moraš prestati.« Sad je zbilja ispustio nešto što je nalikovalo. ..

»Upravo si se zahihotao.«

»Nisam!«

»Da jesi.« Dok ga je i dalje cako bockala, zaključila je da je to komunikacijski ekvivalent škakljanju po rebrima. »Upravo si se zahiiiiiiiiihooooo....«

»Moram ići! Bok!«

»Diiiiiiiiivan si...«

Klik.

Ovoga puta, odlažući mobitel, osjećala lagano i lepršavo kao mjehurići u čaši šampanjca.

I pomalo pijano.

Trideset drugo poglavlje

Kad je pala noć, Marissa je odškrinula vrata spavaće sobe i provirila glavom u hodnik. Iz prednjeg dijela Jazbine nije dopirao nikakav zvuk pa se išuljala van u svilenj spavaćici, bosa su joj se stopala brzo hladila na drvenom podu. Zaobišavši ugao kako bi pogledala prema kauču, očekivala je da će tamo zateći svog družbenika kako spava okrenut glavom prema kuhinji, a stopalima prema njoj. Uvijek je tako spavao, kako da bi imao bolji pogled na TV preko stola za stolni nogomet.

Crni kožnati kauč bio je prazan. Štoviše, dekica na Red Soxu koju mu je kupila za lanjske ljudske božićne praznike i dalje je bila složena preko naslona.

Dakle, nije ni pokušao prespavati kod kuće.

Dekica je bila dokaz. Voljela je svog helrena svim svojim srcem, ali tip je bio fizički nesposoban prebaciti dekicu preko nogu i zatim je vratiti na mjesto kad mu više nije trebala. Na taj su se račun neprestano šalili, kao i oko toga što nikad nije vraćao otvarače za boce na njihovo mjesto u kuhinji niti je ikad, ikad upalio perilicu za posuđe.

Izdahnuvši, sklopila je oči i naslonila se na dovratnik.

»Sinoć se nije vratio ovamo.«

Kad je začula V.-ov tihi glas, pogledala je prema njegovom skupu računala. Brat je odmaknuo glavu od svakojakih ekrana, njegove super inteligentne dijamantne oči gledale su je bez treptanja - ili osude. Nije bilo razloga da od njega skriva koliko joj je to slomilo srce. Kao prvo, bio je Butchev brat u svakom mogućem smislu, a kao drugo, Vishous ju je tako dobro poznao da bi prozreo kroz nju ako bi mu samo pokušala podvaliti laž da je dobro.

»Sinoć smo se grdno posvađali.«

V. je uvukao dim cigarete.

»Oko čega?«

Prilazeći kauču, sjela je i bolje namjestila spavaćicu preko koljena, gladila je i gladila. »Oko seks kluba.«

Napadaj kašlja bio bi apsolutno urnebesna predstava da je bila iole raspoložena - bilo je nečeg nevjerovatno zadovoljavajućeg u činjenici da je konačno uspjela šokirati Brata koji se nije dao tako lako šokirati. Nažalost, bilo je to zato što je inače tako obična i jedna.

»Što si rekla?« Obrve su mu se podigle toliko visoko da su mu se tetovaže na sljepoočnici iskrivile. »Seks kluba?«

Objašnjenje je bilo brzo i precizno, a kad je završila, V.-ov uobičajeni zajedljivi izraz lica se vratio.

»Da. Rekao mi je da ide. Pitao me da pođem s njim.«

Nije mogla sakriti svoje iznenađenje. Vjerovala je da je Butch nikad ne bi prevario - za Boga miloga, kao istinski združeni mužjak nije ni primjećivao druge ženke, po njegovim seksualnim reakcijama na njih mogle su biti i tosteri na nogama. Ali bilo je nečeg zastrašujućeg u uplitanju V.-a u tu priču, možda zato što se zbog toga osjećala... isključenom, iako je to bila ludost.

Osjećala se i nedoraslom zadatku zato što je njezin družbenik trebao Vishousa uza se, a nju ne.

Osim toga, bila je istina da ju je V.-ov životni stil uvijek pomalo šokirao - ne zato što ga je smatrala degenerikom, već zato što je njegova seksualnost jednostavno bila ekstremna... i drukčija.

»Znaš da te voli«, promrsio je V. »Daj.«

»Znam.«

»I nećemo raditi ništa čudno zajedno ili tako nešto.«

»Nisam te mislila uvrijediti.«

»Nisi.«

»Da, jesam.« Budući da je Brat samo šutio, znala je da je u pravu. »Jednostavno... Ponekad ne želim da me se štiti, ako me razumiješ. Hoću reći, sve to s tom ženkom, koja je umrla preda mnom - to je moje. Ima li to ikakvog smisla? To je moja... odgovornost. Zahvalna sam mu na pomoći i želim njegovu pomoć - ali kad me odgurne sa strane zato što sam ›dobra cura‹ i zato što se ne mogu nositi s određenim stvarima, osjećam se kao da on misli da sam slaba ili neozbiljna.«

»Gle, ne želim se u to uplitati.«

»Znam. Oprosti.«

Kad je krenula ustati, ubacio se: »Ali on te cijeni. Ti si... Ti si kao ona Djeva Marija, ona ženska kojoj se moli. U njegovim očima ti si najsavršenija ženka koja je ikad hodala ili će ikad hodati ovom Zemljom. Kad bi te odveo na takvo mjesto, bilo bi to kao da gleda pornografiju u crkvi. Smatra te čistom i kreposnom i dobrom, i želi te - pripremi se, jer ću izreći riječ na Š - štiti od svijeta koji je okrutan i prljav i odvratn.«

Odmahnula je glavom sjetivši se Butcha i cijele one priče oko svršavanja. »Samo ne želim da sve bude tako crno-bijelo. Ne želim biti u ladici čak i ako me je on u nju stavio samo zato što voli određene dijelove mene.«

V.-ova je stolica zaškripala kad se naslonio i izdahnuo veliki oblak dima. Smiješno, kad se tek uselila ovamo, mrzila je taj miris. Sada joj je bio kao mirisni štapić, predstavljao je sigurnost i dom - većinu vremena nije ga ni primjećivala.

Kvrugu, V.-ova prisutnost, ma koliko hladan i racionalan ponekad bio, sada joj je pružala i stanovitu utjehu.

»Nemam jednostavan odgovor na to pitanje.« Skupio je obrve. »Mislim, tvoj tip se uglavnom drži načela dobro-loše, crno-bijelo. Kod njega je to instinktivno. Ali ima to i svoje prednosti. Uvijek se prema tebi odnosi s poštovanjem. Nikad nije bio loš prema tebi. Uvijek je fokusiran na tebe.«

»Ma, znam ja sve to. Ali s takvim stavom staje na put nečemu što ne samo da mi je veoma važno, već je i moje pravo. A kad nekoga voliš, to nije u redu, čak ni ako te na to motiviraju ljubav i dobrota.«

Zavladao je tajac.

»Daj da ja popričam s njim.«

»Bilo bi mi drago.« Tiho je opsovala. »U posljednje vrijeme imamo problema. To mi slama srce.«

»Tako je to u vezama. Čak i najboljima.«

»Valjda jest.«

»Gle, on ne želi biti ni s kim osim s tobom.« Brat je podignuo dlan. »Da, znam da ti to znaš, ali moram ponoviti. U dobru i zlu, tvoja ljupkost i elegancija i da, činjenica da si dobra cura, dio je onoga što ga privlači k tebi. Hoću reći, na primjer, kresnuo se sa Xhex, ali to je bio samo seks - i nikad neće biti ništa više od toga. Ti si njegov tip, ne ona.«

Marissa je skočila kao da joj je netko prosoo kantu leda po glavi. »Poseksao se s njom?«

Dolje u uredu u sportskom centru, Butch je sjedio za Tohrovim stolom zagledan u leteće uzorke šarenih linija koje su se vrtjele po ekranu računala.

Ono o čemu je uporno mozgao, o čemu je mozgao čitav dan, bilo je - koji vrag nije u redu s njim? Nakon što ga je Marissa ostavila dolje u sobi s bilijarom, bacio se na opijanje, konkretnije, opijanje do besvijesti - ali nije upalilo. Da, naravno, tijelo mu je potpuno omlohavilo, toliko da se nije mogao ni odvući do Jazbine na spavanje.

Dovraga, dovući se do kauča kod bilijarskog stola kako bi se mogao baciti u vertikalnu već je bio dovoljan izazov.

Međutim, um mu je ostao tragično bistar.

Najgore od svega? Iz nekog razloga, posljednje sjećanje koje je imao na svoju sestru - kako ga gleda kroz stražnji prozor automobila prije nego što su je odvezli, silovali i ubili - stalno mu se pojavljivalo pred očima, kao da mu je mozak bio aparat u kasinu koji je iznova i iznova pokazivao gubitak.

Maaa, briši »iz nepoznatog razloga«. Bilo je to zbog Marissine mrtve djevojke, naravno. Pretpostavljao je da bi mu, kad bi sjeo s Marissom i dopustio joj da ga analizira, omiljena terapeutkinja Bratstva odmah rekla da je vraćanje prošlosti potaknuto sadašnjošću i da proživljava svojevrstan posttraumatski stres...

Vrata ormarića sa zalihama širom su se rastvorila. Imao je dovoljno alkohola u sebi da se ne okrene i zacvili kao mačkica.

»V.?« rekao je kad je unutra upao njegov najbolji prijatelj.

Okej, kad već pričamo o posttraumatskom poremećaju, Butch nikad nije vidio Vishousa rastrojenijeg - teško je disao, ledene oči široke kao tanjuri, crna kosa razbarušena na sve strane, dahtao je kao da je pretrčao tunel, a ne prošetao niz njega.

»Što je?« upitao je Butch. »Je li doktorica Jane dobro? Nešto s Jazbinom? Kriste, što se dogodilo?«

V. je malo koračao uokolo, a zatim se bacio na Tohrovu zelenu, ružnu, omiljenu stolicu s druge strane stola. Naslanjajući glavu na ruku u rukavici, promrsio je: »Ostvario mi se jedan od najstarijih snova.«

Kad je Butcheva panika malo popustila, zakolutao je očima. »A što bi to bilo?«

»Upravo sam ti ga uvalio u guzicu.«

Blink. Blink. Zatim se Butch nasmijao. »Da, da, dobra fora. Okej, što je Lass ovaj put napravio?«

»Ne, ozbiljan sam. Upravo sam te sjebao. Gadno. Jebeno mi je žao.«

Oslonivši se o podlaktice, Butch je opsovao. »Bez uvrede, ništa što ti napraviš ne može biti tako loše.«

»Rekao sam Marissi da si poševio Xhex.«

Butcheva se vilica otkočila, samo je zinuo. »Kako... Zašto... Što...«

V. je bacio ruke u zrak. »Mislio sam da zna, stvarno! Nisam znao da joj nisi rekao! Koji kurac, zar niste već prošli ta sranja ›s kim si spavao prije mene‹? Koji kurac!«

Da se Butch nije automatski vratio u stanje panike, još bi se i nasmijao tom tipu. V. je bio kralj spokoja, ona vrsta sabranog smrada koji bi mogao sjediti i na kanti benzina u zapaljenoj kući samo da se malo opusti.

Izgleda da su otkrili kriterij kako da mu se nadbubrežna žlijezda konačno aktivira. Dobro da znaju.

Iako je to bila loša vijest za Butcha.

Stavljajući glavu među dlanove, protrljao je lice. »Što je rekla?«

»Ne mnogo. Otišla je do vaše sobe, obukla se i otišla na posao, smirena kao i uvijek. Ali baš sam se zbog toga i usrao u gaće, kužiš?«

Butch mu je poželio reći da će sve biti dobro, sve će biti u redu. Ali s obzirom na to kako su se on i njegova družica u posljednje vrijeme uporno mimoilazili...

»Kako je ta tema iskrsnula?« upitao je.

V. je podignuo oba dlana. »Gle, ona je počela pričati o vama.«

»O klubu?«

»Da. Osjeća se kao da si je svrstao u kategoriju djevica vs. kurva i da je gušiš. Slušaj, ne da će ti puno koristiti savjet od mene, ali moraš prestati s tim. Samo zato što bi mogla vidjeti par ljudi kako se ševe na javnom mjestu ne znači da će se odmah promijeniti.

Što misliš da će se dogoditi? Odjednom će postati kao ja? Kao prvo, trebala bi joj promjena spola, kao drugo, morala bi postati jebeno ružnija - i gluplja, očigledno.«

U tišini koja je uslijedila, polovica Butcheva mozga nije se mogla otarasiti svega onog sa Xhex, ali druga je polovica došla do spoznaje.

Marissa je imala pravo. Njemu je bilo puno neugodnije oko odlaska na takvo mjesto nego njoj.

Prokletstvo.

»Uglavnom,« promrsio je V., »vas dvoje morate smjesta popričati. I žao mi je.«

»U redu je.«

»Mislio sam da pomažem. Samo sam želio istaknuti kako je ona tvoj tip. Ona je tvoja cura. Ne treba ti ništa više ni manje od nje.«

»To je istina.« Tapkao je u potrazi za mobitelom. »Otišla je na posao, je li?«

»Da. To je rekla kad je odlazila.«

»Nazvat ću je.« Kad je V. ustao sa stolice, Butch mu je pružio ruku. »Sve okej, stari. Sam sam kriv. Valjda sam joj trebao reći. Samo što, sve ono što je bilo prije nje više nije važno, kužiš?«

Pljesnuli su se dlanovima. »Osjećam se kretenski zbog ovoga. Ako poželiš *iskup*, javi mi.«

»Ma neee, ali mogao bi mi mjesec dana donositi rublje iz praonice.«

»Zar Fritz to već ne radi?«

»To je ljudska šala.«

»Aaa, zato nije bila smiješna.« V. je otišao do staklenih vrata. »Kad želiš slobodnu noć tako da možeš otići u taj klub?«

»Može i sutra. Vrag odnio sve.«

»Okej. Ja ću odvesti vježbenike na sparing u dvoranu. Nakon toga će im Z. pričati o trovanju - siguran si da ne moram dovesti nekoga da kuša hranu?«

»Ne moraš. Ali ako Z. bude trebao nekoga za vježbu, neka Lassiter bude pokusni kunić.«

»Dogovoreno. Jebeno dogovoreno.«

Kad je Vishous otišao, a vrata se tiho zatvorila, Butch je nazvao svoju družicu moleći se da se javi. Budući da je odmah bio prebačen na govornu poštu, opsovao je i ponadao se da je to zato što je na nekom sastanku, a ne zato što je toliko ljuta da ga je blokirala.

Ne bi to učinila. Sigurno ne bi.

S druge strane...

»Sranje.«

Trideset treće poglavlje

Toliko o dodavanju novog sloja uzbuđenja svakoj mogućoj sekundi.

Dok je Paradise prisustvovala satu sparinga u dvorani, a onda i satu ubijanja ljudi losionima i nopicima koji joj je zbilja otvorio oči, osjećala se kao da ima najluđu tajnu na čitavom planetu. Sa svakim udarcem rukom ili nogom, sa svakom novom bilješkom, postavljenim pitanjem i dobivenim odgovorom, morala se svojski truditi da skine osmijeh s lica.

Koji je dijelom bio tu i zato što je znala da je i kod Craega identična situacija.

S vremena na vrijeme uhvatila bi ga kako je gleda s poluzatvorenim očima koje su davale naslutiti da ono o čemu razmišlja nije vezano uz aktualnu lekciju.

Umjesto toga, opet je bio u onom mraku, na telefonu. S njom. Čovječe, nije bilo ni čudo što je njezino tijelo željelo još malo njega - toliko žarko, zapravo, da se sva migoljila i protezala leđa i mijenjala držanje i način sjedenja više-manje konstantno.

Nitko drugi kao da nije imao pojma - doduše, možda se samo zavaravala. A ako nije? Prokletstvo. Prije nego što je napustila kuću kako bi se dematerijalizirala do autobusa, ponovno je pročitala sve formulare za prijavu i sve popratne informacije - prvenstveno se to odnosilo na one stvari koje nije pokazala svom ocu jer ga nije htjela preplašiti - nigdje nije bilo ni spomena o zabrani odnosa.

Ili romantičnih veza.

Ili... što god da su već radili.

Dakle, prema postojećim pravilima sve je bilo legalno. Također, oboje su bili dovoljno odrasli i, da, jasno, pomisao da bi ih Peyton i Anslam mogli otkriti predstavljala je potencijalnu komplikaciju za glimeru, ali: 1) znala je toliko Peytonovih tajni da ga je mogla prisiliti na šutnju ako bi to htjela i 2) Anslam je bio tipičan, egoističan, povlašteni sin koji ne bi primijetio ni ružičastog slona u prostoriji ako mu to na neki način ne bi koristilo.

Kad su zašli u posljednji dio večeri, otišla je do teretane prateći Craega i dopuštajući si rijedak trenutak zurenja, mjerenja širine njegovih ramena, njegove goleme visine i načina na koji se kretao s tom prigušenom snagom.

Naravno, još i ta njegova spektakularna stražnjica.

Vau.

No, ubrzo su se bacili na posao kad im je Brat Butch izdao naredbe i podijelio ekipu po spravama i utezima.

»Paradise, ti večeras trčiš«, rekao je pokazujući na pokretnu traku. »Sat vremena. Pauza na dvadeset i četrdeset da se napiješ. Bez uspona tijekom zagrijavanja.«

Zaputivši se preko strunjača, skočila je na najbližu traku, ubacila sigurnosni ključ i programirala računalo na šezdeset minuta brzog ritma. Kad se traka počela vrtjeti, skočila je na nju i uhvatila ritam žešći nego inače - iako su joj bedra bila umorna nakon što je ranije te večeri dugo čučala u obrambenom položaju. No to se uskoro popravilo, traka je poskakivala i škripala u ritmu koraka njezinih tenisica Brooks Glycerin 12, dok joj je disanje postajalo sve dublje.

Craeg je završio na utezima.

Predstava nad predstavama.

Težina koju je mogao podići bila je toliko velika da su na kraju Butch i Tohr stajali pored njega, svaki s jedne strane, u slučaju da izgubi kontrolu nad utegom koji je po svemu sudeći imao 270 kilograma. Zauzevši položaj ispod šipke, podignuo je obje ruke, sa zapešćima okrenutima prema van, ispuhao malo zraka i zagundao kad je skinuo uteg sa šipke i pridržao ga vlastitom snagom. Istog mu je trena lice pocrvenjelo, a mišići i vene na vratu iskočili, pomaknuo se pola metra unatrag kako bi zauzeo stabilan položaj.

Gore...

... dolje.

Gore...

... dolje.

Iako je drhtao na površini, njegovi veliki mišići i željezni torzo bili su čvrsti kao stijene dok je opetovano podizao uteg. Znoj mu je počeo curiti niz lice, iako on to nije primijetio, a ona nije mogla odoljeti želji da zamisli kako izgledaju ti veliki bedreni mišići ispod inače širokih hlača za trening. Hlače bi se zategnule na njemu kao druga koža kad god bi čučnuo zato što su mu mišići bili tako veliki. Zapravo, izgledalo je kao da će se rasparati...

Sve se dogodilo tako brzo.

U jednoj je minuti trčala i držala korak, prateći brzinu trake. U drugoj je desnim stopalom stala pola na traku, pola na rub.

Posrnula je prebrzo da bi se stigla za nešto uhvatiti ili barem pridržati rukom ih dlanom. Umjesto toga, snažno je udarila o podlogu, odskočila i umalo poljubila traku zato što joj sigurnosni ključ koji je tako pažljivo gurnula u spravu nije bio pričvršćen za odjeću.

Stoga se traka samo nastavila okretati.

Na sekundu je bila toliko preneražena da se nije mogla ni pomaknuti - ali od naleta goruće boli koju je potom osjetila skočila je s mjesta na koje je sletjela. Bože, nos joj se namreškao od mučnog smrada zapaljenog mesa.

A onda je vidjela cipele.

Točno pored svog lica.

Odjednom su se svakojaki glasovi pojavili oko nje, pokušala je pratiti što govore, ali nešto joj je upadalo u oko. I glava ju je boljela. Zašto ju je glava boljela?

»... doktoricu Jane, smjesta.«

»... nosila?«

»Brzo. Požuri!«

Mašući rukom, pokušala je obrisati znoj s očiju kako bi bolje vidjela.

Nije to bio znoj. Krv. Kad je pogledala u dlan kojim je prešla preko lica, bio je umrljan svijetlocrvenom krvlju.

O, sranje. Gadno se ozlijedila.

I to samo zato što se ponašala kao curetak.

Prokletstvo.

Kad se Paradise srušila na drugoj strani dvorane, Craeg je umalo hitnuo utege sa strane kako bi otrčao k njoj. Ali ne možete to napraviti sa 300 kilograma - osim ako se ne želite ozlijediti, ili nekome nauditi.

Upregnuvši svu kontrolu koju je mogao smoći, napravio je korak naprijed i oslonio se na pomoć Braće pri vraćanju utega natrag na šipku. Zatim su sva trojica pojurili k njoj. Craeg se bacio na sigurnosni ključ i odmah ga izvukao - ležala je vraški blizu trake, zgrčeno joj je tijelo jednom polovicom bilo na tom sranju, drugom ne.

»Paradise?« zovnuo ju je.

Kad je Butch kleknuo pored nje, Craeg ga je umalo maknuo s puta, ali to bi bilo smiješno. Kao prvo, Brat ih je podučavao. Kao drugo, bilo bi jasno kao dan da se između njega i Paradise nešto događa kad bi postao tako posesivan u jebeno alarmantnoj situaciji.

»Paradise?« Craeg je ponovio. »Paradise...«

Uspravila se kad je čula kako izgovara njezino ime, a zatim se okrenula i pogledala u njega - o, Bože. Krv. Toliko krvi... Onesvijestit će se.

Braća su izvikivala naredbe jedan drugom, a zatim je Tohr otišao po pomoć. Što je značilo da se oslobodio prostor pored nje, koji je Craegovo tijelo iskoristilo i prije nego što mu je mozak svjesno naredio da se pomakne.

»Dobro sam«, rekla je odgurujući ruke od sebe i pridižući se u sjedeći položaj. »Samo se osjećam glupo. Ne treba mi pomoć.«

Strgnavši košulju sa sebe, smotao ju je u kuglu i tkaninom pritisnuo otvorenu ranu iznad njezinog oka. »Ušuti«, promrsio je kad se počela prepirati s njim. »Ideš u kliniku. Vjerojatno te trebaju zašiti.«

»To je samo mala porezotina.«

»Što misliš, što je ovo crveno?«

»Nema potrebe za histerijom...«

»Nisam ja taj koji se prepire...«

Natezali su se tako naprijed-natrag, dobacivali se riječima i nadglasavali jedno drugo. Tek kad su stali da uhvate malo zraka, shvatio je da ih svi u teretani promatraju s kolektivnim izrazom nevjerice na licima.

Sranje.

Kako god, najprije je morao dobiti njezin pristanak na pomoć. Poslije će se zamarati zaključcima s kojima su ostali požurili.

Da, on je bio taj koji ju je podignuo i stavio na nosila.

I da, da ju je ijedan drugi mužjak, uključujući njezinog malog dragog Peytona, ili ijedan od Braće, dodirnuo, odgrizao bi im ruku s ramena.

Vani na hodniku, još se prepirala s njim, a on je bio svjestan da je to zato što se preplašila i na taj se način želi riješiti straha.

»Smiješno.« Ali barem je držala njegovu košulju na rani. »Samo trebam isprati lice i proći će.«

»Da, jer će malo vode odmah zatvoriti porezotinu od pet centimetara.«

»Ovo je pretjerano!«

»Kad si ono završila medicinsku školu?«

Kad su prišli vratima klinike, htio je ući s njom, ali Butch je stao preda nj. »Moraš se vratiti na sat.«

Craeg je zinuo kako bi mu se usprotivio - i tad mu je sinulo da je potpuno izgubio pamet. Upoznao je tu ženu prije, koliko ono, četiri noći, maksimalno? Bilo je to neprimjereno.

Bilo kako bilo, odmahivao je glavom. »Ne odlazim odavde.«

»Morat će je pregledati«, usprotivio se Butch. »Cijelu, ako shvaćaš što želim reći.«

Craeg je opsovao i kroz vrata koja su se polako zatvarala posljednji put pogledao kako se Paradise sama premješta s nosila na stol za preglede. Kao da je osjetila da više nije pored nje, zbunjeno je podignula glavu, tražeći ga.

»Ja, aah...« Craeg se nakašljao. »Volio bih je vidjeti kad bude gotova.«

»Ako se ona s tim složi, može.«

Craeg je kimnuo i naredio nogama da se okrenu i zapute natrag u smjeru teretane. Prošlo je dobrih pola minute prije nego što su reagirale, i to prilično tromo - njegove se noge nisu nimalo žurile da ga vrate tamo gdje je trebao biti.

I gle čuda, ispred teretane ga je čekao Peyton.

Mrmljajući sebi u bradu, Craeg se pripremio za još jednu tučnjavu s njim.

»Kad se to dogodilo?« upitao ga je tip.

»Kad se što dogodilo?«

»Ti i ona.«

Mušjak ga je promatrao neobičnom smirenošću koja je mogla značiti ili prihvaćanje ili pripremu za napad. Smiješno, s tim svojim savršeno modernim izgledom i aristokratskom bahatošću, zajedno s plemićkim porijeklom, taj je tip bio mnogo bolji ljubavni kandidat za tu ženu.

Pa ipak je Paradise iz nekog razloga odabrala Craega.

Mora da je luda.

»Ništa se ne događa između nas«, rekao je Craeg.

»Ne seri, okej? Združio si se s njom.«

»Možeš misliti.«

Peytonov plavi pogled napravio je krug oko svijeta. A onda se namrštio. »Samo malo, ozbiljan si.«

»O čemu dovraga pričaš?«

»Ti to zbilja ne prepoznaješ. Nisi svjestan da se pojavio miris združivanja - ili činjenice da si nam svima pokazao očnjake kad smo joj pojurili pomoći. Ti jebeno nisi svjestan ničeg od toga.«

Craeg je neko vrijeme treptao kao tele. Zatim je pogledao lijevo od tipa i procijenio udaljenost između svojeg čela i betonskog zida. Ako dovoljno snažno udari glavom o njega, možda će si prouzročiti oštećenje mozga i kratkoročno će ga pamćenje malo pustiti na miru, pa će konačno moći zaboraviti da je ikad upoznao tu ženu.

Peyton je prasnuo u smijeh. »Znaš, rado bih te mrzio, zbilja bih. Ona je jedna od najboljih ženki koju sam ikad upoznao. Umjesto toga, žao mi te je.«

»Zašto?« prasnuo je Craeg.

»Zato što si duboko zaglibio, a još se boriš protiv toga. Bit će to zanimljivo gledati.«

»Drago mi je da sam ti zabavan.«

Peyton je bio toliko drzak da ga je potapšao po ramenu. »Bolje ti je da paziš na nju - ili ću te ja naći i ubiti. Polako.«

Craeg se odmaknuo od njega. »Ne znam o čemu pričaš.«

»Da, da, sigurno ne znaš.«

Peyton se i dalje smijao, okrećući se kako bi otvorio vrata.

Craeg ga je uhvatio. »Odakle je poznaješ?«

Nastala je stanka. »Radi u primaćim odajama.«

»Tamo sam je i ja upoznao.«

»Samo da budemo načisto, i meni se ponekad čini da sam zaljubljen u nju.« Peyton je ponovno zakolutao očima. »Bože, hoćeš li prestati?«

»S čim?«

»Rezanjem na mene.«

Hram. Tko bi rekao. Iskesio je očaj i podignuo gornju usnu. »Sori.«

»Da, nisi se združio. Uopće.« Peyton je prekrizio ruke preko prsa. »Uglavnom, prije nego što mi odgrizeš guzicu, nikad je nisam ni poljubio. Ona to ne osjeća. Barem ne prema meni. A i bolje je tako - ja sam pravi kreten - i ima pravo, imam par loših navika. Bilo kako bilo, upamti što sam ti rekao.«

»A ja sam se nadao da ćemo obojica moći zaboraviti ovaj razgovor.«

»To se neće dogoditi, stari.« Iznenada je Peyton zaškiljio, a iz očiju mu je suknula čista agresija. »Tko god naudi toj ženki, moj je neprijatelj. Možda i jesam aristokrat, ali štitim ono što je moje kao životinja. Jasno?«

Craeg ga je mjerio. »Ne mogu ništa obećati.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Imam... plan... za poslije svega ovoga, a on ne uključuje savijanje gnijezda niti družicu. Združili se mi ili ne, ništa to ne može promijeniti. Čak ni ona - i ona to zna.«

Peyton je stišao glas sve dok nije bio toliko dubok da se jedva čuo. »Onda si budala. Jebena, prokleta budala.« Zatim je slegnuo ramenima. »Ali, hej, to je dobra vijest. Znači da još imam šanse kod nje. A prije nego ti zatreba cjepivo protiv bjesnoće, samo jedno ću ti još reći - jebi se. Ako profućkaš ovu priliku, sam si kriv, kretenu - kunem ti se, pokušat ću nešto s njom, zaobiljno.«

Kad se Craegova unutarnja zvijer probudila i zarikala, Peyton je zaključio da je najbolji trenutak da se povuče natrag u teretanu.

Da.

Već su imali jednog vježbenika u klinici. Nije im trebao i drugi.

Naročito ako ga donesu u komadima.

Trideset četvrto poglavlje

Marissa je cijelu noć razgovarala s Butchem. Čak i dok je vodila sastanak osoblja, intervjuirala terapeuta za mentalno zdravlje za posao i kratko posjetila Mary, u svojoj je glavi razgovarala s Butchem.

Zamišljeni prizori nje kako ga u pravedničkom gnjevu napada zbog svega što je zgriješio pratio je *soundtrack* njegovih izjava u kojima se slagao s tim da je budala kojoj treba opsežna terapija. Činjenica da ju je u tom razdoblju od nekoliko sati nazvao tri puta i poslao dvije poruke nije mu pomagala - s druge strane, mogao ga je braniti i Perry Mason i svejedno bi završio s doživotnom zatvorskom kaznom bez mogućnosti da ikad više poševi svoju šelan.

Nije mu odgovorila ni na jednu od poruka, uvjeravajući samu sebe da ga je tako isključila zato što je htjela pomno odabrati riječi. No, stvarnost je bila daleko manje pohvalna. Osjećala se povrijeđenom, odbačenom, isključenom, i htjela je da iz prve ruke dozna kako je to.

A to nije bilo nimalo privlačno.

Najdraža Čuvardjevo, nikad nije bila pakosna, i prezirala je činjenicu što ju je upravo ono što joj je bilo najvrijednije na svijetu, njezina veza s tim mužjakom, natjerala na toliku ogorčenost.

Upravo su je te muke i navele da ode s posla ranije, pošalje mu poruku da će ga čekati dok se ne vrati s obuke i donese zaključak da će obaviti teški razgovor koji ih je čekao.

Kad se vratila u palaču i ušla u veliko predvorje, mislila je samo o tome koliko je ljudi prolazilo kroz taj prostor na dnevnoj bazi. Budući da je tražila privatnost, odlučila je otići sjesti u sportski centar. Kao prvo, budući da je već odlučila da će porazgovarati s njim, htjela je s tim početi što je prije moguće. Kao drugo, Jazbina je bila previše klaustrofobična i nije bila sigurna imaju li V. i Jane slobodnu noć.

Dragi Bog je znao da nije htjela da itko išta načuje.

Ostavivši kaput i aktovku pored tajnih vrata u dnu velikog stubišta, upisala je lozinku, 1914, i spustila se niz plitke stube. Nakon što je ponovno upisala isti niz brojeva, izišla je u podzemni tunel i krenula u smjeru sportskog centra. S vremena na vrijeme morala je obrisati znojne dlanove o stražnji dio svojih elegantnih hlača, ili malo razbarušiti kosu, s čim je na kraju prestala.

Kad je konačno prošla kroz ormar sa zalihama i ušla u ured, srce joj je tutnjalo, usta su joj se osušila, a želudac stisnuo.

Nakon što je godinama patila od napadaja panike, pomolila se da joj živci ne priušte još jedan posjet tom paklu.

Pogledavši na tanki Cartierov sat koji joj je Butch poklonio za prvu godišnjicu, zaključila je da će još neko vrijeme morati čekati. Barem još sat vremena.

Super, sad se osjećala kao da je zarobljena u akvariju.

Osvrnuvši se preko ramena, pogledala je u vrata ormara i pomislila da bi se mogla još desetak puta prošetati po tunelu kako bi joj tjelovježba malo raščistila misli, ali to je nije privlačilo. Osim toga, prije ili poslije, sve i da Butch ne pročita njezinu poruku, morat će otići u veliku kuću na Posljednji obrok, a ovo je bio najbolji način da ga uhvati.

Pogledavši u radni stol, otišla je do njega i sjela na uredsku stolicu. Uspješno se prijavila u računalo, a zatim i u Gmail adresu koju je kreirala zbog pozivnica na Festival dvanaestog mjeseca.

»Vau.« Nagnula se bliže ekranu. Čekalo ju je bezbroj odgovora. »Osim ako nisu sve odbijenice.«

Za Boga miloga, imala je barem stotinu nepročitanih mejlova pa je počela od vrha i na kraju otkrila... da su svi pristali doći.

Sa zadovoljstvom, prihvaćamo vaš ljubazan poziv...

Naravno, moj helren i ja ćemo...

Nestrpljivo iščekujući, ponizno prihvaćamo...

Prije nego što se previše unijela u odgovore, otvorila je ladicu sa strane i izvadila žuti blok za pisanje. Plavom je kemijskom nacrtala tablicu sa stupcima *Ime*, *Odgovor* i *Broj* na vrhu. Pogledavajući najprije u računalo, a zatim i u papir, upisivala je imena i odgovore, i bila je negdje na pola puta drugog stupca kad je ugledala bratovo ime.

Dvapat kliknuvši na podebljano ime, zadržala je dah. A onda izdahnula.

Neće doći. U tri ljubazne rečenice istaknuo je kako bi trebao biti u klinici, ali svakako cijeni što su ga se sjetili.

Smiješno, istovremeno je osjetila i olakšanje i neko neobično razočaranje. Očekivala je da će doći, osobito nakon što je ona ženka spomenula da ju je upravo Havers preporučio za organizatoricu događanja.

Naslonivši se, sjetila se svoje misije suočavanja s prošlošću. Wrath joj se odavno ispričao, puno joj je značilo to što je tako otvoreno i toplo prihvatio Butcha i njihovo združivanje. Nikad zapravo nije razmišljala o onome što se dogodilo između nje i Kralja, no kad bi se sjetila njihovih nesuđenih zaruka, i svega što je došlo poslije toga, shvatila je da mu je istinski oprostila. Prema njemu je gajila samo ljubav - i znala je da će razgovarati s njom ako joj to bude potrebno. S njim je bila u potpunom miru.

Glimera, s druge strane? Na njih je ostala ljuta, toliko da bi se sva razbjesnila zbog njih i njihovih standarda, premda nije mogla samo tako poredati tu hrpu licemjernih kenjatora uza zid i izvikati se na njih. Neovisan život daleko od svega bio je puno zdravija i uspješnija strategija.

Što se tiče Haversa? Planirala je popričati s bratom na toj svečanosti - ali to ionako ne bi bio dobar plan. Treba im privatnost - a možda i bilješke za vođenje razgovora. Nije bila sigurna ni što bi mu rekla.

To je problem kod odluka. Ne možete nešto siliti dok niste spremni na to. A njezine su emocije bile jako promjenjive.

Da, pomislila je. Njegov nedolazak zapravo će joj olakšati život. I poštediti je spektakla pred publikom glimere.

Rješenje za razgovor s njim vjerojatno je bilo još malo vremena i možda... Dovraga, možda bi trebala sjesti s njim i s Mary - ako bude htio? Tko zna.

Butch je bio glavni problem. I ubijena ženka, naravno.

Usredotočivši se, dovršila je svoju računicu, odjavila se s računā i prebrajala imena. Ako se stopostotni dolazak nastavi, imat će 400 uzvanika kod Abalona. Što je bilo dvostruko više

nego što je pretpostavljala kad je procjenjivala trošak hrane i pića - nešto što je, kao organizatorica događanja, ona morala pokriti.

Izgleda da je podcijenila koliko žarko žele vidjeti i biti viđeni.

Naslonivši se, opet je pogledala na sat. Barem je potrošila dobrih trideset minuta.

Živčana, nemirna, nervozna, napeta, micala je mišem i gledala malu bijelu strelicu kako kruži po ekranu.

Čovječe, i dalje je bila prilično ljuta na Butcha. Iako se već dosta smirila, još se osjećala povrijeđeno i...

Namrštila se i zaustavila strelicu.

U dnu poredanih ikona, nalazila se malena sličica koja je prikazivala nešto što je izgledalo kao... tjeme njezinog helrena?

Ali to ne može biti istina.

Dvapat je kliknula na sličicu, a onda se pojavio prozorčić za prijavu. Kućica za korisničko ime već je bila popunjena s *BUTCH DHES*, a mjesto za lozinku je bilo prazno.

Nigdje nije bilo naslova, ničega po čemu bi mogla zaključiti o čemu se radi. To ju je rastužilo, no s obzirom na njihovo trenutačno stanje, bila je sumnjičava oko svega.

S druge strane, ako nešto tajite od svog partnera, on će vrlo vjerojatno početi preispitivati sve.

Vraćajući prste na tipkovnicu, upisala je lozinku koju je obično koristio *IMARISSAI!*

I doista, uspjela je otvoriti...

Bio je to kadar nekog videa, zamrznutog i spremnog da ga se opet pokrene, a prikazivao je Butcha kako sjedi za stolom, s kamerom iza glave.

Kliknuvši na strelicu, pokrenula je video i gledala kako njezin društvenik promatra onaj crni ključ s crvenom vrpcom. Nije bilo zvuka pa ništa nije mogla čuti, ali zamišljala je kako tupo udara o podlogu za tintu svaki put kad bi pao na stol.

Mladi je mužjak ušao u prostoriju.

Vjerojatno jedan od vježbenika.

Počeli su razgovarati. Očito je to bio intervju koji se odnosio na obuku - i nije tekao dobro, sudeći prema izrazu na mužjakovom licu.

Kad je Butch podignuo ključ, postalo je očito o čemu razgovaraju.

Vrijeme je za zvuk, pomislila je, pritišćući raznu dugmad. Ali time nigdje nije dospjela. Nakon svih gluposti koje nisu odradile svoj posao, otkrila je da treba upaliti zvučnike - ali ni to je nikud nije dovelo. Prošla je cijela prokleta vječnost prije nego što je otkrila da je netko iz nekog razloga isključio zvučnike iz računala.

»... kako izgleda?« upitao je mužjak.

Uspravivši se, usredotočila se na Butchevu glavu, a on si je uzeo trenutak prije nego što je odgovorio. »Ovisi o dobi žrtve i uzroku smrti. Svježiji slučajevi... naročito kad je upleteno nasilje... znaju biti gadni.

»O čemu to pričaš?« rekla je naglas.

»Dijelovi tijela zbilja ne vole kad ih se reže, bode ili sjecka na komadiće, a ljutnju iskazuju tako što iskrvare posvuda. Kažu da smo, Isuse, koliko ono, sedamdeset posto voda ili tako nešto? Shvatiš da je to istina kad se pojaviš na mjestu nedavne nesreće. Prave lokve. Rijeke.

Kapljice. Onda zaprljaš odjeću, tepihe, plahte, zidove, podove - ili, ako si vani, vrt, beton, asfalt. Zatim miris...«

Dragi... Bože, pomislila je kad ju je oblio val tuge.

Butch je nastavio. »Kod starijih slučajeva... smrad je gori od nereda. Smrt utapanjem, napuhavanje tijela, stvarno je ružno - još ako svi ti plinovi izbiju van? Padneš na guzicu od smrada. Ne znam, nekako nisam volio ni smrt od vatre.« Nastala je još jedna pauza. »Znaš li što sam oduvijek najviše mrzio?« Zamahnuo je rukom preko glave. »Kosu. Kosa... Bože, jebena kosa, osobito ako se radi o ženki. Umrlijana krvlju, zemljom, kamenčićima... zapetljana, raščupana. .. na svojoj koži. Ako noću ne mogu spavati, onda vidim to. Vidim kosu.« Počeo je trljati dlanove. »Uvijek smo nosili te nekakve rukavice, znaš... da ne bi ostavili negdje otisak prsta, da ne ostane ništa tvoje tamo. U ranijim su danima bile od lateksa - poslije su bile nitrilne. Ponekad, kad bih analizirao neko truplo, kosa bi mi se zalijepila za rukavice... kao da se htjela uvući u mene. Kao... da se preko ubojstva možeš nekako zaraziti smrću.« Butch je odmahnuo glavom. »Te su rukavice bile prokletu tanke. I nisu funkcionirale.«

Vježbenik se namrštio. »Zašto ste ih onda morali nositi?«

»Ne, ne, funkcionirale su oko otisaka prstiju, znaš. Ali ostavio sam dio sebe sa svim tim mrtvim tijelima. Svako je od njih... uzelo dio mene.«

Marissa je isključila zvuk. Zaustavila video.

Stavila glavu među dlanove.

»Ujutro ćeš biti kao nova.«

Kad joj je doktorica Jane dala zrcalo, Paradise se pripremila za vlastiti odraz - koji zapravo i nije bio tako loš. »Koliko imam šavova?«

»Dvanaest. Ali kad rana zaraste, neće ti ostati ožiljak.«

Podignula je ruku i dodirnula kožu tik ispod reda malih crnih čvorova pored obrve. »Toliko sam krvarila da sam bila uvjerena da će mi ih trebati stotinu.«

Doktorica Jane je nalijepila mali bijeli flaster preko svog ručnog rada, a onda je zvuk skidanja gumenih rukavica odjeknuo prostorijom prekrivenom pločicama. »To je područje dobro prokrvljeno. Možda bi se mogla nahraniti, ako dugo nisi - nije hitno, ali ipak si izgubila dosta krvi i naporno trenirate tamo dolje.«

Ili, u njezinom slučaju, gubite koncentraciju i pravite budalu od sebe.

»Možeš pričekati autobus da te vrati ili, ako se ne želiš više motati ovuda, mogu pozvati nekog *slugana* da te odvede na sigurno mjesto odakle se možeš dematerijalizirati.«

Odlazeći zrcalo, Paradise je pokušala zamisliti što bi joj otac rekao kad bi joj vidio lice. »Mogu li ostati ovdje danas? Ne mogu... Ne želim ići kući ovakva.«

V.-ova družica se nasmijala, blagim šumski zelenim očima, provlačeći ruku kroz kratku plavu kosu. »Zapravo je i meni to palo na pamet - ali nikoga ne tjeram da ostaje ovdje osim ako zdravlje to ne zahtijeva. A u tvom slučaju, ne zahtijeva. Samo što je možda... tako lakše tvom tati.«

»U redu je ako ga odem nazvati na mobitel?«

»Naravno. Ako ne možeš uhvatiti signal - neki ne mogu - imaš fiksnu liniju u kafeteriji kojom se možeš poslužiti.«

»Puno vam hvala«, rekla je podižući noge sa stola. »Ništa nisam osjetila dok ste me šivali.«

»Dobro napreduješ, Paradise. Svi su jako ponosni na tebe.«

»Hvala.«

Osovivši se na noge, spustila je pogled i napravila grimasu. Brooksice su joj bile poprskane krvlju - što i nije bilo tako strašno osim ako ih ne bude nosila pred ocem.

Da, definitivno treba tu prespavati, pomislila je izlazeći na hodnik.

Tek kad je stigla do kraja hodnika i otvorila vrata boravka, shvatila je da će...

Ona i Craeg biti u istoj zgradi.

Cijeli dan.

Kad joj je tijelo napravilo tu računicu i došlo do gole istine, zaključila je - dovraga, ako su je već trebali krpati iglom i koncem, onda može i iskoristiti nečiji poljubac da se malo oraspoloži. Mmmm.

Odlazeći do mjesta gdje je ostavila torbu na podu, zajedno s ostalim torbama, podignula ju je i stavila na najbliži stol. Otvarajući je, malo je pronjuškala, tražeći mobitel. Nije ga našla.

Namrštivši se, preokrenula je torbu i cijeli sadržaj istresla van. Dok je premetala po paketićima maramica i novčaniku i tubicama maskare i Kindleu i razbacanom sitnišu i melemima za usne i ostalim stvarima, zaključila je da bi trebala biti malo organiziranija. Okej, gdje je...

Mobitela *nije* bilo.

Koji vrag? Zar ga je ostavila kod kuće? Mogla se zakleti da ga je ubacila unutra zajedno s ostalim smećem.

Naginjući rastvorena usta torbe prema sebi, gurnula je ruku u njezin prazan trbuh, a zatim otkopčala maleni džep da vidi kakvo beskorisno sranje...

Mobitel joj je bio u tom pretincu.

Namrštila se i osvrnula po sobi bez nekog posebnog razloga. Problem je bio u tome što nikad nije ostavljala mobitel u tom džepu - uvijek je bila u prevelikoj žurbi da bi se zamarala otvaranjem tog pretinca.

Osim toga, bila je paranoična oko toga da će ga jednog dana zaboraviti zatvoriti i da će tako izgubiti mobitel.

Ni jedan jedini put nije ga tamo stavila.

Je li joj netko njuškao po stvarima?

Jednog po jednog, posložila je predmete po stolu. Naoko ništa nije nedostajalo, iako nije vodila detaljan popis osnovnih potrepština u glavi. Kad je provjerila novčanik, osobna iskaznica, kreditna kartica i gotovina bili su na svom mjestu.

Pa, ako je netko nešto i uzeo, to nije vrijedilo više od dva centa.

Vraćajući stvari u torbu, progutala je knedlu straha, ali što da radi? Da ode k Braći i kaže: »O, mobitel mi se preselio u drugi džep...?«

Da. Baš.

Budući da na mobitelu nije imala nijednu crticu signala, otišla je do fiksnog telefona koji je visio na zidu pored hladnjaka punog Gatoradea, Coca-Cole i raznih sokova. Kad je

podignula slušalicu, čuo se isti zvuk kao i u primaćim odajama pa je pritisnula 9 za izlaz i utipkala očev broj.

Javio se Fedricah pa je veselim glasom poručila batleru da će provesti dan u sportskom centru zato što radi na nečemu za dodatne bodove. Također ga je uvjerala i da će imati pratnju.

Na kraju krajeva, to je bila istina. I neće biti sama - ne ako se nju pita.

Craeg će se pobrinuti za nju.

»Boli li?«

Poklopila je slušalicu i okrenula se prema vratima. Craeg je stajao na njima, gola prsa su mu blistala, prsni i trbušni mišići veličanstveno su se isticali na stropnim svjetlima prostorije.

Spuštajući kapke, upijala je pogled na njegovo tijelo - i pomislila kako je odjednom više ništa ne boli.

»Halo?« oglasio se.

»Ostajem ovdje tijekom dana.«

Kad se sav ukočio i stisnuo oči, podignula je mobitel prema njemu. »Nijedna crtica. Nema signala. Izgleda da ćemo morati smisliti neki drugi način da se čujemo u sedam, ha?«

Trideset peto poglavlje

U garaži sportskog centra Butch je ispraćao četvero vježbenika na odlasku prema vratima autobusa, pazeći da se svi popnu, zajedno sa svojim stvarima. Zatim se vratio unutra i laganim koracima prošetao dugačkim hodnikom prema uredu. Nije imao pojma gdje je Marissa, ali se nadao da će, kad se popne u palaču, zateći njezin propušten poziv, poruku, nešto.

Greškom je ostavio mobitel na stolu u blagovaonici palače. Ali možda je tako i bolje. Izluđivao je samog sebe non-stop ga provjeravajući tijekom Prvog obroka.

Krivudajući niz prazan hodnik prema uredu, iznenada je osvijestio činjenicu da je praktički sam tu. V. i Tohr su se već zaputili natrag u kuću, zajedno s doktoricom Jane, Mannyjem i Ehlenom da se pripreme za Posljednji obrok, na čemu su svi *slugani* radili u velikoj Fritzovoj kuhinji. Paradise, Craeg i Axe su jeli u kafeteriji.

Dragi Bože, što ako se Marissa iselila iz Jazbine, palo mu je na pamet.

Prokletstvo, što će napraviti ako je...

Kad je otvorio staklena vrata, skamenio se.

»Bok«, oglasila se njegova šelan s druge strane stola.

Bila je tako lijepa dok je sjedila u svojoj radnoj odjeći, raspuštene plave kose. Čovječe, kako je volio te njezine pramenove koji su joj padali preko ramena kao da su ispali iz *Igre prijestolja*, a tek njezina svilena bluza s blagom natruhom ružičaste koja joj je naglašavala kožu kao da je reklama iz časopisa *Estée Lauder*.

»Primila sam tvoje pozive. I poruke«, rekla je gledajući ga.

Ušavši u ured, pustio je da se vrata sama zatvore, pitajući se je li bolje da sjedne na stolicu ili ne. Da korača. Ili se baci na koljena i počne ispričavati.

»Žao mi je...«

»Žao mi je...«

Oboje su ušutjeli. Tišina koja je uslijedila nastala je samo zato što su oboje davali onom drugome priliku da nešto kaže.

»Slušaj, trebao sam ti reći za Xhex«, rekao je, zagrizavši metak. »Ali nisam jer... Bilo je to prije nego što smo ti i ja postali ozbiljan par. Sreo sam je jedne noći u Rehвовom klubu - bilo je to samo tu noć, i nikome ništa nije značilo. Nisam imao pojma da će na kraju živjeti s nama, a kad se to dogodilo, već sam sve to polako ostavljao iza sebe, znaš?«

»Znam. Razumijem.«

Pričekao je da kaže još nešto, ali kako je ona samo gledala u dlanove, namrštio se i sjeo na stolicu nasuprot. »Jesi li sigurna u to?«

»Jesam.«

Butch je odmahivao glavom kako se tišina nastavljala. »Znam da nisam savršen, ali ako zbilja misliš da želim nju, a ne tebe, ozbiljno ću se naljutiti.«

»Ne, znam da to ne želiš.«

Ponovno nije rekla ništa više od toga. U tom vakuumu, dok je pokušavao natjerati samog sebe da ne iskoči iz kože, sjetio se kako su on i Xhex jedno drugom davali pet i šalili se kako joj duguje zato što ga je spasila od koljača u uličici. »Ona je dio ekipe, za Boga miloga.«

»Znam.«

Podignuo je ruku i protrljao lijevo oko koje ga je žuljalo. »Znaš?«

Isuse, što nije u redu s njima? Razgovor je prije uvijek tekao glatko, kao disanje. Sada... s tolikom tišinom...

»Samo reci«, promrsio je. »O čemu god da se radi, ma koliko boljelo, samo reci - nemoj da sjedim ovdje i pitam se o čemu dovraga razmišljaš. Glava će mi eksplodirati.«

»Zašto mi nisi rekao za kosu?« brzo je izjavila.

Butch je hitro podignuo glavu. »Molim?«

»Vidjela sam intervju. S onim vježbenikom.« Pokazala je na ekran računala. »Pogledala sam jedan dio. Onaj u kojem potpunom strancu govoriš nešto što nikad nisi podijelio sa mnom.«

»Intervju...? Ah. To.«

»Da, to.«

Butch je nastavio trljati oko. »To nije bilo ništa bitno.«

»Da, mogu se samo pitati za koliko si još stvari zaključio da nisu bitne. Hoću reći, što još ne znam o tebi? Nakon toliko vremena zajedno, mislila sam da znam sve... Mislila sam...« Grlo ju je malo steglo, ali uspjela je prijeći preko toga. »Što još ne znam, Butch.«

Kad je pogledao preko stola u njezine oči, niz kralježnicu mu je prostrujala nelagoda. Gledala ga je kao da ga ne poznaje.

»Marissa...«

»Pogled na pretučenu curu na kauču u dnevnom boravku Sigurnog mjesta dokrajčio me je. Sve to... ružno nasilje, patnja, bol izbliza, kako me je gledala, kako me očima preklinjala.« Marissina vitka ramena su zadrhtala. »Ništa ti nisam spominjala jer sam se bojala da bi te moglo podsjetiti na tvoju sestru. Nisam razgovarala s tobom jer te nisam htjela uzrujavati. Eto. Rekla sam. Nisam sretna zbog toga, i zbilja se ne osjećam nimalo bolje... ali to je sve što sam od tebe krila. Ah, da, i to da mi je ponovni susret s bratom slomio srce na pola, jednostavno me uništio. Odjednom su mi počele nedostajati neke stvari iz prijašnjeg života, zbog čega sam se osjećala kao da sam te izdala.« Podignula je ruke. »To je sve što imam. A što si ti skrivao?«

Kad je zinuo, ona ga je prekinula. »Prije nego što progovoriš, budi svjestan da te volim. Volim te svim svojim bićem i svime što jesam. Ali ako ne budeš iskren sa mnom, vratit ću se u Jazbinu, spakirati torbe i preseliti se u Sigurno mjesto na neko vrijeme.« Netremice ga je promatrala u oči. »Ti i ja nećemo preživjeti dugoročno, unatoč ljubavi i združivanju, ako nastaviš skrivati neke stvari. Ili ako ih ja nastavim skrivati. To nije dobra strategija u odnosu - a ako se zbog toga osjećaš kao da si doveden pred gotov čin? Da ti dajem ultimatum? Briga me. Ako se išta ispriječi našem odnosu, *ista*, sravnit ću to do zemlje - čak i ako se radi o tebi.«

Butch je shvatio da je prestao disati samo zato što ga je počelo paliti u plućima - a isprekidani udasi nisu pomagali odagnati osjećaj gušenja.

Marissa je ozbiljno odmahivala glavom. »Ovdje se ne radi o tome jesi li ili nisi bio sa Xhex. Radi se o tome da nisi vjerovao da ja mogu podnijeti to saznanje. Zar ne? Nisi htio

povrijediti moje osjećaje, što je plemenito, ali ne možeš parafrazirati ono što se dogodilo između vas kao nešto »nebitno«. To je izvlačenje.« Tužno je odmahivala glavom. »Ista stvar je s tim seks klubom. Kao i pitanje felacija - o čemu također ne želiš razgovarati sa mnom. Ukratko, imaš vrlo laskavo, ali i vrlo ograničavajuće mišljenje o meni. Želiš se brinuti za mene, ali me zapravo stavljaš u zatvor - a, bez uvrede, odrasla sam među glimerom gdje su mi cijelo vrijeme govorili da nešto ne mogu zbog toga tko sam i što sam. Neću to više trpjeti.«

Bože... osjećao se kao da ga je netko ustrijelio. I to ne zato što ga je neko posebno mjesto boljelo. Više zbog osjećaja hladnoće koja ga je obuzimala, kao da će sva krv iz njega iscuriti. Isti osjećaj vrtoглаvice i odcjepljenja od stvarnosti.

»Onda, što će biti, Butch?« blago je upitala. »Što ćeš učiniti?«

Kad je Marissa utihnula, iskreno, nije imala pojma kamo je njezin helren otišao, o čemu je razmišljao, je li uopće čuo riječ od onoga što je rekla. Čudno. Srce joj uopće nije lupalo, dlanovi joj se nisu znojili - što ju je iznenadilo, s obzirom na raskrižje na kojem su se našli.

S druge strane, rekla je ono što je imala najsmirenije i najljubavnije što je mogla. Sad je sve bilo na njemu, njihova je budućnost bila u njegovim rukama, u svakom mogućem smislu.

Kad se premjestio na stolici, pripremila se na to da izjuri van, ali on je samo ukopao laktove u koljena i protrljao kratku bradu na svojoj čeljusti. Drugom je rukom dohvatio golemi zlatni križ koji je nosio na crnoj košulji.

Okej, sad su joj se dlanovi ipak malo oznojili.

»Ja, aaaah...« Nakašljao se. »Puno je to za pojmiti odjednom.«

»Žao mi je.«

»Ne treba ti biti.«

»U redu.«

Iz nekog je razloga blago zujanje računala odjednom postalo veoma glasno, kao da su joj se uši trudile registrirati glas njezinog družbenika, tako da su pojačavale i sve ostalo.

Ponovno se nakašljao. »Nisam znao da sam tako loš u tome.«

»U čemu si loš?«

»U održavanju naše veze.«

»Ja te i dalje volim. I dalje te želim. Ništa loše nisi napravio - a i ja sam dio problema. Nije ni da sam ja bila osobito pričljiva.«

»Nisam baš siguran u to. Da ja nisam napravio ništa loše, mislim.«

Sad se i ona nagnula prema naprijed i ispružila ruku preko stola iako ga nikako nije mogla dosegnuti - a nije li to bila prikladna metafora? »Butch, nemoj... molim te, nemoj se gristi zbog toga. To neće pomoći nijednom od nas. Razgovaraj sa mnom. Moraš razgovarati sa mnom - to je sve što želim reći.«

»Rekla si puno više od toga.«

Bacila je ruke u zrak. »Ne moram ići u klub ako ti je to toliko užasno. Ne moram ti ga popušiti do kraja ako te to ne pali. Sve što hoću reći jest da mi moraš reći *zašto* i moramo o tome razgovarati - mora postojati i neka druga vrsta komunikacije, a ne da ti samo utihneš nakon što mi kažeš da je to zato što sam ja »dobra cura, a dobre cure to ne rade, ne mogu to podnijeti.«

Butch je isprepleo prste i jagodicama dotaknuo usne. »Nisam ti rekao za noćne more zato što me jebeno uznemire kad se dogode da je posljednje što želim opet ih spominjati onda kad mi nisu na pameti. Toliko me uzrujaju ta sranja koja me i dalje proganjaju i osjećam se kao da... ako budem pričao o njima, to će ih samo ojačati.«

Sjetila se razgovora s Rhageovom šelan dvije noći prije. »Prilično sam sigurna da bi Mary rekla suprotno. Rekla bi da, što više o nečemu razgovaraš, to manju moć ima.«

»Možda. Ne bih znao.«

Marissa je osjetila kako ga želi još malo pritisnuti, ali suzbila je taj poriv. Imala je osjećaj da su vrata odškrinuta, a posljednje što je željela bilo je da se opet zalupe zbog straha.

»Što se tiče pušenja...« Obrazi su mu porumenjeli. »Imaš pravo. Ne želim razgovarati o tome s tobom jer se sramim samog sebe.«

»Zašto?« izdahnula je.

»Zato...«

Reci mi, pomislila je dok se on borio s riječima. Možeš ti to... *reci mi.*

Podignuo je pogled prema njezinom. »Slušaj, nisam zainteresiran za to da mi citiraš neki stručni esej na temu ovoga što ću ti sad reći, okej? Kako bih trebao nadići sve to. Jasno?«

Marissa je podignula obrve. »Naravno. Obećavam.«

»Ako želiš da razgovaram, u redu. Ali ako mi počneš citirati neka psihoterapeutska sranja, neću to dobro prihvatiti.«

Budući da ga nikad nije gnjavila nikakvim »psihoterapeutskim sranjima«, bila je uvjerenjena da tu poteže crtu zato što se osjećao ranjivim.

»Obećavam.«

Kimnuo je kao da su postigli dogovor. »Odgojen sam kao katolik, okej? Pod tim mislim kao *pravi* katolik, a ne neki rekreativni katolik. I žao mi je - mene su učili da samo kurve i drolje to rade. A ti... ti si sve što sam ikad mogao poželjeti od ženke.«

Odjednom je spustio pogled, kao da nije mogao nastaviti.

»Zašto se sramiš?« šapnula je.

Napravio je toliku grimasu da mu je cijelo lice praktički nestalo ispod obrva. »Zato što...«

»Zato što zapravo želiš da ja dovršim?«

Uspio je samo kimnuti. Zatim je hitro podignuo pogled. »Zašto je tebi to olakšanje?«

»Molim?«

»Upravo si izdahnula kao da ti je laknulo.«

Nasmijala se. »Mislila sam da mi nikad nećeš dopustiti da to učinim - a ja sam oduvijek htjela otkriti kako je to.«

Lice njezinog helrena postalo je crveno kao cikla. Kao. Cikla. »Ne želim... Ne želim te uvrijediti. A moje mi porijeklo kaže da se upravo to dogodi kad svršiš curi u usta - ne sviđa ti se, ne voliš je, ne poštuješ je. Da, naravno, trebao bih sve to izbaciti iz glave, ali nije tako lako.«

Marissa je pomislila na sve posljedice vlastitog odgoja s kojima se i sama borila. »Čovječe, oko toga te zbilja shvaćam. Čini mi se da bih trebala prestati osjećati ogorčenost i

nesigurnost zbog svog brata i godina provedenih u glimeri. Ali kao da sam predobro naučila da se na tu ploču možeš opeci, shvaćaš me?»

»Potpuno.« Blago se osmjehnuo. A zatim protrljao lice. »Crven sam koliko mislim da jesam.«

»Jesi. I to mi je neodoljivo.«

Kratko se i eksplozivno nasmijao - ali brzo se uozbiljio. I tako ostao. »Postoji još jedan razlog. Mislim, s tim klubom, ima još jedan razlog... Ali to je samo moja luda glava. Mislim, zbilja luda.«

»Ne bojim se. Sve dokle razgovaraš sa mnom, iskreno se ne bojim ničega.«

Već je mogla osjetiti kako veza između njih jača - i to ne samo ona kratkoročna kao nakon dobrog orgazma, nakon čega se morate vratiti svemu onome što još niste popravili.

Ovo je bilo konkretno. Čvrsto kao stijena.

Osjećaj da ste svog partnera voljeli i prije, ali sad ga volite još više.

I znala je da je spreman razgovarati o svojoj sestri zato što mu se cijelo tijelo umirilo - toliko da je izgledalo kao da ne diše. Zatim su njegove prekrasne oči boje lješnjaka prekrile suze.

Kad je ustala kako bi mu prišla, mahnuo je rukom kroz zrak. »Da se nisi usudila. Ne diraj me, ne dolazi ovamo. Ako želiš da pričam, sad mi moraš dati malo prostora.«

Marissa se polako spustila natrag na stolicu. Dok joj je srce snažno udaralo o rebra, morala je razmaknuti usne kako bi mogla udahnuti.

»Oduvijek sam bio praznovjerman...« tiho je rekao, kao da govori samo za sebe. »Znaš, razmišljam na praznovjerman način. Pronalazim poveznice kojih zapravo nema. Kao ono što sam rekao Axeu o rukavicama. Na racionalnoj razini, jasno mi je da ne ostavljam dio sebe u ili na tim tijelima, ali... osjećaj je ipak drukčiji.«

Kad je ponovno utihnuo, nije se pomaknula.

»Moja sestra...« Ponovno je pročistio grlo. Kad je konačno opet progovorio, njegov prirodno dubok glas bio je čvrst kao stijena. »Moja je sestra bila dobra osoba. Moja je obitelj bila mnogobrojna, ali nisu svi bili dobri prema meni. No, ona jest.«

Marissa se prisjetila svega što je znala o toj djevojci: nestanka, silovanja, ubojstva, tijela koje su pronašli tjedan dana poslije. Butch je bio zadnji koji ju je vidio.

»Ali imala je i drugu stranu«, dodao je. »Družila se s gomilom... prokletstvo, ovo je teško izreći... izlazila je s gomilom tipova, shvaćaš što hoću reći?«

Lice mu je problijedjelo, usne se stisnule, kapci spustili preko smeđih očiju kao da se iza njih vrte ružne uspomene.

No onda se samo zaustavio. Budući da ništa više nije rekao, morala je sama popuniti praznine.

»Misliš da je ubijena«, šapnula je Marissa, »zato što se nije ponašala kao dobra cura. Misliš da, da se nije seksala s tim dečkima, ne bi ušla u taj auto i oni joj ne bi učinili to što su učinili i ona ne bi nastradala.«

Butch je sklopio oči. Jednom kimnuo glavom.

»I mrziš samog sebe zato što to misliš jer to krivnju baca na nju - što je izdaja. To je optuživanje žrtve - a ti to nikad ne bi napravio nikome, kamoli svojoj sestri.«

Nekoliko je puta uzastopce kimnuo glavom. Zatim je obrisao suzu.

»Mogu li te sad doći zagrliti?« upitala je napuklim glasom. »Molim te.«

Budući da je on samo kimnuo, pohrlila je k njemu i zagrlila ga, primičući ga k sebi sve dok na kraju nije sjedila na stolu, a on joj se naslonio na krilo.

Naginjući se nad njega, mirišući mu kosu i losion poslije brijanja, gladeći njegova golemu ramena, osjećala je da je zaljubljenija u njega no ikad - zapravo, ono što joj je bilo u srcu bilo je toliko veliko da nije znala kako joj je stalo u tijelo.

»Ona nije kriva«, rekao je grubo. »Ja to znam. Činjenica da sam to uopće pomislio, makar jednom - jebeno je užasna. Jednako je loša kao i to što je nisam spasio - mogao sam je tako i sam smjestiti u taj auto. Isuse, pomisao da su njezini postupci uzrok svemu tome?« Butch se uspravio. »To mi sjebe mozak - kad bih ja imao kćer i kad bi joj se, Bože sačuvaj,« brzo je napravio znak križa na grudima, »nešto dogodilo, ako bi itko za to pokušao okriviti njezinu kratku suknu ili činjenicu da je popila piće - ili sedamdeset i pet pića, ili pristala na seks, a onda se na pola puta predomisli? Možeš li zamisliti što bih napravio tom mizoginom kretenu?«

»Ubio bi ga, odmah nakon što bi ubio počinitelja.«

»Prokleta točno. Da, jebote.« Prstom je kružio pored glave. »Ali onda se ta stara vrpca zavrti i svako malo ispljune tu užasnu misao - osjećam se toliko krivim što je uopće u meni da bih se smjesta ispovraćao. Zapravo, i sada gledam koš za smeće i pitam se stignem li do njega na vrijeme.«

Kad je pogledao u stranu, poželjela je da je Mary tu zajedno s njom. Valjda su zbog ovoga ljudi išli kod psihijatra - kada brana pukne, najbolje je uza se imati stručnjaka.

»Usput rečeno,« nastavio je, »ponosim se svojom religijom. Crkva nije savršena, ali nisam ni ja - a donijela je puno toga dobrog u moj život. Bez vjere, čak i uz tebe, bio bih tek ljuska onoga što mogu biti.«

»Potpuno te razumijem, i ja gajim iste osjećaje prema vlastitom sustavu vjerovanja.«

Nakon kraće tišine, Marissa ga je primila za oba dlana. »Ako sutra odem u seks klub, hoćeš li imati gore mišljenje o meni?«

»Bože, ne.«

Kimnula je. »A pod pretpostavkom da ti to jednog dana više ne bude predstavljalo nelagodu, hoćeš li me manje cijiniti ako ti ga popušim do kraja?«

Prasnulo je u smijeh. »Vjerojatno ću te još više obožavati.«

»Hoćeš li i dalje misliti da sam dobra cura?«

»Znaš... zapravo, hoću.« Zvučao je kao da mu je laknulo. »Da, mislim, nikad nisam o tome razmišljao... ali apsolutno ću te i dalje voljeti.«

»Dakle, radi mene si spreman zanemariti prijašnji način razmišljanja?«

»Da, jesam.«

»Kao, nešto ti padne na pamet, razmisliš o tome, a onda to odložiš sa strane, je li tako?«

»Da.« Izdahnuo je. »Da, točno to.«

»Onda... Zašto ne možeš učiniti isto sa svojom sestrom? Neka misao bude i dalje tu. Ali onda se sjeti svega što znaš o njoj i kakva je bila, dodaj k tome i svoje čvrsto uvjerenje da žrtva nikad nije kriva, ma što odjenula, ili išta slično... Kladam se da ćeš smjesta odbaciti pomisao da

je tvoja sestra na bilo koji način doprinijela tom užasnom, neoprostivom zločinu protiv nedužne djevojke. Kladim se da ćeš sam doći do tog zaključka i vjerojatno više nikad nećeš razmišljati o tom dijelu svoje boli.«

Trepnuo je jednom. Dvaput.

»Zaboravi pušenje«, rekao je.

»Oprosti, što?«

Butch se zagledao u nju s tolikom predanošću da joj se doimalo kao da joj je cijeli svijet bacio pod noge. »Mislim da sam se upravo još više zaljubio u tebe. A nisam mislio... Nisam mogao ni pojmiti da bi to uopće moglo biti moguće.«

I doista, njegov miris združivanja ispunio je prostoriju, a smeđe se oči toliko napunile emocijama i poštovanjem da joj se čak malo zavrtjelo u glavi.

Primivši mu lice u dlanove, poljubila ga je. »Ovo je puno bolje nego prije.«

»Prije?«

»Ako ću već biti na pijedestalu,« ponovno je naslonila svoje usne na njegove, »želim biti tamo kao tvoja savršena partnerica, a ne zato što misliš da sam savršeno dobra cura.«

Njezin se helren počeo smijati. »Dobit ćeš sve što poželiš. Uključujući i mene.«

Kad joj je uzvratio poljubac, shvatila je što znači *živjeli su sretno do kraja života* i zaključila da prava ljubav ne znači da ne treba ulagati trud, a do *kraja života* neće stići na autopilotu. Sve počinje s privlačnošću, zatim otvarate svoje srce i dušu - ali sve to, što i nije mala stvar, tek je početak priče.

Treba poduzeti još mnogo, mnogo putovanja do dubljih razina još većeg prihvaćanja i razumijevanja.

Tu ćete pronaći sreću. A *do kraja života* je sav trud koji ste spremni uložiti kako bi ostali bliski jedno s drugim, kako bi zajedno učili i rasli kao osobe.

»Volim te«, rekao je objužujući je rukama. »Bože, kako te volim.«

Odmaknuvši se malčice od njega, nasmijala se i prstima mu prešla preko lica. Htjela mu je uzvratiti istim svetim riječima, ali čak su i one bile nedostatne.

Pa je rekla jedino što bi mu moglo značiti još i više. »O, dušo. .. Naprijed, Soxi!«

Zabacivši glavu unatrag, Butch se nasmijao toliko silovito da je zatresao staklena uredska vrata. Kad mu je uzvratila osmijeh, pomislila je, da, *volim te* se može reći na razne načine, zar ne?

Trideset šesto poglavlje

Zanimljivo kako televizor može pretvoriti bilo koji prostor u pravi dnevni boravak. Doduše, nije da je Craeg gledao reprize *Teorije velikog praska* koje su se na njemu vrtjele. Svejedno, bilo mu je drago što je *slugan* došao i namjestio televizor u kutu jer bez tog ugodnog ćaskanja u pozadini? Sjedeći u istoj prostoriji s Axeom i Paradise, to bi ga dokrajčilo. Trebalo mu je nešto, bilo što, da mu odvрати misli s nje. Naravno, dok je gledao u niz karata koje je držao u ruci, nije imao pojma u što gleda. Preko puta stola, doduše, Axe nije imao taj problem - upravo je zato nakon tko zna koliko rundi remija dugovao gadu pedeset dolara.

»Pa, mislim da ću se ja povući u krevet«, dobacila je Paradise s kauča.

Nevjerojatno kako određena kombinacija riječi kad je izgovori određena ženka može jamčiti prokletu erekciju.

Dakle, da, suptilno ga je namještao ispod stola - prije nego što mu je erekcija potpuno prekinula dovod krvi u bedrenu arteriju.

U međuvremenu, Paradise se iskoprcala iz položaja u koji se ušuškala, a Craegu je odlično uspio pokušaj da je pritom ne gleda.

Barem ne *direktno*. Perifernim je vidom pratio svaki korak koji je napravila na putu do vrata, a osobito je primijetio kako se nagnula preko jednog od tri okrugla stola kako bi dohvatila svoju torbu.

»Dan«, promrsio je Axe preslagujući karte.

Craeg je nešto progundao.

Kad su se vrata zatvorila, zapitao se koliko će dugo morati čekati prije nego što ode... »Sad možeš ići«, usiljeno se nasmijao Axe. »Dobar sam u soliranju - a mislim i gledati neku pornjavu. Što je zapravo zabavnija verzija soliranja.«

»Nisam toliko umoran.«

»Da, znam.« Nacerio se. »Slušaj, učini mi uslugu - imaj malo poštovanja prema meni i prestani se pretvarati. Nakon one predstave koju si priredio u teretani, koliko misliš da sam glup?«

»Nisam s njom.«

»Onda si idiot.«

»Nisam zato ovdje.« Pa ipak, kad je to rekao, spustio je svoje karte licem na hrpu. »Dugujem ti pedeset.«

»Četrdeset i pet. Ali ovu rundu bi izgubio.«

»Vjerojatno. Želiš lovu odmah?«

»Sve okej što se tiče love.«

Kad je ustao, Craeg je pogledao u široke naušnice koje je tip ugradio u rupe u licu i na ušima - iznenada se zapitao koliko još komada metala ima na mjestima koja se ne vide? »Jesu li te boljele kad si ih stavljao?«

»Da, to je jedan od razloga zašto ih stavljam. Seks poslije je bolji.«

»I tetovaže?«

»Da.«

»Hmm. Tko bi rekao. Znaš, pametniji si nego što sam mislio. I bolji kartaš.«

»Mislio si da sam glup zato što volim tintu i metal?«

»Živio sam pod staklenim zvonom, što da ti kažem.«

Već je bio na vratima kad je Axe progovorio. »Ja sam mislio da si ti budala.«

Craeg se namrštio i pogledao preko ramena. »Na temelju čega?«

»Ti si vampirski ekvivalent seljačine. Mislio sam da nema ničeg posebnog kod tebe osim tvoje veličine - a iskreno, zbog toga su Mackovi kamioni toliko veliki.«

»A sad?«

»I dalje mislim da si budala.« Gotičar se blago osmjehnuo. »Ali ispada da mi budale ne smetaju. Tko bi rekao, kako ti kažeš. Osim toga, naši očevi...«

Tu je rečenicu ostavio nedovršenom, što je Craegu bilo drago. »Da. Uglavnom, ugodan dan ti želim.«

»Dobru zabavu, djeco.«

»To se neće dogoditi.«

»Kažeš ti.«

Craeg je izišao na hodnik i osvrnuo se oko sebe. Svugdje je bilo tiho, sve čisto, kako se kaže, ali on se svejedno nije pomaknuo s mjesta. S lijeve se strane nalazilo pet jednokrevetnih soba. On je spavao u prvoj. Axe u drugoj. A Paradise...

Pa, treća sreća, nije li?

Ali nije smjesta otišao k njoj. Iako je bio romantičan koliko i kamen, nekako je ipak završio pod tušem u svojoj sobi i prao se kao da se sprema za privatni susret s Čuvardevom. Zatim se obrijao. Onda je otišao do sportske torbe koja je još stajala tamo gdje ju je bacio noć prije i raširio odjeću po podu.

Bila je čista. I to je bilo to.

Plave traperice. S rupama. Majice. Bez rupa. Narančasta bejzbolska kapa na momčad Syracuse.

Opsovavši, odlučio se za široke hlače kimona i čistu potkošulju Hanes. Stopala je ostavio bosa, moleći se, *moleći*, da se uspije odšuljati do njezine sobe a da ga pritom nitko ne uhvati.

Van kroz vrata. Još jedan pogled lijevo-desno da se uvjeri da nema nikoga. A onda potez u stilu Linde Hamilton iz *Terminatora 2* kojim se tiho odšuljao niz goli betonski pod ne proizvevši ni zvuka. Kad je stao pred Paradiseinu sobu, tiho je pokucao.

»Uđi«, rekla je visokim, pomalo napetim glasom.

Nije provirio glavom. Ne. Cijelim je tijelom kliznuo unutra i povukao vrata za sobom.

»Tako mi je drago«, rekla je s osmijehom na licu. »Bojala sam se... Uglavnom.«

Jedino upaljeno svjetlo bilo je ono u kupaonici, a i ta je vrata praktički zatvorila do kraja. Sjedila je u polumraku, na krevetu, u malenom bijelom ogrtaču koji je svezala oko struka - i ničemu više.

Opa. Noge. Puno... listova, bedara...

Kad ga je požuda poljuljala na nogama, rekla je: »I ti si se otuširao?«

Kimnuo je. Očito mu je glas ostao na hodniku.

»Želiš li doći ovamo?«

Opet je kimnuo.

Iduće čega je bio svjestan, stajao je pred njom. A onda klečao. Stavljajući drhtave dlanove na njezine noge, zavukao ih je pod rub ogrtača. Koža joj je bila mekana kakvom ju je i pamtio.

Poginjući glavu, jednom joj je usnom dodirivao koljeno.

O, jebote. Ono što je zbilja trebao raditi bilo je ustati, malo se ljubiti s njom, poleći je... zadovoljiti je rukama - a onda pobjeći glavom bez obzira.

Ali to se *sigurno* neće dogoditi.

Dlanovi su mu putovali niz njezina bedra, a zatim gore - povlačeći za sobom i ogrtač. Kad ju je razgolitio, gledao je kako drhti i dlanovima stišće plahte.

»Bojiš li se?« upitao je. Morao je biti siguran.

»Ne«, dahtala je.

»Znaš li što ću ti sada učiniti?«

»Ne...«

Kimnuo je glavom, i dalje usnama naslonjen na njeno koljeno, mazeći ga. »Raširi noge za mene.«

Drhtanje se pojačalo kad ga je poslušala i otkrila savršeno jednostavne bijele pamučne gaćice od kojih je on umalo svršio u svoje.

Njezin miris ga je izluđivao.

»Neću te povrijediti«, rekao je dubokim glasom.

»Znam. Vjerujem ti.«

Craeg se pomaknuo prema unutrašnjoj strani njezinog koljena i nije se pritom žurio, njuškao ju je, jezikom prelazio preko bedra, očnjacima prelazio preko kože.

»Stavi ruke u moju kosu«, rekao joj je. »Vodi me. Znaš gdje želiš da budem. Pokaži mi.«

Njezin je dodir u početku bio sramežljiv, samo mu je promrsila kratku kosu. »Tako je mekana«, šapnula je.

»Kao i ti.«

Ruke su mu sada bile gore na njezinim bokovima, dlanovima joj je stisnuo zdjelicu, uživajući u dodiru. A onda se na trenutak pogubio u mislima jer ga je obuzela snažna želja da je zajaše.

To neće ići.

Jedva primjetno, počela ga je povlačiti prema sebi, a on je pratio njezinu brzinu, dodirivao je usnama, pripremao za ono što se sprema. Zatim se našao na njezinim gaćicama.

Podignuvši pogled, nije ju mogao dobro vidjeti zato što joj se ogrtač skupio oko struka, pa ga je odvezao i raširio. Na sebi je imala malenu, usku potkošulju bijele boje, bez grudnjaka - tvrde su joj bradavice čak i na tom prigušenom svjetlu bacale sjenu.

Stenjući, udahnuo je i položio usne na nju, sisao pamuk, vlažio ga dahom.

Ona ga je već čupala za kosu - nestalo je sramežljivog dodira, prešla je na naredbe, a to je značilo da mora promijeniti položaj. Brzim pokretima, skočivši s poda, mentalno je provjerio

jesu li vrata zaključana, a zatim joj podignuo noge na krevet, raširio ih i nastavio gdje je stao, ljubio je, gurao joj koljena sve više i više kako bi joj se mogao bolje posvetiti.

Dahtala je. Dahtala je i trljala se o njegovo lice, snažno ga povlačeći rukama, njezino tijelo mu se davalo predanošću koja ga je šokirala i ozbiljno napaljivala. Zarežavši, podignuo joj je potkošulju i dotaknuo spektakularne grudi - a kad je izvila tijelo na madracu, bio je *itekako* spreman maknuti gaćice s puta.

Ali najprije će ju još malo provocirati.

Gledajući u nju, osjetio je kako se u njega urezuju nove uspomene, zvukovi i mirisi, uzdasi i jecaji, njezina čista ljepota.

Paradise.

Bilo je to puno više nego što je očekivala.

Kad je Paradise još dublje ukopala dlanove u Craegovu kosu, jahala je val vrhunskog zadovoljstva koji ju je istovremeno izbacio iz vlastitog tijela i uzemljio u njega. Osjećaj trljanja, trenja, topline tamo dolje, nije bio nalik ni na što što je dotad iskusila - a tehnički je još bila...

Ne.

Opakim, brzim potezom, potrgao je jednu stranu, a zatim i drugu - i gaćica više nije bilo.

Senzacije koje je osjetila, vlažne i tople... Ništa nije razdvajalo njegove usne i njegov jezik od njezinog spolovila.

Zahvaljujući onome što su radili noć prije, znala je što se sprema, pa kad je orgazam stigao, potpuno mu se prepustila, otvorila se tom pulsirajućem zadovoljstvu, trzala se na madracu, bacala jastuke na pod.

Kad se konačno spustila s tog vala, s blistavih visina zadovoljstva, vidjela ga je kako ustaje između njezinih nogu.

»Uzmi me«, naredila mu je. »Učini to.«

Zgrabila je svoju potkošulju i povukla je preko glave tako da je sada ležala gola i raširena pred njegovim golemim tijelom, njegovom nevjerovatnom erekcijom, njegovom jedva suzdržanom snagom. Pa ipak je oklijevao, iako je zbog gladi koja mu se ocrtavala na licu izgledao kao demon.

»Craeg...« Podignula je ruke i počela si dodirivati grudi, ponovno izvijajući tijelo, dolje je već osjećala kako se toplina vraća, i očaj, to slatko gušenje vraćalo se deset puta jačom snagom.

A on je samo sjeo na pete, položio dlanove na bedra i pognuo glavu.

»Craeg?«

»Ne...« zastenjao je. »Ne mogu.«

»Što... ?«

»Neću se poseksati s tobom.«

Molim, što? pomislila je.

Budući da ništa više nije dodao, nalaktila se i povukla potkošulju natrag kako bi pokrila grudi. »Zašto ne?«

»To se... neće dogoditi.«

»Što ne valja? Što sam napravila?«

»Ma, ne, sranje... ne, ti si predobra, ti si...«

»Craig, moraš prestati s tim.«

Dosta, pomislila je i posegnula prema njemu. Dok mu se dlanovima penjala uz ruke, osjećala je njegove napete mišiće, znala kakvu je borbu nametnuo samome sebi.

»Skinu ovo«, rekla je, potežući rub njegove majice.

Očekivala je da će se usprotiviti. Nije. Ruke su mu se opustile, dopustio joj je da mu skine potkošulju, a onda... Bože, bio je prekrasan, njegova glatka koža bez dlaka, na tako snažnom tijelu - kad je posegnula rukom da ga dotakne, dopustio joj je, zabacio glavu unatrag, mišići na vratu i ramenima su mu se napeli.

A onda ju je šokirao.

»Uzmi moju venu«, rekao je promuklim glasom. »Ako te ne mogu imati... uzmi od mene...«

Baš kao i s oralnim seksom, sve se dogodilo tako brzo, iskesila je očnjake, pogledom naciljala vratnu žilu, fokusiranošću kakvu nikad prije nije osjetila.

Zasiktavši, skočila je i ugrizla ga, prodirući duboko, grizući ga požudom kojoj se posve predao. Pomaknuvši ga u stranu, plegla ga je ispod sebe i zajahala gornji dio tijela kao da je njezin plijen, sisala ga, njegov okus osjećala duboko u svojoj utrobi, ispunjavao ju je od vrha do dna onako kako hrana i odmor nikad ne bi mogli.

Tek je donekle bila svjesna da je ispružio ruke i uhvatio se za zaglavlje kreveta, iskrivljujući torzo prema njoj, stenjući dok je zabacivao kukovima i trzao bedrima. Svršavao je, a onda je svršila i ona i sve je postalo super-ludo i super-brzo, dok je vrtjela zdjelicom i tvrdu nabrekliu osjećala točno ondje gdje je htjela.

Ali kad se pokušala dočepati njegove erekcije, kad mu je pokušala skinuti hlače, on joj je odmaknuo ruke i držao ih željeznim stiskom. Kad se usprotivila, kad mu se suprotstavila, svijet se preokrenuo, a ona se opet našla na leđima.

Krv mu je curila niz vrat i niz prsa, iz mjesta gdje ga je ugrizla, ali on nije mario.

Spustio je ruke prema prednjem dijelu svojih kukova i oslobodio erekciju otvarajući zatvarač širokih hlača. Paradise su se oči okrenule u dupljama, ali prisilila se da se fokusira jer ga je htjela vidjeti.

Primivši debeli ud u dlan, počeo se dirati. Nije gledao što radi, promatrao je nju. I usprkos vrućini koja je vladala među njima, bilo je nečeg istinskog odsutnog na njegovom licu.

Neće je uzeti, pomislila je.

Doduše, njezina zbunjenost i razočaranje pali su u drugi plan kad se pridigao i počeo svršavati po njoj.

Možda nije htio uzeti cijelo njezino tijelo.

Ali dobro ju je označio.

Sirom razmaknuvši noge, posve mu se izložila i pustila ga da se muči onime što je sam odabrao, svojim je sokovima prekrivao njezinu srž, pogađajući je vrućim mlazevima.

Možda je i bila djeвица... ali u dubini svoje duše znala je da on vodi bitku koju će izgubiti.

Možda ne večeras, ali uskoro, prelomit će se i voditi ljubav s njom.

A to je jedva čekala.

Trideset sedmo poglavlje

Dvije noći poslije Butch je napokon dobio slobodno da odvede svoju šelan u seks klub. Nikad mu na pamet ne bi palo da će je ikad odvesti na takav spoj.

Čekajući u predvorju palače, koračao je u krug osjećajući se kao da se sprema za Noć vještica u toj svojoj glupoj odjeći. Crne kožnate hlače su bile u redu, crna potkošulja je također bila okej. Ali ostatak...

Koji *vrag* je to navukao?

Raširivši dugački crni kaput koji je odjenuo, ugledao je gomilu crne kože, krzna i svile. Kaput je bio ogroman, pa ipak je jedva doticao tlo zato što je nosio par visokih cipela u kojima je bio viši od Wratha.

New Rocksice?

Posudio ih je od Axea, a vezale su se od nožnih prstiju pa sve do ispod koljena. Također su imale dvadeset kilograma, ali bile su iznenađujuće stabilne i udobne.

Još i ta maska. Prednji je dio bio napravljen od tankog metala i plastike, a kad ju je stavio na glavu i zalijepio preporučenim ljepilom, prekrila mu je cijelo lice kao užasni sivo-bijelo-crni kostur koji se pomicao kad bi nešto govorio.

Da, spremao se maskenbal dolje u igraonici, a on se želio uklopiti u masu.

Izvadio je mobitel i pogledao na sat. Marissa je došla ovamo iz Jazbine kako bi se malo podružila s curama i pripremila - njih će se dvoje zajedno uputiti u klub, dok će Axea dovesti odvojeno autom iz sportskog centra.

Kloparajući po mozaiku sa stablom jabuke, čudio se koliko je dobro prihvaćao činjenicu da Marissa ide s njim na ovaj izlet u tamu i prljavštinu. Nakon onog razgovora koji je vodio sa svojom šelan, kao da se nešto u njemu oslobodilo, neki ukliješteni, bolni mišić unutarnjeg grča se opustio i odmotao, pa je sada mogao lakše disati.

Bio je mrzio onaj loš trenutak u kojem su se zatekli.

Ali je jebeno obožavao ovaj novi horizont.

Kao naručenu, osjetio je svoju družicu na vrhu velikog stubišta. Okrećući se, Butch je podignuo pogled i...

Enagbu jioa kdf ahtaj; fjkd powkl.

Ili tako nešto.

Nestala je njegova prekrasna princeza u dizajnerskoj odjeći. Na njezinom se mjestu našla... uvrnuta erotična seks bomba u pripijenom crnom lateksu koji je sezao od milju visokih peta sve do iznad glave. Jedino što je još davalo naslutiti njezin identitet? Dugi plavi konjski rep koji je virio iz rupe na vrhu odijela koje joj je pokrivalo cijelo lice i glavu, zlatni su se valovi slobodno njihali.

Imala je i masku.

Bila je to neka vrsta industrijske gas maske, s okruglim crnim diskovima umjesto očiju i dijelom za nos i usta koji je potpuno prekrivao kožu jer je bio prilijepljen za lateks koji je sezao

do lica. Napravljena od crnog stakla i usjajenog sivog metala, bio je to ružan komad apsolutne umjetnosti.

Kad je sišla k njemu, erekcija mu je toliko brzo iskočila da je morao spustiti pogled ne bi li se uvjerio da mu je zatvarač hlača još na mjestu.

Njezino je tijelo bilo... apsolutno, jebeno ludo, svjetlost je padala preko oblina njezinih grudi, bacalo sjene oko uskog struka, naglašavalo joj bokove i bedra.

Kad je konačno stala pred njega, polako se okrenula, a dovraga, od mehaniziranog zvuka njezinog disanja jaja su mu se još više stvrdnula. Pa, od toga i njezine stražnjice. Dragi Bože na nebesima, ona...

»*Onda, što misliš?*«

Glas koji se začuo nije bio njezin, prolazio je kroz nekakvu zvučnu kutiju odakle je izlazio tanašan, iskrivljen i nepoznat.

»Ojkdla hgdio lweno io.«

»*Što?*« upitao je elektronski glas.

»Rekao je da si jeeeeeeeeebeno doooooobra«, začuo se muški glas preko puta.

Butch je hitro okrenuo glavu i zagledao se u Lassitera koji je izronio iz sobe s bilijarom i sad se naslanjao na prolaz. Uperivši u kretena prst kao da je pištolj, prasnuo je: »Odvuci svoju jadnu guzicu natrag u tu prokletu prostoriju prije nego ti iskopam oči i zadavim te vlastitim jezikom.«

Pali je anđeo podignuo ruke i krenuo natrag. »U redu. Odlazim. Evo, idem i apsolutno je ne komentiram.«

Povlačenje bi bilo daleko uvjerljivije da gad nije glasno zazviždao čim je bio van dosega.

»Ubit ću ga, kunem ti se.«

»*Molim te, nemoj.*«

Fokusirajući se, Butch je samo odmahivao glavom. »Moj Bože, izgledaš... Hej, opet pričam engleski. Kul.«

Povlačeći je k sebi, pritisnuo je svoje tijelo o njezino i prešao rukama preko glatkog, pomalo ljepljivog odijela. Zastenjajući, nakrivio se u stranu i kliznuo joj dlanovima niz bokove, uhvatio je za stražnjicu, stisnuo je.

»Neću izdržati noć«, zastenjao je. »Jebote, jedva hodam.«

Njezin seksipilni, kratki osmijeh, iskrivljen kroz zvučnik, poljuljao ga je na nogama.

Sranje.

»Jesi li se sprijateljila s kim na predavanjima?«

Kad joj je otac postavio to pitanje, Paradise se naslonila na naslon fotelje u njegovoj radnoj sobi. Ušuškavši noge u čarapama ispod sebe, zapitala se kako da mu točno odgovori - i ponadala da neće podizati pogled s papira koje je listao na stolu i vidjeti da je porumenjela.

Da, kako da na to odgovorim, pitala se.

Ona i Craeg su proveli posljednja dva jutra razgovarajući preko telefona, satima razgovarajući, ali i... radeći druge stvari. Dakle, da, bili su neka vrsta prijatelja - osim toga, planirala je njihov ponovni susret, kako noćas tako i sutra tijekom dana.

To je i bio smisao ovog malog improviziranog sastanka s ocem.

Ako uskoro opet ne dođe do kontakta kože s kožom, izgubit će razum. Seks preko telefona je super osim ako niste probali pravu stvar.

Ili je zamalo probali.

»Paradise? Jesi li dobro?«

Protresla se i teatralno ustala iz fotelje, prilazeći veseloj, pucketavoj vatri. Hladna fronta koja je stigla dan ranije uvukla se u zidove tudorske vile, a posvuda kroz kuću strujao je propuh - nešto što će potrajati sve do svibnja i toplijih proljetnih dana. Prema tome, imala je savršenu izliku da odvrati pogled s njega, uzme žarač i počne premještati cjepanice.

»O, da, upoznala sam krasne ljude, zbilja uživam na predavanjima.« Kao i letimičnim pogledima na Craega. »Čudi me koliko toga nisam znala.«

»Primjerice?«

Pa, ako prede na telefon i kaže Craegu što sve ne nosi na sebi, on će garantirano...

Kad su narančaste iskrice pale u vrući pepeo, brzo je prekinula taj tok misli. »Borba prsa o prsa je prava znanost, oče. Nikad nisam gledala mješovite borilačke vještine ili učila išta o različitim stilovima zahvata. Podučavaju nas raznim disciplinama, i svaka ima svoje prednosti i mane. Često se borim s Peytonom i drugim mužjakom, Craegom...«

Stavljajući žarač natrag na njegovo mjedeno postolje, okrenula se i vratila na fotelju. »Stvarno mi jako dobro ide...«

Zašutjela je shvativši da se njezin otac skamenio u procesu vraćanja jednog papira na hrpu, račun ili izvadak računa ili što je već bio lebdio je u zraku skupa s njegovom rukom.

Izraz na njegovom licu bio je isti kao da mu je netko rekao da mu se ljudi spremaju sravniti kuću sa zemljom.

»Oče...« rekla je. »Stvarno sam sretna. Stvarno... učim puno o sebi, tko sam, što želim, što mogu.«

Pogledao je u dokument kao da se pita što radi pred njim, zašto tako visi u zraku. Zatim se iznenada opet usredotočio.

Nakašljavši se, upitao je: »I, do kakvih zaključaka si došla?«

Pa, jedan veliki zaključak je taj da se vjerojatno zaljubljuje u Craega. No, budući da bi njezin otac na tu vijest reagirao još gore od pretvaranja u kip, taj je dio ipak morala prešutjeti - osim toga, još nije rekla ni Craegu, a činilo joj se ispravnim da on to prvi sazna.

Zaljubljivanje. Tako velika stvar, pa ipak tako jednostavna.

I brzo se dogodi, da. Ali čula je da se to zna dogoditi sa združivanjem.

»Pa, želim učiniti nešto dobro za našu vrstu«, rekla je.

»Kako to misliš?«

»Oče, to ne znači da ću se boriti u ratu.«

»S obzirom na to da si upravo pričala o tome kako ti dobro ide u...« Protrljao je sljepoočnice. »Pa, valjda sam to trebao i očekivati.«

»Očekivati što?«

»Da ćeš promijeniti smjer. Ali nisam si dovoljno jasno predočio kako ću se ja pritom osjećati.«

»Ne mijenjam ništa.«

Bože, čak je i njezinim ušima to zvučalo kao laž. Nije bila sigurna kako će izgledati njezina budućnost ni kakva će osoba postati na kraju obuke - ma koliko ona trajala - ali više neće biti ono što je bila prije.

Sve one noći koje je provela kao prava ženka, sjedeći u ovoj kući, ili bilo kojoj drugoj, čekajući priliku da ode na neki društveni događaj, nije to više bilo to. I da, odluka da se nikad neće združiti - osim s Craegom - i dalje je vrijedila.

»Volio bih da je tvoja *mamen* još s nama.«

»I ja.« Ali iz drugog razloga nego što je on to želio, u to nije bilo sumnje. Paradise bi dobro došao pokoji ljubavni savjet. »Nedostaje mi.«

»Znaš li da smo bili istinski zaljubljeni? Naše su nas obitelji spojile iz praktičnosti, ali... mi smo se doista zaljubili. Ona mi je bila sve na svijetu.«

Bože... prokletstvo, pomislila je. Njegovo suptilno zagovaranje Peytona pogađalo je ravno u srž baš kao da joj je kolac zabio u srce - nije ju zavaravao. Ta izjava, iako istinita i značajna, bez sumnje je izgovorena u nadi da će pristati na tradicionalne zaruke sa svojim prijateljem.

Već je neko vrijeme sumnjala da joj je otac namjerio upravo to. Sviđao mu se Peyton, odobravao je njegovo porijeklo, a znao je i da među njima već postoji prijateljstvo. U očima plemića koji je vodio kućanstvo, što bi moglo biti bolje za njegovu kćer od takvoga dogovora?

Što bi samo pomislio kad bi upoznao Craega?

Craega, sina i pripadnika onoga što bi ljudi nazvali radničkom klasom. Bi li njezin otac uopće primijetio snagu njegovog karaktera, dušu koja se nije skrivala iza blještavih ukrasa?

»Mogu se prilagoditi skoro svemu«, mračno je rekao njezin otac. »Mogu se prilagoditi svemu što želiš da tvoj život bude - do određene mjere. Jedino oko čega neću popustiti jest da pronađeš ljubav kakvu smo tvoja *mamen* i ja imali. Što se mene tiče, o tome nema pregovora.«

Ukratko: mužjaka iz iste klase kojoj je pripadala i ona, koji joj može ponuditi isti život na koji je naviknula tijekom odrastanja.

»O, oče«, tužno je rekla.

»Žao mi je, takav sam.«

»Znam.«

Kad je starinska ura vani u predsoblju počela otkucavati osam sati, zbacila je sa sebe neraspoloženje koje je prekrilo cijelu prostoriju i ponovno ustala.

»Moram ići.« Poravnala je odjeću koju je odabrala za tu večer. »Izlazim s kolegama s obuke, a tijekom dana ćemo raditi na nekom projektu, stoga ću se vratiti kući tek sutra navečer poslije predavanja. I, da, imat ćemo pratnju.«

Gledajući preko savršeno namještene sobe u njega, atmosfera naslijeđenog bogatstva i ugleda koji nije kupljen novcem, već ga se njegovalo stotinama godina, koliko je njezina obitelj bila dobrostojeća, istinski je doprla do nje.

Bi li se Craeg ovdje uopće osjećao ugodno?

Vjerojatno ne bi.

»Oče?«

»Oprosti.« Spustio je pogled prema papirima na svom stolu. »Naravno, razumijem da moraš ići. Ali znaj da ćeš mi nedostajati. Znaj i to da mi Braća ne prenose puno toga, ali ono što su mi prenijeli... čini me vrlo, vrlo ponosnim na tebe.«

Sad već poznata bol u grudima, ona koju bi osjetila kad god je lagala, opet se pojavila kad se sjetila da zapravo neće biti nimalo ponosan na nju. Te je večeri namjeravala izgubiti djevičanstvo s mužjakom kojeg nikad ne bi odobrio.

Problem je bio u tome što Bratstvo ničim nije dalo naslutiti koliko će program obuke trajati ili koje su šanse da kandidati dugoročno ostanu zajedno kao skupina. Imala je osjećaj i da, što više vremena provode zajedno, to se više Craegovi prioritete mijenjaju. Postajao joj je sve privrženiji.

Paradise je to mogla osjetiti.

Da nije bilo tog skrivanja od oca, bila bi na sedmom nebu.

»Vidimo se sutra navečer nakon predavanja«, rekla je promuklim glasom.

»Bit ću ovdje. Pazi na sebe.«

»Hoću.« Kimnula mu je. »Obećavam, oče.«

Trideset osmo poglavlje

Craeg se nije mogao sjetiti kad je posljednji put izišao s »prijateljima«. Zapravo, možda to nikad nije ni napravio.

Dok je navlačio traperice i proklinjao rupe na njima, pokušavao je ne misliti na to. Ionako mu nikad nije bilo stalo do »mode« - kao prvo, nije si to mogao priuštiti sve i da mu je bilo stalo, a kao drugo, briga oko toga što ćete staviti na sebe uvijek mu se činila kao kriminalno traćenje moždane aktivnosti.

»Izgledaš nevjerojatno prosječno.«

Zakolutavši očima, okrenuo se prema Axeu i...

»Koji *kurac* si ti to obukao, kretenu?«

Mužjak je izgledao kao da ga je ludost udarila u glavu jače nego inače, na veliko je tijelo navukao svjetlacavo, crno, usko odijelo koje je zaudaralo na kemikalije i proizvodilo čudne zvukove dok se kretao. Na ušima i licu je imao crne pirsinge i lanac koji se protezao od jednog uha sve do nosa, za Boga miloga.

Ali nije izgledao kako papak - Craeg mu je to morao priznati. Nešto u vezi s njim zračilo je agresijom, moći, snagom. Seksom.

Uvrnutim seksom, preciznije rečeno.

Axe je slegnuo ramenima kao da nije obukao ništa neobičnije od kućnog ogrtača svoje *pramamen*. »Družiti ću se sa svojom ekipom. Ako se uskoro ne poševim onako kako ja to volim, ubiti ću se - kvragu, još koji mlakonja poput vas ovdje i trebat će mi Viagra da ga dignem. Ubijate mi želju.«

»Pa, bez uvrede, ali u toj se odjeći ne bih približavao otvorenom plamenu.«

A onda je izvadio masku. Bila je crna, naravno, zar je zbilja očekivao nešto ružičasto i zeleno? Prekrila je Axeovo lice kao rukavica, a njegovo nimalo neprivačno lice pretvorila u nešto zbilja odvratno - mutanta koji više nije bio vampir već neka druga vrsta.

Izvanzemaljac.

»Kad samo pomislim da si mi prije bio ružan«, komentirao je Craeg.

»Ponavljam, vi klasičari me ubijate.«

liiiiiiiiiiiii tako su on i što-je-već-to-bilo zajedno napustili sportski centar.

Dok ih je autobus vozio dalje, zaustavljajući se pred svim onim ogradama, obojica su šutjeli, ali bio je vraški siguran da su im se po glavi vrtjele iste misli. Axe je očigledno ciljao na to da se baci na neku gotičarsku verziju uspaljenice, dok je Craeg očajnički pokušavao uvjeriti samog sebe da će uspjeti zadržati kontrolu s Paradise.

Okupljanje s ekipom iz razreda nije trebalo biti velika stvar - išli su u običan klub, s muzikom i cugom. Ni blizu mjestu u koje se Axe zaputio.

Ali, sve će se vrtjeti oko seksa, barem u njegovom slučaju.

Dovraga, Paradise ga je ubijala - i identificirao je pritom ključni problem. Još od prve noći obuke, postavljao je barijeru za barijerom kako bi je držao podalje od sebe, i svaka od njih se

urušila. Kao da je alpinist koji je doživio pad - svako sigurnosno uže koje mu je trebalo spasiti život je puknulo, jedno po jedno.

»Znaš, izgledaš usrano, i to ne samo zato što nosiš tu komičnu odjeću«, promrsio je Axe.

Craeg je pogledao u njega preko prolaza. »Ja izgledam komično? Jesi li se pogledao u zrcalo? Nisam znao da je motorno ulje posljednji krik mode.«

»Prestani se izmotavati. O čemu se radi, stari?«

Dok su se kotrljali dalje, prema mjestu s kojeg će se dematerijalizirati, zatekao se kako govori. »Ne mogu... Znaš, nije u redu.«

»Što nije u redu?«

»Ne mogu ja to.«

»Još čekam neku imenicu. Znam da si seljačina, ali imaš širok Vokabular, ako ima imalo istine u glasinama.«

Craeg je samo odmahivao glavom. Nema šanse da će uvrijediti Paradise i javno iznositi njezine privatne stvari - čak i pred tipom kao što je Axe, koji se činio kao da, ako ni zbog čega drugog onda zato što je bio okorjeli narcis, kako se sam nazivao, drži jezik za zubima.

»Ne znam«, rekao je Axe protegnuvši noge preko sjedala i naslanjajući se na zatamnjeno staklo. »Čini se drukčijom od ostalih ženki njezine klase. Mislim da se ne moraš brinuti.«

Da, ženke su potpuno drukčije od mužjaka, zar ne?

U ovom konkretnom slučaju, on je bio mlakonja. Ne ona. Ona je bila spremna za idući korak - on se vjerojatno samo skrivao iza njezine čednosti. Ponovno je štutio samog sebe. Ali kad god bi pomislio na to kako se osjeća zbog nje?

Svejedno mu se to činio kao mudar... premda neodrživ... plan.

Kriste, u jednom trenutku te večeri sigurno će ostati sami. To je bilo jebeno neizbježno. A nakon dva telefonska seksa s njom, bio je očajniji nego ikad, bio je zadihani, željni, pomahnitali mužjak s konstantno spremnom erekcijom i dovoljno orgazama na lageru da bi mogao dehidrirati do te mjere da će mu morati ubrizgavati Gatorade u venu.

Želio je vjerovati da se može držati svoje odluke, zbilja jest.

Problem je bio u tome što je gubio sve ostalo iz vida kad god bi njegovo ime sišlo s njezinih zadihanih usana.

Samo jedan slog, ništa otmjeno, nije imao neko elegantno ime. Ali ona ga je samo morala izgovoriti i on bi se raspametio, ras-pa-metio. Mogla je činiti od njega što želi. Sve što je u tom trenutku htio bilo je ući u nju i tamo ostati.

Čovječe, bio je u gadnoj nevolji.

Kad je Paradise ušla u ljudski klub shAdoWs, osvrnula se oko sebe i pomislila... daaaa, ne. Glazba je toliko treštala da ju je čula u lubanji. Tamno ljubičaste i crvene laserske zrake frcale su tamo-amo kroz zrak gust od ljudskog mirisa. A pretjerana pažnja koju je dobivala nimalo je nije zanimala.

Ne znajući gdje su Graeg, Boone i Novo, prošla je kroz rulju koja se vrpaljila na podiju, a dok je hodala, muškarci su je gledali, odmjeravali, nadali se da će privući njezin pogled. Pomislila je kako bi se neke od njih još i moglo opisati kao privlačne, ali više je to nalikovalo prolasku kroz nečiju sobu i primjećivanju stolice s dobrom navlakom.

Tkanina je možda bila i lijepa, ali nikad je ne bi povela sa sobom kući.

Ili, u ovom slučaju, sjela na nju.

Zgrada u kojoj se nalazio klub nekoć je bila skladište, kako se doimalo, i bilo je nečeg nespojivog u tom visokom otvorenom prostoru od tri kata koji se unatoč tome doimao klaustrofobičnim. S druge strane, previše je ljudi bilo natrpano u njegovom središtu. Gdje se ljudi odlaze samo malo družiti, zapitala se. I kako su se svi međusobno poznavali? Izgledalo je kao da svi... dodiruju sve oko sebe.

Prelazeći preko podija, primijetila je da se na rubovima nemirne rulje nalaze separei. Možda je njezina ekipa tamo? Isuse, je li uopće došla u pravi klub... »Hej, srce, pođi sa mnom.«

Neka ju je gruba ruka zgrabila oko pasa i privukla uz znojno tijelo. Zureći u muškarca, pokušala ga je odgurati od sebe, ali on ju je uhvatio za zapešća i privukao još bliže.

»Znam da to želiš«, frfljao je, trljajući se bokovima o nju. Zaudarao je na ustajalu kolonjsku, još ustajaliji duhanski dim - ili je to bila trava? - i vrlo neprivlačan očaj. »Poljubi me.«

»Mora da se zezaš.«

»Hajde, želiš to. Znam da želiš.«

Fučkaš to, pomislila je.

Brzim je trzajem oslobodila desnu ruku i šakom ga udarila u grlo - a kad se on presavinuo i uhvatio za grlo, jedva se suzdržala da mu koljenom ne slomi nos.

Ostavljajući ga da se davi, okrenula se i...

Udarila ravno u Craegova golema prsa.

»Došao sam te spasiti,« rekao je ravnim glasom, »ali već sam iz prve ruke naučio da se ti znaš brinuti za sebe - stoga me ne bi trebalo čuditi što me uopće ne trebaš.«

Istog trena sve se u klubu promijenilo. Zrak više nije bio zagušljiv, bio je pun seksualne napetosti. Laserske zrake nisu je zasljepljivale, treperile su. Glazba nije bila glasna, bila je erotična.

Ljudi su i dalje bili naporni, čak ni prava ljubav to nije mogla promijeniti.

Bože, izgledao je divno. Visok i širok, krupan i snažan, s istom onom kapom Orange na glavi kao i prve noći kad su se sreli. Obična bijela majica pokazivala je sve njegove mišiće. A traperice... Isuse, te njegove iznošene, kao koža mekane traperice koje su na mjestima gdje su bile pokidane otkrivale dijelove bedara.

»Pleši sa mnom«, rekla je naginjući se prema njemu kako bi je mogao čuti usred sve te galame.

Zbog ruba bejzbolske kape nije mu mogla vidjeti oči, ali osjećala je kako pogledom prelazi preko odjeće u koju se presvukla prije nego što je napustila kuću: njezina bluza s dekolteom, kratka, mala suknjica i uska mala jakna, sve je to bilo za njega i očigledno je privuklo njegovu pozornost. Izgledalo je i kao da mu se sviđa njezina kosa, koju je raspustila, kao i šminka koju je stavila.

»Craeg«, ponovila je. »Pleši sa mnom.«

»Ne mogu«, promrsio je.

»Zašto ne?«

»Jaaaa... ne znam se tako kretati.«

Kakva laž, pomislila je kad se sjetila kako se popeo na nju. Itekako se dobro kretao.

»Pokušaj svejedno.« Uхватиła ga je za bokove i privukla k sebi. »Pleši sa mnom.«

Privijajući se uz njega u ritmu glazbe, osjetila je njegov trenutni odgovor, njegovu erekciju koja je nabrekla, koja joj se trljala o trbuh zato što je bio mnogo viši od nje.

»Ljudi će primijetiti«, protisnuo je kroz zube - ali ruke su mu već bile na njezinom struku, stiskale ga, spajale donje dijelove njihovih tijela. »Ekipa iz razreda.«

»Koga briga. Kao da već ne znaju.«

Novo je znala. Kvragu, ženka je dijelom bila i zaslužna za njihov prvi poljubac. Peyton? Kao što je već zaključila, s njim će već nekako izići na kraj. Boone? Njemu je bilo stalo samo do obuke, bila je uvjerena da tip niti ne zna kako se svi zovu. A Axea večeras nije ni bilo. Kao ni Anslama. Niti bi ijedan pripadnik glimere ikad došao na ovakvo mjesto.

Živi u trenutku, pomislila je, gubeći se u njegovom prisustvu, njegovoj blizini, njegovom zagrljaju.

Povukavši mu glavu prema svojoj, šapnula mu je na uho: »Ne nosim gaćice.«

Urlik koji se iz njega prolomio bio je glasniji od glazbe.

»Oprosti«, rekao je, uspravivši se. »Moram nešto obaviti.«

»Mmmm«, prela je, zamišljajući ga kako u zahodu smiruje vlastito uzbuđenje. »A što bi to moglo biti?«

»Moram ubiti sve muškarce u klubu koji te gledaju. Neće dugo potrajati, slabi su i sporo trče.«

Zabacila je glavu unatrag i nasmijala se, osjećajući kako joj se srce vinulo u visine, naročito kad su se njegove snažne ruke još čvršće stisnule oko nje.

Bit će to najbolja noć u njezinom životu. Osjećala je to.

Trideset deveto poglavlje

Ispostavilo se da ključ nije nešto što možete staviti u bravu. Više je nalikovao na opipljivu propusnicu koja dvije osobe može provući kroz gomilu osiguranja i sasvim obična vrata koja su vodila u sasvim običnu garažu u sumnjivom dijelu centra Caldwell i uglavnom napuštenog industrijskog postrojenja.

Koračajući iza Butcha, ali ispred vježbenika kojeg je poveo s njima, Marissa je zaključila da se s maskom na licu osjeća samopouzdanje nego što bi se ikad osjećala bez nje. Bilo je nečeg oslobađajućeg u skrivanju lica kad zalazite u okruženje za koje niste znali kako ćete ga podnijeti. Značilo je, prije svega, da ne morate kontrolirati vlastiti izraz ili glumiti stalozhenost. Osim toga, mogli ste se slobodno pretvarati da ste osoba koja se može nositi sa svime s čim se suoči. Jer, tko će znati istinu?

U dubokoj tami, u unutrašnjosti kluba, Butcheva sigurna ruka posegnula je iza i potražila njezinu, a čim su ostvarili kontakt, njezino je samopouzdanje dodatno poraslo. Ništa je neće dotaknuti, nauditi joj, uznemiriti je. Ne dok je on tu.

Prvo što je osvijestila bilo je da se čuje sve glasnije tutnjanje, pa je pretpostavila da se radi o basu glazbe u pozadini. Kad su zaobišli uski, arhitektonski prosječan ugao, uvidjela je da se ne radi o koncertnim zvučnicima koji samo obavljaju svoj posao. Bilo je to ritmično udaranje nekog kotača čija je jedina svrha bila da...

Oo. Okeeeej.

Pod njim je ležala neka žena, raširenih nogu, a sprava je penetrirala u nju...

Odvrativši pogled, ugledala je nekog mužjaka stiješnjenog u prozirnoj kutiji, iskrivljenog golog tijela, a jedna strana kutije bila je otvorena kako bi ostali mogli...

Skrenuvši pogled u drugom smjeru, ugledala je niz bolničkih stolova, ljudi u lateks odijelima identičnim njezinom bili su privezani za njih, jedan za drugim, u iskrivljenim položajima, seksualni su im organi bili izloženi kako bi ih mogli konzimirati brojni anonimni stranci.

Okeeeeeej, bili su u seks klubu. Jasno.

Čudno, interijer je bio dvanaest puta veći nego što se doimao izvana, pa su ga vjerojatno napravili tako što su srušili zidove drugih zgrada, garaža je bila samo početak objekata koje su naposljetku spojili. Sve je bilo u polumraku, svi su bili u kostimima i s maskama na licu, seks u svim njegovim permutacijama i kombinacijama bio je posvuda.

Bio je to jedan eksperiment i iskaz erotike za drugim, bez ikakve osude, stenjanje je bilo kao *soundtrack* koji tehno glazba nije nadjačavala, već nadopunjavala.

Bizarno, ali sve ju je to... začuđujuće malo šokiralo. Zapravo nije bilo ni toliko ružno. Ljudi su se doimali istinski uzbuđenima - i, Bože, bili su tako ljubazni. Za razliku od nekoliko ljudskih okupljanja kojima je nazočila i gdje su drugi samo zurili u nju, ovdje bi je pogledali u oči i osmjehnuli joj se, kao da je pripadala... pa, njihovom klubu. Kad god bi se zaletjela u nekoga, reakcija je bila opuštena i nimalo agresivna.

Sve se doimalo tako... normalnim?

Možda je to bilo zato što se nitko nikome nije morao opravdavati. Možda zbog maske koja joj je prikrivala identitet. Možda zbog smrtno ozbiljnog povoda njezinog dolaska. O kakvoj god kombinaciji da se radilo, laknulo joj je.

Duboko u unutrašnjosti kluba, Butch, Axe i ona stali su u krug. Kad ju je Butch pogledao s onom svojom maskom kostura na glavi, potapšala ga je po dlanu i kimnula, podignuvši palac.

Nakon što je i on kimnuo njoj, okrenuo se prema Axeu. Nagnuli su se jedan prema drugom i razmijenili nekoliko riječi. Ona se, u međuvremenu, osvrtnala oko sebe ne bi li primijetila kakav uzorak u odijevanju koji bi dao naslutiti da se radi o osoblju.

Je li mrtva ženka došla ovamo prije nego što je nastradala?

S lijeve je strane nekoliko puta zabljesnulo svjetlo pa je zaškiljila. Netko je fotografirao ljude obješene o koloture i svezane, dok su muškarci po njima ejakulirali, bičevali ih, vadili im krv.

Tada je shvatila... što su dublje zalazili, sve je više bilo hardcore scena.

Je li netko otišao predaleko igrajući se s tom ženkom, zapitala se. I nehotice je ubio?

Nakon što se Butch uvjerio da je Marissa okej, sav se posvetio poslu - ništa ga više nije dekoncentriralo. Onaj erotičan trenutak u predvorju palače probudio mu je seksualnost. Sve ovo u klubu? Jednako je tako mogao gledati i kosilicu u dvorištu. Zdjelicu zobenih pahuljica. Udžbenik iz kemije. Čim je u sebi počeo osmišljavati strategiju, vratio se na svoje staro radno mjesto, mozak mu se prebacio na operativni sustav u kojem je istovremeno bio izuzetno svjestan okruženja i sasvim odvojen od njega.

Kako bi smanjio rizik tog podviga, protekle je dvije noći mozgao o tome treba li Axeu reći pravi razlog zbog kojeg su došli u klub. Prednost je bila ta što bi mogli brže doći do nekog otkrića, a mana što bi time na neki način, direktno ili indirektno, mogao upozoriti potencijalnog ubojicu.

Međutim, pregledao je snimku njihovog razgovora u uredu stotinu puta - i jednostavno mu se nije činilo da bi taj mužjak mogao biti ubojica. U borbi? Da, apsolutno. Axe je bio vraški sposoban na treningu, mogao je oboriti protivnika u sparingu sve i da je viši od njega - a bio je opak i u streljani, kao i s bodežima, nikad se nije nećkao na okidaču ili u nasrtaju na protivnika.

Ali to se itekako razlikovalo od brutalnog ubojstva ženke. Unatoč cijelom tom hardcore, gotičarskom sranju, nije bio okrutan i nije bio poremećen.

»Lagao sam«, rekao je Axeu na uho pokušavajući nadglasati stenjanje i tehno glazbu.

»Zbilja«, odvratio je mužjak.

»Samo sam slijedio tvoj primjer.«

»Počašćen sam.«

»Nisam dobio »ključ« od prijatelja. Našli smo ga kod ženke koju su nasmrt prebili. Ovdje sam da otkrijem tko ju je ubio i trebat će mi tvoja pomoć.«

Axe se lecnuo. Zatim zaškiljio. Naginjući se opet prema njemu, rekao je: »Kako znaš da ja to nisam učinio?«

»Ne znam.« Butch ga je pogledao ravno u oči. »Nikako to ne mogu znati.«

Fokusirajući se na pogled iza maske, čekao je reakciju zjenica. Uz sve dodatne stimulanse oko njih i činjenicu da mu je ostatak lica bio pokriven, vjerojatnost nervozne reakcije bila je još veća.

Međutim, zjenice su mu bile nepomične kao stijene.

Što je samo potvrdilo Butchev instinkt da mu tip nije lagao kad mu je rekao da tek mora vidjeti smrt oči u oči, izbliza.

»Nisam, usput rečeno«, rekao je mužjak. »Nikog nisam ubio.«

Butch je kimnuo. »I mislio sam. Imaš zdravu savjest - dokazao si to pričom o svojim osjećajima onda kad ti je stari stradao. Međutim, smisao za modu ti je katastrofalan.«

»Uveo te ovamo.«

»Istina, istina.« Butch se osvrnuo oko sebe. »Onda, tko je ovdje glavni?«

»Čekaj, reci mi još nešto o toj ženki. Možda sam je vidio? Je li bila jedna od nas?«

»Da. I ne znam puno više od toga. Nije imala osobnu iskaznicu, samo taj ključ. Uspjela se dematerijalizirati na Sigurno mjesto - tamo ju je moja Marissa pronašla.« Kad je Axe pogledao u njegovu družicu, užasnula ga je sama pomisao da je itko, osobito neka ženka, bio izložen takvom užasu. »Prošla je prijelaz, imala je tamnu kosu, tamno plave oči. To je zbilja sve što znam.«

»Sranje.«

»Ukratko rečeno.«

Ne po prvi put, Butch je poželio da ju je netko fotografirao, pa čak i nakon smrti. Bože, poželio je da ima fotografije rana, brisove ispod noktiju, da je pomno pretražio vlakna na njoj i odjeći koju je nosila. S druge strane, vampirska vrsta nije imala spremne procedure za takve situacije.

Smiješno, nikad nije razmišljao o manjkavostima svoga društva. Bio je previše zaokupljen boreći se na prvim crtama da bi se zamario problemima unutar vrste.

Čovječje, neki osnovni istražiteljski postupci itekako bi im pomogli.

Axe se stresao kao da se želi bolje fokusirati. »Što se osoblja tiče - potraži crvenu oznaku na odjeći. Obično se drže na periferiji, osim ako netko ne prekrši pravilo o pristanku ili stvari izmaknu kontroli, u tom slučaju sve obustavljaju, o čemu god da se radi. A pod »izmaknu kontroli« mislim na bilo što ozbiljnije od klasičnog puštanja krvi.«

»Postoje li kamere?«

»Vjerojatno, ali ne mogu ti reći gdje su ili kako da dođeš do njih.«

Ili kako da pregledaš stotine sati snimaka - s čim bi naposljetku mogao završiti, s obzirom na veličinu ovog mjesta i broj noći koje su otada protekle.

Sranje.

Ušli su u teritorij igle u plastu sijena. S obzirom na sve što su riskirali, bilo je to utješno koliko i oštrica noža na vratu.

Svejedno, ponekad je znao imati sreće i unatoč lošim izgledima.

»Idemo još dublje«, rekao je prebacujući ruku preko svoje šelan. »Moramo sve pregledati.«

Četrdeseto poglavlje

Postoji mjesto... gdje možemo otići.«

Dok je Craeg govorio Paradise na uho, bio je itekako svjestan da se vrzma po rubu. Što se više privijala uz njega plešući, to mu je više seks preuzimao mozak i izbacivao iz njega zdrav razum i racio, pretvarajući ga u špiljskog čovjeka. Ne nosi gaćice? Jeboteeeee. Zbilja ju je htio dobro ispipati, dakle, da, stigao je čas da nestanu negdje otraga. Novo im je rekla da postoje nekakvi privatni zahodi koje mogu koristiti. Na kraju krajeva, bila je to jedina mogućnost da te večeri imaju imalo privatnosti. Paradise će morati otići kući u zoru, a nije baš da ga je mogla povesti sa sobom - osim ako nije mislila otkriti istinu o njemu, što bi njezinog oca i njih stavilo u neugodnu, preuranjenu situaciju.

Osim toga, na vrbi će dobro roditi grožđe prije nego on nju odvede u rupu u kojoj je živio.

Sranje, ako se uskoro ne olakša, eksplodirat će.

U hlačama.

»Vodi me«, dahtala je.

Zgrabivši je za ruku, poveo ju je kroz gomilu. Kad su prošli pored separea u kojem je Novo Booneu plesala u krilu - a njemu se vjerojatno prvi put u životu dizao - kratko je mahnuo ženki, na što je i ona mahнула njemu.

Uputivši mu usput i značajan pogled.

Privatni »zahodi« nalazili su se sjeverno, na putu do drugog kata, a kad su ušli u slabo osvijetljen hodnik s crnim zidovima, zatekao je cijeli niz zatvorenih vrata. Diskretni znakovi s natpisom ZAUZETO bili su obješeni na prvih sedam vrata pored kojih su prošli. Osmi im je donio sreću.

Pridržavajući joj vrata, zarežao je kad je prošla pored njega i ušla u malenu prostoriju prekrivenu pločicama. Unutra se nalazila kabina s WC školjkom, umivaonik... i klupica - a cijeli taj niski, maleni prostor bio je iznenađujuće čist. S druge strane, na sredini poda se nalazio odvod, a na stropu prskalica.

Vjerojatno su ga izbjeljivali svake večeri.

Uvjerivši se da su vrata zaključana kako treba, zgrabio ju je i povukao prema sebi, njegovi željni dlanovi uvlačili su joj se pod odjeću, dirali joj pune grudi, glatku stražnjicu i vruću, vraški vlažnu i vruću srž. Već ju je nekontrolirano ljubio, a ona mu je uzvraćala poljupce, Bože, tko bi rekao da su tog istog jutra proveli tri sata razgovarajući preko telefona.

Ali uživo - uživo je bila prava stvar.

Tada se ona malo povukla, povlačeći ga za sobom, vodeći ga prema umivaoniku.

Elegantno kao plesačica, sjela je na rub... zatim podignula koljena i naslonila pete na niski zidić sa strane.

Dajući mu tako zapanjujući pogled na crne čarape koje su joj sezale do polovice bedara i glatko, vlažno, golo spolovilo.

»Znaš što želim«, rekla je. »A ovoga puta, to nisu tvoja usta.«

Zaljubljavši se na nogama, znao je da je trenutak stigao. Snaga volje svela se na nulu, seksualni nagon bio je kao upaljeni motor zbog kojeg nije mogao normalno razmišljati. Prokletstvo... kakav je to prizor bio pred njim.

»Jesi li sigurna?« promrsio je. Istovremeno otkopčavajući traperice.

»Želiš da te preklinjem?«

»Ne, jer ću odmah svršiti.«

Osvrnuo se oko sebe, ali nije primijetio nijednu kameru. Što nije značilo da nisu bile negdje skrivene. »Kad bi barem postojalo neko drugo mjesto gdje možemo to napraviti.«

»Kao da me je briga gdje smo.«

To rekavši, otkopčala je bluzu, rastvorila je i otkopčala grudnjak, ponudivši mu svoje ispupčene i napete grudi. Plava joj se kosa rasula po ramenima, plave oči bile napola sklopljene, a dok je jezikom prelazila preko usana, vrh uda ga je škakljao kao da će eksplodirati.

»Molim te«, stenjala je, izvijajući tijelo kao u agoniji.

Više od toga nije mu trebalo.

Kad mu je erekcija iskočila kroz otvoreni šlic traperica, uzeo ju je u ruku i primaknuo joj se. Prokletstvo, nije mogao vjerovati da se to doista događa. Ne seks, Bog zna da je i prije to radio.

U glavu mu nije ulazilo da se seksa *s njom*.

Pogotovo kad je vidio koliko je blizu svega što je želio. Nakratko sklopivši oči, poželio je reći nešto čime bi joj ukazao poštovanje, uputiti joj pogled koji će joj dati do znanja da je svjestan da je to za nju velika stvar, napraviti bilo što što bi to iskustvo s nekom seljačinom u klubu pretvorilo u častan i dragocjen događaj kakav je bio za njega.

»Da, želim ovo«, nježno je rekla. »Želim ovo s tobom - samo s tobom.«

Podižući kapke, zagledao se u njezine hipnotizirajuće oči - i tad se nešto čudno dogodilo. Dok se iz pozadine čuo prigušen ritam basa i glasovi stotina ljudi, dok mu je gorući očaj kolao venama, osjetio je kako iznenada usporava.

Neka ovo nešto znači, rekao si je. Učini da joj ovo iskustvo bude posebno.

Spuštajući glavu prema njezinom spolovilu, očešao se o njega - ona je na to poskočila, zatim se očnjacima ugrizla za usnu.

Bedra su joj počela drhtati. Disanje joj se ubrzalo. Njezin je miris postao gušći, opojniji.

Zastenjao je i on i raširio je - ali nije mogao više tako. Samo što nije svršio po njoj. Nagnuo se nad nju i cijelom se težinom oslonio na slobodnu ruku.

»Ići ću polako«, bila je zadnja racionalna rečenica koju je izrekao.

Paradise je bila i više nego spremna za ovo, tijelo joj se istovremeno pretvorilo u tekućinu i stvrdnulo od iščekivanja. A onda je osjetila kako se očešao o njezin najvreliji dio i umalo svršila.

Postojala je gomila razloga da to ne naprave, gomila suvislih argumenata zašto bi trebala čekati bolji trenutak, stabilnije razdoblje u svom i Craegovom životu. Ali ako su je racije išemu naučile, onda je to bilo to da je vrijeme luksuz koji nijedan smrtnik ne bi smio potratiti.

Riječi koje joj je otac uputio prije nego što je otišla odjekivale su njome ne kao upozorenje, što su trebale biti, već kao potvrda cilja koji je morala prigrliti.

Bila je zaljubljena u tog mužjaka. Istina, nije ga dugo poznavala, i da, bila je to ludost, ali ne, nikad nije osjetila ništa nalik na ovu povezanost, a kojim onda riječima nazvati tu emociju? I ne, nije imala kontrolu nad time hoće li Craeg ostati ili će otići već sutra navečer, idućeg tjedna, idućeg mjeseca, iduće godine - ali bio je tu s njom, sad.

A to je bilo više nego što je ikad očekivala.

Odjednom je osjetila neki lagan pritisak, tupi vrh koji se pritiskao o nju. Nakon toga joj je palcem mazio gornji dio spolovila, izluđujući je, izazivajući u njoj onu vrtoglavu, uzbudljivu vrelinu za koju je sada već znala da prethodi oslobođenju za kojim je njezino tijelo žudjelo.

Posegnuvši rukom prema njemu, primaknula je njegova usta svojim i poljubila ga, uvukla mu jezik među usne. Nimalo se nije bojala. Možda se trebala bojati, ali praktički je priželjkivala da to već jednom ostave iza sebe, pa da erotsku povezanost zamijeni slobodno istraživanje.

Craegovi su se kukovi počeli izvijati i uzmicati, uvlačiti i povlačiti, a sa svakim je pokretom njegova erekcija ulazila još malo dublje.

Zatim ju je premjestio, bolje namjestivši zdjelicu.

Njegovi su se prsti vratili i ponovno je trljali u krug dok mu se tijelo neobično primirilo. Samo što se nije usprotivila, kad su je preplavili osjeti, um se povukao negdje otraga, a ona počela svršavati...

U tom trenutku, jednim snažnim, moćnim pokretom, prodro je kroz barijeru koja je puknula a da joj nije prčinila ni najmanju bol.

Cijelo mu je tijelo počelo drhtati, a to se drhtanje prenosilo na nju preko točke gdje su bili spojeni. Zatim se počeo kretati u njoj, sve dublje i dublje, sve snažnije. Širok, bio je tako širok, osjećaj ispunjenosti bio je... nevjerojatan. Zatim je osjetila kako mu usne dodiruju njezine, dok je i dalje ulazio u nju.

Što god im budućnost donijela, ništa nikad neće promijeniti činjenicu da joj je on bio prvi.

Kad je ona svršila, i on je.

I, da, bilo je savršeno i prekrasno, baš kao što se i nadala da će biti. Čak i u tom ljudskom klubu, na javnom mjestu, sa stotinama stranaca s druge strane tankih vrata... bio je to raj.

Takav je i osjećaj kad ste s pravom osobom, zar ne?

Četrdeset prvo poglavlje

Kad se Craeg napokon umirio, Paradise se srušila na umivaonik, i premda joj je slavina žuljala leđa, a ogledalo bilo tvrdo na tjemenu, nije marila. Lebdjela je, plutala... barem dok nije spustila pogled niz svoje tijelo i vidjela da se, na samom vrhu njezinih raširenih bedara, ugnijezdio on, dio njega još je bio ukopan duboko u nju.

Raj.

Šteta što se doimao zabrinutim - kao da se bojao da se možda onesvijestila jer ju je ozlijedio ili tako nešto.

Htjela ga je razuvjeriti, reći mu da je bilo čudesno - ali misli su joj bile previše rastrojene da bi rekla išta suvislo pa je sve upregnula u osmijeh koji mu je uputila.

»Bože...« šapnuo je. »Tako si prekrasna u ovom trenutku.«

Usredotočivši se, promrmljala je: »Drago mi je da smo to napravili. Kad možemo ponoviti?«

»Sutra navečer. Ali malo će te boljeti. To je prirodno.«

»Provest ću dan u sportskom centru.«

Podignuo je obrve. »Da?«

»Planirala sam te zavesti.«

»Pa, ne bih ti se želio ispriječiti na putu ostvarivanja tog cilja.«

Kad se sagnuo i poljubio je, osjetila je iznenadan žalac boli kad je shvatila da je on to već radio s drugim ženkama, možda su i one to prvi put radile s njim - što je objašnjavalo činjenicu da je tako dobar u tome. Ali ne, te misli nisu bile dobrodošle u ovom prostoru.

Tu su postojali samo oni. Ništa drugo nije bilo dopušteno.

»Što kažeš na to da ponovimo odmah?« rekla je, pomičući kukove tako da su im se spolovila trljala jedno o drugo.

»Paradise... jesi li sigurna da si dobro?«

Zastenjala je *daaaaaaa*, a onda se dlanovima oslonila o umivaonik i iskoristila ono malo prostora koliko je imala kako bi opet pokrenula situaciju.

Gle čuda, upalilo je.

U tren oka, Craeg ju je podignuo s umivaonika i naslonio na sebe, prebacivši joj noge preko svojih kukova, ruke preko njegovih čvrstih ramena, spajajući joj gležnjeve iza svoje stražnjice.

Čvrsto je držeći, rukama ju je pomicao gore-dolje na sebi, brže i jače nego prvi put. Kako bi mu pomogla, iako mu je išlo sasvim dobro, kretala se skupa s njim i pojačavala snagu pokreta.

Još orgazama, iznova i iznova, njezina im je kosa padala preko lica, mračni miris začina izbijao je iz njegovog tijela, zadovoljstvo je ispreplitalo njihove duše na način koji se doimao trajnim.

Kad su napokon stali, srušila mu se na prsa, mlohava kao krpa, vruća kao pećnica, pogubljen kao da je upravo pretrčala milijun kilometara.

U tom joj je trenutku zazvonio mobitel.

Kad se elektronsko zvono oglasilo u džepu njezine jakne, pridignula je glavu. »Zezaš me.«

Tko god da ju je zvao, pustila je da se poziv prebaci na govornu poštu, ponovno usredotočila na situaciju i osmjehnula Craegu.

Bože, kako je voljela kad su im lica bila tako blizu, kad mu je mogla vidjeti ama baš svaku trepavicu i krivulju na nosu, sjenu koju je bacala brada koja je već počela rasti.

»Hej«, prišapnula je.

Barem jednom, njegove su usne uzvratile na isti način - bio je nekako šarmantno sramežljiv kad joj se osmjehnuo.

Podignuvši ruku prema njegovom licu, šapnula mu je: »Takvog ću te uvijek pamtiti.«

U kutku svoga uma je pomislila... čudima nikad kraja. Zašto se odjednom opraštala s njim? Pa to je bio tek početak...

Mobitel joj je opet počeo zvoniti.

»Oprosti«, rekla je mršteći se. »Nadam se da se nešto loše nije dogodilo.«

Okrenuvši se kako bi dohvatila mobitel, bila je itekako svjesna da su i dalje spojeni. Kad je pogledala u ekran, opsovala je.

»Zbilja, Peytone«, promrsila je gurnuvši mobitel natrag gdje je bio. »Sigurno zna da smo ovdje iza. Obožava gnjaviti druge.«

»Izgleda da se konačno pojavio, ha.«

»Znaš da mi je on poput brata. To totalno, stvarno razumiješ, zar ne?«

»Da. Zapravo, razumijem.«

Kad joj je mobitel počeo zvoniti po treći put, stisnula je zube. »Poput jako, jako napornog brata.«

»Javi se pa će prestati.« Craig je zavrtio bokovima, na što je zastenjala. »Ja ne idem nikamo.«

Pritisnuvši tipku za prihvatanje poziva, brzo ga je stavila na uho. »Hoćeš li prestati...«

»Parry...?«

Čim je čula njegov glas, namrštila se. Otkako ga je poznavala, nikad nije tako zvučao. Izgubljeno... poput malog dječaka.

»Peytone? Što ne valja?«

»Nešto jako loše se dogodilo, Parry. Krv... posvuda...«

»*Molim?*« Odgurnula se od Craega koji ju je smjesta spustio na pod. »Peytone! Gdje si?«

»Kod rođakinje... svoje rođakinje... one koja je trebala biti na putu...«

Paradise i Craig su se pogledali u oči. »Peytone, Craig i ja dolazimo k tebi - ali, gdje si?«

Kad je promrsio neku adresu, ona ju je ponovila na glas, a onda tutnula telefon u Craegove ruke. »Moram se srediti, ti budi na liniji s njim - i *nemoj* mu dati da poklopi.«

Deset minuta poslije, Craig je ulazio u otmjenu ljudsku stambenu zgradu s tamno zelenim platnenim nadstrešnicama i vratarom u odori iste boje.

Dok se on nećkao očekujući da će ga izbaciti ili zatražiti pregled svih tjelesnih šupljina prije nego se smije pomaknuti s otirača, Paradise se zaputila ravno prema portiru.

»Zdravo«, rekla je savršeno smirenim i pribranim tonom. »Moj prijatelj Peyton je došao posjetiti Ashley Murray i pozvao nas je da im se pridružimo.«

»Samo da ih nazovem«, odgovorio je muškarac posežući rukom prema telefonu. »Halo? Da, ovdje recepcija. Jeste li... super. Poslat ću ih gore.« Portir je kimnuo prema dizalima. »Izvolite.«

»Puno vam hvala«, glatko je odvratila i ispružila ruku.

Craegu isprva nije bilo jasno zašto je to napravila - a onda je shvatio da se nije ni pomaknuo s mjesta na kojem je stao, tik ispred okretnih vrata.

Prilazeći bliže, ignorirao je portira i držao glavu pognutom - zato što je prekrasna mlada ženka bila jedno, a on je itekako dobro znao da je pet puta veći od nje i vrlo vjerojatno povod sumnji. No, uspjeli su stići do dizala, a zatim i izići na nekom jako visokom katu.

Prvo što je vidio na dnu dugog bež hodnika bio je Peyton koji je sjedio na tepihu i ljuljuškao mobitel u rukama.

Craeg je smjesta nanjušio miris krvi u zraku, iako to neki čovjek vjerojatno ne bi primijetio.

Paradise je potrčala i kleknula pored mužjaka. »Peytone?«

Nije ju pogledao sve dok ga nije dotaknula po ramenu - o, Bože, lice mu je bilo blijedo kao kreda, a oči razrogačene. »Loše je.«

»Je li... unutra?«

»Ne. Ali spavaća soba... Bože, soba.«

Craeg ju je ostavio s prijateljem i otvorio vrata. Istog se trena pojačao miris smrti - a postao je još intenzivniji kad je ušao u veliku prostoriju s bijelim zidnim tepisima od poda do stropa, bijelim kaučem i staklenim zidom koji bi, s obzirom na to da nije bilo debelih zavjesa, trebao onemogućiti vampirima da tu borave.

Hladno, bilo je jako hladno. A kroz prostoriju je strujao neumoljiv propuh.

Pogledavši nadesno, nije primijetio ništa neobično u kuhinji, nikakav nered, sve je bilo pospremljeno na svoje mjesto, voće u zdjeli je izgledalo svježije - ne, briši to, jabuke su bile plastične.

Hodnik je vodio ravno naprijed, a na samom je kraju gorjelo jedno jedino svjetlo. Ne ispuštajući ga iz pogleda, zaputio se niz fini, duguljast tepih.

Zašavši za ugao, zaustavio se na vratima. S druge strane se nalazio veliki bračni krevet na kojem je bilo toliko krvi da je izgledalo kao da je netko prolio kantu boje preko bijelog popluna, plahti, jastuka i zaglavljja.

Još je krvi bilo na podu, i vodila je prema....

Staklena klizna vrata koja su vodila prema nekoj vrsti terase bila su otvorena - a dok su tanki bijeli zastori lepršali na zapusima vjetra, otkrivali su i opet skrivali krvave otiske dlanova na staklu i prozorskim okvirima.

Okrećući se natrag prema krevetu, primijetio je drogu na noćnim ormarićima: šprice, žlice, kuglice aluminijske folije. Nije bilo kondoma. Nije bilo oružja. Kao ni ničeg osobnog - nije bilo fotografija, uspomena, uobičajenog nereda. Bilo je to mjesto za ševu i drogiranje, odakle se bježalo prije jutra. Ali bilo je skupo.

»O, Bože...«

Začuvši Paradisein glas, osvrnuo se preko ramena. »Ne želiš ulaziti ovamo.«

Svejedno je ušla, a on nije mogao reći da se iznenadio.

»Gdje je Peyton?« upitao je.

»Ovdje sam«, čuo se odsutan glas s vrata.

Dok su njih troje tako stajali zajedno, bio je prilično siguran da svi misle isto: nitko ne može preživjeti ovakvo što. Nitko.

»Moram nazvati svog oca«, Paradise je rekla grubim glasom. »Ovo daleko premašuje naše područje djelovanja.«

Craeg je odmahivao glavom dok je ona vadila mobitel. »Ne, moramo nazvati Bratstvo.«

Peyton se ubacio: »Zato i zove svog oca.«

Kad je Paradise prinijela mobitel uhu i počela koračati po sobi, Craeg se namrštitio. »Što je?«

Peyton je slegnuo ramenima. »Njezin otac je Prvi kraljev savjetnik. Dužni smo ga nazvati.«

Isprva mu mozak nije preveo te riječi, niz imenica, glagola i ostalih gluposti ušao mu je kroz jedno uho i izišao kroz drugo. Ali onda ih je još nekoliko puta prevrtio... i osjetio kako su mu cijelim tijelom prostrujali čudni trnci, od obrva do gležnjeva. Srce mu je zalupalo u grudima. Pa stalo. Pa opet nastavilo, ali u neželjenom ritmu.

Craeg je ponovno pogledao u Paradise i izdaleka slušao kako užurbano priča. Nikad nije obraćao pozornost na njezin naglasak, zato što ga je pritom uvijek dekoncentrirala privlačnost koju je osjećao. Ali sada, taj ritam, taj ton, ta intonacija... baš kao i kod Peytona. I to ne zato što je nešto glumila.

Odsutno je rekao: »Ona nije samo tajnica u onoj kući, zar ne?«

Kad mu se mobitel oglasio na boku, Butch je bio spreman pustiti poziv da se prebaci na govornu poštu - za Boga miloga, pa bio je u seks klubu i pokušavao pronaći neki trag u slučaju umorstva. No kako je mobitel uporno zvonio, izvadio ga je i javio se.

Zbog glasne tehno glazbe uopće nije mogao čuti što mu Vishous govori. »Što? Halo?«

Nakon što je veza prekinuta, Bratova je poruka riješila nejasnoće. Poruka je bila kratka i precizna, sastojala se od adrese u otmjenom dijelu u centru grada, broja 18 i vremenskih uputa: 5 *min*.

To je bila šifra koju su koristili ako bi upali u tučnjavu i nevolje.

»Moramo ići«, rekao je na glas. Okrećući se prema Marissi, uhvatio ju je za ruku i rekao još glasnije: »Moramo ići. Smjesta.«

»Što?« Primaknula mu se. »Ali naprijed ima još prostorija.«

Nakon što je on samo odmahnuo glavom i pogledao je u oči, prestala se protiviti. »Hej, Axe«, doviknuo je. »Moramo gibati. Ti si okej?«

Mužjak im je prišao. »Mislio sam da želite vidjeti sve.«

»Poslije. Vidimo se u sportskom centru.«

No odlazak je potrajao mnogo duže od pet minuta, budući da je krivudanje kroz raznorazne seks pozornice i tematske sobe bilo kao da pokušavate pronaći put kroz 50 nijansi

vrtnog labirinta. Čim su izbili na hladan, svjež zrak, gdje ih zaštitari i posjetitelji koji su čekali u redu nisu mogli čuti, Butch je rekao: »Imam posla s koljačima...«

Mobitel mu je ponovno zazvonio pa se javio. »V., na putu sam, samo da ostavim Marissu...«

Brat je bio kratak, jasan i veoma sažet, a kad je poziv prekinut, Butch je polako spustio mobitel i zagledao se u Marissu. »Mislim da je bolje da i ti pođeš sa mnom.«

»Što je bilo?«

»Možda smo otkrili tko je ubijena ženka.«

Nekoliko minuta poslije, parkirao je svoj Lexus pred ulazom u visoku i otmjenu stambenu zgradu svega blok ulica dalje od Komodora. Jedno brisanje ljudskog pamćenja i jedna vožnja dizalom poslije, marširali su niz hodnik koji je zaudarao na smrt. V. ih je čekao.

Brat je ustuknuo čim ih je vidio. »Koji vrag? P. S. oboje izgledate jebeno seksi.«

Butch je skinuo masku s lica. »Mogu nanjušiti krv odavde.«

Podižući ruke kako bi i sama skinula masku, Marissa se lecnula. »O, Bože... to je ona. To je njezin miris.«

V. ih je poveo kroz anonimn stan prema uglavnom praznoj spavaćoj sobi koja ga je podsjetila na njegove rane godine u policiji. Sranje, prvi instinkt mu je bio da stane između svoje ženke i svih tih tragova nasilnog ubojstva. Ali to neće više raditi. Ubijalo ga je što je tako izložena svemu tome, ali imala je pravo. Morala je biti tu.

Podignute glave i bistrih očiju, prišla je krevetu - jebote, taj prizor nje dok stoji okrenuta leđima i gleda u krvlju natopljen prekrivač i jastuke u njegovoj će glavi otvoriti sasvim novu kategoriju noćnih mora.

Opsovavši, pogledao je u Paradise koja je stajala pored Peytona, a onda i u Craega koji je stajao malo dalje u kutu. Najzad je dobro promotrio cijeli prizor, obraćajući pozornost na sve čega je bilo i nije bilo u sobi.

»Tko je prvi došao ovamo?« upitao je.

Peyton je podignuo ruku. »Ja. Moja rođakinja Allishon koristila je ovo mjesto za... pa, znate. Iznajmila ga je pod ljudskim imenom. Nekoliko sam je puta nazvao na mobitel, da je pozovem da pođe s nama - njezini su roditelji rekli mojima da im se nije javila već nekoliko dana, možda i tjedan, ali to i nije bilo tako neobično. Kako mi se nije javila, pomislio sam da bih mogao navratiti ovdje, misleći da vjerojatno tulumari. Ušao sam preko terase, kako obično i radim i - uglavnom...«

»Klizna vrata su bila otvorena?« upitao je Butch podižući lepršave zastore i proučavajući krvavi otisak na kvaki.

»Bila su otvorena. Ali da ju je sunce dohvatilo, ostali bi tragovi opekline, zar ne? Znači, možda je...« Zastao je, zagledavši se u krvavi krevet. »Nije dobro, zar ne?«

Marissa je skinula lateks kapuljaču s glave i ostavila je da joj visi oko vrata. Prilazeći mužjaku, primila ga je za dlanove. »Ja sam Butcheva šelan, Marissa. Ravnateljica sam skloništa za žrtve obiteljskog nasilja. Došla je k nama...«

»Tamo je? Živa je!«

Marissa je polako odmahнула glavom. »Jako mi je žao. Pozvala sam svog brata, Haversa, pokušao ju je spasiti kako god je znao i umio. Nije se izvukla.«

Peyton se ponovno zagledao u krevet i utihnuo. Zatim je šapnuo: »Ovo će ubiti njezine roditelje. Već su izgubili mog rođaka u racijama. Sad više nemaju djece.«

»Znači, vrata su bila otključana ili samo otvorena?« upitao je Butch. »Ne želim zvučati bezosjećajno, ali ovo je mjesto zločina, a tko god da joj je to napravio... pribit ćemo ga uz jebeni zid.«

Peyton je odmahivao glavom. »Da, ne... Mislim, bila je divlja. Tulumarila je. Ali nije zaslužila...« Nakašljao se. »Vrata su definitivno bila otvorena.«

Butch je pratio otiske i mrlje na tepihu. »Jedino objašnjenje je to da je nekako uspjela iskoristiti posljednje atome snage i dematerijalizirala se na Sigurno mjesto.«

»Kako je znala gdje treba ići?« šapnula je Paradise. »Mislim... hvala Bogu.«

»Mora da je nekako čula za nas«, odgovorila je Marissa. »Da smo je barem uspjeli spasiti.«

V. je ušao u sobu. »Upravo sam primio poruku od Tohra i Rhagea. Usred borbe su, gadan okršaj. Moram u pojačanje... Butch, moraš poći sa mnom. Hitan slučaj.«

Butch je stisnuo zube i nekoliko puta opsovao. Zatim je pogledao u Marissu. »Ti si dobro?«

Gledajući u njega, rekla je promuklim glasom: »Ako uspijemo otkriti tko je ovo učinio, bit ću prokleta dobro.«

Zagrlio ju je brzo i čvrsto, osjećajući val ponosa u grudima. A zatim joj je dao niz neveselih zadataka.

»Želim da nabaviš popis svih koje je poznavala, ljudi i vampira, od njega«, kimnuo je prema Peytonu. »Zatim sve fotkaj mobitelom. Cijeli jebeni stan. Ništa ne diraj, ništa ne pomiči. Zatvori sva vrata koja možeš. Izidi preko terase. Zatim otidi u kuću roditelja. Imaju pravo saznati već večeras.«

»Riješit ću to«, rekla je.

Da, pomislio je, siguran sam da hoćeš.

Bože, kako ju je volio. Mrzio je ovu situaciju... ali nju je volio, volio, volio.

Još jedan poljubac... i zaputio se natrag prema svom autu, nastojeći prebaciti misli s jedne krizne situacije na drugu.

Četrdeset drugo poglavlje

Dok je Marissa razgovarala s Peytonom o osobama s kojima se njegova rođakinja družila, Paradise je posudila njezin mobitel i fotografirala cijeli stan. Sa svakom novom fotografijom, pomišljala je na sve što zna o mrtvoj ženki. Tehnički gledano, Allishon je bila i njezina rođakinja, i premda nije bila toliko bliska s njom koliko i s Peytonom, gubitak je i dalje bio bolan.

Osobito nakon što je vidjela krevet.

Dragi... Bože. Kakvo nasilje.

Za petnaestak je minuta odradila spavaću sobu, kupaonicu, hodnik i dnevni boravak - i upravo je odlazila u kuhinju kako bi i nju fotografirala kad je ugledala nešto na podu.

Kako je cijeli stan bio bijele boje, nešto šareno tik do ruba kauča odmah je privuklo njezinu pozornost.

Čučnula je i izvukla... starinsku polaroid snimku.

Namrštila se i primijetila da je... crveno-roza. Baš kao i ona koju je pronašla u autobusu.

Ona koju je gurnula u torbu nakon što je Peyton rekao da nije njegova.

»Što je to?« upitao je Peyton. »Paradise? Jesi li dobro?«

Ustala je i prišla mu.

»Našla sam fotku...« Kad mu je tutnula u ruke, zapitala se donosi li možda zaključke naprečac. Možda je postojalo drugo objašnjenje. »Ista je kao, mmmm, ona koju sam pronašla, znaš, u autobusu.«

»Kako god. Jesi li gotova s fotkanjem? Moramo odmah do Allieinih roditelja, da popričamo s njima. Moram to obaviti prije nego jebeno poludim.«

»Dvije sekunde.« Ubacila je fotku u jaknu ne razmišljajući više o njoj i počela fotografirati kuhinju. »Ubrzo sam gotova.«

»Kod nje je pepeo«, promrsio je Peyton napuknutim glasom. »Kod Marisse.«

Paradise je spustila mobitel. »O... Bože.«

»Upravo se otišla presvući i donijeti pepeo prije nego što ti i ja odemo odavde. Kad bih barem imao džoint sa sobom. Nisam mislio...« Počeo je otvarati kuhinjske ormariće. »O, hvala kurcu.«

Kad je izvadio bocu votke i gurnuo si je u kaput, htjela ga je podsjetiti na činjenicu da ništa ne bi smjeli dirati, ali molim vas. Neće ga valjda večeras daviti zbog kršenja pravila?

»Peytone, što još mogu učiniti?«

Ponovno je pogledao u nju. »Tako je, kako je. Ali hvala ti što ideš sa mnom.«

Smrknuto kimnuvši, okinula je još jednu snimku praznog sudopera i golih radnih ploha. »Gotovo. Hmm, gdje je Craeg?«

»Još je u spavaćoj sobi.«

»Peytone... Tako mi je žao.«

Sreli su se na pola puta i čvrsto se zagrlili. Htjela mu je reći da će sve biti u redu, ali to već nije bila istina.

»Volim te«, rekao je.

»I ja tebe volim.«

Odmaknula se od njega, otišla do ulaznih vrata apartmana, mislima zaključala vrata, a zatim pošla s njim do spavaće sobe.

Craeg je stajao na istom mjestu na kojem je već dugo bio, a ona mu je prišla i stavila dlan na njegovu ruku. »Jesi li dobro?«

»Da.« Okrenuo se prema Peytonu i prekinuo kontakt. »Hej, stari, ako ti išta zatreba... tu sam.«

Peyton je prišao muškaku našto su se čvrsto zagrlili, a zatim su se svi troje našli vani na terasi, na oštrom vjetru koji je dopirao s rijeke.

Peyton je prvi otišao. Zatim se Craeg okrenuo prema njoj.

»Duga noć... bolje da se vratim. Peyton je nazvao sportski centar umjesto mene, moram što prije doći do autobusa.«

»Oh... Okej.« Stani malo, što je očekivala? Dogodila se tragedija. Za Boga miloga, pa nije vrijeme za duge, romantične pozdrave. »Ondaaaa... Uglavnom, vidimo se sutra navečer? Hoćeš li me ipak nazvati sutra ujutro? Presvući ću se, a onda idem s Peytonom obavijestiti obitelj.«

»Dobro da si uspjela dobiti svog oca.«

»Da, uvijek je na usluzi.«

»Kladim se da jest.«

»Sve je to tako... užasno.« Kad god bi trepnula, vidjela bi onaj krevet. »Tako jako, jako ružno. Pitam se tko je to učinio.«

»Butch će otkriti.«

»Nadam se. Iskreno se nadam.«

»Moram ići.«

»Oh... Okej.« Čekaj malo, već je to bila rekla. »Jesi li dobro?«

»Dobro sam. Ne brini za mene. Bolje da i ti pođeš.«

Iz nekog je razloga osjetila neobičan poriv da mu kaže da joj nedostaje - ali to je bilo apsurdno. Stajao je na pola metra od nje. Razgovarat će za nekoliko sati. Vidjet će ga sutra navečer.«

»Ugodan dan ti želim«, rekla je.

Kad je kimnuo, sklopila je oči... umirila se... i odletjela.

Iz pregršt razloga, nije zamišljala da će ta večer završiti tim čudnim rastankom. Ni blizu.

Craeg nije dugo čekao. Čim je Paradise otišla, i sam se dematerijalizirao za njom, putujući na vjetru, koristeći vlastitu krv u njezinom tijelu kao lokator.

Kad se prestala kretati kroz noćni zrak, ponovno je preuzeo oblik dobrih 100 metara dalje od nje, na rubu tratine koja je bila...

Kuća koja se pojavila pred njim na vrhu brežuljka bila je veličine studentskog doma, masivno, velebno zdanje kakvo bi se moglo pojaviti na TV-u u sklopu nekog otmjenog studentskog kampusa ili je možda, Bože... možda je to bila nekakva kraljevska rezidencija s tim svojim nazubljenim krovovima i rešetkastim prozorima i podrezanim i ušminkanim grmljem svuda po tratini.

Bila je vjerojatno duplo veća od palače u kojoj su njegov i Axeov otac bili ubijeni, primjerice.

A dok je Paradise prilazila ulaznim vratima, činila je to bez zadržke - nikako kao osoblje ili posluga. Trenutak poslije, već je bila unutra a da nije ni pozvonila na vrata niti išta slično. Zapravo, kad se pomaknuo ulijevo, kroz vitraje je ugledao batlera u uniformi kako joj uzima kaput i smjerno se klanja.

Njezin otac je Prvi kraljev savjetnik.

Dugačkim se koracima primaknuvši palači, stajao je vani na hladnoći i gledao kako se penje velikim stubištem i nestaje na nesumnjivo jednako raskošnom drugom katu palače. Ili možda trećem. Ili dvanaestom.

Čak i poslije, kad je više nije mogao vidjeti, stajao je na mjestu i gledao kroz starinske prozore prema uljima na platnu, otmjenim tepisima, svili na zidovima - mora da se radi o svili?

Kao da bi on znao.

Okrećući se, pogledao je prema brežuljkastoj tratini i niskom grmlju, prema lijevama u kojima je vjerojatno bilo samoniklo cvijeće koje je nicalo u toplijim mjesecima. Zapitao se kakvo je tek stražnje dvorište. Vjerojatno su imali i bazen. Ograđeni prostor za vražje egzotične životinje. Prokleta utočište za ptice.

Lagala mu je.

I to ne malo.

Ovo je... ovo je bila jebena velika stvar. Upravo je uzeo djevičanstvo ženki koja je vrlo vjerojatno pripadala Prvoj obitelji.

Prema Starom zakoniku, kao pripadnik običnog puka?

Za to bi ga mogli osuditi na smrt.

Dok je ljutnja u njemu rasla, manje je bila usmjerena na Paradise i ono što mu je zatajila, a više na njega samog i uporno ignoriranje instinkta. Sve one unutarnje prepreke koje si je postavio? Sve odluke koje je bio donio? Prije nego što ju je poševio u zahodu u prokletom ljudskom klubu, za Boga miloga. Pogazio je ama baš svaku od njih.

Povrh svega toga, zapostavio je trening. Njegov je cilj pao u drugi plan. Protratio je dane kada je trebao spavati, predavanja kada je trebao slušati, treninge u kojima se trebao potpuno fokusirati na jačanje tijela.

I sve to radi ženke kojoj je toliko malo bilo stalo do njega, koja je bila toliko sebična i uobražena, da nije s njim htjela podijeliti taj važan, ključan podatak o sebi.

Podatak za koji je sigurno znala da će ga navesti da se predomisli.

Bila je to savršena oluja manipulacija koja ga je zaokrenula za sto osamdeset stupnjeva i odvratila mu pozornost s onoga što je doista želio. Između njezinih laži i njegovog libida koji je izmaknuo kontroli, nije imao šanse.

Kakva budala - bio je prava, prokleta budala.

A budale dobiju što zaslužuju.

Nije li tako?

Četrdeset treće poglavlje

Sjedeći na rubu zajedničkog kreveta, Marissa je četkom prolazila kroz kosu. Presvukla se iz odjeće koju je navukla na sebe nakon što je skinula lateks odijelo i sad je nosila jedan od Butchevih ogrtača od crnog kašmira. S vremena na vrijeme primaknula bi ovratnik k nosu i udahнула njegov miris na tkanini.

Trebao joj je podsjetnik na njega. Zbilja joj je trebao. Najdraža Čuvarđevo, previše joj je toga prolazilo kroz glavu, slike, zvukovi, mirisi. Ponukana tom navalom, uporno se pitala... Kako je Butch mogao tako dugo to raditi? Kako je uspijevaio istraživati sva ta mjesta zločina, odlaziti u kuće obitelji žrtava, prenositi im vijest, iznova i iznova? Kako je mogao gledati u nesretne oči očeva i *mamen* i suosjećati s njima - *cijelo* vrijeme znajući da iz njih mora izvući nekakvu informaciju? Informaciju poput one kad su posljednji put vidjeli svoje dijete. Kad su posljednji put komunicirali. Je li njihovo dijete s nekim bilo u svađi.

Oprezno je postavljala ta pitanja, povremeno držeći majku za ruku ili kimajući ocu. Nije bilo potrebe da išta zapisuje - nikad neće zaboraviti ni jednu jedinu riječ.

A sad se vratila tu i čeka Butcha da se sigurno vrati kući kako bi mu mogla sve to istovariti.

Vani u dnevnom boravku, vanjska vrata Jazbine otvorila su se uz škripanje, a nalet hladnog zraka suknuo je niz hodnik - donoseći sa sobom smrad *degrada*.

»Butch?« Skočila je na noge i izjurila van. »Butch...?«

Stenjanje i psovanje samo je po sebi već bilo odgovor - zašla je za ugao, ušla u otvorenu prostoriju i ukopala se na mjestu.

V. je nosio njezinog družbenika na leđima, pogrbljeno i prebijeno tijelo odnio je do kauča i bacio ga na njega.

Butch je krvario, bio je prekriven krvlju koljača, polumrtav. Iz njega je i izbijao taj mučno slatkasti miris konzumiranih *degrada*.

Kad je ustuknula i potrčala k njima, V. je strgnuo jaknu sa sebe i izložio pogledu brojne porezotine i modrice - a dok je Marissa gladila Butcha po njegovoj tamnoj kosi, Brat mu se pridružio na kauču i isprepleo svoje ratničko tijelo s tijelom svog najboljeg prijatelja.

Sjaj koji se zatim pojavio rodio se kao neko daleko svjetlo, kao lampa u gustoj magli, ali uskoro je ta svjetlost, sveta esencija Vishousove majke, preuzela čitavu prostoriju, svijetla kao sunčeva svjetlost na metalnoj plohi, topla kao ognjište, i jedini spas koji je Butch imao na raspolaganju.

V.-ova je snaga bila prokletstvo u pogrešnom kontekstu, ali u ovom je slučaju bila čudo - zato što će izvući sve zlo iz njezina družbenika, spasiti ga, dati mu snagu kakvu mu je samo Vishous mogao dati.

Nikad im nije zamjerala takav odnos, nikad nije bila ljubomorna na to što je netko drugi davao osobi koju je voljela nešto što joj je bilo nužno. Jednostavno je bila zahvalna što je postojao način da se spasi Butchev život. Još otkako ga je Omega oteo i zarazio, imao je sposobnost da konzumira koljače, da ih uništi onako kako ih »ubijanje« nije uništavalo. Butchevo konzumiranje njihove esencije bilo je jednosmjerna karta izvan ovog svemira.

No, skupo su je plaćali.

Nakon nekog vremena svjetlost je počela jenjavati, a onda su njih dvojica samo ležala na kauču, obojica iscrpljeni. Kad je Butch otvorio oči, njegov je kestenjasti pogled smjesta poletio prema njoj, dok je drhtavo pridizao glavu.

Nježno mu se osmjehnuvši, primila ga je za dlan i prinijela ga svom licu, trljajući ga o svoj obraz. »Volim te, volim te...«

»Dobro?« protisnuo je kroz grlo. »Ti?«

»Sad kad si se vratio kući na sigurno, da. Tisuću puta da.«

V. je malko rastvorio oči i zagledao se u nju nefokusiranim pogledom. Premda je rijetko dodirivala Brata - zato što, ruku na srce, Vishous nije bio nježan, medenast tip - pružila je ruku i pogladila ga po obrazu.

U jednom od rijetkih trenutaka nježnosti, utisnuo je cjelov u unutrašnju stranu njezinog dlana.

Nedugo zatim stigao je trenutak da odvede svog družbenika pod tuš. Dok je V. ležao premoren na kauču, Marissa je pomogla Butchu da se spusti niz hodnik i uđe u njihovu sobu. Ili skoro u nju. Ustrajao je u tome da stane i skine se u hodniku kako bi mogao odmah baciti svoju prljavu odjeću niz cijev koja će je izbaciti u tunelu ispod njih.

Njihova privatna kupaonica bila je jednostavna, malena i udobna, a kao i uvijek u ovakvim situacijama, natjerala je Butcha da sjedne na zahodsku školjku dok je ona podešavala vodu u tušu na pravu temperaturu. Kad je sve bilo spremno, pomogla mu je da ustane, gurnula ga pod tuš i naslonila na zid. Skidajući ogrtač sa sebe, ušla je s njim pod tuš.

Bio je krut i prije nego što se skinula. A čim je ugledao njezino tijelo, erekcija mu se dodatno ukrutila.

Bit će vremena za razmjenjivanje dogodovština poslije toga. U ovom trenutku? Trebalo je naći valnu duljinu koja ih je povezivala, baciti se jedno na drugo i komunicirati bez riječi.

Dohvativši sapun i krpicu za pranje, počela je od njegovog lica, ispirala je lice koje je toliko voljela prije nego što se prebacila na njegovo grlo, jastučice prsnih mišića, reljefe trbušnih. Oprala je svaki njegov dio, čak i erekciju, koju je gladila krpom. Butch se izvijao pod njezinim dodirima. Bio je preslab da bi činio išta drugo, vlastita ga je težina pritezala prema podu sve dok nije sjeo na ugrađenu mramornu klupicu. Dok mu se glava ljuljala na ramenima, gledao ju je kako ga pere.

A onda je odložila krpicu sa strane.

Spustivši se na koljena, osjetila je kako joj topla voda klizi niz leđa dok mu se uvlačila među bedra.

Bio je čudesan, zavaljen u kut, velikih ruku opuštenih sa strane, iscrpljenog ratničkog tijela.

Pa ipak, pogled mu je bio vatren.

Primivši njegovu erekciju među dlanove, otvorila je usta i nagnula se, progutavši koliko je god mogla, sišući ga, potežući.

Butch je na to zastenjao i izvio bokove.

Nikud se nije žurila, gostila se njime, ubrzavala pa usporavala, stiskala ga za jaja.

Zatim je podignula pogled.

I dalje ju je promatrao, iskešenih očnjaka, otvorenih usta, zadihan. S vremena na vrijeme, kao da se pokušao pomaknuti. Najviše što je uspio bilo je da zamahne rukama.

»Marissa...« rekao je promuklim glasom.

»Da?«

Čekajući da odgovori, vrškom erekcije prelazila je preko svojih usana. Zatim je počela po njoj kružiti jezikom.

»Dovedi me do kraja«, zastenjavao je. »O, Bože... dovedi me do kraja...«

Osmijeh koji mu je uputila došao je duboko iz njezine nutrine.

A onda je sva uzbuđena opet prionula na posao.

Koji je jako, jako dobro odradila.

Četrdeset četvrto poglavlje

Kad je iduće večeri pao mrak, Paradise je u kućnom ogrtaču koračala po svojoj sobi. Craeg nije nazvao. Ni u sedam ujutro kad je obično zvao. Ni u dva poslijepodne ako možda nije mogao spavati. Niti u šest kad je vjerojatno bio budan i spremao se nešto pojesti s Axeom u kafeteriji.

Nešto se očigledno promijenilo.

Vraški se nadala da se to nije svodilo na seks za jednu noć. Neki su mušjaci željeli samo ono što još nisu imali, i premda bi je šokiralo kad bi otkrila da je Craeg toliki kreten, ničim drugim nije mogla objasniti zašto je nije nazvao.

Ali... tako im je dobro bilo zajedno. Stvarno dobro. I bio je tako dobar prema njoj.

Što se tiče onog užasnog prizora u stanu? Iako je ono što se dogodilo Peytonovoj rođakinji bilo tragično, nije vjerovala da bi Craega to toliko pogodilo da bi se odjednom mentalno ili emocionalno slomio...

Kad joj je mobitel napokon jebeno zazvonio, potrčala je preko sobe.

Samo kako bi opsovala kad je ugledala da je zove Peyton.

Kad se javila, nastojala je održati ton glasa ravnodušnim. »Hej. Kako ide?«

Nakon što su njih dvoje odradili svoju žalosnu dužnost kod ženkinih roditelja, pošli su svatko svojim putem ostatak dana, ali nisu prekinuli komunikaciju. Proteklih joj je sati slao niz nesuvislih poruka što je protumačila tako da je vjerojatno napokon otvorio onu bocu votke.

»I tako, večeras nemamo predavanje.«

»Molim?«

»Iz nekog je razloga otkazano pa smo Anslam i ja odlučili otići do restorana *Kod Sala*. Pozvat ću i sve ostale.«

Dok je ona probavljala tu novost, u glavi joj se zavrtjelo od teškog razočaranja. Računala je na to da će vidjeti Craega i...

Peyton nije gubio vrijeme i brzo joj je poručio da se nađe s njima za sat vremena. Zatim je prekinuo poziv, a ona je nastavila držati mobitel u ruci i piljiti u crni ekran.

Hoće li im se Craeg uopće pridružiti, zapitala se.

Okej, ovo je obična idiotarija. Dosta joj je bilo čekanja, kao da je nekakav bedasti curetak.

Duboko udahnuvši, utipkala je broj koji je znala napamet, onaj koji je naučila već nakon tri radne noći u primaćim odajama. Kad se *slugan* javio, profesionalno se osmjehnula - kao da joj mužjak može vidjeti lice, kao da to nije radila iz posve osobnih razloga.

»Zdravo«, rekla je. »Ovdje Abalonova kćer. Ispričavam se na smetnji, ali biste li bili tako ljubazni i spojili me s klinikom sportskog centra?«

»Naravno, gazdarice!« stigao je veseli odgovor. »Želite li porazgovarati s nekim određenim?«

»Zapravo...« Možda će ovo biti još lakše nego što je mislila. »Pokušavam dobiti prvu od pet jednokrevetnih soba tamo dolje.«

»Zadovoljstvo mi je što vam mogu pomoći, molim vas da pričekate dok potražim liniju.«

Čulo se *biiip.... biiip... biiip*. »Evo je. Ako biste u budućnosti željeli nazvati direktno taj broj, mogu vam ga dati?«

»Molim vas.« Dohvaćajući kemijsku, zapisala je broj na kutiju maramica pored sebe. »Hvala vam.«

»Ili možete i dalje zvati na ovaj broj. Drago nam je što možemo pomoći. Molim vas, pričekajte.«

»Hvala još jednom.«

Kad se opet začulo *biiip... biiip.... biiip*, dlanove joj je oblila vrućina i znoj, morala je i sjesti jer su joj koljena počela klecati.

Potom je zazvonilo.

»Halo?« javio se Craeg.

Progutala je knedlu - a onda se naljutila na samu sebe. »Nadala sam se da ćeš nazvati.«

Dugačka tišina. »Hej.«

»Gle, nemam strpljenja za ovo. Koji vrag ne valja?«

»Zar nemaš pametnijeg posla?«

»Molim?« grubo je odgovorila.

»Znaš, oko ubojstva tvoje rođakinje. Mora da je i tvoja obitelj potresena.«

»Trenutačno me više zabrinjavaš ti.« Naravno da je bila zabrinuta zbog...

Paradisein je bijes stao na kočnicu kad su joj njegove riječi došle do glave. »Aha.«

»Da, sinoć sam te pratio do kuće«, rekao je. »Što je možda bilo ružno s moje strane - ali s obzirom na to da si mi lagala o tome tko si i odakle dolaziš, to je povreda lažne privatnosti. Cisto iz znatiželje - jesi li mi ikad namjeravala reći?«

Naslonila je glavu na dlan. »Craeg...«

»Nisam te nazvao jer zapravo ne znam s kim razgovaram, zar ne? Ah, da, s kćerkom Prvog kraljevog savjetnika - Peyton je imao toliko obzira da mi oda taj mali detalj.«

»Slušaj, ja...«

»Što ti? Što si mislila reći, Paradise?« Glas mu je postao još prodorniji. »P.S. iskreno mi je žao zbog onoga što se dogodilo onoj ženki. Kao što i sama znaš, i ja sam izgubio obitelj. Sjećaš se kako se to dogodilo, zar ne?«

Iznenada joj se užasna priča o tome kako su njegovog roditelja zaključali van sigurne sobe dok su se plemići u njoj skrivali od *degrada* kristalno jasno pojavila u glavi.

»Ja nisam poput ljudi iz te kuće, Craeg. I vrijeđa me što me trpaš u isti koš s njima samo zato što sam rođena u obitelji u kojoj jesam. Misliš da sam to sama odabrala?«

»Aaah, ti nisi poput njih. Ne, ne, uopće - sinoć ti je jednostavno došla volja da se poseksaš, pa si dopustila običnom civilu da ti oduzme djevičanstvo, iako to znači da me tehnički mogu smaknuti zbog toga što sam uživao u tvom društvu. Da, uopće nisi poput njih. Ne lažeš iz vlastitog interesa ili tako nešto. Ne, ne ti, srce.«

»To je *tako* nepošteno.«

Prasnua je u smijeh. »Čekaj, čekaj, znam što je. Čekala si da svom ocu daš najbolji mogući rođendanski poklon. »Hej, tata, pogodi! Spetljala sam se sa sinom podopokrivača - *hash tag* superiška.«

Stišćući zube, shvatila je da joj osjećaji variraju između ljutnje i tuge, kajanja i ozlojeđenosti. »Nikome nisam rekla tko sam. Ne samo tebi.«

»Oo, sad se osjećam puno bolje. Hvala ti.«

»Nisam htjela da se prema meni ponašaju drukčije! Misliš da ja volim biti Abalonova kći? Misliš da uživam u tome što nemam nikakvog izbora, nikakve slobode, nikakve...«

»Znači, ja sam bio samo dio tvoje »istraživačke faze«? Super. Pa, što se mene tiče, gotovo je. Na meni više nećeš isprobavati različite verzije sebe - trebat će ti novi komad opreme. Znaš, Boone ti je vjerojatno slobodan. Izgledao je kao da je prvi put ugledao Boga sinoć dok se Novo trljala o njega.«

Paradise je skočila na noge i počela koračati po sobi. »Ne mogu vjerovati da si tako uskogrudan.«

»Uskog... Jebeno me zezaš.« Opsovao je. »Okej, da promotrimo ovu hipotezu. Taj ples, koji će se održati u tvojoj kući za tjedan dana - očito si me namjeravala pozvati da idem s tobom, ha? Samo si čekala da mi to spomeneš kako bi mogao ići kao tvoja - sranje... Kako to zovu, eskort pratnja? Bolje da zapišem sve te informacije prije nego što me upoznaš sa svojim ocem i spiskam pedeset dolara na unajmljeno odijelo.«

Kako ona ništa nije rekla, on se opet nasmijao.

»Očigledno to nije bio dio plana, ha? Da, u slučaju da se pitaš odakle sad to, Axe je našao vaš razgovor u autobusu. Prepričao mi ga je kad sam se vratio u sportski centar dok me gnjavio oko toga što izlazim s tobom. Objasnio sam mu da ti i ja zapravo ne »izlazimo« ali da sam prilično siguran da, ako bi ti trebalo oprati auto, sigurno bi mi odmah u ruke dala kantu i spužvu.«

»Pretjerao si.«

»Kao aristokratkinja, sigurno imaš pravo to mi govoriti, zar ne?«

»Zaljubljena sam u tebe, idiote.« To ga je barem ušutkalo. »Tako je. Rekla sam to - prema pravilima moje klase, ne bih to smjela reći prva, trebala bih čekati da mužjak to učini. A znaš što još ne smijem? Ne smijem biti u prisutnosti mužjaka bez pratnje. Ne smijem raditi ili imati karijeru - radila sam kao tajnica samo zato što je mojem ocu očajnički trebala pomoć, a ja sam bila jedina kojoj je mogao vjerovati. Namučila sam se da upadnem u program obuke - što mi je bilo dopušteno samo zato što sam lagala i rekla ocu da se nikad neću boriti u ratu. Od mene se očekuje da pletem, upravljam domaćinstvom i dobijem mlado - a ti kukaš da je u *meni* problem?«

»Poštedi me suza, okej?« izlanuo je. »Nikad se nisi morala brinuti oko toga gdje ćeš nabaviti hranu, živiš u jebenom muzeju predivnih stvari - i, oprosti, ali ne znaš kakav je to osjećaj kad na tebe gledaju svisoka samo zato što nisi dobio na DNK lutriji!«

»Ti gledaš svisoka na mene!« viknula je. »Mora da me zezaš ti si i sudac i porota, donio si svoju odluku, a mene tko šiša! Isti si kao glimera - pogledaj se u proketo zrcalo, Craeg. Ponašaj se jednako superiorno i licemjerno kao i oni.«

Kad je utihnula, teško je disala, slobodnu je ruku stisnula u šaku, a srce joj je lupalo.

»Ovako nikamo nećemo dospjeti«, promrsio je koji trenutak poslije.

»Apsolutno si u pravu. Dakle, odjebi. Želim ti sretan život, nadam se da će ti tvoja umišljenost danju grijati noge.«

Paradise je prekinula poziv i okrenula se oko svoje osi, podižući ruku iznad glave, spremna da tresne mobitelom o zid.

Međutim, zaustavila se. Smirila. Usredotočila.

Vau. Izgubila je djevičanstvo i prvi put se posvađala s dečkom na mrtvo ime. Ah, da, i prvi prekid.

Zanimljiva dvadeset i četiri sata.

Super napreduje.

Stvarno super.

Prošlo je dobrih sat vremena prije nego što se Paradise uopće vratila u svoje tijelo, koliko je bila ljuta. Prvo što je svjesno pomislila bilo je to da neće provesti čitavu noć zatočena u svojoj sobi.

Prokletstvo. Imala je cijeli vražji dan za to.

Otišla je do svoje torbe i potražila u njoj novčanik. Naći će se s ostalim vježbenicima u onom talijanskom restoranu i popiti s njima piće - iako će vjerojatno naručiti samo sok. A ako kojim slučajem dođe i Craeg? Dobro. Kako god.

Ionako će se morati naviknuti na njegovo prisustvo.

Uzevši novčanik, samo što nije izišla - kad se ukopala na mjestu. Izvadila ga je i odložila sa strane na antikni francuski stol. Kopajući po torbi, sve je pretražila - čak je otvorila i maleni pretinac i pogledala u njega.

Mršteći se, zaputila se prema ugradbenom ormaru i otišla do dijela s kaputima. Onaj koji je sinoć nosila visio je zajedno s ostalima pa je pogledala u džep s njegove udaljenije strane.

Polaroid snimka koju je ubacila unutra dok su bili u stanu još je bila tamo.

Zagledavši se u fotografiju, dlanom je prekrila usta.

Vratila se do torbe i još je jednom dobro pretražila. Ne, originalna fotografija, ona koju je pronašla u autobusu, nestala je.

Pokušala se sjetiti trenutka kad je u sportskom centru pretraživala torbu i pronašla mobitel na pogrešnom mjestu.

Netko joj je kopao po torbi i uzeo fotografiju.

Možda zato što ga je to... povezivalo s umorstvom.

Vratila se do mobitela i nazvala Peytona. »Hej«, rekla je kad se javio.

Budući da je dalje šutjela, on se oglasio: »Halo? Paradise?«

»Mislim da...«

»Prekida linija.«

»Ne, ništa ne govorim.«

»Pričekaj trenutak.« Čulo se šuškanje, a onda i njegov glas u daljini. »Ne, budalo jedna. Anslame, ne mislim uzeti trip. Isuse - da, daj mi bombon.«

Sklopila je oči i zapitala se što to ona radi. Bio je u koroti. A ona je vjerojatno bila paranoična.

»Parry?« Ponovno se začulo šuškanje, nakon čega je nešto otpio. »Što je bilo?«

»Ništa. Oprosti.«

»Svejedno ćeš se naći s nama?«

»Ne odmah«, rekla je. »Moram do tate na posao. Ja, aah... sinoć sam učinila nešto glupo.«

»Što?«

»Uzela sam nešto iz onog stana.« Piljila je u fotografiju, a onda ju je odložila licem na stol. Čak i bez očitih detalja, bila je previše brutalna. »Nisam namjeravala. Znaš, ona fotka koju sam našla?«

»Polaroid? Ona druga?«

»Da, moram je dati Butchu i Marissi. Pretpostavljam da je Bratstvo još na ulici, a ne mogu se vratiti u sportski centar, pa ću svratiti do kuće za audijenciju i dati je nekome tko im je može poslije odnijeti.«

»Da. Dobar plan. Nakon toga dolaziš k nama?«

»Okej - brzinski ću se otuširati i obući.«

»Uvijek si lijepa. Vidimo se uskoro.«

Poklopila je slušalicu i zagledala se u stopala. Bože, što ako je netko od vježbenika upleten u ubojstvo?

Opsovavši, Paradise je ponijela mobitel sa sobom u kupaonicu, a kad ga je odložila na ravnu plohu, zakolutala je očima. Da, jasno da će se javiti ako Craeg nazove. I, ne, on to vjerojatno neće učiniti. I, da, vjerojatno je bolje tako.

Od svih načina na koje su se mogli razići... koji kaos.

Ruku na srce, nije bila sigurna da uopće želi izgladiti razmirice s njim sve i da je to moguće.

Požuda, rekla si je. Osjećala je samo požudu, ne i ljubav. Uostalom, kako se možete zaljubiti u nekoga nakon samo šest noći?

Bože, najradije bi povratila, stvarno bi.

Dvadeset minuta poslije na sebi je imala plave traperice i pulover od kašmira. Obukla je niske cipele jer, iako je bilo hladno, nisu najavili snijeg. Zatim je izvadila kaput koji je sinoć nosila. Tutnuvši fotografiju natrag u džep, zgrabila je novčanik, mobitel i...

S noćnog se ormarića oglasio kućni telefon. Prišla mu je i podignula slušalicu, u slučaju da je to otac zove kako bi joj se javio s posla. »Halo?«

»Imaš posjetitelja.«

Namrštila se kad je začula glas s druge strane linije. »Anslame?«

»Da, ja sam«, ležerno je odgovorio. »Peyton mi je rekao da dođem po tebe.«

»Da? Ali ja ne idem još u restoran. Najprije moram nešto obaviti.«

»Onda ću ići s tobom.«

»Ne treba, hvala. Neće dugo potrajati...«

»Silaziš?«

Za Boga miloga. No, nije htjela ispasti nepristojna. »Da, da. Pričekaj.«

»Ne žuri zbog mene.«

Spustila je slušalicu, provjerila frizuru i zatim izišla iz sobe. Hodajući prema stubištu, nadala se da će što prije potjerati Anslama. Osjećala se užasno zbog svađe s Craegom, a situaciju je dodatno pogoršavalo to što nije mogla vjerovati da je uzela polaroid fotku s mjesta zločina nikome ne rekavši. Da i ne spominje veliku vjerojatnost da će se istraga sada fokusirati na vježbenike.

Kad je izbila na veliko stubište ugledala je Anslama u prizemlju, na crno-bijelom mramornom podu, odjeven kao da je upravo došao iz *Saksa* na Petoj aveniji, s Gucci kolonjskom koja je točno odavala kojoj klasi pripada za razliku od njegovih ravnih, sasvim običnih crta lica.

Bilo je u njemu nečeg tako... nezdravog, pomislila je.

Kako je došao na glas da je agresivan sa ženkama, nije imala pojma.

Kad joj je jedna stuba zaškripala pod nogama, Anslam se okrenuo prema njoj. »Hej, curo«, rekao je. »Dobro izgledaš.«

»Hvala, i ti.«

Kad je sišla u prizemlje, a on raširio ruke, prišla mu je i poljubila ga u oba obraza. »Čuj, žao mi je, ali samo ću...«

Neki se čudan zvuk čuo iz očeve radne sobe, pa se namrštila i pogledala u tom smjeru. Kao da je nešto zacvililo ili...

»Rekla si da moraš nešto obaviti?« upitao je Anslam. »Što?«

Opet se usredotočila na njega. »Ništa bitno. Samo... Kakva je to buka?«

Okrećući se od njega, krenula je prema radnoj sobi i provirila kroz ukrašeni dovratnik knjižnice...

»O, Bože!«

Batler njezinog oca, Fedricah, i njihova domaćica, Vuchie, bili su svezani ispod stola, usta su im bila začepljena, noge zavezane.

»Što se, za ime Boga, dogodilo...«

Anslam ju je zgrabio odostraga i okrenuo, našto je posrnula i pala licem na pod. Kako su je šok i bol na trenutak paralizirali, okrenuo ju je na leđa. Unoseći svoje lice u njezino, doimao se blago uzrujanim.

»Gdje je fotografija? Koji kurac si napravila s mojom fotografijom?«

Dok se ona pokušavala pribрати, koprcajući se rukama i nogama, on joj je počeo premetati po džepovima.

»Aaaa, dobra curica.« Ubacio je polaroid fotografiju u svoju jaknu od jelenje kože. »Prokletstvo, Paradise - zašto si to morala pronaći? Nije mi drago što ovo moram raditi ženki poput tebe. To nije bio dio plana.«

Progutavši knedlu, osjetila je krv i shvatila da je porezala usnu. »Ne moraš... ovo činiti...«

Hitro je skočio na noge i na trenutak nestao - kad se vratio, sa sobom je donio Louis Vuitton aktovku. »Da, moram. Jer si ti upravo htjela odnijeti tu fotografiju svom ocu - to si rekla Peytonu. A ti si tako dobra curica, tako savjesna, da nećeš to samo tako pustiti nego ćeš početi tražiti poveznice - i, prije ili poslije, ušuljat ćeš se u kafeteriju i početi mi kopati po stvarima jer ćeš zaključiti da je očigledno nekome od nas ta fotka ispala u autobusu i da ju je ista ta osoba uzela iz tvoje torbe. Usput rečeno, torba ti je krasna. Obožavam Bally. Kvalitetna roba.«

Govoreći, Anslam je izvukao špricu. »Gle, kako sam ja privržen onome što radim, jedan dio toga uvijek moram imati sa sobom, a nema boljeg od fotografija, slažeš li se? Fantastično osvježavaju sjećanje. Uglavnom, tada ćeš zbrojiti dva i dva - kad otkriješ još takvih fotografija u mojoj torbi. Onda sam najebao - a uvjeravam te, u toj poziciji ne volim biti.«

Dok je provjeravao tekućinu u tankoj igli, um samo što je nije izdao, bol, šok, zbunjenost, ispremijeshali su se i zapetljali njezine moždane puteve, onemogućujući suvislo razmišljanje.

No, onda se sjetila što su ih učili na sparingu. Fokusiraj se, zadrži fokus. Fokusiraj se, zadrži fokus.

Samo što ovo nije bila vježba s obuke - zapravo, upravo su je za ovo sve te lekcije i trebale pripremiti.

Nije bila na satu. Nitko je nije mogao spasiti.

Osim nje same.

Odjednom joj se um kristalno razbistri.

Gotova je na licu mjesta ako joj ubrizga to što je već naumio, a za bijeg će imati jednu jedinu priliku.

Hineći bespomoćnost, kradomice se osvrnula oko sebe u potrazi za oružjem, nečim, bilo čim što bi mogla iskoristiti...

»Smatraj ovo komplimentom«, rekao je gledajući je odozgo. »Uvjeren sam da bi s vremenom zaključila da sam to bio ja, jer si jebeno pametna, za jednu curu...«

Skočivši na noge kao strijela, glavom ga je odalamila ravno u lice. Bio joj je to jedini potez - i potpuno ga je onesposobila. Anslam je zaurao od boli i ljutnje, i pao ravno na guzicu, hvatajući se za nos. Skočila je na njega, udarala ga u prsa, otimajući mu špricu iz ruke. Pritisnuvši je do kraja i ispraznivši drogu, bacila ju je sa strane.

Vremena nije bilo na bacanje.

Anslam je urlao i udarao je po ramenima, skidajući je sa sebe. U idućem ju je potezu snažno odalamio šakom po čeljusti da je doslovno začula zvonjavu, a vid joj je zatreperio. Nije si mogla dopustiti da se onesvijesti jer je smjesta skočio na nju. Hrvajući se s boli i dezorijentiranošću, provukla je ruku između njih i uhvatila ga za jaja, zgrabivši ih čvrsto i okrenuvši toliko snažno da je zavrištao od boli i okrenuo se u stranu.

Osovila se na noge i počela ga udarati, ali on ju je ščepao za gležanj i bacio na pod.

Počeli su se kotrljati, a negdje u glavi čula je Butcha kako govori da svaka borba prsa o prsa naposljetku završi na tlu, samo je pitanje vremena.

Napravila je kolut i izbjegla da je priklješti rukom, ali nije ga uspjela stisnuti bedrima oko vrata. Oružje, trebalo joj je... aktovka. Kad bi samo uspjela doći do nje...

Bio je snažniji od nje. Ona je bila brža od njega. Tijela su im se koprcala na tvrdom podu, ruke i noge napinjale, šake udarale o grudi, sve više krvi curilo niz lice.

A onda je kucnuo čas. Nekako ju je uspio uhvatiti objema rukama za vrat - i počeo lupati njezinom glavom o mramorni pod, jednom, dvaput...

Jebi set izustila je bez glasa, jer nije imala zraka da to izgovori.

Podignula je ruke prema njegovim očima i gurnula mu palčeve u duplje...

Nestao je.

Anslam se samo podignuo... i nestao.

Na djelić sekunde, pripremala se za novi brutalan nasrtaj. A onda je začula stravičan vrisak.

Podignula je pogled i ugledala Anslama... kako levitira u zraku, lica izobličeno od užasa, krv mu se kao rijeka slijevala kroz usta, stopala se bespomoćno trzala, a noge lamatale u zraku.

Zatim se srušio na pod kao vreća smeća.

Ukazao se Craeg, kao pravi ratnik, što je i bio, ukopan u zemlju, iskešenih očnjaka... s krvavim mačem u ruci.

Paradise je kroz maglu zaključila da je oružje koje je imao u ruci ritualni mač koji je njezin otac, kao Prvi kraljev savjetnik, nosio u posebnim prigodama, onaj koji je nekoć posjedovao njegov otac... i koji je stajao na zidu točno pored ulaznih vrata, kako je tradicija i nalagala.

Craeg joj je prišao i čučnuo. »Trebalo ti liječnik. Gdje ti je mobitel - gdje je telefon?«

»Dobro sam... dobro sam.«

Samo malo, plakala je. Ili je to bila krv? Nije znala...

Okrenuo je glavu začuvši zvukove borbe. »Odmah se vraćam.«

Brzim je koracima utrčao u radnu sobu s mačem u ruci, a nekoliko trenutaka poslije Vuchie je stajala pored nje dok je batler razgovarao preko telefona na stolu.

U tom je trenutku shvatila da joj se vid udvostručio. »Mislim da ću se onesvijestiti«, rekla je Craegu.

»Doktorica Jane je na putu.«

»Ne ostavljaj me«, rekla mu je. »Želim još vikati na tebe.«

Spustio se na koljena. »Zato što sam ti prekinuo borbu? Ispričavam se. Usput rečeno, mislim da bi ti bila pobijedila - ali ja nisam mužjak koji se kocka. Sori.«

Zinula je kako bi još nešto rekla... ali onda su se svjetla ugasila.

Posljednja misao?

Kad joj je nešto toplo obujmilo dlan, bila je prilično sigurna da ju je to on primio za ruku.

Četrdeset peto poglavlje

Kad se Craeg materijalizirao na Paradiseinoj tratini, nije bio siguran je li se došao posvađati s njom ili pomiriti.

Istinski nije znao. Moglo se dogoditi i jedno i drugo.

Nakon što ga je onako otkantala preko telefona, koračao je po sportskom centru sve dok nije zaključio - fućkaš sve to, otići će do nje. Pozvao je *slugana*, sjeo u autobus i čim su izbili na glavnu cestu, rekao tipu da ne namjerava čekati da ga doveze do uobičajenog mjesta iskrcaja.

Dogovorili su se da ga ostavi na čistini otprilike osam kilometara od imanja.

Odatle se zaputio prema tratini ispred Paradiseine obiteljske palače.

Gdje je zatekao odškrinuta vrata.

Čim je ušao, ugledao je Paradise zgnječenu pod Anslamom, kako mu kopa oči.

I tako je završio tu, u toj... čudesnoj knjižnici... s legendarnom krvlju na rukama.

Osvrćući se oko sebe, odmahnuo je glavom kad je ugledao veliko ulje na platnu iznad kamina. Mužjak naslikan na njemu gledao je ravno u promatrača, a Craeg je mogao samo zamisliti što bi taj starac rekao da može vidjeti tog priprostog pučanina kako sjedi na njegovom svilom presvučenom naslonjaču. Ili naslonjaču njegova sina. Ili unuka. Kako god.

»Prokletstvo«, promrsio je trljajući lice.

Da, zapravo je došao svađati se s njom, a ne pomiriti. Došao joj je dokazati da je on u pravu, da su ona i njezini zlo unutar vrste, da se zavarava ako misli da će pasti na te njezine budalaštine...

»Samo prestani«, zastenjao je.

Ponovno otvorivši oči, zagledao se u tepih u koji su mu se ukopale čizme. Iz predvorja su se čuli glasovi. Butch je stigao. V. Batler i domaćica su razgovarali.

Paradise je bila na katu, a doktorica Jane...

Neki se mužjak pojavio na vratima knjižnice.

Bio je visok i vitak, odjeven u besprijekorno odijelo za koje je čak i Craeg mogao zaključiti da ga je ručno skrojio vrhunski krojač.

S blistavo bijelom košuljom, krvavocrvenom kravatom i otmjenim malim rupcem u džepu na prsima, bio je utjelovljenje plemića.

I, da, imao je čak i zlatni prsten s pečatom na prstu.

I, da, bile su to Paradiseine oči koje su ga promatrale s drugog kraja prostorije.

Ustajući, Craeg je skinuo kapu s glave. Osjetio je neki apsurdan poriv da bolje zatakne košulju, poravna traperice... ili tako nešto. Sranje.

Mužjak je koračao prema njemu sa zastrašujućim izrazom lica.

Hrabreći samog sebe, Craeg je pročistio grlo. »Gospodine, ja sam...«

Medvjedi zagrljaj koji je primio bio je toliko snažan da je osjetio kako mu se kosti lome, tip se nije povlačio, samo ga je držao.

Dok je Craeg stajao na mjestu kao kip.

Preko ramena Paradiseina oca, vidio je kako Butch proviruje unutra. Razrogačivši oči, Brat mu je davao znak da se pokrene.

Iza očevih leđa, Craeg je podignuo dlanove kao da ga pita: »Što da radim?«

Butch je preko puta imitirao grljenje.

Lecnuvši se, Craeg je oprezno zagrlio otmjenog mužjaka. Potapšao ga po ramenima.

»Dugujem ti svoj život«, rekao je njezin otac promuklim glasom. »Ove si mi noći iznova podario život tako što si spasio njezin.«

Konačno je njezin otac zakoračio unatrag, izvukao rubac iz džepa i obrisao crvene oči. »Reci mi, kako da ti se odužim? Što mogu učiniti za tebe? Kako mogu biti na usluzi tebi i tvojima?«

Craeg je treptao kao tele. Mozak mu se doslovno ugasio.

Zatim je izlanuo: »Zovem se Craeg.«

Kao da ga je tip to pitao.

»Craeg, ja sam Abalon.« Mužjak se naklonio. »Na usluzi.«

Prije nego što je Craeg stigao odgovoriti, Peyton se pojavio iza ugla i dotrčao k njemu. »Stari moj.«

liiiiiiiiiiiiiiiii nastupio je zagrljaj broj dva.

Kad ga je Peyton stisnuo toliko jako da mu je umalo polomio rebra, Craeg je ovog puta ipak bio malo prisebniji da uzvrati zagrljaj.

»Obavio si posao umjesto mene«, grubo mu je rekao.

»O čemu pričaš?«

»Butch mi je rekao da je Anslam ubio moju rođakinju.«

Craeg je ustuknuo - što mu je odgovaralo jer mu je trebalo malo osobnog prostora. Još otkako je opasnost bila uklonjena, nakon što je ubio kolegu iz razreda, osjećao se kao da je upao u paralelni svemir.

Stvar je bila u tome što je, dokrajčivši Anslama kao da je obična životinja, reagirao s ciljem da obrani Paradise. Razlog zbog kojeg ju je taj mužjak uopće napao u tom trenutku nije bio naročito bitan - niti ga je nastojao otkriti tijekom lude završnice.

Peyton mu je nabrzinu ispričao cijelu priču, a Craeg je uspio pohvatati neke dijelove. Barem je mislio da jest.

Anslam i polaroid fotke. Anslam i glasine da je agresivan prema ženkama. Paradise koja je sve to povezala.

Iznenada se Peyton okrenuo prema Paradiseinom ocu na što su se zagrlili.

»I, što mislite o ovom tipu«, rekao je Peyton kad su se razdvojili. »Pravi junak, ha?«

Okej, da, bilo mu je krajnje neugodno što ga Paradisein otac promatra s obožavanjem kao da je neka junačina. Da, aha... Može li sad ići? Možda bi mogao... Htio je otići vidjeti Paradise, ali...

»Usput rečeno, zaljubljen je u Parry«, obznanio je Peyton. »Skupa su.«

liiii tako je cijela ta priča između nje i njega definitivno, zaozbiljno postala prokleta javna.

Četrdeset šesto poglavlje

Dobro sam.«

Paradise se lecnula čim je to izgovorila. S druge strane, doktorica Jane joj je uperila lampicu ravno u oči.

»Imaš potres mozga«, obznanila je doktorica sjedajući na krevet. »Osjećaš li mučninu u želucu?«

Pa, da, naravno - iako nije znala je li to zato što ju je umalo ubio kolega iz razreda ili zato što ju je spasio mužjak kojemu je rekla da odjebe prije otprilike pola sata...

»Što ste me ono pitali?« upitala je. »Ah, da, osjećam blagu mučninu, i malo mi tutnji u glavi.«

Doktorica Jane se osmjehnula. »Bit ćeš dobro. Samo se nemoj naprezati. I prije nego što me pitaš, da, možeš ići na predavanje sutra navečer, ali ništa od sparringa, i nemoj se forsirati u teretani.«

»Oh. Okej.« Bože, nije mogla ni zamisliti povratak u sportski centar. »Hvala vam.«

»Nema na čemu. Neću ti prepisati ništa osim Motrina koji si upravo popila.«

»O... Okej. Hvala vam.«

»I morat ćeš popričati s Mary«, rekla je doktorica Jane listajući. »Ne, neće biti dovoljno samo ›dobro same. Možeš očekivati blagi posttraumatski poremećaj nakon ovoga. Tijelo će ti se oporaviti brže od uma.«

»Tko je Mary?«

»Znaš, Rhageova šelan. Ona je psihoterapeutkinja.«

»Oh.«

Možda da ubaci još jedan ›hvala vam‹?

»Tu sam ako me zatrebaš«, rekla je doktorica prije nego što je otišla.

Zatim je Paradise ostala sama.

Smiješno, iako je bila na sigurnom i u svojoj sobi, a Braća su bila u prizemlju... kuća joj se više nije doimala sigurnom. Možda je baš zbog toga i morala popričati s Mary.

Bože... Anslam, ubojica? Možda čak i serijski ubojica?

Nikad nije pokazivao znakove nestabilnosti. Doimao se relativno normalnom, doduše malčice neugodnom osobom, baš poput nje ili bilo koga drugog iz razreda, iz vrste.

Kad se samo sjeti da je stajala pored njega na treningu, tijekom sparringa, da je razgovarala s njim, smijala se s njim - a cijelo to vrijeme... on je brutalno ubijao ženke?

Kao da je sve to pripadalo nekoj noćnoj mori - i to prije nego što se uopće sjetila da je pokušao ubiti i nju.

Pogledavši na sat, još se više uzrujala. Ostao je samo sat vremena do zore i nije imala pojma gdje je Craeg. Je li već otišao?

Morala ga je vidjeti.

Zastenjavši, pružila je ruku prema kućnom telefonu...

»Da ti pomognem s tim?«

Trgnuvši se, podignula je pogled i ugledala mužjaka na svojim vratima. Palcem je pokazao preko ramena.

»Doktorica Jane mi je rekla da smijem ući. Moram ići, ali htio sam se na svoje oči uvjeriti da si još živa.«

Paradise je sklopila oči, ali morala je okrenuti glavu. Suze su nahrupile brzo i žestoko, i nije htjela da ih on vidi.

Čulo se tiho *klik* kad je zatvorio vrata, a na trenutak je pomislila da ju je ostavio. Zatim je duboko udahнула i osjetila njegov miris.

»Upoznao sam tvog oca«, rekao je promuklim glasom.

Prenula se i opet usredotočila, prisilivši se da pogleda u njega. Nije se maknuo s vrata, što se doimalo prikladnim. Pogled mu je bio odsutan, tijelo napeto, držanje kao u osobe koja je već napustila kuću i samo joj se činilo da stoji tu pred njom.

»Jesi?« tiho je rekla.

»Ljubazan tip.«

»Jest.«

Tajac. Zatim je zaključila, fućkaš sve, i posegnula za maramicom. Nakon što je ispuhala nos, izvadila je još jednu i obrisala oči.

»Oprosti, obuzimaju me emocije.«

»Kako i ne bi? Zamalo si nastradala.«

Zgužvala je maramicu i bacila je u koš za smeće pored kreveta, duboko udahnuvši.

»Žao mi je zbog svega što sam ti rekla. Što sam vikala na tebe.«

»Ne brini zbog toga.«

»Okej.« Čovječe, iz nekog ju je razloga taj ravnodušan odgovor, kao da joj to niti nije bilo toliko bitno, dotukao više od potresa mozga. »Dobro.«

»Slušaj, Paradise, ti i ja...«

»Što smo mi?« Pogledala je u njega. »Ili, točnije, što *nismo*? Nismo jedno za drugo? Je li ovo dio u kojem ponovno nabrajaš sve razloge zbog kojih ne možemo biti zajedno, uključujući i onaj najvažniji, moje porijeklo? Jer, ako jest, prilično sam sigurna da smo to već prošli preko telefona.«

Budući da on ništa nije rekao nego se samo zagledao u pod kao da broji čvorove na tepihu, pomislila je kako vjerojatno u sebi vježba posljednje zbogom. Bit će to zbogom njihovoj vezi, iako će se i dalje viđati. Nije se namjeravala ispisati iz vražje obuke, to je bilo sigurno. Već je i u te uvodne noći programa - koje su potrajale dvanaest tisuća godina, kako joj se činilo - uložila daaaleko previše truda da bi sad odustala.

»Bolje da odeš«, rekla je poraženo. »Jednostavno...«

»Zašto ja?«

Namrštila se. »Molim?«

Kad je podignuo glavu prema njoj, pogled mu je bio mrtav ozbiljan. »Jednostavno, ne razumijem... Zašto ja? Mogla si imati bilo koga iz naše vrste. Mislim, cijele krvne loze otkidale bi si ruke i noge da im se sinovi s tobom združe. Ti si doslovno najvrjednija na planetu - čak i ako ne znaju koliko si jaka, koliko si pametna... koliko si čvrsta. Koliko hrabra... i pametna. Jesam li već spomenuo pametna?« Opet je spustio pogled prema tepihu. »I prekrasna. A još taj tvoj glas...« Prstom je kružio pored glave. »Izluđuje me tvoj glas. Svakog dana, nakon što prekinemo razgovor, spavam s prokletim mobitelom na prsima. Kao da je dio tvoga glasa, dio tebe, još u njemu.«

Okej, sad se rasplakala iz sasvim drugog razloga.

Craeg je pokazao rukom prema sobi. »Sve i da mi oprostiš što sam bio pravi kreten... nikad ti neću moći omogućiti nešto poput ovoga. Kuća mojih roditelja ima možda dvije sobe i malenu kuhinju. Ima plastične radne plohe i linoleum na podu, i stvarno ružne tepihe. Drvo je lažno, nije antikno. Najstariji komad pokućstva koji posjedujem je još iz sedamdesetih - i izgleda grozno. Ne mogu...

Ne mogu ti kupovati nakit, ni automobile...«

»Prestani.«

Kad je čuo njezin glas, utihnuo je.

»Mislim da me to ni ne privlači«, šapnula je. »Niti bi tebe trebalo privlačiti.«

»Što ako se to promijeni?«

U tom je trenutku shvatila da joj nikad nije pokazao svoju ranjivu stranu. Samo malo, govori li to on kao da su još zajedno?

»Neće«, zaklela se. »Nimalo mi nije stalo do tih stvari i to se neće promijeniti.«

»Kako znaš?« blago je upitao. »Jer... ja te volim. A ako ti sutra, ili za tjedan dana... ili godinu dana od sad... zaključiš da je sve to bio samo hir i da moraš biti s nekim tko je otmjeniji od mene, neću to preživjeti. To je jedino što me može baciti na koljena i dokrajčiti. Ukratko, samo me oslobodi, okej? Oslobodi me ovih muka... Pusti me.«

Paradise je obrisala oči, morala se nasmijati.

»Jesi li ti to meni upravo rekao da me voliš?« Kako on nije odgovarao, nastavila je: »Mislim da jesi.«

»Ozbiljan sam, Paradise.«

Odjednom, ništa je više u glavi ili na tijelu nije boljelo, strah koji joj je kao otrov kolao venama nestao je.

»I ja sam«, šapnula je.

»Onda, da, da, upravo sam ti rekao da te volim. I žao mi je što sam pretjerao oko tebe i tvoje obitelji. Idiot sam što te trpam u isti koš s onima koji su ubili mog oca. Ne znam... Dovoljno je da se sjetim one prve noći, kad me nisi htjela ostaviti na šumskoj stazi. Sa svima si bila takva, ne samo sa mnom. Ti... Ti bi sebe zaključala izvan sigurne sobe ako bi to značilo da jedna osoba više može u nju stati.«

Drhtavo je izdahnuo i obrisao lice širokim dlanom, kao da se bori s vlastitim emocijama.

»Craeg, mogu ti reći samo jedno.« Pričekala je da je opet pogleda. »Sve sam pobijedila one prve noći, nisam li? Posljednja sam ostala na nogama, zar ne?«

Kimnuo je. »Da. Bila si čudesna.«

»Pa, sve bih to *ponovno* prošla iz ovih stopa ako bi to značilo da ti mogu dokazati nedokazivo - a to je da moje srce zna što želi. Jednostavno je i nekomplikirano. Ako želiš, možeš pokušati smisliti tko zna kakve razloge zašto bih u budućnosti mogla promijeniti mišljenje, ali moji se osjećaji nikad neće promijeniti. Znala sam da si ti taj još prve noći kad sam te upoznala, kad si došao u kuću za audijenciju. Tjedne sam provela pitajući se hoćeš li se vratiti s prijavnicom. U noći inicijacije? Čekala sam i molila se da te vidim kako ulaziš. A kad si stigao, mislila sam samo »hvala Bogu da je on ovdje.«

Pružila je ruku prema njemu. »I dalje to pomislim svaki put kad te vidim nakon kraće razdvojenosti. Hvala Bogu... on je ovdje.«

Craeg joj je prišao polako, kao da joj želi dati priliku da se predomisli. Ali onda se njegov dlan našao na njezinom. Zatim je sjedio na krevetu pored nje. Naginjao se i utiskivao joj cjelov na usta.

No, onda se odmaknuo i uozbiljio. »*Obsvetit ću svog oca*. Znam da se ti s tim ne slažeš, ali to neću promijeniti. Žao mi je.«

Sklopila je oči kad joj je bol probola grudi. »Molim te... nemoj. Ne govorim to kako bih zaštitila nekog svog dalekog rođaka. Već je bilo i previše smrti. Pokušavam zaštititi drugo živo biće.«

»Kukavicu koji je ubio mog oca.«

»Možda postoji drugi način da utjeraš pravdu.« Stisnula mu je ruku. »Hajde... malo ćemo razmisliti o tome. Možda postoji drugi način? Obećavaš? Za mene. Učini to za mene.«

Prošlo je puno, puno vremena prije nego što je odgovorio. A kad se konačno oglasio, zvučao je kao da se zavjetuje. »U redu.«

Nije mi drago... Ali u redu.«

Pridižući se u sjedeći položaj, zagrlila ga je i osjetila kako joj uzvraća zagrljaj. »Volim te.«

»O, Bože, Paradise..- Volim i ja tebe.«

Ostali su tako jako dugo, grleći se, tepajući jedno drugom, dodirujući se, razmjenjujući osjećaje, poljupce.

A onda je netko pokucao na vrata.

Čovječe, Craeg je toliko brzo skočio s njezinog kreveta da se praktički zaletio u najudaljeniji zid.

Zahihotala se. »Da?«

»Butch je,« čuo se duboki glas, »idem ja. Craeg, moraš poći sa mnom.«

»Okej«, rekao je Craeg i krenuo prema vratima.

»Kad ću te vidjeti?« upitala je Paradise. »Ni sutra navečer nemamo predavanja?«

Stavio je ruku na kvaku i pogledao je polusklopljenim očima. »Javi se na telefon u sedam ujutro pa ćemo popričati o tome.«

To rekavši i vatreno joj namignuvši, kliznuo je kroz vrata i tiho ih zatvorio.

Kad se Paradise opet zavalila na jastuke, toliko se smijala da su je obrazi boljeli.

Četrdeset sedmo poglavlje

Tjedan dana poslije

Čekaj, gdje ono ide povez?«

Dok je Craeg stajao pred visokim zrcalom u Jazbini, obuzimala ga je panika, sve dok Butch nije stao iza njega. Brat mu se, naravno, smijao kao da je idiot. Što je i bio.

»Kaže se pojas.« Butch je uzeo pojas odijela i namjestio ga oko Craegova struka. »Kvragu, sine, izgledat ćeš svjetski.«

»Koliko je ovo koštalo?«

»Tisuću i pol.« Osjetio je namještanje i potezanje u donjem dijelu leđa. »Dobro da smo ti i ja jednako krupni, pristaje ti kao rukavica.«

Craeg je nekoliko puta trepnuo. »Tisuću i pol? Dolara?«

»Ne, lizalica«, dobacio je Vishous s kreveta. »A ako su ti se od toga stisnula jaja, pomnoži to sa svim ostalim stvarima na onim tamo vješalicama.«

Craeg je pogledao u gomilu odjeće u inače urednoj i čistoj spavaćoj sobi. »O, Bože.«

»Da, u Saksu ga obožavaju.« V. je zapalio još jednu cigaretu. »I Neimanu Marcusu.«

»Jebi se, V.« Butch se nagnuo u stranu i dohvatio crnu jaknu s dugim, crnim skutima. »Tipovi poput Craega i mene moraju se malo srediti za svoje dame. Takvi smo ti mi.«

Osobno, Craeg bi radije navukao svoje stare traperice. Ali morao je priznati da uštirkana bijela košulja s otmjenim ovratnikom, svijetlo crvenim tregerima i crnim hlačama sa satenskim prugicama sa strane nije izgledala loše.

Zatim je navukao jaknu.

Promatrajući svoj odraz, zagladio je netom ošišanu kosu i malo se protresao. »Izgledam...«

»Kao petnaest milijuna dolara«, Butch ga je potapšao po ramenu. »A sad se gubi odavde da se i ja mogu obući. Ovaj tu mizantrop ostaje kod kuće jer je predobar za ove gluposti, ali ti i ja ćemo se jebeno dobro provesti.«

V. je zagundao i ustao s kreveta. »Zvrnci ako ne bude tako. Uvijek sam raspoložen za dobacivanje šakama i volim udarati lijepe momke.«

»Ogorčen si jer nemaš odijelo.«

Vishous je zastao na vratima i pogledao u Craega. Jednom kimnuvši, rekao je: »Šupčina ima pravo. Dobro izgledaš. Bit će ponosna što si joj pratnja. Nemoj dopustiti da se zbog onih kretena osjećaš kao da si niža klasa - mogla je odabrati bilo koga na ovome svijetu, a odabrala je tebe. Osim toga, nikome ne pružaj ruku prvi. To će im dati priliku da te ogovaraju. Neka oni pozdrave tebe, a ne ti njih, okej?«

»Hvala«, otpovrne Craeg grubo.

V. je kimnuo i zaputio se niz niski hodnik, dobacujući: »Izmlatit ću Lassitera. A onda ću vjerojatno s njim malo igrati bilijar.«

»Želim ti dobru zabavu, srce«, doviknuo je Butch. Zatim se opet fokusirao na Craegov odraz u zrcalu. »Daj da te odvedem do tunela. Čekaj me u garaži. Ja ću te odvesti.«

»Okej. Hej... hvala.«

Bože, kako je to zvučalo jadno.

Butch se osmjehnuo, pokazujući sjekutić koji je bio blago iskrivljen. »I ja sam se združio sa ženkom iz više klase. Znam kako je to kad si...«

U tom je trenutku Marissa izišla iz druge sobe i...

Craeg je ustuknuo. Haljina... Dijamanti... Haljina...

Prokleti dijamanti.

Ženka je doslovno blistala od glave do pete, u uskoj je haljini bila zapanjujući prizor ljepote i elegancije. Doktorica Jane je također izišla na hodnik. »Onda! Jesmo li dobro to odradile? Ha? Dobro?«

Craeg je preko ramena pogledao u Butcha... koji je stajao zabezeknut kao tele i izgledao kao da mu se ukazala sama Čuvarđeva.

»Sam se otprati van, mali«, rekao je Butch dubokim glasom. »I to *odmah*. Ja stižem za deset minuta - ne, čekaj... dvadeset.«

Kad se Marissa osmjehnula Butchu i rekla mu da je zgodan, čudila se kako netko može istovremeno biti i potpuno odjeven i do kraja razodjeven. S druge strane, kako ju je Butch promatrao, bilo je sasvim jasno što mu je na pameti.

»Hajde, Craeg, ja ću te povesti kroz tunel«, rekla je doktorica Jane. »Zabavite se vas dvoje.«

»Idi, idi, idi«, Butch je promrsio V.-ovoj družici. »Prije nego što vidite puno više nego što biste željeli.«

Kad su njih dvoje otišli, a vrata tunela se zatvorila i zaključala, Marissa se polako okrenula ispred svog družbenika. »Sviđa ti se?«

Umjesto odgovora, Butch je pao na koljena. U smislu... toliko je jako udario koljenima o pod da nije bio siguran je li se krckanje čulo iz njegovih kostiju ili podnih greda.

Podižući rub svoje Reem Acra suknje, požurila je k njemu. »Jesi li d...«

Uhvatio ju je za ramena i kestenjastim joj pogledom lutao po licu. »Želim te poljubiti, ali ne bih ti htio uništiti šminku.«

»Onda me poljubi pažljivo.«

Poslušao ju je i nježno joj dotaknuo usne. »Oduzimaš mi dah, Marissa. Svakome ćeš večeras oduzeti dah.«

Zagladila je kosu. »Vidjet ćemo.«

»Da, hoćemo.«

Marissa se uozbiljila. »Havers neće doći. To me malo iznenadilo. On je bio taj koji me je predložio za organizatoricu.«

»Možda je to njegov način da ti pruži maslinovu grančicu. Daje ti priliku da zablistaš, bez nepotrebnih tračeva.«

»Da.« Sjetila se svog brata kako stoji pored kreveta ubijene ženke. »Skoro da je bilo lakše demonizirati ga.«

»Znaš, što se tiče Haversa, ako mu ti možeš oprostiti... Nikad neću zaboraviti što ti je učinio, ali neću ga ubiti kad ga vidim. Kako ti to zvuči?«

Nasmijala se. »Dogovoreno. Ali još ne znam. Valjda ćemo tek morati vidjeti što nam budućnost nosi.«

»Znam nešto što će sigurno donijeti«, otegnuto je rekao, polako sklapajući oči.

»A što bi to moglo biti?«

Njezin je družbenik ustao s poda i toplim je rukama primio oko struka. Naginjući se, šapnuo je: »Ja ću biti taj koji će ti na kraju večeri pomoći da skineš tu haljinu.«

Smijući se, stavila mu je ruke oko vrata i nagnula se prema njemu. »Znači li to da ću ja tebi na kraju večeri pomoći skinuti hlače?«

»O, Bože...« zastenjao je. »Daaaaaaaaaaaaaaaa...«

Četrdeset osmo poglavlje

Dok je Paradise silazila niz veliko stubište svoje kuće, pridržavala je rub lepršave, svijetloplave haljine. Sa svakim se korakom prisjećala noći otprije tjedan dana, kad se spustila u prizemlje i zatekla Anslama na mramornom podu, kako je čeka kao da se ništa neuobičajeno ne događa, kao da je sve u redu, nikakve prijetnje na vidiku.

Na djelić sekunde moždane su joj se vijuge ispremiješale i kroz kralježnicu joj je prostrujao nalet adrenalina.

Doktorica Jane je imala pravo. Oporavila se od potresa mozga, a modrice su zacijelile, ali u umu se otvorio neki novi put, utaban brzo, ali i dugoročno. Međutim, odlučila je da uvjetovana reakcija straha neće biti njezin zatvor. Mary joj je pomagala da se za to pobrine.

Kad je stigla do zadnje stepenice, otac se pojavio iz knjižnice. »Ooo... Paradise.«

Pognuvši glavu i gornji dio tijela, naklonila mu se. »Oče.«

»Izgledaš kao tvoja majka.«

Kad joj je pružio ruku, prišla mu je. »To je najsavršeniji kompliment.«

»Pa, istina je.« Kad je napravila kolut pred njim, osmjehnuo se. »Imam nešto za tebe.«

»Da?«

»Pođi sa mnom.«

Uveo ju je u svoju radnu sobu i poveo prema stolu, gdje joj je uručio duguljastu crvenu kutiju s karakterističnim zlatnim rubom. »Pripadale su njoj.«

»Oče...«

»Ne, hajde, otvori je.«

Paradiseine su ruke počele drhtati dok je primala kutiju i otvarala je. Kad je ustuknula, zakoračio je prema njoj i dohvatio antiknu dijamantnu ogrlicu s njezinog satenskog postolja.

»Ima četrdeset osam dijamanata, po jedan za svaku od prvih četrdeset osam godina koje sam proveo s tvojom voljenom *mamen*. Ove je večeri od srca predajem tebi, baš kao što ti dajem i svoju ljubav i poštovanje. Ne mogu biti...«

»Stani.« Prekinula ga je. Odmahnula glavom. »Ne mogu je prihvatiti.«

»Zašto ne?«

Kad mu se lice smrknulo, sklopila je oči. »Moram ti nešto reći. Radi se o...«

Budući da nije mogla stajati mirno na mjestu, počela je koračati u krug. Po glavi joj se vrtio samo onaj razgovor koji su vodili o ljubavi, staležima i kako je htio da se združi s nekim plemićem kao što je bio slučaj s njim i njezinom majkom.

Ali za razliku od onda dok se još nije upisala u program obuke, sada je puno bolje znala tko je. I iako bi mu to moglo slomiti srce, voljet će onoga koga je ona htjela voljeti, bez obzira na položaj, stalež ili ugled.

»Oče, zaljubljena sam u jednog mužjaka. Običan je pučanin, ali nije me briga. Zapravo, ne mislim da ga to čini imalo manje vrijednim od bilo koga drugog. Craeg je...«

»Napokon!« uzviknuo je. »Napokon!« Privukao ju je k sebi i poljubio u oba obraza. »Cijeli tjedan to čekam!«

»Čekaj... molim, što?«

»Peyton mi je rekao.«

»Što?!«

»I slažem se s tobom. Craeg je dostojan mužjak - i potpuno ga podržavam. Imate moj blagoslov.«

Paradise se namrštila i odmahнула glavom. »Oče... ne razumijem. Još prošlog tjedna si mi govorio da se moram združiti s plemićem. Svjesna sam da mi je Craeg spasio život, ali ne možeš samo tako promijeniti mišljenje za sto osamdeset i očekivati da ću ti povjerovati.«

»Draga moja,« rekao je lečnuvši se, »kad sam ti rekao da se moraš združiti s nekim iz glimere?«

»Za vrijeme Prvog obroka, prije nego što sam otišla - rekao si da se moram združiti onako kako ste se ti i moja *mamen* združili. Dvoje aristokrata koje su spojile njihove obitelji.«

»Ne, rekao sam da smo tvoja *mamen* i ja pronašli pravu ljubav. To je ono što želim za tebe. Pravu ljubav - dokle god je tvoj mužjak dobar prema tebi, ne zanima me njegovo porijeklo. Dugo već promatram sve muke našeg staleža i nisam nimalo impresioniran. Balovi i zabave su u redu, ali kući se vraćaš s onim s kime si združen. To je daleko važnije od bilo kakvog pedigrea - i nikome se neću opravdavati ako krenu ogovaranja...«

Paradise se bacila na svog oca i zagrlila ga svom snagom. »Toliko te volim da ću se rasplakati!«

Njezin otac, njezin dragi, divni, savršeni otac, nasmijao se i uzvratio joj zagrljaj. »Hoćeš li mi sad dopustiti da ti stavim ovu ogrlicu? I hoćeš li konačno priznati da će Craeg večeras biti uz tebe?«

»Da, da, dolazi! Ooo, dolazi! Jedva čekam da ga upoznaš kako treba.«

»I ja, ljubavi moja... i ja.«

Trideset minuta poslije, uz rijeku blistavih gostiju koji su ulazili na prednja vrata i nastavljali dalje prema svečanoj dvorani, Paradise je pomislila... pa, barem je *pretpostavljala* da će Craeg doći.

Rekao joj je da će doći.

Zbilja jest.

Stojeći na gornjem dijelu svečane dvorane, na vrhu velikog stubišta niz koje su se gosti spuštali do plesnog podija, pogledom je pretraživala uzvanike. Bila je uvjerena da joj njegov dolazak nije promaknuo. Kako bi joj mogao promaknuti kad je batler najavljivao svakoga tko bi ušao prije nego što bi se spustili do podija.

Bila je svjesna blage nelagode koju je osjetio pri pomisli da joj bude pratnja, ali nije bio tip osobe koja bi se povukla. Osobito ne kad je ona u pitanju...

»Hej, ljepotice.«

»Peytone«, promrsila je okrenuvši se prema svom prijatelju.

Kad su se zagrlili, pogledala je iza njega, u nadi... Ne, Craega nije bilo.

»Opa, fino kamenje.« Peyton se nagnuo i pogledao ogrlicu. »Gdje ti je tip?«

»Ne znam.« Namrštila se. »Mislila sam da ćeš povesti sa sobom onu ženku, kako se ono zove?«

»Ah, nju. Da. Ne. Njezin je otac nazvao mojega i pitao koje su mi namjere. Ne namjeravam se petljati u to.«

»Zašto onda nisi pozvao Novo?«

»Da mi je znati odakle ti ta ideja.« Pogledao je prema gomili. »Pa, vrijeme je da si nađem pratnju. Ima li koga iz naše generacije ili su sve samo starci... Čekaj, čekaj, mislim da vidim neku ženku koja još ima sve svoje zube.«

»Peytone. Trebao si pozvati Novo.«

»Koga?« Poljubio ju je u obraz. »Vidimo se.«

Dok je silazio niz crveni tepih i spuštao se prema gomili, privlačio je svačiju pozornost što ju je podsjetilo na to da je njezin prijatelj tražena roba među glimerom.

Jadničak.

Postojao je još jedan razlog zbog kojeg se brinula za njega. Još od one noći s Anslamom u njezinoj kući, Peyton se nekako zatvorio. Na površini je bio isti, ali ona ga je poznavala onako kako drugi nisu.

Nešto se u njemu promijenilo i nije htio o tome razgovarati. S druge strane, prijatelj mu je ubio rođakinju. Trebalo je prebroditi mnoge tuge.

Bože, kad bi barem popričao s njom. S nekim.

Kad se glazba pojačala, a parovi se počeli pomicati na sredinu plesnog podija, malo je popravila haljinu i shvatila da bi htjela te stvari dijeliti s Craegom - ali možda bi time ipak tražila previše od njega. Većini je mužjaka to bilo gnjavaža - ili, još gore, prokletstvo.

Uglavnom, okej. Ne mora ona ići na takve balove. Može nositi dijamantnu ogrlicu odjevena u kućni ogrtač i biti savršeno sretna. Na kraju krajeva, ono što je ogrlicu činilo važnom bilo je to što je najprije pripadala njezinoj majci, a sada njoj.

Da, njezin je otac imao pravo. Ma koliko otmjena bila ova gomila, u tim svečanim haljinama, s nakitom i tim njihovim otmjenim držanjem, nije joj bilo stalo do toga da bude dio njih. Iako je rođenjem tu pripadala, bila je posve odvojena od njih i nimalo je nije zanimalo...

»Hoće li poslije nastupiti neki bolji bend?«

Okrećući se, nasmijala se kao luda - a onda ukopala na mjestu. Dlanom pokrila usta. Zakoračila unatrag.

Craeg je odmahnuo glavom i sav užasnut spustio pogled prema svom odijelu. »Kvrugu, Butch se zakleo da mi ovo čudo pristaje. *Zakleo se...*«

»Izgledaš...«

Njezin je mužjak bio prekrasno utjelovljenje pravog pravcatog agenta 007 s bijelom kravatom i smokingom i sjajnim kožnatim cipelama, izgledajući otmjeno i uglađeno kao i svi ostali u prostoriji. Smiješno... sviđao joj se jednako koliko i u trapericama i bejzbolskoj kapi.

Ili ničemu. Još bolje.

»Čekaj, je li to... ritualni mač moga oca?« izlanula je, trepćući kroz suze koje su joj odjednom nahrupile u oči.

Craeg je dotaknuo zlatne korice koje su mu visjele s lijevoga boka. »Čekao me je večeras kad sam stigao. Ustrajao je na tome da ga nosim. Rekao je da ga ne bi dao nijednom drugom ratniku da ga nosi dok mu se kćer prvi put s mužjakom predstavlja u društvu.«

Paradise je morala pročistiti grlo. »To je... velika čast.«

»Znam.«

»I ošišao si se«, rekla je. Doduše, čim je to izgovorila, poželjela je samu sebe odalapati u stražnjicu. »Hoću reći...«

»Bio sam prilično neuredan.«

Poskočila je i zagrlila ga. »Hvala ti puno što si došao, tako sam sretna što si ovdje...«

Craeg se nasmijao onim svojim dubokim smijehom koji je odnedavna koristio i grlio ju onako kako je samo on znao, toliko je čvrsto privijajući uza svoje tijelo da je mogla osjetiti svu njegovu snagu. »Došao bih i ranije, ali vozač mi je imao nekog posla.«

»Stigao si. To je sve što je važno - a, moj Bože, kako si *zgodan*.«

»A ti si...« Malčice se odmaknuo od nje i prvi je put dobro promotrio. »Vau. Super haljina i... jesu li pravi? Pravi su... Ovaj u sredini je velik kao moj palac.«

»Pripadali su mojoj *mamen*.«

»Lijepi su skoro kao i ti.«

Tijekom razgovora, bila je itekako svjesna da ih drugi promatraju i pričaju o njima, izbit će skandal, sigurno.

Fučkaš njih, pomislila je uvukavši svoju ruku ispod njegove. »Ideš sa mnom?«

»Kamo god me povedeš, večeras i zauvijek.«

Vodeći svog mužjaka prema vrhu stubišta, kimnula je Fedricahu koji se smjesta smjerno naklonio Craegu.

»Gospodine. Počašćen sam što vas vidim večeras.«

Slugan se potom okrenuo prema uzvanicima i najavio ih na Starom jeziku svojim najsvečanijim glasom: »*Gospođica Paradise, krvna kćer Abalona, Prvog savjetnika Wrathovog, sina Wrathovog, oca Wrathovog, i časni gospodin Craeg, sin Brahla Mlađeg, sinoćnji primatelj Kraljeve nagrade za herojstvo zbog iznimnog doprinosa kraljevskom dvoru.*«

Uzvanici su počeli tiho čavrljati među sobom, a onda je razgovor nadjačao čak i orkestar.

U tom je trenutku Craeg ustuknuo. »Što je to bilo? Što sam dobio? Što su napravili?«

Paradise ga je potapšala po ruci. »Moj je otac rekao Wrathu da si mi spasio život, pa ti je Kralj dao titulu. Ali ja te volim jednako kao i prije. Trebao si to doznati tek sutra navečer... mislim da se naš batler malo zanio.«

»Molim?«

»Tehnički, sad si plemić.«

»MOLIM?«

»Ne obaziri se na to«, pogledala ga je ravno u oči. »To ništa ne mijenja - osim što indirektno poručuje huškačima da odj...«

Craeg je zatreptao, a onda se i nasmijao, pogledavši prema uzvanicima. »Idemo to odraditi, moja Paradise. A onda bismo mogli potražiti malo privatniji kutak.«

Nagnula se prema njemu. »Već imam jedan na umu.«

»To je moja ženka, ooo, da.«

Zakoračivši naprijed s njim, uopće nije gledala prema gostima. Da se nju pita, kao da ih nije ni bilo.

Ne, gledala je u svog divnog mužjaka.

»Znaš što«, rekla je zaljubljeno dok su se spuštali prema plesnom podiju od crno-bijelog mramora.

»Što?«

»Ja sam najsretnija ženka na svijetu. Ovdje, sad.«

Da, pomislio je, kad su mu se prsa napuhnula od ponosa. Znala je tko je... i s kim je odlučila biti. I bili su prokleta dobar par.

»Volim te«, šapnuo je povlačeći je u svoje naručje. »Pleši sa mnom.«

Scan i obrada: Knjige.Club Books

Scan i obrada: Knjige.Club Books